

Hôn Lên Đôi Môi Em

Contents

Hôn Lên Đôi Môi Em	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	5
3. Chương 03	10
4. Chương 04	15
5. Chương 05	22
6. Chương 06	27
7. Chương 07	34
8. Chương 09	41
9. Chương 10	46
10. Chương 11	50
11. Chương 12	55
12. Chương 13	61
13. Chương 14	65
14. Chương 15	72
15. Chương 16	79
16. Chương 17	84
17. Chương 18	89
18. Chương 19	93
19. Chương 20	97
20. Chương 21	102
21. Chương 22	108
22. Chương 23	114
23. Chương 24	119
24. Chương 25	123
25. Chương 26	128
26. Chương 27	134
27. Chương 28	137
28. Chương 29	142
29. Chương 30	147
30. Chương 31 - Part 1	152
31. Chương 31 - Part 2	155
32. Chương 32	160
33. Chương 33	164
34. Chương 34	167
35. Chương 36	170
36. Chương 37	174
37. Chương 38	180
38. Chương 39	184
39. Chương 40	189
40. Chương 41 (End)	192

Hôn Lên Đôi Môi Em

Giới thiệu

1. Dương Mẫn một bạn nữ siêu tốt bụng+ ngây thơ nhưng đôi khi cũng vô cùng đánh đá, chanh chua

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-len-doi-moi-em>

1. Chương 01

Chương 1 Hàng mi dày cong vút cố gắng chống lại cơn buồn ngủ một cách vô vọng. Đôi môi hồng xinh bắt đầu lẩm nhẩm nói mớ. Lúc nào cũng thế, cô thường mơ về bạch mã hoàng tử siêu đẹp trai của cô.

- Hoàng tử, chờ em với!! Hoàng tử...

- Hoàng tử cái tiên sư nhà cậu!

Đường Mật gõ vào trán cô. Trái ngược với cái tên nghe ngọt ngào này, cô nàng có cái miệng chanh chua đẽ nhất trường X.

- O!!

Dương Mẫn ngồi bất dậy tiếc rẻ, suýt chút nữa đã đuổi kịp hoàng tử. Cô trừng mắt nhìn Đường mật với vẻ không phục.

- Mật! Sao cậu toàn phá đám tở thế, lần này là lần thứ 5 rồi nhé!!

Nhìn bộ dạng hậm hực như suýt lượm được vàng của Dương Mẫn, Đường Mật phá lên cười.

- Dạ, thưa cô, còn đây là lần thứ 12 tôi đánh thức cô dậy dưới gốc cây này, thêm 7 lần do bác bảo vệ đánh thức, tổng cộng là 19 lần, mới vào trường đã phá kỉ lục do sư huynh năm trước thiết lập rồi ạ.

Dương Mẫn đỏ mặt, làm sao trách cô được chứ, cũng “tại” cái gốc cây này quá thơ mộng, 19 lần cô ngồi đây với một quyết tâm là sẽ đọc sách, nhưng 19 lần cô đều lặn ra ngủ. Lại còn lấy chính quyển sách ấy gối đầu nữa.

- Lần thứ 20 sẽ không thế đâu!!

Dương Mẫn nhìn bạn với ánh mắt quyết tâm hùng hực.

- Lạy thím!

Đường Mật đàn mặt ra, chấp hai tay lạy cô bạn. Dương Mẫn nhe răng cười, kéo tay bạn chạy vào lớp.

...

Hôm nay là tiết học Triết, thầy Trần lại được mệnh danh là “Đệ nhất ru ngủ”, chẳng mấy chốc hơn nửa lớp đã gục xuống, đương nhiên Dương Mẫn cũng không ngoại trừ. Đường Mật ngồi cạnh cô cũng đã rơi vào trạng thái lim dim.

Trong lớp chỉ còn lèo tèo vài học sinh còn trụ lại được, thầy Trần vẫn say sưa giảng, mặc kệ cái đám ngủ gục kia.

Thời gian của tiết học cứ thế mà rề rề trôi qua. - Vậy là hôm nay chúng ta đã biết thế nào là Chủ nghĩa xã hội! Chúng ta nghỉ. - Thầy cố tổng kết nốt một câu rồi ôm cặp đi thẳng, chẳng thèm chờ các học sinh đang nằm dài trên bàn kia thức dậy, rốt cuộc chỉ còn mỗi Lâm Nguyệt Linh đứng lên.

Dương Mẫn bấy giờ mới lóp ngóp bò dậy, tay quệt mép, ngáp một cái rở kêu. Thấy Lâm Nguyệt Linh đã đi ra khỏi lớp, cô vội vàng đuổi theo.

- A Linh, A Linh!! - Cô hấp tấp gọi. - Đợi chị với, cho chị mượn tập chép bài đi nào!!!

Lâm Nguyệt Linh có vẻ bực mình trước tiếng gọi của Dương Mẫn.

- Đây! - Lâm Nguyệt Linh bực tức nhìn cô chị họ. - Lần sau đừng có gọi tên tôi giữa chốn đông người như thế!

Nói rồi cô ném quyển tập cho Dương Mẫn, Dương Mẫn như con cún cụp tai lại. Ai da! Cô lại làm sai nữa rồi!

- Cái bản mặt thấy ghét! - Đường Mật từ sau đi tới lăm bằm tức tối. - Cậu chịu khó chép bài đi, mà không cũng đừng thêm mượn nó. Nó cứ như chị họ cậu ý!

- Thôi mà Mật Mật! - Dương Mẫn lắc đầu.

Hai chị em họ Dương Mẫn - Lâm Nguyệt Linh vốn bằng tuổi nhau, thành thử đi đâu hai gia đình cũng cho đi cùng cho có chị có em. Dương Mẫn đã có lịch sự mượn tập của Lâm Nguyệt Linh chép bài từ thời tiểu học, lười, nguýt, tức tối,... cô đều đã quen, thậm chí thiếu còn thấy hơi buồn. Nói ra thì cũng tại cái tật ham ngủ, lười chép bài mà ra.

Hai chị em luôn luôn là đề tài so sánh hấp dẫn của mọi người. Lâm Nguyệt Linh thông minh, giỏi giang, chu đáo, khác hẳn với bà chị họ vụng về, hậu đậu của mình. Ba mẹ Dương Mẫn cũng buồn nhưng “giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”, biết làm sao đây?

Cũng còn may, Dương Mẫn được cái tốt bụng, xởi lởi, nên bà con họ hàng rất yêu quý, yêu quý nhiều thì tật xấu cũng trở nên “đáng yêu”. Nhưng lắm lúc như vậy cũng dễ bị lợi dụng.

Thấy con gái như vậy, ông bà Dương vô cùng lo lắng. Mấy lần ông Dương Kiến Phong định “giáo dục tư tưởng” lại cho con nhưng vừa thấy ông, Dương Mẫn đã xà vào lòng như chú chim non nính bợ, thế là bao nhiêu “lời vàng ý ngọc” trôi tuột tuột.

Thấy vậy, bà Dương không vui.

- Ông xem? Dạy con thế đấy à? - Bà thư thư xem nào! - Ông Dương phản đối. - Con mình dù gì cũng còn bé...

- Bé cái đầu ông! - Bà Dương tức giận ngắt lời chồng. - 21 tuổi đầu mà cứ như con nít. Mới vào đại học đã giao du với cái đám trời ơi đất hỡi...

Nói đến đây, bà tức quá hệt cả hơi.

- Thôi đừng rồi! - Ông Dương vuốt lưng cho vợ. - Bà để tôi xem có đám nào hợp hợp xem.

Nói đến đây ông cũng thở dài.

Chiều hôm đó, trong khi bạn Dương mẫn đang vui vẻ hát Karaoke ăn mừng ngày đầu đi học đại học thì Triệu Thiên Minh nhận được tin nhắn “Chủ tịch có việc cần gặp cậu chủ”.

Anh cau mày, công việc đang dồn một đống như trái núi, không hiểu có việc gì quan trọng mà phải nhắn anh về vào giờ này.

Triệu Thiên Minh gọi thư kí vào, nhắc nhở một số công việc rồi ra về.

Vừa về tới nhà, anh đã ngạc nhiên khi thấy khoảng sân rộng trước nhà mình để kín mít toàn xe là xe.

- Anh Hai! – Triệu Thiên Kỳ cũng vừa về, Thiên Minh cau mày, không biết có cái quái gì hay ho mà làm rầm rộ thế này đây. – He he. Không mừng hả?

- Mừng cái gì? – Triệu Thiên Minh cau mày, anh ghét cái kiểu ăn nói lấp lửng của thằng em thế không biết!

- Hí hí, vào lẹ đi! Ông nội đang chờ đấy!

Triệu Thiên Kỳ đẩy anh, Triệu Thiên Minh bực bội xô thằng em chết tiệt kia ra. Thiên Kỳ không lấy làm phật ý, vẫn cười toe toét đi theo anh.

Triệu Thiên Minh Vừa bước vào đại sảnh đã bị không khí ở đây làm cho ngợp. Nào là cô dì chú bác, mặt mày ai cũng như có hỉ sự. Vừa Thấy Thiên Minh, họ đã lấy tay che miệng cười hết sức “tế nhị”.

- Có chuyện gì mà ông kêu cháu về gấp thế? – Anh cảm thấy hơi khó chịu. – Làm cái gì mà mọi người tụ tập đông thế này? Cháu đang bận công việc...

- Ày! Ông có chuyện này muốn nói với cháu. – Chủ tịch lên tiếng.- Ông triệu tập mọi người tới đây là để bàn bạc một việc. Ờ... đã bàn xong rồi...

- Có cái gì thì ông nói thẳng ra đi ạ. – Triệu Thiên Minh sốt ruột gắt. – Cháu còn cả núi công việc, không rảnh về đây bàn chuyện với mọi người.

- Cái thằng! – Trông chủ tịch có vẻ phật ý, nhiều người lắc đầu trước thái độ kiêu ngạo của anh. – Mọi người bàn chuyện của cháu đấy!

Triệu Thiên Minh trước nay ghét nhất là cái kiểu ăn nói ngộp ngừng, ông nội anh trước nay làm gì, nói gì cũng dứt khoát, không hiểu hôm nay bị sao mà cứ rào trước đón sau như thế. – Ông mà còn như thế cháu đi đấy nhé!

- Mày sắp có vợ rồi đấy! – Chủ tịch bực mình nói to.

Một giây, mọi người nín thở chờ xem phản ứng của nhân vật chính.

Hai giây, có tiếng cười hí hí của Triệu Thiên Kỳ vang lên.

Triệu Thiên Minh ngẩn người, anh lật lại một lượt từ điển xen thử “vợ” là cái gì.

Nhìn vẻ mặt ngẩn tò te của đứa cháu yêu, ngài chủ tịch cũng hồi hộp.

À, Triệu Thiên Minh đã biết, “vợ” chính là người “nấu cơm khi bạn đói”, “sáng sáng ủi quần áo cho bạn”,... nói tóm lại vợ chẳng khác nào “osin của bạn”.

Thế sao nhiều người nói “vợ” là “cái gong trên cổ”? À, họ chỉ là những kẻ kém cỏi để “osin” đề đầu cười cổ mà thôi, Triệu Thiên Minh ta mà có thể thế sao?

Nghĩ đến đây, lòng tự tin đã trở lại với bạn Thiên Minh của chúng ta.

- Khi nào thì cưới? – Triệu Thiên Minh đột ngột hỏi.

“Hả???” Mười mấy cái miệng trong đại sảnh cùng lúc xệ xuống tận vai, chứ không phải sẽ quyết liệt phản đối sao?? Sao có thể như thế??

Thảm nhất lúc này có lẽ là ngài chủ tịch, mắt chữ O mồm chữ A.

- Cháu... cháu...

- Chứ ông muốn cháu làm sao? Phản đối à? Ông đã kéo cả sư đoàn đến đây liệu thằng cháu này từ chối nổi hay không? Chi bằng bớt đi một lời nói. – Nói đến đây, anh dừng lại, nhìn tất cả một lượt. – Ngại quá, để mọi người phải mất công rồi, khi nào đám cưới thì nói cháu nhé, bây giờ cháu bận rồi!

Nói rồi, Triệu Thiên Minh đi thẳng không thèm quay lại nhìn ai Lại nói về bạn Dương Mẫn ngày thơ vô số tội của chúng ta.

9h tối, sau khi đã ca hát, hay nói đúng hơn là gào thét, đến mất cả giọng, cô phải góp tiền với mấy đứa bạn trả tiền karaoke, mặc dù trước đó bạn Dương Mẫn đã hùng hồn tuyên bố là sẽ bao cả đám.

- Ấy cha! Cái con này toàn dụ tụi tao! – Một người bạn cười khanh khách vô vai Dương Mẫn khi thấy mặt cô bí xị.

- Lần sau tớ hứa sẽ bao các cậu mà!! – Dương Mẫn hai mắt long lanh niềm tin nhìn các bạn.

- Thôi đi thím!

Mấy cái miệng cùng đồng thanh la lên. Dương Mẫn nghe răng cười hết sức xu nịnh.

- Tạm tha cho cái mạng nhỏ của cậu đấy! – Đường Mật vẫn còn âm ức.

Dương Mẫn co chân đá một hòn đá nhỏ bên đường, vừa đi vừa hát líu lo. Trông cô rất yêu đời, đôi môi hồng xinh trông vô cùng đáng yêu.

Bao nhiêu tiền cô đã dốc hết để hùn với đám bạn trả tiền hát karaoke, giờ đành đi mô-tô-lét về. Dương Mẫn cũng rất áy náy, đã hùng hồn tuyên bố là sẽ bao cả nhóm, ai dè lại quên đem ví tiền, thật là mất mặt hết sức.

Dương Mẫn vừa đi vừa nhìn phố phường, miệng vẫn líu lo mà không để ý đến trước mặt.

- Cô mù à!! – Một giọng nữ lạnh lạnh thét lên.

Dương Mẫn ôm trán rối rít xin lỗi. Oa, cô gái đó thật lộng lẫy, Cái áo cô ta mặc trên người chắc cũng đắt tiền lắm, lại còn...

Dương Mẫn không ngậm miệng lại được, mặc dù biết là rất khiếm nhã nhưng mắt cứ chòng chọc nhìn vào chàng trai bên cạnh cô gái kia.

Chàng trai kia đương nhiên rất kiêu ngạo, chỉ cười nhạt, nhưng ánh mắt lại ánh lên những tia nhìn thích thú dành cho cô nhóc kia. Còn cô gái đi cạnh anh lại tức giận ra mặt.

- Nhìn đủ chưa? Cô... đúng là quá quắt, cái đồ... - Cô ta đang định tìm lời để nói cho hả giận thì chàng trai đã kéo tay cô ta vào bên trong nhà hàng.

Dương Mẫn vẫn còn mơ màng nhìn theo chàng trai kia, ôi, đúng là đẹp trai chết đi được, ôi!!!!

Suốt quãng đường về, Dương Mẫn thầm khẳng định chàng trai đó chính là chàng trai trong giấc mơ của mình.

- Ôi!! Đẹp trai quá đi mất!!

Cô xoa xoa hai tay, trông bộ dạng như nghĩ đến cái “đùi gà”. Được nhìn thấy trai đẹp như thế thật không uổng công đi bộ, nghĩ đến đây, môi cô lại nở nụ cười hết sức đáng yêu.

Dương Mẫn thở phào, xoa xoa hai chân, mới chết được! May quá, cuối cùng cũng về đến nhà rồi! Cô nhẹ nhàng tra chìa khóa vào ổ.

“Cạch!”

2. Chương 02

Chương 2 Dương Mẫn thót tim, chỉ sợ mẹ cô sẽ xông ra với cây chổi lông gà, nện cho một trận vì cái tội đi chơi về muộn mất thôi.

- Mẫn về rồi hả con?

Tiếng mẹ cô vang lên, tim Dương Mẫn nhảy lên cổ, bản năng mách bảo cô hãy co giò mà chạy nhưng lí trí lại không cho. Cô mà chạy thì đêm nay ngủ ngoài đường chắc.

- Dạ... - Dương Mẫn lúu rúu trả lời.

- Vào đây con, đứng ngoài lạnh lắm, vào đây mẹ bảo cái này! – Giọng mẹ sao hôm nay ngọt ngào khác thường vậy?

Dương Mẫn cũng nổi tính tò mò, lẽ nào mẹ cô ăn nhầm cái gì mà đột nhiên dịu dàng dữ vậy. Hay là mẹ cô trúng số nhỉ? Nghĩ đến đó cô vội lon ton chạy vào.

Vừa vào đến nhà, Dương Mẫn đã bị một phen ngạc nhiên. Ba cô mọi ngày vẫn luôn vui vẻ hôm nay mặt nhìn như đưa đám còn mẹ cô thì đang tươi như hoa.

- Lại đây con! – Bà Vương Tuyết Mai vẫy tay kêu con lại.

Ông Dương vẫn cau có ngồi im, lâu lâu lại liếc vợ một cái.

- Sao thế mẹ? – Dương Mẫn cũng thấy hơi sợ.

- Con xem cái này đi. Xem rồi mẹ nói cho nghe.

Dương Mẫn tò mò nhìn cái phong bì trước mặt, cô rút ra một tập hồ sơ chăm chú xem.

Triệu Thiên Minh.

Tuổi: 28

Nghề Nghiệp: CEO

...

Dương Mẫn chăm chú đọc đi đọc lại một lượt.

- Ủa, ai đây mẹ?

Trong đầu Dương Mẫn liền nảy ra một câu chuyện vô cùng li kì: mẹ cô vừa nhận lại một đứa con riêng thất lạc sau bao nhiêu năm xa cách, ba cô cũng vì thế mà không vui, để xem, mẹ cô sẽ nói đó là...

- Chồng của con đấy! – Mẹ cô hớn hở trả lời.

Một giây, cái câu chuyện vừa được sáng tạo kia đã bị dẹp đi một cách phũ phàng.

Hai giây, mặt mũi ông Dương đã khó coi hết sức, ông hết nhìn bản mặt hớn hở đáng ghét của bà vợ lại nhìn sang vẻ mặt dần ra của con gái.

Chồng... Bạn Dương Mẫn của chúng ta vẫn còn rất ngây thơ, chưa hề có suy nghĩ sẽ lấy chồng và cũng chẳng biết sẽ phải làm gì khi lấy chồng.

- Chồng... chồng của con? – Cô chỉ vào mình rồi lại chỉ vào cái ảnh chân dung 3x4 dán trên cái tập hồ sơ kia.

- Yes!!! – Bà Vương Tuyết Mai phấn khích giơ ngón cái lên.

- Bà... bà quá lắm rồi! – Ông Dương đập bàn một cái “rầm”.

- Ông làm cái trò gì thế? – Bà cũng quắc mắt nhìn chồng.

- Bà... bà coi con mình như... như...

- Như cái gì? – Bà rung đùi chọc tức. – Xin lỗi, tôi làm vậy cũng là vì con thôi. Ông xem, con gái của chúng ta thế này ai mà thêm...

Nói đến đó bà đưa tay che miệng để dò xét phát ứng của Dương Mẫn.

Bạn Dương Mẫn của chúng ta này giờ vẫn đang suy nghĩ về cái từ “chồng” kia. “Chồng” là thế nào ấy nhỉ? Cô cố vận động bộ não hết công suất, “chồng” có giống như trong mấy bộ phim Hàn Quốc không nhỉ, hay là như trong những truyện tiểu thuyết lãng mạn Trung Quốc nhỉ?

- Con! – Mẹ cô lên tiếng. Thấy con gái có vẻ suy tư, bà liền đánh “đòn phủ đầu”. – Mẹ bảo này, con mà lấy cậu Thiên Minh này làm chồng thì tha hồ mà sung sướng, con có biết không, cậu ấy là CEO trẻ tuổi nhất

trong lịch sử của nước mình đây con ạ, tiền một tháng con tiêu bao nhiêu cũng không hết đâu! Hơn nữa nhà người ta danh gia vọng tộc, con mà lấy Triệu Thiên Minh thì cha mẹ nở mày nở mặt to...

Bà không tiếc lời tôn vinh cậu “con rể” trước vẻ mặt hằm hằm của chồng và vẻ ngạc nhiên của con gái. Cuối cùng, mẹ cô chốt lại một câu.

- Con ạ, mẹ xin con đây! Con lấy cậu ta đi cho mẹ nhờ!

Ông Dương tức nghẹn cả họng trước bà vợ hám tài này.

- Con à, bố nói này, con không đồng ý cũng chả sao...

- Phui phui cái mồm ông!

- Mồm bà thì có!

Thế là để mặc con gái, hai vợ chồng lại lao vào đấu khẩu.

Dương Mẫn cố ép cho bộ nào hoạt động, theo như lời mẹ cô giới thiệu thì Triệu Thiên Minh này tiền tài, danh vọng cái gì cũng đầy đủ, nhìn kĩ cái ảnh 3x4 cũng thấy khá đẹp trai. Hơn nữa đằng nào cô cũng chưa có bạn trai. Cô đắn đo xem có nên lấy anh ta không nhỉ?

Nhìn bố mẹ cãi nhau hăng như thế, Dương Mẫn chẳng biết can thế nào.

Nghĩ kĩ, cưới cái tên Triệu Thiên Minh nọ ít ra cũng không sợ thiệt, hay là cưới quách cho xong nhỉ, cái mặt nhìn cũng đẹp trai. Dương Mẫn chép miệng.

Tối hôm đó, cô cứ trần trọc mãi, đêm rất yên tĩnh, trong đầu óc của cô bé, lấy chồng cũng giống như việc đắn đo xem có nên mua một cái áo hay không.

“Cái áo” Triệu Thiên Minh này vừa “hợp thời trang”, “giá cả” lại rất phải chăng, không “mua” cũng phí!

Đêm yên tĩnh tới mức Dương Mẫn có thể nghe được tiếng dế kêu. Cô bỗng nghe những tiếng ho như xé phổi của bố, cô khẽ cau mày. Bố cô bị mắc bệnh về đường hô hấp mãn tính, kinh tế nhà cô lại không dư giả cho mấy, chữa trị cũng qua loa, mãi vẫn không khỏi. Dương Mẫn chợt nhớ đến lời mẹ. Cái tên kia nghe bảo rất lắm tiền, lấy hẳn làm chồng rồi cô sẽ có tiền chữa bệnh cho ba. Nghĩ đến đó cô cảm thấy rất hài lòng, bèn vỗ vỗ đầu con gấu bông.

- Triệu Thiên Minh, sau này làm chồng Mẫn thì nhớ chữa bệnh cho ba Mẫn nhé! À, còn phải thương Mẫn thật nhiều, biết chưa

Đạo gần đây, Triệu Thiên Minh có quá nhiều việc để lo nên cái chuyện cưới vợ kia anh cũng quên khuấy đi mất.

Đang ngồi nghiên cứu biểu đồ tỉ giá cổ phiếu, điện thoại của anh rung lên.

- Minh hả con?

Đầu dây bên kia, giọng ngài chủ tịch vang lên rất vui vẻ.

- Dạ, có chuyện gì không ông nội? Cháu đang...

- Ấy ầy, cái thằng này! Mày mà cúp máy là ông giận đấy. – Ông vội hấp tấp đi vào trọng tâm. – Chiều nay cháu nhớ đi thử áo cưới đấy nhé.

- Hả?? – Triệu Thiên Minh ngẩn người. – Thử cái gì ạ?

- Mày... - Giọng chủ tịch như bị nghẹn miếng bánh. – Minh ơi là Minh, mày sắp có vợ rồi đấy! 4h, nhớ chưa?

Nói xong ông cúp máy luôn, Triệu Thiên Minh bây giờ mới nhớ lại.

Bây giờ đã là 3h30.

Triệu Thiên Minh bực bội ném tập tài liệu trên tay xuống, 4h thử áo cưới mà giờ này mới báo cho anh!

...

Bấy giờ, Dương Mẫn cũng đang la cà bên quán khoai nướng với cô bạn Đường Mật.

- Mà nói thật không đấy? – Đường Mật có vẻ nghi ngờ.

- Thiệt! – Dương Mẫn lung búng cổ nuốt miếng khoai trong miệng. – Tao thề có củ khoai này, anh chàng ý đẹp trai kinh khủng! Trời ơi...

Nói rồi cô làm bộ đưa tay lên giữ lấy trái tim. Đường Mật cười khanh khách. Khách mua khoai chẳng mấy chốc bị thu hút bởi tiếng cười vô cùng “nữ tính” của Đường Mật.

Bỗng điện thoại Dương Mẫn đổ chuông, cô vội thò tay vào cặp lôi chiếc điện thoại HelloKitty ra.

- A lô! Dương Mẫn nghe.

- Mẫn, mẹ đây! – Đầu bên kia, giọng mẹ cô vang lên. – Con đang ở đâu đấy?

- À... - Dương Mẫn vội nháy mắt với Đường Mật ra hiệu cho cô im lặng. – Con đang học.

- Ủ, ngoan. Mẹ bảo này, 4h chiều nay con đến tiệm Á Lan ở đường M thử áo cưới nhé.

- Hả? Cái gì, Thử áo cưới á? – Quá bất ngờ, cô trợn mắt hỏi lại mẹ.

- Hả? – Bạn Đường Mật cũng phun miếng khoai trong miệng ra.

Dương Mẫn rối rít xua tay ra hiệu cho cô im lặng.

- Dạ... rồi, con sẽ đến đúng giờ. Vâng, vâng ạ! Rồi... con chào mẹ.

Dương Mẫn vừa tắt váy, Đường Mật đã trợn mắt vò lấy cô, hai mắt trợn tròn.

- Mà vừa nói...

- Tao sắp cưới chồng rồi! – Dương Mẫn mỉm cười hết sức vô tội.

...

Á Lan là shop thời trang đồ cưới nổi tiếng nhất thành phố, do nhà thiết kế lừng danh châu Á – Tiêu Á Lan mở ra.

Tiêu Á Lan chuyên thiết kế áo cưới và đầm dạ hội, những mẫu thiết kế của Tiêu Á Lan không chỉ được các nước châu Á ưa chuộng mà tầm ảnh hưởng còn lan tỏa sang tận châu Âu.

Đừng nói là mặc, chạm tay vào những mẫu thiết kế của Tiêu Á Lan đã là điều vô cùng khó rồi. Rất nhiều người giàu có vì muốn mặc áo cưới do chính Tiêu Á Lan thiết kế sẵn sàng mất một món tiền rất lớn, hơn nữa nhà thiết kế này tính khí cũng thất thường, nếu nhìn không hợp mắt thì có bán cả gia tài đưa cho ông ta, ông ta cũng không thèm.

Dương Mẫn cứ tưởng mình nghe nhầm, gia đình cô thậm chí còn chưa đủ tiền để nhìn chứ đừng nói là mặc áo cưới của Tiêu Á Lan, nhưng mẹ cô đã quả quyết, cô đành ngoan ngoãn làm theo, bụng cứ thấp thỏm, lơ lơ thì đúng là mắt mặt chết đi mất. Đường Mật nhìn Dương Mẫn bằng ánh mắt giận dữ.

- Sao chuyện quan trọng như thế cậu không nói cho tớ biết?

- Tớ cũng mới biết đây mà! – Dương Mẫn nhìn bạn bằng cặp mắt ngây thơ vô số tội – Với lại tớ cũng quên mất, hi hi.

- Cậu đúng là... - Đường Mật không biết phải dùng từ gì để nói về cô bạn của mình nữa. – Mà Mẫn à, cậu... cậu đã suy nghĩ kĩ chưa, hôn nhân không phải là chuyện đùa đâu.

- Hi hi, tớ biết mà. – Nụ cười của Dương Mẫn vô cùng ngây thơ. – Mẹ tớ bảo Triệu Thiên Minh đó tốt lắm, lại còn...

Dương Mẫn bèn lặp lại những gì mẹ cô nói hôm qua cho Đường Mật nghe. Nghe xong, sắc mặt Đường Mật không những không khá lên mà còn sầm xuống.

- Mẫn à, cậu 21 tuổi rồi đấy, cậu đừng có ngốc nghếch như thế nữa! Hôn nhân đâu phải chuyện đùa, cậu lấy chồng chứ đâu phải đi mua một món đồ mà tùy tiện như thế?

- Tớ tùy tiện á? – Dương Mẫn ngây thơ nhìn bạn, cô vốn có cái nhìn rất đơn giản về chuyện này. Chẳng ngờ Đường Mật hôm nay lại y như bà cụ non.

Cô khẽ cắn môi, cau đôi mày thanh tú.

Đường Mật thở dài, đúng là hết thuốc chữa mất rồi!!

- Thôi, chuyện nhà cậu tớ không can thiệp vào đâu, chỉ biết chúc cậu hạnh phúc thôi! Mẫn, cậu phải cẩn thận đấy! – Đường Mật lo lắng nắm tay Dương Mẫn.

Đứng bên kia đường, Dương Mẫn khẽ xoa xoa hai tay vào nhau, chưa đến 4h mà trời đã âm u tắt nắng, những người đi bộ hai bên đường cũng cố rảo bước nhanh hơn, họ cố thu người vào vạt áo khoác dày.

Dương Mẫn đã trông thấy biển hiệu của cửa hàng Á Lan.

Một phong cách trang trí rất ấn tượng, không phải là một không gian màu mật ảm cúng hay màu hồng lãng mạn, Á Lan được trang trí bởi tông màu xám mạnh mẽ, những đường nét bài trí cũng sắc cạnh đầy vẻ nam tính mạnh mẽ. Thế nhưng chính những đường nét cá tính ấy lại khiến cho những ma-nơ-canh như có thêm sức sống, những mẫu áo cưới tuyệt đẹp càng trở nên có hồn hơn.

Dương Mẫn xuýt xoa, đẹp thật đấy, bất giác môi cô vẽ thành một đường cong tuyệt đẹp, cô kéo khăn quàng cao hơn một chút, vuốt lại áo rồi bước sang bên kia đường.

Cô đẩy cửa bước vào, không khí trong này ấm quá, khác hẳn với cái khô lạnh ngoài kia.

Những nhân viên nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, Dương Mẫn cũng bối rối nhoẻn miệng cười đáp lại.

- Cô là Dương Mẫn phải không ạ? – Người phục vụ hỏi.

- Vâng ạ.

Họ trao đổi với nhau những ánh mắt bất ngờ, ai cũng biết cháu trai chủ tịch tập đoàn Doanh Chính sẽ kết hôn với người tên là Dương Mẫn, nhưng Dương Mẫn đó chính là cô ta hay sao?

Đó là lần đầu tiên Triệu Thiên Minh gặp Dương Mẫn.

Hóa ra “vợ” là một cô bé ăn mặc rất xì-tin, váy jean ngắn, mang tất ca rô, áo len màu hồng hơi cũ, cô bé trông chỉ 16, 17 tuổi. Gương mặt cũng không tệ, đặc biệt là đôi mắt vô cùng trong sáng, ngây thơ.

Dương Mẫn vẫn đang thích thú xem những bộ áo cưới, đẹp đến hoa cả mắt, không biết phải chọn làm sao. Cô luôn miệng xuýt xoa.

- Oa!!

Mãi mê nhìn những mẫu áo cưới, Dương Mẫn quên cả sự có mặt của “chồng”.

- Dương tiểu thư! – Người quản gia cung kính lên tiếng.

- Dạ? Chú gọi cháu ạ? – Dương Mẫn nhìn người quản gia.

- Ờ... tiểu thư đợi lát nữa hãy xem áo cưới!

Nhìn cái bộ dạng tí tởn của cô, Triệu Thiên Minh nhìn phát ghét, trông cô ta có vẻ nóng lòng mong đám cưới hơn cả ông nội anh, đời lại có loại phụ nữ đó hay sao? Đúng là loạn hết cả rồi! Ông nội anh cũng thật có mắt chọn cháu dâu mà.

Nghĩ đến đó, Triệu Thiên Minh hừ lạnh một tiếng, người quản gia biết ý vội vàng kéo tay Dương Mẫn lại và “giới thiệu”.

- Thiếu gia, đây là...

- Chào anh, em là Dương Mẫn. – Dương Mẫn mỉm cười chìa tay ra. Triệu Thiên Minh chẳng thèm để ý đến bàn tay nhỏ bé đang ngoe nguẩy trước mặt, người quản gia cũng thấy bối rối trước hành động của anh nhưng Dương Mẫn chẳng hề bận tâm. Cô vẫn vui vẻ nói.

- Oa, anh đẹp trai quá! Mà hình như em gặp anh ở đâu đấy rồi thì phải.

Nói đoạn, cô đưa tay gỡ gỡ đầu, khuôn mặt vừa lạnh vừa kiêu kia đúng là quen lắm, nhưng mãi chẳng nhớ ra đã gặp ở đâu.

- Cô đừng làm ra vẻ ngây thơ nữa! – Triệu Thiên Minh có vẻ chán ghét. Cô gái mà ông nội anh chọn quả rất biết làm trò.

Dương Mẫn ngạc nhiên nhìn anh, cô khẽ dẩu môi xì một tiếng, cô chả thèm chấp cái tên dở hơi kia. Đúng là cái bản mặt kiêu căng đáng ghét, Dương Mẫn lén lè lưỡi với hần, bộ hần tưởng cô thèm lắm hay sao chứ!

Thấy tình thế bỗng chốc căng thẳng, người quản gia đành phải dàn hòa.

- Thiếu gia à! Cậu mau đưa Dương tiểu thư vào thử đồ cưới đi!

...

Thanh thế của tập đoàn Doanh Chính cũng thật là lớn, không ngờ đích thân nhà thiết kế Tiêu Á Lan kiêu ngạo kia lại là người giúp Dương Mẫn chọn phối đồ cô dâu.

Tiêu Á Lan bắt Dương Mẫn đi qua đi lại mấy vòng cho ông xem. Dương Mẫn lí nhí phản đối nhưng vẫn làm theo, người ta đi thử đồ cưới chứ có phải đi thi tuyển người mẫu đâu mà làm dữ vậy!

Dương Mẫn bị bắt phải đi lòng vòng đến mức chóng cả mặt. Tiêu Á Lan thì vẫn ngồi suy nghĩ.

Cô bắt đầu bực mình, hình như hôm nay hết gặp kẻ dở hơi giờ lại thêm cái ông khủng khủng.

Dương Mẫn vừa định lên tiếng, Tiêu Á Lan đã vỗ đùi cái đét đứng dậy.

Thật ra lần này Tiêu Á Lan đang băn khoăn dữ lắm, ông đi đi lại lại một lượt trong đầu những mẫu thiết kế nhưng xem ra không có cái nào phù hợp với cô bé này. Điểm nổi bật nhất mà ông nhận ra ở Dương Mẫn chính là sự trong sáng hồn nhiên, Tiêu Á Lan muốn mẫu áo cưới của ông cũng phải dung hòa với nét hồn nhiên, trong sáng ấy. Thế nhưng đa phần khách của Tiêu Á Lan đều là những người thành đạt chín chắn, những mẫu áo cưới vì thế cũng hơi quá kiêu sa, sang trọng phần lớn nghiêng về sự tôn quý, nếu cho Dương Mẫn mặc những mẫu thiết kế ấy quả thật không hợp chút nào. Nét đẹp của cô hoang dại như loài cỏ, nếu bị gò bó trong những đường nét cao quý quá, đâm ra lại mất đi vẻ đẹp vốn có, sau một hồi đắn đo, cuối cùng Tiêu Á Lan quyết định thiết kế cho cô một mẫu áo hoàn toàn mới.

3. Chương 03

Chương 3 Mặc dù đã cẩn thận học thuộc “lộ trình” đến nhà họ Dương nhưng người tài xế vẫn hoa cả mắt, bao nhiêu con hẻm chằng chịt, hẻm to, hẻm nhỏ, hẻm lớn, hẻm bé, chả biết đường nào mà lần, Dương Mẫn trở thành “hoa tiêu bất đắc dĩ”.

Triệu Thiên Minh cau mày, ông nội đã chọn vợ cho anh thì ắt phải có mục đích, cứ tưởng nhà cao cửa rộng thế nào, hóa ra ngôi nhà của cô ta bé tí, lại toàn cây cảnh.

Triệu Thiên Minh vừa bước vào nhà, mẹ cô đã niềm nở nắm tay anh.

- Ôi! Con rể! Con đến chơi, quý hóa quá đi mất!!

Triệu Thiên Minh không quen bị người ta cầm tay cầm chân nhưng cũng không tiện rút ra, đành gật đầu chiếu lệ một cái.

Hóa ra cả ông nội của anh cũng tới đây từ sớm, ông cùng bố mẹ Dương Mẫn đang bàn bạc.

- Minh, lại đây ngồi đi con. – Ông mỉm cười vẫy anh lại.

Triệu Thiên Minh ngoãn ngoãn lại gần.

- Mẫn! Cháu cũng lại đây! – Ông mỉm cười hiền từ.

Dương Mẫn lễ phép chào ông rồi bước lại gần. Ông nắm lấy tay Triệu Thiên Minh rồi lại nắm tay cô.

- Tâm nguyện lớn nhất của đời ông là mong thằng cháu này yên bề gia thất. – Nói đến đây, ông khẽ thở dài. – Bố mẹ thằng Minh vì tai nạn mà mất sớm, ông đã chăm sóc nó từ bé, nhìn nó lớn khôn, nay nó đã có tương lai sự nghiệp, ông lại mong nó mau lấy vợ rồi cho ông một đứa cháu để bế.

Dương Mẫn đỏ bừng mặt nhưng không dám rút tay lại, cô cũng thấy thương ông cụ, thế nhưng cái chuyện đó...

- Mẫn, chắc cháu cũng bất ngờ vị chuyện hôn lễ này lắm, ông cũng thật có lỗi, đã không báo trước cho cháu. Cháu đừng giận ông nhé! Bây giờ, ông thật lòng chúc phúc cho hai đứa, hai đứa hãy coi như hoàn thành nốt cái tâm nguyện cuối cùng cùng ông lão này, được không?

- Dạ... - Dương Mẫn đỏ mặt lí nhí đáp.

Triệu Thiên Minh không trả lời, mặt lạnh băng nhưng cũng chẳng phản đối.

- Hà hà, Tốt rồi! – Ông cụ cười rất mãn nguyện. – Vậy là ông yên tâm rồi.

Cái tin Cháu trai Chủ tịch tập đoàn Doanh Chính sắp kết hôn chỉ sau một đêm đã xuất hiện kín mít trên các mặt báo như nấm mọc sau mưa. Chủ tịch Triệu Doanh Chính đã chính thức thừa nhận thông tin này.

Cái tin kia chẳng khác nào một trái bom dội vào dư luận.

Tập đoàn Doanh Chính được coi là siêu tập đoàn lớn mạnh nhất nhì châu Á, cánh tay của Doanh Chính thâm tóm toàn bộ mọi lĩnh vực, từ giải trí đến dịch vụ, thậm chí ảnh hưởng đến cả nền chính trị.

“Có thể bạn không biết thủ tướng là ai, nhưng bạn không thể không biết Triệu Doanh Chính!” đó chính là câu nói mà mọi người dân đất nước này đã khắc cốt ghi tâm. Triệu Doanh Chính còn được bầu chọn là một trong mười nhân vật ảnh hưởng nhất đến nền Kinh tế thế giới.

Bất kì thông tin nào của nhà họ Triệu đều hot không thua gì scandal của những ngôi sao.

Vài năm gần đây, có một tài năng nổi lên, đó chính là Triệu Thiên Minh, CEO trẻ tuổi nhất trong lịch sử, với một thành tích học tập và làm việc vô cùng đáng nể. Triệu Thiên Minh chính là cái tên đắt giá nhất, thường xuyên nhận được sự mời gọi của các tập đoàn lớn với những mức ưu đãi cao ngất ngưởng, thế nhưng cuối cùng Triệu Thiên Minh cũng về đầu quân dưới trướng tập đoàn Doanh Chính, có thể nói Doanh Chính như hồ mọc thêm cánh, vài năm gần đây, Doanh Chính gần như không có đối thủ.

Cái tên Triệu Thiên Minh hot ngang ngửa Triệu Doanh Chính, người ta nói rằng “quả là ông nào cháu nấy”.

Đẹp trai, phong độ, tài giỏi, không có thứ gì mà Triệu Thiên Minh lại không có? Không chỉ được người trong ngành ngưỡng mộ mà anh còn là tâm điểm chú ý của phái nữ, anh càng lạnh lùng, càng ngạo mạn lại càng khiến nhiều người khao khát.

CEO này chưa từng công khai qua lại với bất kì một cô gái nào, thế mà hôm nay khắp mọi trang báo đều đăng tin anh sắp lấy vợ. Nhà nhà sướng sốt, người người sướng sốt, cô gái nào xuất sắc đến mức ấy? Báo chí lùng sục, muốn tìm cho ra cô gái bí ẩn kia, rồi cuộc cô ta xinh đẹp, tài năng đến nhường nào? Đường Mật là một trong những cô nàng ngủ nướng siêu đẳng, thế mà hôm nay Đường Mật đã đến trường từ rất sớm, ngồi trên ghế nháp nha nháp nhồm như bị kim chích vào mông. Cô chỉ mong con bé Dương Mẫn chết tiệt mau mau tới cho cô “tra hỏi”.

Đường Mật đang cầm trong tay tờ nhật báo Biết Tuốt, trên trang bìa có dòng chữ đỏ chói CHÁU DÂU CỦA TẬP ĐOÀN DOANH CHÍNH? ngay bên dưới là bức hình chụp khá nhòe, có lẽ à chụp bằng điện thoại di động, tiêu điểm của bức hình là một cô gái đang đứng trước cửa hiệu Tiêu Á La danh tiếng, cô gái này quay lưng lại với ống kính nhưng vẫn nhìn rõ trang phục. Trang phục hết sức bình thường, áo len màu hồng hơi cũ, váy jean ngắn, tất ca-rô, không phải là Dương Mẫn thì còn ai vào đây nữa? Rõ ràng lúc đi với cô Dương Mẫn mặc bộ này, hơn nữa lại còn bảo là đi đến cửa hiệu Tiêu Á Lan thử váy cưới.

Đường Mật vẫn không thể nuốt nổi chuyện cực kì vô lí này. Sao con bé Dương Mẫn gốc gác gia cảnh cũng bình thường mà lại có thể trở thành cô dâu của CEO Triệu Thiên Minh lừng danh kia chứ? Thế này chẳng khác nào mặt trời lại mọc đằng tây.

Không hỏi cho ra nhẽ thì Đường Mật chết vì tò mò mất!

Đúng lúc ấy, Dương Mẫn tung tăng đi tới, đối với bạn Dương Mẫn, mỗi ngày là một ngày vui.

Vừa thấy Dương Mẫn, hai mắt Đường Mật đã lóe sáng như nhìn thấy “miếng mồi”, cô lôi Dương Mẫn vào một góc, dí tờ tờ báo lên mặt Dương Mẫn.

- Khai mau!

- Ô... hơ... khai gì?

Dương Mẫn ngơ ngác nhìn thái độ hùng hổ của con bạn, hôm nay nó dở hơi à?

- Đây! Tao chỉ yêu cầu mày trả lời một câu thôi! Ok? Ai đây???

Đường Mật chọc muốn thủng cả tờ giấy, Dương Mẫn liếc môi nhìn cô gái tron hình.

- Không phải tao thì còn ai vào đây nữa!

Dương Mẫn cười toe toét nhìn bạn. Đường Mật suýt ói máu.

- Mày... mày... nói thật hả?

- Hừ, làm gì ghê vậy?

Dương Mẫn dẫu môi, làm gì ghê vậy chứ, cô bắt đầu thấy bức mình rồi!

- Hóa ra người mày sắp cưới là... là Triệu Thiên Minh hả??

- Ồ! Mày dở hơi à! Mới sáng sớm gặp cái mặt mày ớn quá hà!!

Dương Mẫn bức mình đẩy bạn ra. Rõ là phá hỏng cả buổi sáng đẹp trời của người ta, Dương Mẫn vừa đi vừa làu bàu ***** con bạn thần kinh.

- Rõ là...

...

Đám cưới nhanh chóng được tổ chức dưới sự tham dự của rất nhiều khách mời, toàn là những người quyền cao chức trọng, minh tinh điện ảnh,...

Dương Mẫn hoa cả mắt, kể ra cô chỉ gặp Triệu Thiên Minh được đúng một lần duy nhất. Vậy mà bây giờ đã mặc áo cô dâu, Dương Mẫn tự ngắm mình trong gương. Cô quay một vòng, đằng sau cô, Tiêu Á Lan nở nụ cười hết sức mãn nguyện. Cô chính là “tác phẩm” mà ông ưng ý nhất.

Dương Mẫn cũng không nhận ra mình nữa, cô gái trong gương rạng rỡ như giọt sương ban mai, nét đẹp mềm mại nhưng không hề mong manh, trái lại còn ẩn chứa một sức sống như loài cỏ dại. Dương Mẫn vẫn không tin người trong gương là mình, cô quay lại nhìn Tiêu Á Lan, ông mỉm cười gật đầu tỏ ý ngợi khen.

- Oa!!! Chú... cháu...

Tiêu Á Lan mỉm cười xoa hai tay vào nhau.

- Không phải nhờ tôi đâu, do cô đã có sẵn những nét đẹp đó mà không biết thôi! – Ông nhún vai.

Dương Mẫn mỉm cười gốc gác, có lẽ Tiêu Á Lan nọ nể mặt Triệu chủ tịch mà khen cô thôi, chứ Dương Mẫn này làm gì có cái phúc ấy.

Một lát sau, Triệu chủ tịch cũng bước vào phòng. Một thoáng ngạc nhiên hiện lên trên gương mặt ông, ông nắm lấy tay Tiêu Á Lan.

- Anh vất vả quá!

- Có gì đâu Triệu chủ tịch. – Tiêu Á Lan mỉm cười, rồi lịch sự cúi chào.

- Phiên anh quá rồi, cũng đến giờ rồi, cho phép tôi dẫn con bé ra nhé.

Tiêu Á Lan mỉm cười. Triệu chủ tịch khẽ nắm tay Dương Mẫn. Dẫn ra lễ đài.

Trước mặt Dương Mẫn được phủ một lớp mạng trắng nên thấy đường rất mờ cô phải hoàn toàn nhờ Triệu chủ tịch dẫn lối.

Cánh cửa gỗ vừa mở ra, ánh đèn flash lóe lên, Dương Mẫn như chìm vào biển ánh sáng, cô nghe rất nhiều người xì xào, cô nghe những tiếng vỗ tay, tiếng nhạc của lễ đường,...

Bất giác cảm giác sợ hãi bao trùm lấy cô. Đường như cảm nhận được sự hoảng loạn của cô, Triệu chủ tịch khẽ siết chặt bàn tay hơn, bấy giờ cô mới bình tĩnh lại.

Dương Mẫn có thể nhìn thấy “chú rể” mặc áo vét trắng đứng bên cạnh vị cha xứ.

Triệu Doanh Chính dẫn Dương Mẫn đến trước mặt Triệu Thiên Minh, anh đưa tay nắm lấy bàn tay của cô.

Tay anh rất ấm, cô có thể nhìn thấy gương mặt tuấn tú của anh, những đường nét như tượng tạc, hoàn hảo, rạng ngời. Có cái gì đó khiến máu trong người cô nóng rực lên. Ánh mắt đó lạnh như băng đá, anh như một thiên thần.

Trái tim Dương Mẫn như chậm mất một nhịp đập, cô ngẩng người nhìn anh, có thật anh sẽ là chồng của cô không?

Triệu Thiên Minh đưa tay vén tấm mạng che mặt cô dẫu lên, đôi hàng mi dày đen nhánh chớp khẽ. Đến chính anh cũng thoáng bất ngờ, Dương Mẫn hầu như trang điểm rất ít, cũng chỉ dặm qua chút phấn, mái tóc cài một đóa hoa trắng tinh, đôi môi tô chút son bóng, anh suýt nữa đã không nhận ra cô bé mà anh đã gặp lúc đi thử đồ cuối, Dương Mẫn đây thật sao? Đôi mắt trong veo không gợn chút toan tính ấy nhìn anh như mỉm cười, Triệu Thiên Minh bất giác nhìn đi chỗ khác.

Lễ đường vô cùng rộng, có đến hơn hai nghìn khách mời đến dự, Dương Mẫn có thể thấy ba mẹ mình ngồi cạnh Triệu chủ tịch.

- Triệu Thiên Minh, con có đồng ý lấy Dương Mẫn làm vợ, sẽ thủy chung, yêu thương Dương Mẫn suốt đời, dù giàu sang, hạnh phúc hay ốm đau, nghèo khó. Yêu thương cô ấy đến bạc răng long, suốt đời không thay đổi, con có đồng ý không?

- Con đồng ý! – Giọng anh ngân lên như một nốt trầm. - Tôi hứa sẽ yêu em vô điều kiện. Sẽ luôn ủng hộ và luôn tôn trọng em. Sẽ là người bạn trung thành nhất của em trong khó khăn lẫn hạnh phúc. Tôi sẽ luôn là một người chồng, người cha tốt cho tới những giây phút cuối cùng của cuộc đời này.

Trái tim Dương Mẫn khẽ run lên.

- Thế còn, Dương Mẫn có đồng ý lấy Triệu Thiên Minh làm chồng, sẽ thủy chung, yêu thương cậu ấy suốt đời, dù giàu sang, hạnh phúc hay lúc ốm đau nghèo khó. Con có hứa sẽ yêu thương cậu ấy đến bạc đầu, suốt đời không thay đổi không?

Dương Mẫn cảm thấy có cái gì đó đè nặng lên trái tim mình, cô giống như Triệu Thiên Minh, vốn chỉ coi chuyện kết hôn như một việc làm đơn giản, thế nhưng sao cô không thể thốt nên lời? Cô biết, những lời thề thốt ấy chẳng có nghĩa lý với mình và cả Triệu Thiên Minh. Dương Mẫn khẽ liếm môi.

- Con đồng ý! – Giọng cô trong trẻo như pha lê. - Em biết cuộc sống không hoàn hảo, và không ai hoàn hảo. Nhưng khi em làm vợ và là người bạn đời của anh, em hứa sẽ luôn yêu thương anh trong mọi hoàn cảnh. Em xin hứa tình yêu của em sẽ không bao giờ thay đổi. Em sẽ là người bạn bên anh những lúc vui, buồn, khó khăn lẫn hoạn nạn.

Cả sảnh đường rộ lên tiếng hoan hô, Triệu Thiên Minh cũng hơi ngạc nhiên, cô ta trông ngốc nghếch như thế mà cũng ần nói lưu loát ra phết nhỉ! Đường nhiên anh không biết, và tất cả mọi người cũng không biết Dương Mẫn đã nói những lời ấy bằng trái tim của cô. - Mời cô dâu, chú rể trao nhẫn cho nhau!

Vị cha xứ tuyên bố.

Triệu Thiên Minh khẽ nâng bàn tay Dương Mẫn lên và đeo một chiếc nhẫn bạch kim vào ngón áp út của cô. Dương Mẫn cũng đeo nhẫn vào ngón áp út cho anh.

Vị cha sứ mỉm cười rất hài lòng.

- Tình yêu thực sự là hai người biết hy sinh cho nhau, vì hạnh phúc của người kia, và vì hạnh phúc chung của nhau, ta chúc hai con hạnh phúc! Ta tuyên bố kể từ bây giờ, Triệu Thiên Minh và Dương Mẫn sẽ trở thành vợ chồng của nhau! Dương Mẫn có cảm giác mình là cô bé Lọ Lem. Lọ Lem nọ sau một đêm ngủ dậy bỗng được sánh vai cùng chàng hoàng tử đẹp trai, tài giỏi Triệu Thiên Minh. Và đương nhiên nàng Lọ Lem cũng thừa biết, hoàng tử Triệu Thiên Minh kia chẳng yêu thương gì cô, cô cũng chẳng quyến luyến gì anh ta, Lọ Lem và hoàng tử lấy nhau đơn giản là vì muốn làm hài lòng bậc trưởng bối.

Không giống với chàng hoàng tử trong chuyện cổ tích yêu thương Lọ Lem một cách say đắm, Triệu Thiên Minh xem ra chẳng mặn mà gì với cô dâu Dương Mẫn này.

Trong hôn lễ, cô dâu và chú rể phải đi đến từng bàn để mời rượu, tửu lượng của Dương Mẫn rất kém thế nhưng họ Triệu kia có vẻ chẳng thèm quan tâm, không đỡ giúp cô lấy một li. Dương Mẫn mấy lần nháy mắt ra hiệu những Triệu Thiên Minh cứ giả bộ không biết, lại còn hỏi.

- Ủa? Cái gì bay vô mắt em hả?

Dương Mẫn suýt nữa ngã lảo ra chết vì uất ức. Ta hận người, Triệu Thiên Minh!!

Đúng là không thể nhìn cái mặt mà bắt hình dong được.

Uống đến li thứ mười, Dương Mẫn đã bắt đầu thấy một người thành hai người.

- Dương tiểu thư, tôi kính tiểu thư một li! – Đến lượt phó tổng giám đốc công ty Mặc Đình cung kính đứng dậy.

Dương Mẫn muốn khóc thét, chưa ăn một cái gì vào bụng mà lại uống rượu liên tù tì, Dương Mẫn sao có thể chịu nổi?

- Triệu Thiên Minh!

Dương Mẫn lí nhí cầu cứu. Bàn tay nhỏ nhắn khẽ kéo kéo vạt áo của anh.

- Ấy! Tạ tiên sinh, vợ tôi tửu lượng kém lắm! – Triệu Thiên Minh đột nhiên đại phát từ bi, đón lấy li rượu.
– Để tôi uống thay cô ấy vậy!

Nói xong anh đưa lên môi uống cạn. Vị phó tổng họ Tạ kia có vẻ rất hài lòng, lại chúc thêm câu gì đó mà Dương Mẫn không nghe rõ.

- Còn nhiều không? – Dương Mẫn hỏi như mèo.

Triệu Thiên Minh cười cười lại kéo tay cô đến một bàn khác. Đây là mùi vị của đám cưới hay sao chứ??

Bàn này có vẻ tụ tập khá nhiều bạn bè của Triệu Thiên Minh, một cô gái xinh đẹp như minh tinh điện ảnh đứng dậy giơ li rượu lên.

- Minh, anh đúng là không nề mặt chúng em, cưới vợ mà cũng không báo một tiếng!

Giọng cô ta cứ như không nhẽo với người tình khiến Dương Mẫn nổi hết da gà.

- Chào chị! Tôi là Từ Lộ Lộ. – Cô gái đó mỉm cười đưa tay ra, Dương Mẫn cũng lịch sự mỉm cười bắt tay cô ta.

- Mẫn, đây là các bạn của anh. – Triệu Thiên Minh lên tiếng.

Anh lần lượt giới thiệu với Dương Mẫn. Dương Mẫn cứ gật gù như con gà mổ thóc.

- Em chào các anh các chị!

Dương Mẫn cúi chào, những người ngồi đây đa phần đã thành đạt hoặc không thì cũng là con cái nhà danh giá, Dương Mẫn tự biết mình chưa đủ “đẳng cấp” giao du với những người ấy.

- Anh!!!

Đột nhiên từ đằng xa có một chàng trai bươn bả lại gần. Dương Mẫn thấy Triệu Thiên Minh thoáng cau mày.

- Hà! Giờ em mới xong việc, đến hơi muộn!

4. Chương 04

Chương 4 Dương Mẫn thấy chàng trai đó rất giống Triệu Thiên Minh.

- Chị dâu, rất vui được gặp chị!

- Chào... chào anh...

- Ấy, chị phải gọi em là em, xưng chị mới đúng chứ!

Nói đoạn, chàng trai ấy nắm lấy tay Dương Mẫn, sắc mặt cô thoáng ửng hồng.

- Ấy dà! Chị khôn khổ rồi đấy! Ông anh nhà em...

- Kỳ! – Giọng Triệu Thiên Minh lạnh lùng cắt ngang câu chuyện của cậu em. – Không có việc gì thì tránh ra!

Triệu Thiên Kỳ có vẻ không lấy gì làm phật ý.

- Hi hi, anh, em thấy rồi nhé! Anh cố ý để chị dâu uống say...

Triệu Thiên Minh gườm cậu em lắm mồm.

Anh lạnh lùng đẩy Thiên Kỳ qua một bên rồi tiếp tục dẫn Dương Mẫn đi mời rượu bàn khác.

...

Phải đến mười một giờ đêm tiệc cười mới tàn.

Dương Mẫn cũng tự cảm thấy mình thất đáng khâm phục, thật không ngờ còn trụ được đến giờ này.

Phòng tân hôn cũng đã được đặt ở khách sạn này.

Dương Mẫn chả còn bụng dạ nào mà ăn mót vái thứ nữa, cô mệt mỏi “lết xác” lên phòng.

Có lẽ vì quá mệt mỏi và cảm tức cái tên Triệu Thiên Minh kia mà Dương Mẫn quên tuốt đến nay là đêm tân hôn của mình.

Tân hôn thì phải làm gì ấy nhỉ? Dương Mẫn chẳng nhớ, cô chỉ muốn mau mau bò lên chiếc êm ái giường và ngủ một giấc cho đã. Người ta nói say rồi sẽ to gan, Dương Mẫn này cũng y như vậy.

- Triệu Thiên Minh là cái quái gì chứ! Hức... Cái đồ keo kiệt! – Dương Mẫn ầm ức lằm bằm. Lâu lâu lại nấc một cái. – Đêm nay xuống đất mà nằm đi! Hức...

- Hừ... cô nói cái gì?

Đột nhiên sau lưng cô vang lên âm thanh lạnh lùng pha chút giễu cợt.

Dương Mẫn mắt nhắm mắt mở nhìn lại phía sau.

- Cái đồ xấu tính! – Cô dẩu môi chọc tức. Giả như lúc này cô không say có lẽ đã chẳng dám làm càn như thế. – Cái đồ...

- Cái cô này! – Tức chết đi mất! Triệu Thiên Minh thật không ngờ con nhỏ “osin” lại láo thế. – Đêm nay cô xuống đất mà ngủ đi nhé!

Nói rồi anh đẩy cô qua một bên định mở cửa phòng nhưng Dương Mẫn cũng đâu có kém, cô ầm ỨC xô anh ra, tra chìa khóa vào ổ.

- Ổ ngoài đó đi! – Cô lườm bâu liếc anh.

Cái gì? Triệu Thiên Minh mà cũng có thể bị đối xử như vậy sao? Triệu Thiên Minh, đường đường là CEO được trọng vọng bậc nhất, là quý tử của tập đoàn Doanh Chính mà lại bị một con nhỏ “osin” vô lễ thế này hay sao?

- Cô này! Muốn chết à! – Anh trợn mắt nắm tay cô kéo ngược lại.

- Ô... muốn thế nào đây?? – Dương Mẫn cũng ngang ngược không kém. – Thế anh muốn gì??

Vừa nói, cô vừa ngược lên nhìn anh. Gương mặt xinh đẹp lơ mơ phơn phớt hồng như có một ma lực nào đó. Triệu Thiên Minh nóng nảy đẩy cô ra. Anh cởi áo khoác vứt lên ghế rồi cứ thế nằm lên giường, đầu phải chỉ mình Dương Mẫn biết mệt, anh cũng là người, cảm giác lúc này không ngoài hai chữ “rã rời”. Coi thử con nhỏ kia có dám mò lên không? Đừng nói là không biết sợ đàn ông đấy nhé! Triệu Thiên Minh mỉm cười đắc ý. Cảm giác êm ái khiến hai mắt anh mở ra không nổi. Thôi thì ngủ đi, mặc kệ con nhỏ osin!

Thấy Triệu Thiên Minh nằm dài trên giường, Dương Mẫn bặm môi tức tối, có lí nào lại như thế chứ, đàn ông kiểu gì mà bắt phụ nữ phải nằm dưới đất kia chứ! Đã thế lì thì ăn!

Dương Mẫn đạp đôi giày ra khỏi chân rồi cũng bò lên giường rúc vào cái chăn ấm áp.

Ôi!! Thiên đường!

Cảm giác mềm mềm, ấm ấm khiến hai mắt cô rú lại.

Ồ! Bé gấu của cô đâu rồi ấy nhỉ? Thiếu nó cô ngủ không ngon! Theo bản năng, Dương Mẫn đưa tay mò mò, hai mắt vẫn nhắm nghiền, giường của khách sạn 5 sao có khác. A! Đây rồi! Mà sao hôm nay bé gấu to thế nhỉ? Thôi thì kệ, Dương Mẫn chẳng nghĩ nhiều nữa, cứ thế mà ôm lấy bé gấu.

Ha ha! Tên Triệu Thiên Minh kia, nằm dưới đất đi! Đó là ý nghĩ cuối cùng lóe lên trong đầu cô trước khi hoàn toàn chìm vào giấc ngủ.

Đúng là ngủ khách sạn hạng sang có khác.

Dương Mẫn dụi dụi đầu vào cái gối êm ái. Cảm giác thật tuyệt vời làm sao.

Thường thì rơi vào trường hợp phải kết hôn với đối tượng giàu có như Dương Mẫn đây, phụ nữ sẽ có hai loại.

- Một loại sẽ dùng cái chết cái chết để cự tuyệt và nếu rơi vào trường hợp tệ nhất là phải kết hôn với cái trên kia, người đó sẽ dung tính mạng để bảo toàn trinh tiết.

- Loại còn lại thì không những không phản đối mà lại còn sung sướng dâng hiến, dù chưa nắm tay đối phương lấy một lần nhưng tình yêu người đó dành cho túi tiền của đối phương là không bàn cãi.

Dương Mẫn có lẽ là loại thứ ba. Cô không yêu cái gia tài kếch xù của họ Triệu nhưng cũng chẳng sợ hãi cái chuyện tân hôn.

Bằng chứng rõ ràng nhất là chính là ngay lúc này đây, cô đang ôm “cái tên nhà giàu ấy” bằng cả tay lẫn chân.

Nếu những tia nắng buổi bình minh kia không cương quyết chọc thẳng vào mặt, bắt cô phải dậy thì không biết Dương Mẫn còn ngủ đến bao giờ nữa!

Cổ không đau, tốt!

Lưng không mỏi, rất tốt!

Dương Mẫn mở mắt ra. Oa, ngủ đã quá!

Dương Mẫn lúc này đã hết sạch hơi men, cô chợt nhận ra “bé gấu” mà cô đang gác chất có vẻ rất “bất bình thường”.

Không thể nào! Dương Mẫn tỉnh ngủ hẳn, cô vội vàng bò dậy. Miệng Dương Mẫn méo xệch, không thể nào! Hóa ra cả đêm cô ôm Triệu Thiên Minh mà ngủ ngon lành!

- Cái tên khốn! – Dương Mẫn òa khóc. – Tôi không biết đâu! Anh... anh... anh đền cho tôi đi!!!

Vừa khóc, Dương Mẫn vừa cầm cái gối lông vịt phang vào đầu Triệu Thiên Minh tới tấp.

- Đồ lưu manh... - Dương Mẫn khóc nức nở.

- Cô điên à!! – Triệu Thiên Minh đang ngủ say ngồi bật dậy găm lên đồng thời dăng luôn cái gối trên tay cô ném xuống đất!

Nhìn bộ dạng hung hăng của anh, Dương mẫn càng thấy tủi thân, cô càng khóc to hơn.

Triệu Thiên Minh thấy thế cũng luống cuống.

- Có chuyện gì thế? – Anh dịu giọng hỏi.

Dương Mẫn nhìn anh bằng đôi mắt đỏ hoe ầng ậng nước.

- Đêm qua... đêm qua... anh... anh làm gì tôi?

- Hả? – Triệu Thiên Minh trợn mắt. – Cô nói cái gì? Đêm qua...

Nói đến đây anh cũng giật mình. Anh cố nhớ lại xem tối hôm qua đã xảy ra những gì nhưng không tài nào nhớ ra nổi. Nhìn bộ dạng tức tối, hoảng loạn của Dương Mẫn, anh cũng hơi chột dạ.

Nhớ lại, nhớ lại đi nào! Đầu óc mọi ngày thông minh lắm cơ mà!!

Anh vẫn không tài nào nhớ được đêm qua đã làm những gì.

- Cô... cô nhớ lại thử xem... tôi... tôi không có làm gì... - Giọng anh ngập ngừng tới mức chính anh cũng không tin được.

- Không biết đâu! – Dương Mẫn cắn môi. – rõ ràng... tối qua anh ngủ duối đất cơ mà!!

Thật đáng thương cho Triệu Thiên Minh. Có mười cái miệng của CEO anh cũng không thể nào thanh minh cho được. Hơn nữa đến chính anh cũng không nhớ đêm qua mình đã làm những gì. Không lí nào anh lại...

Quần áo trên người anh cũng xộc xệch, lại nhìn qua Dương Mẫn thấy cô hai tay che ngực, cũng không khác hơn mình là bao, Triệu Thiên Minh không biết phải làm sao.

- Tôi không biết đâu! – Dương Mẫn nước mắt ngấn nước mắt dài nhìn anh căm phẫn. – Anh đền cho tôi đi! Đền đi!

Triệu Thiên Minh khổ sở vô đầu. Chuyện hôm qua chỉ có trời biết, đất biết chứ hai người cũng chẳng biết gì.

- Cô... thôi được rồi, tôi...

Triệu Thiên Minh cũng không biết phải làm sao, dù không yêu thương gì Dương Mẫn nhưng nếu “chuyện đó” xảy ra thật, anh thấy mình phải có trách nhiệm với cô.

- Thôi được rồi. Cô vào thay quần áo đi. Có chuyện gì... ờ... tôi sẽ giải quyết.

Dương Mẫn quệt nước mắt đi vào nhà tắm. Quả thật đêm qua cô không nhớ gì hết, cũng không hiểu vì sao sáng nay cô lại ôm Triệu Thiên Minh mà ngủ thế này.

Lúc này trong phòng chỉ còn một mình Triệu Thiên Minh, anh rút điều thuốc trong túi áo ra và châm lửa.

Khi này Dương Mẫn khóc lóc làm anh cũng cuống cả lên, bây giờ ngồi nghĩ kĩ lại, anh thấy chuyện này cũng chẳng to tát gì. Nếu không cũng chẳng sao, nhưng nếu có thì cũng là nghĩa vụ vợ chồng thôi mà!

Nhưng dù sao Dương Mẫn cũng đang đi học, anh khê thở dài, đúng là rắc rối, anh nhả một làn khói. Chuyện này sẽ không bao giờ có lần thứ hai, không bao giờ! Anh và Dương Mẫn chỉ là vợ chồng trên lí thuyết mà thôi, anh không có chút tình cảm nào với cô ta, đương nhiên càng không muốn có những chuyện ngoài ý muốn kia xảy ra.

Triệu Thiên Minh chợt nhớ đến cuộc họp cổ đông sáng nay, anh bấm số gọi cho thư kí dặn dò một số chuyện.

Triệu Thiên Minh sinh ra là để dành cho công việc. Anh mau chóng dẹp chuyện sáng nay qua một bên.

Lúc Dương Mẫn từ nhà tắm trở ra, Triệu Thiên Minh đã đi mất. Khi này cô cũng đã “kiểm tra” cẩn thận rồi, không có gì nghiêm trọng, quần áo cũng còn nguyên, Dương Mẫn khẽ thở phào, lạy trời lạy phật, mong là chưa từng có chuyện gì xảy ra! Cô mau chóng rời khách sạn bắt xe đến thẳng trường học, không biết đây là lần thứ bao nhiêu cô đến lớp muộn rồi! Người bảo vệ già gác cổng hôm nay thật là lạ. Dương Mẫn tự nhủ, chẳng những không chặn cô lại hạnh hợ một trận mà còn ra tận nơi mở cổng cho cô vào nữa.

Dương Mẫn cũng chẳng có thời gian nghỉ nhiều, cô cúi chào người bảo vệ rồi cầm đầu chạy vào lớp.

Lớp học đã bắt đầu được hơn 20 phút.

Dương Mẫn bặm môi nhắm mắt đẩy cánh cửa phòng học, cánh cửa cũ mềm kêu ken két như muốn tổ cáo kẻ đi trễ.

Vừa thấy Dương Mẫn, một cơn bão xì xào đã nổi lên.

Hơn một trăm con người ngồi trong giảng đường cùng đổ dồn ánh mắt về cô. Những ánh mắt kia nhìn cô với đủ mọi sắc thái: ngưỡng mộ, ghen tị,... thậm chí là căm thù!

Thấy lớp học bỗng chốc biến thành cái chợ vỡ, thầy giáo bực mình đập tay vào bảng.

- Triệu phu nhân, còn định đứng đó đến bao giờ nữa? Trò có định để tôi dạy nữa không hả?

- ...

Cái gì? “Triệu phu nhân” hả? Dương Mẫn cứng họng. không phải chứ, đừng nói là quên tên của kẻ hèn mọn này nhé!

...

Đúng là thời đại tên lửa. Mới sáng sớm mà khuôn viên trường đại học đã tràn ngập những tờ báo với cái tít.

LỘ DIỆN CHÂN DUNG CHÁU DÂU TẬP ĐOÀN DOANH CHÍNH.

- Không phải chứ? – Dương Mẫn giãy nảy nhìn vào bài báo.

Bên cạnh cô, Đường Mật gập người cười sằng sặc.

- Mà có thôi đi không? – Dương Mẫn xấu hổ hét lên.

- Híc... ha ha... ự ự...

Dương Mẫn tức tối nhìn tờ báo kia. Cái tên nhà báo này muốn chọc cô tức chết đây mà. Dương Mẫn đây thiếu ảnh đẹp hay sao mà hấn lại chọn ngay cái hình chụp trong thẻ học sinh cấp ba mà đăng lên báo thế kia không biết! Muốn sỉ nhục người ta hay sao chứ?

Lại còn con nhỏ Đường Mật vô duyên đang rống lên cười trên nỗi đau của người ta kia nữa! Đúng là tức chết đi mất!!

- Trời đất ơi, thế giới này đảo điên hết rồi!! – Giọng ai đó cảm khái vang lên.

- Tức chết mất, mà xem, tội mình thì có thua gì nó cơ chứ!! – Một giọng khác chen vào.

- Nhìn cái chân ngắn củn kia!

Dương Mẫn nuốt nước bọt cúi xuống nhìn hai chân, cũng đâu đến nỗi “ngắn củn” đâu!

- Trời ạ! Sao anh ấy lại lấy nó chứ, đúng là tức chết đi mất!!!

- Tao phải lập hội Anti con này mới được, ghét quá đi mất!!

Không phải chứ? Tự nhiên anti người ta vậy à? Dương Mẫn ầm ừc nghĩ. Bộ họ nghĩ cô thêm cái tên Triệu Thiên Minh ấy lắm hay sao chứ??

- Cái bản mặt xấu đau xấu đón!

Gì chứ??

- Ê ê, tao nghĩ chắc nó “quăng lựu đạn” nên mới ép anh ấy phải cười nó...

- Cái đồ mặt dày!

Dương Mẫn tức điên người, vừa định bước ra thì Đường Mật đã nắm tay cô kéo lại.

- Mà mà ra tụi nó xé xác mày đấy! Thôi, tụi mình đi thôi.

Dương Mẫn ầm ừc nhìn bạn, Đường Mật lại đẩy cô thêm cái nữa.

Đúng là điên hết cả người, cái bọn chết tiệt này! Cuộc họp cổ đông lần này triệu tập các cổ đông lớn của tập đoàn Doanh Chính đến để bàn về dự án “Suối khoáng nóng” chiến lược.

Cách đây gần hai năm, tại một khu mỏ sắt bỏ hoang cách ngoại ô thành phố khá xa, một đoàn khảo sát địa chất phát hiện được một mạch nước nóng khá lớn.

Ngay lập tức, tập đoàn Doanh Chính đã mua lại khu đất đó, kết quả xét nghiệm mẫu nước cho thấy hàm lượng các vi chất trong nước đều đạt tiêu chuẩn quốc tế, nơi đây hứa hẹn sẽ trở thành “mỏ vàng lớn”. Các cổ đông đều nhắm nhe khu đất này làm của riêng trong túi, không ai chịu nhường ai, hơn nữa Triệu chủ tịch dạo gần đây có vẻ không tham dự nhiều tới chuyện trong tập đoàn nên các cổ đông được nước làm tới.

Cuộc họp cổ đông lần này sẽ quyết định ai sẽ giành được quyền quản lí “mỏ vàng” này.

Triệu Thiên Minh có mặt trước 30 phút. Anh sẽ là người chủ trì cuộc họp lần này.

Ông nội cũng thật biết chọn ngày cưới. Không hiểu tại sao cánh tay phải của anh cứ đau ê ẩm như có vật gì đó đè lên suốt tối hôm qua.

- Thưa giám đốc, tài liệu đây ạ.

Triệu Thiên Minh đón lấy tập tài liệu, cô thư kí nhân cơ hội khẽ nhướn mắt nhìn vào bàn tay trái của anh. Chiếc nhẫn bạch kim ánh lên ở ngón áp út như một lời tuyên bố “chủ quyền”. Cô khẽ thở hắt ra đầy tiếc nuối. Cuối cùng thì giám đốc cũng đã có vợ, đàn ông ngon lành như vậy thả ra là có người hốt liền!

Triệu Thiên Minh vẫn chăm chú vào tập tài liệu, anh không hề nhớ đến sự có mặt của chiếc nhẫn cưới.

Lần này anh nhất định phải cho lũ cổ đông nọ một phen bất ngờ.

Triệu Thiên Minh đúng là rất có tài nhưng lại còn quá trẻ, chỉ mới bước vào tập đoàn. Những cổ đông gạo cội đó đương nhiên không coi anh ra gì, trong mắt họ, anh chỉ là con tốt của Triệu Doanh Chính.

Cái thời mà Triệu Doanh Chính làm mưa làm gió đã qua rồi, nay họ Triệu đã như mặt trời khuất núi, Triệu Thiên Minh được bổ nhiệm vào chiếc ghế giám đốc điều hành họ cũng chẳng lo lắng. Một thằng nhãi con hỉ mũi chưa sạch có thể cản bước họ trên con đường thôn tính siêu tập đoàn này hay sao?

Triệu Doanh Chính à, ông hết thời thật rồi đấy! Định “chó cùng dứt đậu” hả? Thật là nực cười!

...

Đúng 9h, cuộc họp bắt đầu.

Các cổ đông đã có mặt đông đủ. Triệu Thiên Minh bước vào ngồi lên chiếc ghế chủ tọa.

- Thật là ngại quá, đã để mọi người đợi lâu rồi! – Anh mỉm cười cúi chào những cổ đông lớn.

Những cổ đông xem ra chẳng mặn mà gì với màn chào hỏi này, họ chỉ nói vài câu xã giao chúc mừng lấy lệ.

- Chắc các vị đã ổn định hết rồi, hôm nay thay mặt ông nội tôi là Triệu Doanh Chính, tôi sẽ đảm nhận vai trò chủ trì của họp này. Như các vị đã biết, hiện nay dự án “suối khoáng nóng” đang được thảo luận rất sôi nổi.

Anh dừng lại một chút mỉm cười nhìn các cổ đông một lượt.

- Các vị ngồi đây đều là những cổ đông lâu năm, có người còn gắn bó với tập đoàn này từ ngày đầu thành lập. Dự án này quả thực là một “mỏ vàng” đầy hấp dẫn. Tôi nói có đúng không nào?

Nói đến đây, môi anh nhếch lên thành một nụ cười nửa miệng vô cùng kiêu ngạo. Cái từ “mỏ vàng” chẳng khác nào ám chỉ đám cổ đông là lũ đào mỏ.

- Triệu Thiên Minh, cậu nói vậy là có ý gì?

Triệu Trang Sinh không thể chấp nhận nổi cái kiêu ngạo mạn của kẻ hậu bối này. Mới bước vào tập đoàn đã dám ý thể Triệu Doanh Chính phách lối hay sao.

- Tôi hoàn toàn không có ý gì, Triệu chủ tịch cần gì phải lớn tiếng như vậy chứ? – Anh nhìn thẳng vào mắt Triệu Trang Sinh. – Dự án lần này thuộc vào mảng du lịch dịch vụ, các vị ngồi đây chắc ai cũng biết. Tập đoàn chúng ta hoạt động hầu như trên tất cả các lĩnh vực, mỗi vị ngồi ở đây phụ trách một mảng rộng lớn, thu nhập chắc cũng không tệ.

- Cậu nói vậy là có ý gì? – Trương Kiến Vĩ đập tay vào bàn đứng lên. – Cậu tưởng cậu là cháu Triệu Doanh Chính thì không ai dám làm gì cậu sao?

- Trương cổ đông không cần phải nôn nóng vậy đâu. – Triệu Thiên Minh cười khẩy. – Trước khi quyết định người phụ trách dự án lần này, tôi có chút “quà” cho các vị đây!

Nói xong, anh vẫy tay ra hiệu cho thư kí phát cho mỗi cổ đông một phong bì.

- Cái gì đây? – Trương Kiến Vĩ nghi ngờ hỏi.

- Các vị cứ xem ắt sẽ rõ thôi!

Đôi môi anh lại nhếch lên. Ánh mắt thích thú dõi theo vẻ thất thần chết sững của đám cổ đông.

- Thế này là sao hả? Triệu Thiên Minh, đừng có ngậm máu phun người! – Tần Vĩ Bang gần giọng đứng bật dậy, ném tập tài liệu trên tay xuống.

- Ha ha! – Triệu Thiên Minh cười lớn. – Giải cho câu ngậm máu phun người của Tần tiên sinh. Đây là chứng cứ tham ô của các cổ đông trong suốt 7 năm qua. Các người cũng thật to gan, mỗi năm dám ăn trắng gần 10% lợi nhuận của tập đoàn.

Nói đến đây, ánh mắt anh lạnh lùng liếc qua từng người.

- Các người cho rằng có thể nuốt trôi số tiền ấy hay sao hả?

Các cổ đông nhìn nhau, thẳng nhóc ấy lấy đâu ra những chứng cứ này cơ chứ? Họ thật quá xem thường Triệu Thiên Minh rồi. - Các người cho rằng việc làm của các người không ai biết hay sao chứ? – Anh dẫn mạnh sắp tài liệu trên tay xuống mặt bàn. Ánh mắt như dao găm vào từng cổ đông. – Lại còn dám trắng trợn dành giật dự án lần này! Tôi khuyên các người một câu, ăn vụng thì nhớ chùi mép cho sạch, ăn mà nhai không kĩ coi chừng bội thực đấy.

Đám cổ đông nhìn nhau, mặt tái mét không còn giọt máu. Thật không ngờ cả đời lăn lộn ngoài thương trường, xưng hùng xưng bá, đến lúc bạc đầu lại bị một thẳng nhóc ngạo mạn dạy đời. Nổi nhục nhã này không sao nuốt trôi!

- Còn chú nữa, Triệu Kính Thù! - Triệu Khiên Minh nhìn người chú ruột. – cháu không ngờ chú cũng cùng một giuộc với đám người kia. Ông nội mà biết được chắc sẽ thích lắm đây! Ha ha, coi như đây là quà cưới mà thẳng cháu này ra mắt ông vậy.

- Minh... - Triệu Kính Thù trán lấm tấm mồ hôi.

Triệu Thiên Minh chỉnh lại áo vét điềm nhiên bước ra khỏi phòng họp, anh không buồn để tâm đến những ánh mắt hằn học dõi theo mình.

- Triệu Thiên Minh! – Vương Kiệt đột nhiên lên tiếng. – Cậu nghĩ chỉ với chút tài lẻ này mà có thể hạ gục chúng tôi sao?

- Chắc... Tôi chưa từng có ý nghĩ sẽ hạ gục các vị! – Triệu Thiên Minh thủng thỉnh đáp. – Những những gì tôi biết cũng không dừng lại ở đây đâu! Thế nào? Định làm gì thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch này à? Khiến các lão tiền bối phải lưu tâm thật là đắc tội, ha ha!

Triệu Thiên Minh đã đi một lúc, các cổ đông của tập đoàn Doanh Chính vẫn chưa đứng dậy được.

Họ đã quá coi thường Triệu Thiên Minh, thật không thể ngờ những ông vua trên thương trường lại bị một thằng nhãi năm thóp.

Những cổ đông trao đổi ánh nhìn với nhau, họ có chung một ý nghĩ: phải liên kết với nhau để triệt hạ mầm mống đe dọa mới nhen nhóm này.

Con người ta đến một lúc nào đó mới nhận ra rằng chẳng có gì trên đời đáng trân trọng hơn hạnh phúc cả.

Cả một đời theo đuổi tiền bạc, công danh, đến cuối đời người, Triệu Doanh Chính mới nhận ra rằng những thứ ấy chưa khi nào đem lại cho ông cảm giác thoải mái.

Tiền bạc, công danh giống như một loại ma túy. Con người ta nghiện thứ ma túy này lúc nào cũng không biết, để rồi quên mất bản thân mình đang là một con nghiện. Người nghiện lúc đó chẳng để tâm tới mọi người xung quanh, kể cả vợ con hay cha mẹ mà chỉ cắm đầu vào thứ ma túy đó, rồi đến một ngày kia, khi tỉnh dậy, người nghiện chợt nhận ra những người thân không còn một ai, lúc đó họ mới biết rằng thứ ma túy kia hủy hoại họ đến mức nào.

Triệu Doanh Chính cũng thế.

Gia tộc họ Triệu vốn là một danh gia trong thời kì phong kiến, suốt mười đời giữ chức quan đại thần, thế nhưng đến thời kì cách mạng xã hội chủ nghĩa, họ Triệu cũng không thoát khỏi cơn sóng của thời đại mới. Họ Triệu nhanh chóng suy vi, gia sản cũng bị cách mạng tịch thu không ít.

Thời ông nội của Triệu Doanh Chính, nhà họ Triệu còn giữ được gian nhà đại đường thế nhưng đến đời cha ông, ngay đến cái nhà tranh cũng không còn để ở. Bao nhiêu đồ quý giá đều bị cha ông đem đi bán sạch, mẹ ông thương con nên cố sức là việc quần quật để nuôi con học được cái chữ.

Năm hai mươi tuổi, Triệu Doanh Chính lúc đó vừa vào đại học, ông phải lên tỉnh để theo học trong một trường đại học chính quy, chưa đầy nửa năm thì nghe tin bố mất, chẳng bao lâu mẹ ông cũng mất theo.

Lúc đó, ông cảm thấy vô cùng hổ thẹn, đau khổ vì chưa báo hiếu cho cha mẹ được một ngày nào, ông chợt nhận ra sức mạnh của đồng tiền quả thật quá ghê gớm.

Giá như nhà ông có tiền thì bố mẹ ông đâu đến nỗi phải bán rẻ sức lao động đến thế, giá như nhà ông có tiền thì bố mẹ ông đâu phải cực khổ mà chết?

Chính nỗi đau ấy đã tiếp cho ông cái ý nghĩ làm giàu.

Bắt đầu từ hai bàn tay trắng, ông vay vốn khắp nơi và mở một xưởng in. Trong thời kì cách mạng văn hóa, nghề in làm ăn rất phát đạt, chẳng bao lâu xưởng in của ông đã trở thành một công ty in nổi tiếng với hệ thống công ty con dày đặc. Triệu Doanh Chính với trí óc nhạy bén đã tận dụng sức mạnh sẵn có thu tóm thêm nhiều lĩnh vực khác vào, chẳng bao lâu sau, tập đoàn Doanh Chính đã được hình thành.

Thời bấy giờ, tập đoàn tư nhân của ông còn vấp phải sự cản trở của các tập đoàn nhà nước khác nhưng với bản lĩnh, sự khôn ngoan và kinh nghiệm dày dặn, Triệu Doanh Chính đã nhanh chóng dẹp bỏ mọi rào cản, cánh tay của tập đoàn Doanh Chính vươn ra, thu tóm cả những công tập đoàn khác, thế tiến không gì cản nổi.

Những năm 70, chính phủ phải ngả mũ kính chào, tập đoàn Doanh Chính trở thành đại tập đoàn đứng đầu quốc gia, ngay cả người đứng đầu đất nước khi nói chuyện với Triệu Doanh Chính cũng phải khách sáo mấy phần.

Những năm 80, cả châu Á bất ngờ trước một siêu tập đoàn đang phát triển với tốc độ ánh sáng. Triệu Doanh Chính trở thành cái tên quyền lực nhất châu Á, người ta xưng tụng cái đầu kinh doanh của ông với tất cả các mĩ từ mà họ có thể nghĩ ra.

Những năm 90, tập đoàn Doanh Chính lần đầu tiên bước vào thị trường châu Âu, vốn đã nghe danh, các nước châu Âu đâu dễ để cho ông hợp tác một cách thuận lợi. Họ vừa sợ, vừa không thể từ bỏ cái suy nghĩ xem thường một người châu Á. Triệu Doanh Chính có thể khiến cả châu Á khiếp sợ nhưng xen ông ta có thể làm gì bên thị trường châu Âu? Vấp phải sự chống đối ngầm của các nước châu Âu bên những ngành công nghiệp trọng điểm, Tập đoàn Doanh Chính đã thu con cờ này về và tung ra chiêu bài dịch vụ. Với sự nhạy bén, Triệu Doanh chính lại một lần nữa chớp thời cơ, lợi dụng thị hiếu của khách hàng mà phát triển ngành dịch vụ, đem lại nguồn lợi khổng lồ cho tập đoàn.

5. Chương 05

Chương 5 Và đến nay, Triệu Doanh Chính đã trở thành người khổng lồ ngồi chễm chệ trên ngai vàng của giới kinh doanh, người ta xưng tụng ông là vua của các vua, chưa bao giờ có một con người lại có tài kinh doanh như thế.

Ông luôn nằm trong top những người giàu nhất thế giới.

Đến tận bây giờ, điểm mặt tất cả các ngành trong cả nước, không chỗ nào thiếu hai chữ Doanh Chính.

Và hiện tại ngay lúc này đây, con người siêu phàm ấy đang ngồi xem một bức hình 3x4 với nụ cười hiền từ trên môi. Ông không còn là Triệu Doanh Chính hô phong hoán vũ trên thương trường nữa. Ông bây giờ là ông nội của ba đứa cháu Triệu Thiên Minh, Triệu Thiên Kỳ và thêm cả Dương Mẫn nữa.

Cô bé trong bức ảnh 3x4 cười rất tương, hai má lúm đồng tiền duyên dáng, nét đẹp trong sáng ngây thơ vô cùng, trông như mới mười sáu, mười bảy tuổi. Có lẽ cái tập đoàn mang tên ông kia cũng không đem lại cho ông nụ cười như lúc này. Cô bé ấy chính là cháu dâu của ông, vợ của thằng cháu đích tôn Triệu Thiên Minh.

Bàn tay già nua khẽ vuốt ve tấm hình với vẻ trìu mến.

- Ấy da, Mẫn ơi Mẫn à, hay là cháu mau mau sinh cho ông một thằng Tiểu Bảo Bối đi nhỉ?

Nói đoạn, ông thở dài. Triệu Doanh Chính biết là hiện tại Dương Mẫn chưa thể có con vì chuyện học trên trường còn đang gian đở, thế nhưng nếu đợi đến lúc cô học xong đại học, sợ ông cũng chẳng còn sống để nhìn mặt cháu nữa. Hơn nữa dễ gì con bé đồng ý, lại còn cái thằng cháu cứng đầu cứng cổ của ông nữa chứ!

- Haiz... - Ông thở dài. - Lão Ngũ, ông tính sao đây nhỉ?

- Vâng thưa chủ tịch!

- Ông nghĩ xem có cách nào cho ta mau mau có cháu bé không nhỉ?

- Chủ tịch! - Ông Ngũ vội xua tay. - Cô Mẫn và cậu Minh hãy còn trẻ lắm, có con lúc này...

- Vậy ông xem ta còn trẻ không??

Người quản gia gãi đầu. Không biết phải đứng về phe vợ chồng Minh Thiếu gia hay về phe Triệu chủ tịch nữa!

- Thôi được rồi, ông giúp ta điện thoại cho bố mẹ con bé, nói họ dọn đồ đạc cho con bé, trưa nay chuyển sang nhà chồng ở!

- Chủ tịch... thế có vội quá không ạ?

- Vội cái gì mà vội! Làm mau, làm mau!

...

Bạn Dương Mẫn đương nhiên vẫn chưa biết tí ti gì về chuyện này. Trong suy nghĩ của cô cưới chồng là một chuyện, ở với chồng lại là chuyện rất khác!

Từ bé đến lớn, Dương Mẫn vẫn quen với sự bảo bọc của cha mẹ, hai mươi mốt năm qua, chưa từng một ngày rời khỏi căn nhà quen thuộc đó.

Một Dương Mẫn ngây thơ, dễ dụ chẳng thể nào ở kí túc xá dù đã vào đại học. Ông bà nhà ấy đương nhiên rất phiền lòng nhưng biết làm sao, giáo dục mãi mà chẳng vô chút nào.

Dương Mẫn chưa bao giờ nghĩ đến một ngày kia phải rời xa cha mẹ, sáng sáng không còn được ba kêu dậy, không được nhìn thấy đồ ăn sáng dọn sẵn trên bàn.

Những việc nội trợ, Dương Mẫn chưa một lần chạm tay vào, một phần vì bản tính lười biếng, phần khác vì mẹ cô rất khiếp sợ sự vụng về của con gái, thành thử ra cô chỉ biết theo cha học chăm sóc cây cảnh.

Thử hỏi một Dương Mẫn như vậy mà về ở chung với Triệu Thiên Minh thì liệu sẽ ở được mấy ngày? Họ Triệu có một quy tắc đặt tên, dựa vào đó người ta có thể phân biệt được thứ tự của từng cá nhân trong dòng họ.

Cụ tổ của dòng họ là Triệu Doãn Tiền.

Doãn – Kiên – Dương ... – Mục – Doanh – Kính – Thiên.

Chữ “Kính” xếp trên chữ “Thiên” một bậc, có thể xem Triệu Thiên Minh hiện nay là hậu bối, xét về thứ tự cũng thuộc hàng cháu chắt nhỏ nhất trong gia tộc họ Triệu thế nhưng xem ra anh chẳng có chút tôn kính gì với các bậc trưởng bối trong dòng họ, ngoại trừ ông nội.

Chẳng cần nói đâu xa, lúc sáng nay, trong cuộc họp cổ đông, Triệu Thiên Minh đã dẫn mặt ông chú mình về chuyện ông ta cùng những cổ đông khác tham ô một khoản không nhỏ trong số tiền lợi nhuận hàng năm của tập đoàn.

Triệu Kính Thủ đương nhiên không thể nuốt trôi cái nhục ấy, ông ta một đời lăn lộn từng trải, trải qua không biết bao nhiêu bão táp trên, uy phong không hề nhỏ, thế mà một kẻ hậu bối như Triệu Thiên Minh dám hỗn lão với ông ta như thế.

Triệu Kính Thủ ấn mạnh điều thuốc đang hút vào gạt tàn. Dù có căm hận thẳng cháu đến đâu, Triệu Kính Thủ cũng không dám làm gì bởi lẽ thẳng cháu bảo bối của Triệu Doanh Chính đã nắm được cái đuôi tội lỗi của ông ta.

Triệu Kính Thủ nghĩ lại một lượt những việc làm của mình, ông ta hoàn toàn không phát hiện ra chút sơ hở nào, thế mà thẳng lối ấy lại nắm được những chứng cứ đó, rốt cuộc thì nó đã làm cách nào?

Quả là đáng sợ, Triệu Doanh Chính đúng là đã sinh ra một con quái vật hết như ông ta.

Điện thoại vẫn liên tục đổ chuông, có lẽ là những lão cổ đông khác đã nóng lòng lắm rồi.

Triệu Kính Thủ tưởng có thể nuốt trôi cái tập đoàn ấy sau khi Triệu Doanh Chính đã rút lui, nào ngờ lại xuất một Triệu Thiên Minh.

Đúng là xét về thực lực Triệu Thiên Minh tuyệt nhiên không thể bằng liên minh của các cổ đông lớn thế nhưng xét về tiềm lực, chưa biết mèo nào sẽ cắn mồi nào!

...

Đương nhiên những chuyện xảy ra trong buổi sáng hôm nay Dương Mẫn không hề hay biết bởi cô đang “bận” ăn hàng tại một quán nhỏ gần trường. Câu chuyện của hai nàng đương nhiên không thoát khỏi đề tài đám cưới.

- Túc chết đi mất!

Đường Mật hậm hực cắn thật mạnh vào cái bánh chuối.

Cuộc đời đúng là bất công, một con nhỏ kém toàn diện như Dương Mẫn mà lại lấy được tấm chồng ngon lành như thế, trong khi cô...

- He he, may thì ai mà thèm.

- Cái con này! – Đường Mật trợn mắt xắn tay áo lên. Dương Mẫn ù té chạy, vừa chạy vừa quay lại lè lưỡi lêu lêu. Đường Mật đang hung hăng đuổi theo bỗng khựng lại, vẻ hung dữ muốn ăn tươi nuốt sống Dương Mẫn đột ngột biến thành vẻ dịu dàng nhu mì.

Dương Mẫn ngoái nhìn lại thấy điều kì lạ thì càng co giò phóng nhanh hơn bởi lẽ sau mỗi cơn bão, trời đều rất quang đãng.

- Á... coi chừng...

Tiếc là lời cảnh cáo của Đường Mật quá muộn, Dương Mẫn đang chạy thì đâm sầm vào một người nào đó ngã lăn quay ra đất. Đau thấu trời xanh, hai tay cô ôm đầu, xuyt xoa.

- Hic...

Người bị Dương Mẫn tung trúng cũng không khá hơn bao nhiêu, anh ta ngã bật ngửa ra sau, mông nện mạnh xuống vỉa hè, nhìn nét mặt thiếu điều chưa nhảy xổ lại bóp chết cái con nhỏ kia.

- Cái đồ... Bộ dui hả???

- Xin lỗi!! Xin lỗi!!

Dương Mẫn hoàn hồn đứng dậy rồi rít xin lỗi, vội vàng đỡ chàng trai đó dậy, Đường Mật cũng luống cuống chạy lại giúp Dương Mẫn, cô thậm rửa cái thói hậu đậu của con nhỏ ngốc này, đúng là hết thuốc chữa.

Chàng trai đau ê ẩm cố gắng lắm mới đứng dậy được, ôi!! Đẹp trai chết đi mất, hai mắt Đường Mật long lanh, cô cảm hận Dương Mẫn quá đi mất.

- Anh... anh có sao không ạ? – Đường Mật nhỏ nhẹ hỏi.

- Ô! – Chàng trai đang trợn mắt trợn mũi bỗng nhiên tươi cười toe toét. – Chị dâu! Trời, em đi tìm chị này giờ!

- Ô!! – Dương Mẫn cũng tròn mắt vì bất ngờ. – Thiên Kỳ... anh... à quên, em đến tìm chị có việc gì thế?

Đường Mật mắt chữ O mồm chữ A trước diễn biến quá bất ngờ của câu truyện. Hóa ra anh chàng đẹp trai siêu cấp này là Triệu Thiên Kỳ, em trai của Triệu Thiên Minh! Ôi chúa ơi, thế mà một phút trước đây, cô còn có ý định sẽ gây ấn tượng với cậu em chồng của Dương Mẫn, thật lag nhục chết đi được. Mà cái con nhỏ này cũng thật có phước, chồng đã đẹp trai như thế, ngay cả thằng em chồng cũng chả khác gì ngôi sao điện ảnh. Quay qua quay lại ngắm trai đẹp đến no cả mắt, đúng là ông trời thiên vị quá đi mất!!

- Chị dâu không sao chứ? Mà sao chị chạy như ma đuổi thế?

Cái gì? “Ma đuổi” hả, không phải đang mắng khéo Đường Mật này đấy chứ?

- Ồ... chị... tập thể dục ấy mà!

- À, ra thế!

Triệu Thiên Kỳ cố nén cười, bộ anh ngốc hay sao, cô “chị dâu” này tưởng anh là thằng bé lên ba hay sao mà lại bịa ra cái lý do ngớ ngẩn thế không biết! Có ai đời vừa chạy bộ vừa quay lại lè lưỡi lêu lêu như thế không?

- Em đến để đón chị đến nhà anh hai, ông nội đã điện cho ba mẹ chị rồi, hai bác đã dọn đồ đạc của chị qua nhà anh ý hết rồi. Ông nội cũng đã điện xin phép thầy hiệu trưởng xin cho chị nghỉ ngày hôm nay rồi. – Triệu thiên Kỳ nói năng rất lễ độ nhưng ánh mắt cứ như đang đùa giỡn với cô chị dâu này.

Dương Mẫn vẫn ngây thơ không nhận ra vẻ bồn chồn kia, cô khẽ cắn môi, đôi mắt đỏ lên tủi thân! Sao bố mẹ cô lại “hăng hái” dọn cả đồ đạc của cô sang nhà chồng như muốn tống cục nợ thế kia không biết, ngay cả cơ hội phản đối cũng không có.

Triệu Thiên Kỳ thấy “cô bé” chị dâu mắt mũi đỏ hoe thì cũng hơi cuống, anh vội vỗ vỗ lên đầu cô một cách vụng về như dỗ con nít. Đường Mật thấy vậy cũng khẽ đẩy tay Dương Mẫn một cái. Thôi thì mau mau về nhà chồng đi! Triệu Thiên Kỳ giống như một thái cực khác của Triệu Thiên Minh. Triệu Thiên Minh cực

kì ít nói lại rất “chảnh”, Triệu Thiên Kỳ lại có vẻ dễ gần hơn, đặc biệt anh chàng nói nhiều cực kì! Điểm này giải đúng chỗ ngứa của Dương Mẫn.

Suốt dọc đường đi, hai người cứ thao thao bất tuyệt, từ chủ đề này sang chủ đề kia, càng nói lại càng có nhiều thứ để nói nên câu chuyện của họ dường như không có điểm dừng.

Triệu Thiên Kỳ vốn chỉ giao du với đám bạn nhà giàu của anh ta, thú vui tận hưởng cũng không ít, hôm nay lại đụng ngay một con bé Dương Mẫn nhà quê chính hiệu. Cái đề tài “nhà quê” này lại kích thích trí tò mò của Triệu Thiên Kỳ, đặc biệt lại được kể ra từ một cái miệng mắm muối nên những câu chuyện càng đậm đà hấp dẫn.

Triệu Thiên Kỳ như được phiêu du đến một thế giới từ trước đến nay chưa từng biết đến, càng nghe lại càng say mê. Dương Mẫn bản chất ngây thơ, lại có thêm tật nói nhiều, nay vợ được một thánh giả trung thành nên càng hăng hái kể chuyện.

Những câu chuyện xoay quanh chủ đề ăn vặt vô cùng nhàm chán kia bỗng chốc trở nên nóng hổi, dưới sự phóng đại của Dương Mẫn, những miếng chuối chiên bỗng trở thành thứ đặc sản tiến vua, miệng lưỡi của Dương Mẫn khiến Triệu Thiên Kỳ vừa than phục, vừa thêm khát.

Dương Mẫn càng nói càng hăng, quên tuốt thánh giả kia là cậu em chồng mới gặp mặt lần thứ hai, cô vỗ vai Triệu Thiên Kỳ với vẻ tâm đắc.

- Haiz! Hóa ra nhà em giàu mà chưa được ăn những thứ đó bao giờ, haiz! Bữa nào chị hứa sẽ dẫn em đi ăn chè chuối nướng.

- Quân tử nhất ngôn nhé! – Triệu Thiên Kỳ hăng hái phụ họa. – À, chuối chiên nữa nhé!

- Dương nhiên! Ngoéo tay nào! Chị sẽ bao! – Dương Mẫn cười híp mí vỗ vỗ vào túi.

Bàn tay anh áp vào bàn tay mềm mại của Dương Mẫn, hai ngón út móc vào nhau.

Dương Mẫn từ vị trí “chị dâu” cao vọt với bỗng chốc di cư xuống vị trí “bạn bè” của Triệu Thiên Kỳ. Cô không lấy gì làm phật ý, trái lại còn rất vui. Lại còn cao hứng lại ngêu ngao hát líu lo, Triệu Thiên Kỳ buồn cười quá nhưng không dám làm cô mất hứng nên cứ ráng nhin, lâu lâu lại ho mấy cái, mặt mày đỏ bừng trông rất buồn cười.

- À! Chị dâu! Thế làm sao mà chị lại cười anh hai thế?

Triệu Thiên Kỳ trước nay rất ngứa ngáy chuyện này nhưng không biết hỏi ai. Hỏi ông nội thì ông nội không nói, hỏi anh hai thì bị lườm. Còn bà con cô bác thì chả ai biết tí gì.

- Cái này... - Dương Mẫn gãi má. – Chị cũng chả biết nữa, chị hỏi ba mẹ mà ba mẹ không nói.

Triệu Thiên Kỳ tắc lưỡi tiếc rẻ.

Chiếc ferrari 458 rẽ vào một con đường rộng nhưng khá vắng vẻ, Dương Mẫn tò mò ngoái đầu nhìn xung quanh, toàn là biệt thự cao cấp.

- Ôi cha! Chắc cả nhà em ở đây ấ nhỉ? Nhà rộng quá cơ!

Triệu Thiên Kỳ bật cười, xoa xoa đầu chị dâu.

- Không! Em có nhà riêng, ông nội cũng có nhà riêng, anh hai ở đây một mình!

- Hả?? – Dương Mẫn trông như cái bong bóng xì hơi.

- Sao thế? – Triệu Thiên Kỳ cười hỏi.

- Nhà to thế mà ít người thì buồn lắm.

... Chiếc xe dừng trước một căn biệt thự sang trọng. Chiếc Bentley đen bóng đang chờ đợi trong sân.

- Anh hai về rồi đấy!

Dương Mẫn không nói gì, ấn tượng về cô đối với “chồng” hết sức mờ nhạt, chỉ nhớ cái buổi sáng sau đêm tân hôn đáng nhớ kia mà thôi!

- Chị vào đi, anh hai về rồi đấy! – Triệu Thiên Kỳ có vẻ luyến tiếc khi phải chia tay chị dâu.

Nói đoạn anh lè lưỡi và làm động tác cắt cổ.

- Ừc... Không phải chứ!! – Dương Mẫn nuốt nước miếng nhìn cậu em chồng.

Triệu Thiên Kỳ làm bộ mặt nghiêm trọng gật gù như một ông già nhưng ánh mắt lại ánh lên vẻ tinh quái.

Dương Mẫn thiếu điều chưa chảy dựng lên. Triệu Thiên Kỳ vẫy tay bái bai cô rồi phóng xe đi thẳng, anh cũng rất ớn ông anh này, hai người là anh em ruột nhưng cả đời chưa nói với nhau được một câu tử tế.

Anh nhìn vào kính chiếu hậu, giá như đây không phải là gia trang của ông anh yêu quý có lẽ anh sẽ ở lại với Dương Mẫn lâu hơn một chút,...

Đôi môi Triệu Thiên kỳ bất giác nhếch lên thành một nụ cười.

Dương Mẫn thật thú vị, vài phút trước đây họ còn là những người xa lạ, bây giờ xem như đã là bạn của nhau rồi! Dương Mẫn mấy lần định đưa tay bấm chuông nhưng lại nhớ đến vẻ mặt của Triệu Thiên Kỳ nên không dám.

Không lẽ Triệu Thiên Minh đúng là kẻ giống như miêu tả của Thiên Kỳ hay sao?

Dương Mẫn đang muốn tìm một hòn sỏi đá cho sướng chân thì một bong người lững thững bước ra.

- Này. – Người đó lạnh lùng lên tiếng. – Cô không có tay bấm chuông hả? Báo hại tôi đợi cô này giờ, cô có biết là tôi không có nhiều thời gian không?

- Dạ...

Dương Mẫn ấp úng, làm gì mà dữ vậy? Dù sao cô cũng là vợ anh ta mà...

Triệu Thiên Minh lạnh lùng mở cửa rồi quay lưng bước vào nhà, vừa đi vừa xem tài liệu, chẳng thèm đoái hoài đến cô vợ leo đẹo phía sau.

Căn nhà của Triệu Thiên Minh được kiến trúc sư danh tiếng nhất châu Á Asakura Ojiniki thiết kế, ngôi nhà mang gam màu đen chủ đạo, lạnh lùng và cá tính ý như chủ nhân của nó. Tường được ốp đá hoa cương sáng bóng như gương, khuôn viên hai bên lối đi trồng một hàng cây phong liễu. Ngoài ra còn rất nhiều thứ cây khác.

- Oa... hóa ra anh cũng thích trồng cây cảnh nhỉ...

Triệu Thiên Minh vẫn đi, chẳng thèm liếc mắt nhìn cô lấy một lần. Dương Mẫn chẳng thấy phật ý tí nào.

- Ai da, nhưng mà anh chưa biết cách chăm sóc này. Anh xem, khóm mẫu đơn ai lại đem ra ngoài nắng mà trồng thế kia... lại còn khóm hoa hồng kia nữa chứ, nhiều nụ chết quá, không cắt bớt thì làm sao cho hoa đẹp được...

- Này! – Triệu thiên Minh trừng mắt nhìn cô. – Cô không nói cũng không ai nói cô cầm đâu!

- ...

Anh lại tiếp tục cúi mũi vào tập tài liệu, Dương Mẫn đành ngậm tăm theo sau, cô lè lưỡi làm mặt quỷ với anh, cái đồ đáng ghét.

Dù rất ghét cái thói chảnh của Triệu Thiên Minh nhưng Dương Mẫn không thể không thừa nhận anh quá đẹp trai, cô không thể kìm nén mà liếc trộm anh mấy cái.

Triệu Thiên Minh dẫn Dương Mẫn lên lầu chỉ cho cô phòng của mình. Căn phòng phải nói là vượt quá sự tưởng của cô, dương Mẫn hí hửng nhìn Triệu Thiên Minh cười toe toét. Anh cười nhạt đầy vẻ miệt thị, đúng là cái đồ quê mùa.

- Mà anh cũng ngủ ở đây à? – Dương Mẫn nhìn anh long lanh.

- Hả? – Anh cau mày nhìn cô. – Cô... đúng là cái đồ trơ trên!

- Gì? Cái gì trơ trên? – Dương Mẫn bặm môi nhìn anh, tự nhiên lại nói cô như thế là sao?

- Hừ, cô nghĩ cô xinh đẹp lắm hay sao chứ? Có quỳ xuống dâng tới tận miệng tôi cũng không cần. – Triệu Thiên Minh kinh kinh đáp.

Dương Mẫn há hốc miệng không nói nổi lời nào.

- Cái... cái gì??? Anh... hơ hơ... anh điên thật rồi! – Mãi cô mới lắp bắp được. – Anh tưởng tôi thèm anh lắm ấy à??

Ánh mắt Triệu Thiên Minh như mũi dao găm chặt vào người Dương Mẫn.

- Tôi nói cho cô biết, đừng tưởng bước vào nhà họ Triệu thì đã vội tự mãn, Triệu Thiên Minh tôi không phải là thằng ngốc đâu! Cô liệu hồn, đừng có tơ tưởng đến...

- Anh im đi! – Dương Mẫn hai mắt đỏ hoe, đôi môi cô run run, dù có xem thường cô đến thế nào thì Triệu Thiên Minh cũng không được phép xúc phạm cô như thế!

- Hừ. – Anh cười nhạt. – Tôi nói sai sao? Tôi không hiểu cô làm cái quái gì mà khiến ông nội tôi bắt tôi cười cô, Dương mẫn, cô liệu hồn đấy, cô nên ngoan ngoãn ở đây!

Cô nghẹn giọng, chỉ biết trừng mắt nhìn anh, Triệu Thiên Minh lạnh lùng quay lưng bỏ đi. Hóa ra trong mắt anh ta cô là loại người hạ hạ như thế. Dương Mẫn này có chết cũng không cần một xu nhà họ Triệu!

...

Có nằm mơ Dương Mẫn cũng không nghĩ sẽ bị đối xử như thế. Anh ta giàu có, giỏi giang nên có quyền khinh cô như vậy hay sao?

Dương Mẫn đưa tay gạt nước mắt.

Cô sẽ xem như chưa từng nghe thấy thứ gì!

Bình tĩnh nào Mẫn... Đừng chấp kẻ điên ấy...

...

Sau khi đưa chị dâu đến nhà anh hai, Triệu Thiên Kỳ không lái xe đến công ty mà lại ghé vào một quán cà-phê.

- Kỳ, sao lâu thế! Một người vậy tay gọi anh. Thiên Kỳ mỉm cười.

- Hôm nay Ami về đấy!

- Biết rồi! – Anh mỉm cười đáp.

- Không vui à? Ami bảo nhớ cậu lắm đấy! – Anh chàng đó lại tiếp tục. – Bọn này cũng muốn được gặp Ami, không có cô ấy hai năm nay bốn thằng tụi mình cứ thiếu thiếu cái gì ấy.

Thiên Kỳ mỉm cười vỗ vai bạn. Cậu đã biết điều đó lâu rồi, Ami đã thông báo cho cậu đầu tiên, yêu cầu cậu phải ra tận sân bay đón, làm sao cậu quên được?

- Còn một tiếng nữa máy bay hạ cánh, chuẩn bị xong chưa nào? – Một chàng trai khác lên tiếng.

Thiên Kỳ gật đầu. Cậu lúc nào cũng sẵn sàng.

6. Chương 06

Chương 6 Đạo gần đây bà con hai họ nhà cha mẹ Dương Mẫn rất phấn khởi vì đứa cháu của họ đã cưới được một cục kim cương. Ba cô không lên tiếng, trái lại mẹ cô lại rất hào hứng, hết lời ca ngợi cậu rể quý, nào là lễ phép, giỏi giang, giàu có...

- Ôi... Ông bà thật là phước...

- Cô Mẫn nhà ông bà chắc là giỏi giang lắm mới cưới được người như thế...

- Xin chúc mừng ông bà, ha ha, thật không ngờ con bé Mẫn lại cưới được chàng trai tuyệt vời nhất đất nước này... Chúc mừng chúc mừng...

Toàn là những lời có cánh, bà Vương Tuyết Mai sướng điên cả người, con rể đúng là lợi hại, khiến cho mẹ vợ được nở mày nở mặt.

- Bà thôi đi. – Ông Dương Nhìn vợ với vẻ xem thường.

- Ông Dương Đình Giang, ông cưới tôi cả đời đã bao giờ làm tôi nở mày nở mặt thế này chưa? – Bà Dương tức giận vạch lại. Trên tay bà là xấp phong bì dày cộp, khỏi cần nói cũng biết là bội thu. – Còn con gái của ông nữa, ông định để nó báo đời tôi à.

- Bà đừng có quá đáng! – Ông Dương tức giận đập bàn đứng dậy. – Con Mẫn dù nó không giỏi giang, lanh lợi nhưng nó là con bà, bà vì cái danh hão mà ép buộc con nó như thế hya sao? Bà có nghĩ đến hạnh phúc của nó không?

- Ông mới là người không nghĩ đến nó! Ông đã làm cho nó được cái gì? Cái nghề trồng cây cảnh của ông có nuôi sống được nó không? Mấy cái cây quèn đó có nhét vào mồm cho nó được không? Ông tỉnh lại dùm tôi đi, nhà họ Triệu là danh gia vọng tộc, con Mẫn vào đó sung sướng không hết, có cơm ăn, có áo mặc không tốt hay sao?

- Nhưng bà có nghĩ đến cảm nhận của nó không? Bà biết Triệu Thiên Minh là người thế nào hay không? – Đường gân trên cổ ông phập phồng. – Chỉ cần no cơm ấm áo là con bé hạnh phúc hay sao? Bà tỉnh lại đi, bà làm như vậy là vì bà hay vì nó? Còn mình từng tuổi này mà vẫn như đứa bé, nó thì có thể làm vợ người ta hay sao?

Bà Dương hầm hầm đứng lên bỏ vào phòng, ông Dương trông theo bóng vợ, lòng trào dâng nỗi chua xót.

Bóng dáng già nua đổ dài trước hiên nhà. Cơn gió khẽ thổi qua những tán cây trong vườn.

- Ba! Con sẽ trở thành nghệ nhân cây cảnh như ba, ha ha, coi cây bonsai của con nè! – Dương Mẫn hớn hở khoe một cây bonsai “made in Dương Mẫn”.

- Ha ha. – Ông cười khi nhìn thấy cái cây bé tí tẹo, còng queo chỉ còn lại vài cái lá.

...

Nếu nói rằng có ai đó không biết buồn thì đó là nói dối. Thế nhưng nói rằng có người luôn vui vẻ trên nỗi buồn của bản thân thì đó chính là Dương Mẫn.

Hiếm khi có thể nghỉ học một cách thoải mái thế này, Dương Mẫn đương nhiên rất vui vẻ, nghĩ tới vẻ mặt của ông thầy dạy Triết khó tính hằm hằm, Dương Mẫn lại mỉm cười thích thú.

Mùi vị nhà giàu quả thật là rất khác, chiếc giường cô đang nằm vô cùng êm ái, có lẽ là hang rất cao cấp.

Trời hôm nay không đẹp. Màu xám ảm đạm khiến cô cảm thấy khá uể oải. Biết làm sao bây giờ? Điện thoại đang hết tiền, ngoài cái mạng nhỏ này, cô chẳng còn gì hết! Dương Mẫn ôm con gấu bông cũ vào lòng, cô đang nghĩ về những gì Triệu Thiên Minh nói.

Có lẽ trong mắt anh ta, cô là một kẻ mưu mô xảo quyệt, bất chấp thủ đoạn để bước vào gia tộc họ Triệu này. Cũng chẳng thể trách anh ta, khối tài sản vĩ đại của Triệu Doanh chính sẽ do hai đứa cháu nội thừa kế, thế nên cũng không thể trách Triệu Thiên Minh, thiếu gì người thèm khát khối tài sản ấy. Dương Mẫn khẽ mỉm cười, cô không phải là loại người đó, cô cũng không trách Triệu Thiên Minh, đặt cô vào trí của anh, chưa chắc cô đã không cảnh giác như thế.

Vốn không phải là kẻ thù dai, Dương Mẫn cũng gạt chuyện này sang một bên, cô hít một hơi thật sâu, Dương Mẫn này không thêm chấp anh đâu!

Cô sẽ sống thật thoải mái, sẽ không nghe những gì tên khó ưa ấy nói. Nụ cười hồn nhiên đã trở về trên đôi môi cô. Lúc Dương Mẫn ra khỏi phòng thì Triệu Thiên Minh đã đi đâu mất.

- Càng tốt. – Cô lẩm bẩm. Tay xoa xoa bụng.

“Ot...”

Híc, Dương Mẫn nhìn quanh định kiếm cái gì đó để nhét vào bụng nhưng chỉ thấy toàn sách báo tài liệu.

Cô lò dò xuống bếp lục lọi, lẽ nào ngôi nhà to vậy lại không có lấy một ly mì ăn liền hay sao chứ?

Dương Mẫn phát điên lên được, cô không biết phải dùng từ gì để diễn tả nỗi bức xúc trong lòng! Bất cô đến đây rồi lại bắt cô phải hớp không khí mà sống hay sao?

Dương Mẫn hậm hực bỏ lên phòng mở va-li lôi con heo đất mập ú hồng hồng ra.

- Híc! – Cô xì mặt vuốt ve con heo lần cuối. – Chị xin lỗi nha! Chị đói quá! Ngàn lần xin lỗi em!

...

Đây là tất cả số tiền mà cô dành dụm được. Cô cũng chẳng nhớ con heo hồng này đã có mặt từ bao giờ, chỉ biết rằng đó là cái phao cứu sinh cuối của cô, và hôm nay, cô phải dùng đến cái phao ấy.

Dương Mẫn ra một siêu thị gần đó mua luôn hai chục ly mì ăn liền cứu đói, cô tự cười giễu bản thân, tưởng cười Triệu Thiên Minh thì sung sướng lắm hay sao? Thử hỏi trên đời có ai như Dương Mẫn này không? Cười chồng giàu, ở biệt thự, ăn mì ly! Mà hình như cả nhân viên siêu thị nơi đây cũng nhìn cô bằng ánh mắt xem thường hay sao ý?

Lúc ra khỏi nhà cô cũng chỉ mặc quần short jean áo pull mà thôi, có lẽ đây chính là lí do khiến cô “nổi bật” giữa những con người thời trang rực rỡ. Sự xuất hiện của Dương Mẫn giữa siêu thị này chẳng khác nào một chuyện lạ, không ít người chỉ vào cô và xì xầm, Dương Mẫn cứ giả điếc, không nghe, không thấy, không biết gì hết!

- Ha ha... có con nhỏ nhà quê đi lạc vào đây...

Tiếng ai đó giễu cợt vang lên.

Ok! Cô là vợ Triệu Thiên Minh đấy!

...

Cô thư ký cũng cảm nhận được nỗi bức mình vô cớ của giám đốc điều hành. Vừa này thôi Triệu Thiên Minh đã căn nhắc cô một trận toí tả và yêu cầu làm lại tất cả sổ sách chỉ vì cô đưa anh ta bản báo cáo chậm hai phút.

Triệu Thiên Minh hôm nay quả thật quá kì lạ, y như uống phải thuốc nổ, sẵn sàng quát tháo bất cứ ai khiến anh ta ngứa mắt, những nhân viên cấp dưới chỉ biết cúi đầu chịu chém bởi những lỗi hết sức vô duyên.

- Anh hai!

Cánh cửa phòng Giám đốc đột nhiên bị ai đó mở ra, Triệu Thiên Minh rất ghét những ai vào phòng mà không gõ cửa, anh cau mày nhìn lên thì thấy Triệu Thiên Kỳ cười toe toét bước vào.

- Chuyện gì? – Triệu Thiên Minh hỏi cộc lốc, lại cúi xuống xem xét giá cổ phiếu, hoàn toàn không thèm nhìn cậu em ruột lấy một lần.

- Hôm nay anh không ở nhà với chị dâu à? – Triệu Thiên Kỳ đã quen với cách cư xử của ông anh nên không có vẻ gì là phật ý.

Triệu Thiên Minh buông bút nhìn lên.

- Đi ra! – Anh cao giọng. – Cậu không thấy anh đang bận hay sao?

- Ok! – Triệu Thiên Kỳ nhún vai. – Em chỉ muốn đến chúc mừng anh một tiếng thôi! Không thích nghe cũng không sao, mà em thấy anh cũng bớt kiêu ngạo chút đi, với thằng em này thì không sao nhưng phụ nữ nhạy cảm lắm, không cẩn thận anh lại bị đá đấy, ha ha!

Triệu Thiên Kỳ làm mặt quỷ chọc tức Triệu Thiên Minh rồi đứng đĩnh đi ra. Triệu Thiên Minh hai mắt toé lửa nhìn theo thằng em. Anh dẫn mạnh cây bút xuống bàn đùng đùng cầm áo khoác bước ra khỏi văn phòng.

...

Đing ... Doong...

Dương Mẫn đang xì xà xì xụp húp ly mì thứ hai thì tiếng chuông cửa vang lên. Cô hấp tấp vớt quyển tạp Kinh Doanh chán ngắt lên bàn, vội vàng ôm ly mì chạy ra mở cửa. Nhà to đúng là bất tiện, nếu như lúc trước chỉ cần thoát cái đã ra đến cửa thì bây giờ phải chạy ziczac qua các bồn cỏ.

- Mẫn ra ngay đây! Đợi chút nha! – Cô hấp tấp nói to, sợ khách chờ lâu bỏ đi mất.

- Ha ha! – Triệu Thiên Kỳ hai tay đút túi cười cười nhìn cô. Nhìn thấy Triệu Thiên Kỳ, Dương Mẫn vui sướng mỉm cười, thiếu chút nữa cô đã phát điên rồi.

- Đợi chị một lát! – Dương Mẫn mỉm cười hết sức đáng yêu.

- Chị đói lắm à? – Anh trêu cô.

Dương Mẫn cười hì hì hút sứt một cọng mì nữa rồi mới mở cửa cho cậu.

- Vào đi!

- Chị làm gì như chết đói thế? – Triệu Thiên Kỳ mỉm cười xoa xoa đầu Dương Mẫn.

Dương Mẫn nhìn cậu hai mắt long lanh như đứa bé nhìn thấy món quà nó thích, chốc chốc lại liếm môi.

- Ha ha, chị dâu nhìn em ghê thế! – Triệu Thiên Kỳ bật cười. – Sao? Có chuyện gì?

- Em vào nhà với chị chút đi! Chị biết là em đến tìm Thiên Minh nhưng anh ấy không có ở nhà đâu! – Dương Mẫn như đứa trẻ nhìn anh cầu xin. – Nhưng... nhưng mà... em đừng về vội. Chị ở nhà buồn sắp chết rồi!

Nói đến đây hai mắt cô đỏ hoe. Triệu Thiên Kỳ mỉm cười vỗ vỗ vai cô.

- Em đến đây tìm chị đấy! – Anh nhìn cô. – Biết ngay thế nào chị cũng buồn mà, trừ khi mặt trời mọc đằng tây em mới đến tìm anh hai. Nào! Hôm nay em sẽ đưa chị đi chơi! Chị cũng đừng buồn anh hai, anh ấy tính chẳng vậy chứ tốt bụng lắm!

- Tốt chết liền! – Dương Mẫn phụng phịu.

- Hì hì! – Anh mỉm cười vỗ vỗ vào má cô. – Thôi nào! Vào thay đồ đi, em đứng đây đợi chị, nhanh lên nhé!

Triệu Thiên Kỳ nháy mắt nhìn Dương Mẫn, cô nhảy cẫng lên như một đứa trẻ, vội vàng chạy ngay vào nhà.

Triệu Thiên Kỳ mỉm cười nhìn theo bóng dáng bé nhỏ của cô. Cậu bắt đầu thấy mến cô bé chị dâu này rồi, Dương Mẫn cứ như một đứa con nít, chẳng biết tí tôn ty trật tự nào, khi ở bên anh Dương Mẫn cứ như một đứa em gái nhỏ ở bên người anh, bất giác khiến Thiên Kỳ muốn dang vòng tay che chở. Đáng lí giờ này anh đang đi chơi cùng đám bạn thân nhưng không hiểu sao anh lại nhớ tới Dương Mẫn, cô chị dâu bé nhỏ chắc đang phát điên lên với ông anh hai khó tính của anh! Vậy là Triệu Thiên Kỳ đã tới đây, y như rằng Dương Mẫn nhảy cẫng lên sung sướng. Nhìn thấy cô cầm ly mì vừa đi vừa húp xì xụp, bất giác anh cảm thấy cô chị dâu ấy thật thú vị.

- Xong rồi nè! Mình đi thôi! – Dương Mẫn ý ới gọi từ xa.

Váy jean ngắn, tất đen, áo pull hồng hình con thỏ, khoác chiếc cặp vải bắt chéo vai, cổ quàng thêm một cái khăn len, mái tóc cột cao, đôi môi hồng chúm chúm tô thêm chút son hồng như một cô nhóc cấp ba chính hiệu, cực kỳ đáng yêu.

- Đẹp chưa? – Dương Mẫn xoay một vòng cho Triệu Thiên Kỳ xem.

- Ừm... tạm! – Anh cười tí mắt. – Mình đi thôi chị dâu!

- Đi đâu bây giờ? – Dương Mẫn gãi đầu.

- Dương nhiên là đi ăn rồi, chị kể cho lắng làm em đói lắm rồi đây này! À à,... nhớ là phải trả tiền đấy nhé! Thằng em này nghèo lắm đấy! Đám cưới của Dương Mẫn mang lại rất nhiều thứ cho bà con họ hàng.

Triệu Thiên Minh là ai? Là cháu đích tôn của Triệu Doanh Chính lừng danh, là CEO trẻ tuổi tài năng được trọng vọng nhất trong nước!

Khỏi nói cũng biết bà con cô bác hai họ nội ngoại sung sướng và hãnh diện đến mức nào.

Cô bé Dương Mẫn hậu đậu ngốc nghếch bỗng chốc trở thành nhân vật được nhắc tới nhiều nhất trong dòng họ. Này thì xinh đẹp, giỏi giang, tốt bụng... và đương nhiên cũng không thể thiếu cái danh hiệu “cháu dâu của Triệu Doanh Chính – vợ của Triệu Thiên Minh”.

Họ ngoại của Dương Mẫn cũng là một dòng họ lâu đời có truyền thống hiếu học. Ông bà ngoại Dương Mẫn có tất cả bốn người con, chưa kể họ hàng bà con chú bác, mẹ cô là con thứ ba, trên còn có hai người bác trai, dưới còn một người em gái là Vương Tuyết Lan, cũng chính là mẹ của Lâm Nguyệt Linh.

Hai chị em nhà họ Vương lấy chồng cùng một năm, Dương Mẫn và Lâm Nguyệt Linh cũng sinh cùng một năm. Lâm Nguyệt Linh tuy sinh trước vài tháng nhưng là vai em nên phải gọi Dương Mẫn là chị.

Hai chị em họ này từ nhỏ đã dính với nhau như hình với bóng, thật ra, không phải hai người thân thiết gì cho cam mà do Lâm Nguyệt Linh và Dương Mẫn cùng một tuổi lại là chị em họ nên hai gia đình cho ăn học cùng nhau cho có chị có em.

Lâm Nguyệt Linh từ nhỏ đã tỏ ra khôn ngoan lanh lợi, từ lời nói đến hành động đều lễ độ chuẩn mực, làm cái gì cũng khiến người ta hài lòng, thành tích học tập luôn đứng nhất nhì, thi đại học cũng đậu á khoa vào một trường loại A. Trong mắt mọi người, Lâm Nguyệt Linh đúng là một đứa con mẫu mực, đáng để những đứa khác noi gương. Bên cạnh sự xuất sắc, nổi bật của cô em họ là sự hậu đậu, vụng về của bà chị họ. Dương Mẫn ngay từ bé đã vụng về như thế, làm cái gì cũng không nên hồn, bảo bưng cho ông ngoại ly nước thì giữa đường vấp té bể ly, thành tích học hành cũng thuộc loại làng nhàng, không đứng bét lớp nhưng chưa bao giờ lọt vào top những học sinh giỏi, tính tình ngây thơ, vụng về, thường xuyên bị lợi dụng lòng tốt, lại phải cái tật ham ngủ, lười chép bài, không ít lần bị phê bình. Không biết có phải trời thương kẻ kém cỏi hay không mà Dương Mẫn lại thi đậu vào cùng một trường đại học với Lâm Nguyệt Linh với điểm số sụt sọt.

Chính vì hai chị em lúc nào cũng kè kè bên nhau nên ngay từ lúc nhỏ, họ hàng bên ngoại thường xuyên đem hai chị em ra so sánh với nhau, điều này khiến bà Vương Tuyết Mai rất nóng mặt.

Chính vì nóng mặt nên bà càng quyết tâm rèn giũa cho đứa con gái hậu đậu thành một người giỏi giang như cô em họ Lâm Nguyệt Linh.

Nhà họ Lâm cho con đi học múa, bà cũng bắt Dương Mẫn ôm cặp đi theo, nhà họ Lâm cho con học piano, bà cũng bắt Dương Mẫn phải học piano, thậm chí Lâm Nguyệt Linh để tóc dài, bà cũng bắt con gái nuôi tóc dài theo. Dương Mẫn từ bé đã khốn khổ với những yêu cầu của mẹ. Dương Mẫn rất ghét học những thứ đó nhưng lại không dám nói ra, có đi học cũng chỉ để đối phó nên thành tích rất thảm hại, học được dăm bữa nửa tháng là nghỉ.

Từ trước đến giờ, Dương Mẫn luôn là cái bóng của Lâm Nguyệt Linh, bên cạnh một cô em họ giỏi giang, bà chị họ càng trở nên lu mờ.

Lâm Nguyệt Linh chưa bao giờ mở miệng gọi Dương Mẫn một tiếng “chị”, chỉ toàn gọi thẳng tên ra. Cô chưa bao giờ xem Dương Mẫn là đối thủ. Lâm Nguyệt Linh luôn được khen ngợi còn Dương Mẫn lại luôn đứng vô tay trước những thành tích chói lọi của cô em. Mỗi lần như vậy, Lâm Nguyệt Linh đều tự mãn mỉm cười, cô nhìn Dương Mẫn như nhìn một kẻ thất bại.

Vậy mà hôm nay, “kẻ thất bại” ấy lại cướp hết những lời khen có cánh của cô. Cách đây hai hô, Lâm Nguyệt Linh được tuyên dương là một trong mười sinh viên xuất sắc nhất trường. Cứ tưởng sẽ lại một lần nữa trở thành tâm điểm của mọi người, ai ngờ từ trong nhà ra đến ngoài ngõ người ta chỉ nhắc đến Dương Mẫn.

Tự nhiên một cảm giác căm ghét trào lên trong cô. Lâm Nguyệt Linh cảm giác như Dương Mẫn đã cướp mất thứ đáng lẽ phải là của cô. Cô căm ghét Dương Mẫn, một kẻ kém cỏi như thế mà lại được mọi người ngợi khen, chú ý, còn Lâm Nguyệt Linh này lại bị bỏ quên như một kẻ thất bại. Dương Mẫn. Sáng nay cô vô tình nghe một người bác họ hỉ hả khen Dương Mẫn với người hàng xóm, lúc cao hứng lại còn nói.

- Ấy da! Con bé Mẫn đúng là giỏi giang đáo để, bà thấy không, như Lâm Nguyệt Linh mà còn không cười được người chồng ngon lành như thế! Haiz! Học nhiều lắm làm gì chứ, học giỏi mà cười được người ngon lành như vậy chắc đất nước mình toàn tiến sĩ hết ráo, ha ha!

- Nói cũng phải! – Bà hàng xóm phụ họa. – Triệu thiên Minh chứ đâu phải người thường đâu! Chắc, công nhận con nhỏ này tầm ngấm tầm ngấm mà ghê thật. Ha ha! Nhà họ Vương sau này tha hồ mà hưởng phước!

Những câu nói kia chẳng khác nào mũi dùi chọc vào lòng tự trọng cao ngất trời của Lâm Nguyệt Linh. Suýt chút nữa cô đã lao ra vả vào mặt những kẻ ngu ngốc kia. Dương Mẫn là cái thá gì mà dám so sánh với cô?

Lâm Nguyệt Linh này cả đời phấn đấu mà lại bị một đứa kém cỏi như thế cướp đi tất cả hay sao? Toàn thân cô run lên vì căm tức. Bao nhiêu nỗi hận đều dồn lên Dương Mẫn.

Tất cả là tại nó, nó đã cướp đi những gì đáng ra phải thuộc về Lâm Nguyệt Linh này. Theo sự chỉ dẫn của “hoa tiêu” Dương Mẫn”, Triệu Thiên Kỳ rẽ xe vào con phố “hàng rong”, nơi tụ tập quen thuộc của các cô cậu học sinh cấp ba.

- Chị hay ăn ở đây à? – triệu Thiên Kỳ nhướn mắt hỏi.

- Chớ sao, he he, nhìn vậy thôi chứ ngon lắm! – Dương Mẫn tự hào quảng cáo.

Triệu Thiên Kỳ mỉm cười nhìn bà chị dâu đang cực kì hưng phấn.

- Đi! Mình đi mau lên, bà ý bán đắt lắm, đợi lát nữa tụi học sinh cấp ba tan trường thì không có chỗ ngồi đâu!

- Ồ... - Triệu Thiên Kỳ vẫn mỉm cười nhìn cô đầy thích thú.

Con phố này rất nhỏ, chiếc Ferrari chiếm một khoảng đường khá lớn nên chốc chốc lại có tiếng ai đó phàn nàn. Triệu Thiên Kỳ lui xe ra lại không tìm thấy chỗ đỗ xe ô-tô nên hai người loay hoay mãi. Cuối cùng Triệu Thiên Kỳ chọn cách an toàn nhất là đưa xe vào tầng hầm một siêu thị gần đó rồi cùng Dương Mẫn đi bộ ngược trở ra.

- Ăn được miếng bánh của chị mà thằng em này mất mấy trăm tiền đổ xăng. – Triệu thiên Kỳ làm bộ tính toán. – Coi nào, coi nào, phải ăn thật nhiều cho lại vốn mới được, he he...

- Ờ! Em ăn thoải mái đi! – Dương Mẫn mỉm cười rất hào phóng. Thật ra cô không có nhiều tiền nhưng may cho Triệu thiên Kỳ là hôm nay cô mới đập con heo tiết kiệm ra.

- He he, được không đó, thằng em hôm nay quên mang ví tiền nha! Coi chừng ăn xong hai đứa ở lại rửa chén!

- Được mà! – Dương Mẫn cười tít mắt, vỗ vỗ vào chiếc cặp vải bên hông.

- Giàu nhĩ! – Triệu thiên Kỳ tỏ vẻ ngưỡng mộ. – Mà chị dâu nhìn giống mấy đứa con nít cấp ba quá, không khéo người ta tưởng chị là bạn gái em cũng nên.

Nói đến đó Triệu Thiên Kỳ mỉm cười rất gian. Dương Mẫn lơ lửng trên anh.

- Đừng có tưởng bỏ nhé! – Cô dẫu môi trên anh. – Chị vào đại học rồi đấy!

Hai người vừa đi vừa cười nói rất vui vẻ, Dương Mẫn tính tình trẻ con cứ “cá mè một lứa” với cậu em chồng nên người ngoài nhìn vào đều cho rằng họ là một cặp tình nhân chính hiệu.

Con phố này tập trung nhiều quán bán đồ ăn vặt nên đối tượng thường xuyên lui tới là các học sinh cấp ba. Dương Mẫn để ý thấy mấy cô bé cấp ba cứ kéo tay nhau chỉ vào Triệu Thiên Kỳ, vừa cười vừa nói rất thích thú.

- Ghê nha! Coi bộ mấy cô bé này thích em rồi đó! – Dương Mẫn xoa hai tay vào nhau. – Chắc, ai biểu đẹp trai quá chi!

- Ha ha! – Triệu thiên Kỳ bật cười. – Chị thấy em đẹp trai lắm à?

- Ủa! – Dương Mẫn giơ ngón tay cái lên.

Triệu Thiên Kỳ rất đặc ý.

- Thế hồi chị học cấp ba có giống như thế không? Dương Mẫn thấy ánh mắt tinh quái của cậu thì đỏ mặt. Khỏi nói cũng biết, cô là một cô nàng mộng mơ thứ thiệt, suốt thời học sinh cấp 3, cô luôn mơ về chàng hoàng tử đẹp trai của mình, chuyện mộng mơ là chuyện thầm kín nhất của người thiếu nữ, Dương Mẫn chưa từng nói cho ai biết, không ngờ hôm nay Triệu Thiên Kỳ vô duyên lại hỏi huych toẹt ra như thế.

- Ồ... thì cũng có... - Cô bẽn lễn gãi đầu.

- He he! Thế đẹp trai bằng em không?

- Không biết! - Dương Mẫn trề môi nhìn cậu em chồng. - Chắc là hơn!

Dương Mẫn kéo tay Triệu Thiên Kỳ vào một quán chuối chiên. Đây là nơi cô vẫn thường lui tới.

- Dì ơi! - Dương Mẫn gọi. - Cho cháu hai đĩa nhé! Nhanh nhanh lên đây!

- Ái cha! Hôm nay Mẫn đi với anh chàng nào thế? Người yêu phải không? - Người phụ nữ trung niên nghe tiếng Dương Mẫn thì ngẩng đầu mỉm cười nháy mắt với cô.

Dương Mẫn đỏ bừng mặt ấp úng định phân bua thì Triệu Thiên Kỳ đã lên tiếng trước.

- Chúng cháu không phải như dì nghĩ đâu!

Nói đoạn anh kéo tay Dương Mẫn lại ngồi vào bàn. Trong quán toàn là học sinh cấp ba, có mấy cô bé mặc đồng phục trông thấy Triệu Thiên Kỳ thì hai má đỏ bừng, tùm đầu lại xì xào điều gì đó với nhau. Triệu Thiên Kỳ mỉm cười hết sức tự mãn với bà chị dâu như muốn nói: Thế nào, đã thấy sự lợi hại của em chưa?

Dương Mẫn dẫu môi vừa định đáp trả thì có ai đó khều khều áo cô. Cô quay lại thì thấy một cô bé tay cầm chiếc điện thoại hồng hồng, Vừa trông thấy Dương Mẫn, hai má cô bé đã ửng hồng, ấp úng.

- Bạn... bạn có thể cho mình chụp hình với bạn trai của bạn được không?

Dương Mẫn há miệng không nói được lời nào. Có nhầm không vậy, dám gọi cô là bạn à?

Nhìn vẻ mặt sững sốt của Dương mẫn, cô bé tưởng cô định từ chối thì hấp tấp nói thêm.

- Chỉ chụp một tấm thôi! Bạn đồng ý nhé!

Triệu Thiên Kỳ cố nín cười trước vẻ mặt của chị dâu!

- Em lại đây! - Anh mỉm cười vẫy cô bé. Nụ cười của anh rạng ngời như chàng hoàng tử trong chuyện cổ tích.

Cô bé sung sướng vội chạy đến bên cạnh Triệu Thiên Kỳ nhích lại gần anh giở điện thoại lên chụp một tấm. Hình như cảm thấy chưa đủ, cô bé còn bạo dạn quàng tay lên vai anh chụp thêm một kiểu nữa.

- Cảm ơn anh! - Cô bé sung sướng mỉm cười cúi đầu chào Triệu Thiên Kỳ rồi chạy tới khoe với đám bạn.

Dương Mẫn chỉ còn biết xì mặt. Hai đĩa chuối chiên nóng hổi mau chóng được bưng ra. Mỗi đĩa có ba miếng chuối vàng ruộm, thơm phức, nóng hổi, Dương Mẫn xoa xoa tay bốc ngay một cái vừa ăn vừa hít hà.

- Ngon quá!

Cô Mẫn cười nhìn Triệu Thiên Kỳ khích lệ.

- Ăn đi!

Thấy Dương Mẫn say sưa đánh chén anh cũng tò mò cầm một cái bánh chuối ăn thử.

Miếng bánh chuối giòn tan, béo béo, ngọt ngọt, đúng là rất tuyệt vời. Quả thực anh rất bất ngờ trước mùi vị của chiếc bánh, thật không ngờ miếng bánh ngon như thế nhà anh chưa từng được ăn. Hóa ra đây chính là mùi vị của một món ăn bình dân, hóa ra những con người bình thường cũng có một phong vị rất riêng, không cầu kì về hình thức nhưng mùi vị lại rất tuyệt vời.

Triệu Thiên Kỳ ăn một mạch hết 3 cái bánh chuối.

- Dì ơi, cho cháu đĩa nữa!

Triệu Thiên Kỳ ăn một lúc bảy tám cái bánh chuối, giống như kẻ chết đói, Dương Mẫn tròn mắt nhìn cậu em chồng, chẳng lẽ cậu không biết thương xót túi tiền của cô hay sao?

- No chưa? – Dương Mẫn lấy tay quẹt mép nhìn số đĩa trống la liệt trên bàn.

- Chưa! – Triệu Thiên Kỳ vẫn cầm đầu ăn như ma đói.

- Em... em đói lắm à? – Dương Mẫn nhìn anh chăm chăm.

- Ngon quá, chị ăn nữa đi! – Triệu Thiên Kỳ xua xua tay, ý bảo cô đừng hỏi nữa, để anh còn “tập trung vào chuyên môn”.

- ...

Đến lúc Thiên Kỳ vươn vai, đưa tay chùi miệng với vẻ thỏa mãn, Dương Mẫn mới dám thở phào.

- No chưa?

- Rồi! Hì hì, chị dâu đúng là tuyệt vời! – Triệu thiên Kỳ cười tít mắt. – Yêu chị dâu quá cơ! Ngon thế mà bây giờ em với được ăn!

- Hơ hơ... - Dương Mẫn không biết phải làm sao trước vẻ mặt thỏa mãn và sung sướng của cậu em chồng, dù sao chính cô cũng là người hứa sẽ bao cậu ăn.

Lời nói ra như bát nước hắt đi, muốn hốt lại cũng không được.

Nhìn vẻ mặt xót xa của Dương Mẫn, Triệu Thiên Kỳ phá lên cười khanh khách.

- Chị dâu xót tiền à?

- Đâu có! – Dương Mẫn xấu hổ đỏ bừng mặt.

- Còn chối nữa! Thôi để em trả tiền cho. – Triệu Thiên Kỳ mỉm cười định móc ví ra nhưng Dương Mẫn đã ngăn anh lại.

- Không được, đã hứa rồi mà! Lần này chị trả tiền.

- Được không đấy? – Triệu Thiên Kỳ gian gian nhìn cô.

Dương Mẫn xấu hổ lờ đi ánh mắt chọc ghẹo của cậu em chồng ôm cặp chạy ra tính tiền.

7. Chương 07

Chương 7 Sau khi rời khỏi quán chuối chiên, hai người tiếp tục dạo chơi lòng vòng quanh phố.

- Thiên Kỳ. – Dương Mẫn đột nhiên lên tiếng.

- Sao thế? – Anh nhướn mắt nhìn cô chờ đợi.

- Ừm... em đưa chị về thăm ông nội đi! Chị... chị chưa biết nhà ông, với lại... - Cô liếc môi nhìn cậu.

- À, thì chuyện đó có gì to tát đâu, em lại cứ tưởng chị “có việc khẩn cấp” ha ha... - Nói đoạn, anh cười rất gian, Dương Mẫn hai má đỏ bừng. Triệu Thiên Kỳ đúng là vô duyên có mã số, ngay cả chuyện như thế cũng nói ra cho được.

Nói đoạn, anh quay đầu xe lái về phía đường cao tốc ra khỏi thành phố.

Ngôi nhà của vị chủ tịch Triệu Doanh Chính lừng danh nằm trên một ngọn đồi, ngọn đồi này đã được Triệu Doanh Chính mua lại và cất ngôi biệt thự vô cùng rộng lớn. Dương Mẫn tròn mắt nhìn với vẻ ngưỡng mộ.

- Oa... đã quá nhỉ! Hi hi...

Triệu thiên Kỳ vẫn tiếp tục lái xe, lâu lâu lại nhìn Dương Mẫn.

- À, mà em ở chỗ nào vậy?

- Nhà em à? – Triệu Thiên Kỳ đưa tay gãi gãi cằm. – Hỏi chi vậy?

- Thì hỏi bữa nào đến chơi, he he!

- Nhà em không to như nhà anh hai đâu! – Anh cười hì hì. – Nếu chị thích bữa nào em dẫn chị tới.

- Nhớ nha! – Dương Mẫn vỗ tay reo lên.

Con đường lên biệt thự khá vòng vèo hai bên con đường trồng rất nhiều hoa và cây xanh, nơi đây quả là thiên đường dành cho những người yêu thích hoa. Những bông hoa rực rỡ tạo thành cả dòng sông hoa đủ sắc màu, chiếc xe dừng lại trước một cánh cổng sắt to, một người bảo vệ bước ra yêu cầu mặc đồ đen bước ra yêu cầu dừng xe lại, thấy người lái xe là Triệu Thiên Kỳ thì cúi đầu chào.

- Nhị thiếu gia!

Triệu Thiên Kỳ gạt đầu với người bảo vệ rồi cho xe chạy thẳng vào trong.

- Oa... - Dương Mẫn thốt lên đầy ngưỡng mộ. – Oai ghê nhỉ.

Triệu Thiên Kỳ khoái chí cười hì hì.

- Ông nội mà thấy chị đến chắc vui lắm. Ông dạo này không khỏe nên chả đi đâu được.

- Em thấy chị ăn mặc thế này có được không nhỉ? – Dương Mẫn liếm môi chỉnh lại quần áo một chút.

- Xinh lắm rồi! Với lại chắc ông nội cũng không khắt khe lắm đâu.

Dương Mẫn vẫn cảm thấy ăn mặc như thế này đến thăm ông nội cũng hơi kỳ kỳ nhưng đã lỡ rồi, chẳng lẽ lại nhờ Triệu Thiên Kỳ chở về thay quần áo?

Triệu Thiên Kỳ dừng xe trước một ngôi biệt thự màu trắng rất lớn xây theo kiến trúc châu Âu vô cùng sang trọng như một cung điện. Dương Mẫn mắt chữ O mồm chữ A nhìn không chớp mắt.

Trước ngôi biệt thự là một đài phun nước năm tầng theo kiến trúc châu Âu thế kỉ XV. Trên đỉnh đài phun nước là tượng Nữ thần tình yêu và sắc đẹp- Aphrodito. Càng tầng bên dưới là những tiểu thần có cánh nhỏ.

Mái nhà xây theo phong cách phương tây với mái hình chóp nhọn, phần mái chính với những chi tiết hết sức cầu kì, phía trước có hai linh thú quỳ phục. Đường viền giữa mái và tường được dát vàng vô cùng sang trọng, những cửa sổ cũng được trạm trổ tỉ mỉ, tất cả toát lên nét vương giả, phú quý đến cực điểm.

Vừa hay lúc đó người quản gia cũng đang đi tới. Thấy Triệu Thiên Kỳ, ông cũng kính cúi chào. Nói đoạn, ông nhìn sang Dương Mẫn với vẻ bối rối, mắt một lúc ông vội cúi chào.

- Xin lỗi thiếu phu nhân! – Ông áy náy nói, quả thực ông suýt không nhận ra cô là ai, cứ tưởng là bạn gái của Triệu Thiên Kỳ mới chết!

- Cháu chào chú! – Dương Mẫn vòng tay rất lễ phép.

- Ấy ấy! Thiếu phu nhân đừng...

Người quản gia luống cuống định ngăn cô lại nhưng Triệu Thiên Kỳ đứng bên cạnh đã ra dấu cho ông cứ để cô tự nhiên.

Cô bé Dương Mẫn mà anh thích là cô bé ngây thơ, không biết phép tắc, lễ giáo gì.

Triệu Thiên Kỳ dút hai tay vào túi đứng đĩnh đi theo người quản gia vào ngôi biệt thự màu trắng.

Người quản gia dẫn hai người băng qua một đại sảnh rộng lớn được trang hoàng vô cùng bắt mắt. Chùm đèn lớn treo giữa trần đại sảnh hắt ra thứ ánh sáng vàng óng ánh như pha lê đem lại cảm giác sang trọng quý phái. Trên sàn là tấm thảm Ba Tư được dệt theo bí quyết truyền thống và thêu hoàn toàn bằng tay,

từng đường kim mũi chỉ vô cùng tinh xảo, trần nhà được chạm khắc hết sức tinh xảo, trên tường treo những bức bích họa lớn, có lẽ là vô cùng quý giá.

Người quản gia dẫn hai người đi tiếp vào một hành lang dài, hai bên tường treo những bức tranh nhỏ, đa phần vẽ về mùa thu, ánh sáng vàng dịu dịu trên trần tỏa xuống tạo cho người ta cảm giác ấm áp. Không gian được trang trí thêm bằng những chiếc bình gốm thạch cẩm rất nhiều hoa mẫu đơn.

- Oa... - Dương Mẫn hai mắt long lanh.

Triệu Thiên Kỳ cười cười nhìn về mặt ngơ ngẩn của cô. Cũng chẳng thể trách Dương Mẫn bởi lẽ nơi đây quá xa hoa tráng lệ, đối với một cô bé từ trước đến giờ sống trong một cuộc sống bình thường thì ngôi biệt thự giống như một lâu đài trong truyện cổ tích.

Căn phòng của Triệu doanh chính nằm cuối hành lang.

Cánh cửa gỗ đen đóng im lìm, tay cầm có chạm hình con sư tử.

Người quản gia nhẹ nhàng gõ tay lên cánh cửa, bên trong có tiếng nói vọng ra.

- Vào đi!

Người quản gia nhanh chóng mở cửa phòng, Dương Mẫn vào trước, Triệu Thiên Kỳ vẫn đứng đĩnh theo phía sau cô. Người quản gia lui ra đóng cánh cửa lại.

- A ha! Xem nào xem nào! Ai đến đây thăm ông thế nhỉ? – Triệu Chủ tịch mỉm cười vui sướng.

- Cháu chào ông nội! – Dương Mẫn mỉm cười lễ phép chào ông.

Triệu Thiên Kỳ vẫn đứng đĩnh tay vào túi, thấy vậy, Dương Mẫn liền lấy tay chọc vào eo cậu một cái.

- Chào ông đi!

- Chào ông! – Triệu thiên Kỳ miễn cưỡng lên tiếng.

Triệu chủ tịch có vẻ rất bất ngờ trước sự xuất hiện của đứa cháu dâu.

- Mẫn đến thăm ông sao không báo trước! Thành Minh bận lắm, ông cứ tưởng sang năm nó mới đưa cháu đến thăm ông chứ! Nào lại đây với ông nào!

Ông mỉm cười vẫy Dương Mẫn lại.

- Xem nào, xem nào, thì ra là cậu ba chở chị dâu đến! Hôm nay lại trốn việc phải không? – Ông giả vờ nghiêm giọng nhìn Thiên kỳ.

- Cháu có trốn đâu! – Anh lâu bầu phân bua. – Anh hai giỏi thế thì cần gì đến thằng em này nữa!

- Lại ăn nói kiểu đó rồi! – Triệu Chủ tịch xua tay trách. – Ấy da! Ông nội bây giờ già rồi, mấy đứa cũng lớn hết cả rồi.

Nói đoạn ông đưa tay xoa đầu Dương Mẫn. Dương Mẫn cũng không ngờ một con người lừng lẫy tiếng tăm như Triệu Doanh Chính hóa ra lại là một ông cụ mang lại cho cô một cảm giác ấm áp thân mật. Cô mỉm cười với ông.

- Mẫn của ông lớn quá, xem ra ông đã già thật rồi! – Ông khẽ thở dài. – Hôm nay cháu gặp thằng Minh chưa?

- Rồi ạ! – Dương Mẫn đáp.

- Nó có bắt nạt cháu không? – Ông nheo mắt hỏi.

- Đương nhiên là có rồi! – Triệu Thiên kỳ chen vào. – Chị dâu toàn bị anh hai bắt nạt, đáng thương lắm, ông chưa biết đâu, lúc cháu đến chị dâu vừa khóc bù lu bù loa, vừa cầm ly mì húp xì xà xì xụp! – Nói đến đó anh gian manh nháy mắt với Dương Mẫn.

Dương Mẫn nghe câu chuyện đầy tính xuyên tạc thì đỏ bừng mặt, cô trợn mắt với Triệu Thiên Kỳ, làm gì có chuyện cô bù lu bù loa kia chứ! Cái thằng nhóc đáng chết này!

- Vậy à? – Triệu chủ tịch có vẻ bức mình. – Cái thằng sao tệ thế!

- Không phải thế đâu ông! – Dương Mẫn hấp tấp xua tay.

- Không được! Phải mắng cho một trận mới được, ai lại bắt vợ ăn mì ly thế kia chứ!

- Ông nội! Là cháu thích ăn, không liên quan gì đến anh ấy ddaau1 – Dương Mẫn xua tay rối rít. – Hay là cháu bóp chân cho ông nhé, ở nhà mỗi lần bố cháu trồng cây xong đều kêu cháu lại đấm lưng. Hi hi, tài mát-xa của cháu siêu lắm đấy!

Triệu Thiên Kỳ phì cười. Hóa ra đây là món quà ra mắt mà bà chị dâu dành tặng cho ông nội, buồn cười chết đi mất! Dương Mẫn vẫn lơ đãng cười đầy khiêu khích của cậu em chồng, Triệu chủ tịch thì chỉ mỉm cười nằm lên giường để Dương Mẫn bóp chân cho ông. Chợt nhớ đến kẻ này giờ ngồi không, cô vội luôn Triệu Thiên Kỳ lại bóp chân với cô cho vui.

Triệu Thiên Kỳ đương nhiên sẽ không bao giờ làm những trò con nít ấy. Anh lôi điện thoại ra chơi điện tử.

- Lại đây! – Dương Mẫn nóng nảy vẫy tay.

- Không, chị khởi xướng thì làm một mình đi! – Anh bướng bỉnh trả lời.

Triệu chủ tịch thấy thế thì mỉm cười. Dương Mẫn nóng nảy chạy lại kéo tay cậu.

- Chị đi mà bóp chân cho ông! Em không làm đâu!

- Đi mà! – Dương Mẫn lắc lắc cánh tay cậu.

Cuối cùng thì cậu cũng bị cô lôi kéo lại làm cái công việc trẻ con ấy.

Triệu chủ tịch dường như rất vui. Ông bắt đầu hỏi thăm Dương Mẫn tình hình gia đình cô, một già một trẻ vừa hỏi vừa đáp rất ăn ý. Dù đã coi Dương Mẫn là một người bạn nhưng những gì Triệu thiên Kỳ biết về cô chỉ là con số không, qua đó anh mới biết hóa ra ba của Dương Mẫn là một nghệ nhân trồng cây cảnh, gia cảnh nhà cô hết sức bình thường, Dương Mẫn là con một, cô đang học tại trường đại học Hoa Thiên.

Triệu chủ tịch hỏi rất nhiều, điều về cuộc sống của Dương Mẫn, từ họ hàng bà con cho đến việc học tập hay cả công việc trồng cây cảnh của ba cô. Hóa ra Dương Mẫn có ước mơ trở thành một nghệ nhân cây cảnh nhưng mẹ cô lại muốn con gái học kinh tế, thành thử cô phải thi vào đại học Hoa Thiên.

Triệu Thiên Kỳ có cảm giác Dương Mẫn có thể kết bạn với bất kì ai mà cô nói chuyện. Ở cô toát lên một vẻ ngây thơ, đáng yêu lại rất thành thực, dường như cô không giấu giếm chút gì, tạo cho người ta cái cảm giác tin tưởng tuyệt đối. Bây giờ Triệu Thiên Kỳ đã hiểu vì sao ngay từ lần gặp mặt đầu tiên, anh đã có thể làm bạn với cô. Những ngại ngùng mau chóng được dẹp bỏ, cô đối xử với Triệu chủ tịch như đối với người ông nội ruột thịt của mình, cô hồn nhiên, ngây thơ đến mức anh muốn dang tay ra che chở. Cách Dương Mẫn thể hiện tình yêu thương cũng khiến cho người ta cảm thấy thật gần gũi.

Chưa bao giờ có ai tạo cho Triệu Thiên Kỳ một cảm giác gần gũi như thế.

Bất kì ai cũng có một cái kén để bảo vệ bản thân, cái kén vô hình đó là bức màn ngăn cách không bao giờ có thể gỡ bỏ, cái kén vô hình chính là chốn dừng chân cuối cùng của một con người, thế nhưng, ở Dương Mẫn, cái kén đó không hề tồn tại. Cô luôn sống thật với chính bản thân, với mọi người, dù có vui sướng hay đau buồn, cô luôn chọn cách đối diện với nó chứ không phải chạy trốn. Trong lúc hai bạn Mẫn và Kỳ đang vui vẻ bên ông nội thì Triệu Thiên Minh cũng vừa về đến nhà.

Con người Triệu Thiên Minh vô cùng cứng nhắc, nguyên tắc. Đến cả ngôi nhà của anh cũng cứng nhắc giống chủ, trong nhà ngoài những trang thiết bị cần thiết hiện đại và cần thiết, tuyệt nhiên không có một món đồ trang trí nào thêm. Từng món đồ được sắp xếp một cách ngay ngắn, ngay đến cả những quyển tạp chí cũng được để gọn gàng ngăn nắp theo đúng số phát hành, hơn nữa tính anh vô cùng sạch sẽ, ngôi nhà rất lớn nhưng không hề có lấy một chút bụi bẩn. Quần áo anh mặc cũng không có lấy một nếp nhăn.

Chính vì trái tính trái nết như thế nên Triệu Thiên Minh đã dọn ra ở riêng từ lúc còn học trung học. Triệu chủ tịch ban đầu con phản đối nhưng sau đó cũng không thể nào chịu nổi tính nết kì quái của anh nên đành chấp nhận.

Vừa bước vào nhà, trán Triệu Thiên Minh đã nhăn tít lại. Trên bộ salong nhập khẩu từ Ý của anh là một ly mì ăn dở, mấy quyển tạp chí vứt lung tung trên bàn.

Chiếc áo vét trên tay suýt chút nữa rơi xuống đất.

- Cái gì đây hả? Dương Mẫn! Cô xuống đây! – Triệu Thiên Minh tức giận ném cái áo vét xuống. – Mau xuống đây! Cô có nghe không hả?

Nói rồi anh dùng dưng bước lên phòng Dương Mẫn đẩy cửa bước vào.

Dương Mẫn không có trong phòng!

Gương mặt Triệu Thiên Minh hết đỏ lại xanh. Cô ta là ai dám xả rác ra nhà của anh lại còn cả gan lôi tạp chí của anh ra đọc rồi vứt lung tung lên bàn. Triệu Thiên Minh chứa ghét cái thói bừa bãi, không ngờ ngay ngày đầu tiên dọn đến đây Dương Mẫn đã ngang nhiên làm loạn.

- Cô quá lắm rồi Dương Mẫn à!

Triệu Thiên Minh tức tối lắm bầm. Anh muốn lôi cổ Dương Mẫn về dọn ngay cái đồng bừa bộn kia, nhìn xốn mắt không chịu nổi. Kẹt nhất là không biết số điện thoại của cô ta. Thật không ngờ Triệu Thiên Minh lại bị một con nhỏ chọc tức điên cả lên.

Anh vừa xuống lầu lại bắt gặp ngay cái đồng lộn xộn “madi in Dương Mẫn” suýt nữa ngã lăn ra vì tức mất thôi! Không lẽ anh lại dọn cho cô ta? Nằm mơ à?

Triệu Thiên Minh tức lắm nhưng không biết phải làm gì. Anh đi vào phòng sập cửa cái “Rầm”.

...

Một lúc sau khi Triệu Thiên Minh về tiếng chuông “Ding Doong” lại vang lên.

- Ai đấy? – Triệu Thiên Minh đang làm việc thì bị cắt ngang nên mặt mày khó đăm đăm.

- Dương Mẫn đây! Ra mở cửa cho tôi với! – Tiếng nói trong trẻo vọng ra từ loa.

Triệu Thiên Minh hai tay ôm mặt. Cuối cùng thì cô ta cũng về rồi, cô chết với tôi Dương Mẫn!

- Dương Mẫn! – Chưa trông thấy người nhưng đã nghe tiếng.

Triệu Thiên Kỳ cười hì hì.

- Sắp bị ăn thịt rồi đây! Chị làm gì mà anh hai cáu thế nhỉ?

Dương Mẫn tự nhiên thấy hơi sợ. Miệng lưỡi Triệu Thiên Minh điêu ngoa tới mức nào cô cũng đã nếm qua. Cô không nhớ mình có chỗ nào đắc tội với anh ta. Bóng dáng Triệu Thiên Minh thấp thoáng từ xa. Vừa trông thấy Dương Mẫn cơn thịnh nộ lại lắng lén.

- Cô làm cái trò gì bên ngoài thế? Cô định biến nhà tôi thành bãi rác à? Có mau vào dọn dẹp không hả? Đúng là chỉ giỏi chọc tức người ta! Cô...

- Tôi...

- Là em đưa chị dâu đi thăm ông nội đấy! – Triệu Thiên Kỳ đột nhiên xuất hiện sau lưng Dương Mẫn.

Triệu Thiên Minh nheo mắt nhìn cậu em.

Mặt Triệu Thiên Minh lạnh như tiền nhìn hai người không chút biểu cảm. anh mở cửa cho Dương Mẫn rồi nhìn Triệu Thiên Kỳ.

- Vào không? – Triệu Thiên Minh hất hàm hỏi.

- Thôi! Em về đây! Bye chị dâu nha!

Dương Mẫn tròn mắt nhìn cách hai anh em họ Triệu cư xử với nhau. Cô quay ra vẫy tay tạm biệt Triệu Thiên Kỳ trước ánh mắt tóe lửa của Triệu Thiên Minh.

- Chào xong chưa? – Anh cao giọng hỏi.

Dương Mẫn trề môi nhìn anh, làm gì khó chịu ghê vậy chứ!

Dương Mẫn đi trước, Triệu Thiên Minh đi phía sau.

- Cô cũng giỏi thật đấy! – Anh đột nhiên lên tiếng.

Dương Mẫn vẫn ngậm tăm.

- Chưa chi đã giờ trò làm quen với họ hàng nhà tôi...

- Một con vịt xòe ra hai cái cánh, nó kêu rằng cấp cấp cấp cấp cấp cấp...

- Dương Mẫn! – Triệu Thiên Minh trợn mắt gầm lên. Cô ta có ý gì?

- Gặp Dương Mẫn à quên, gặp hồ nước nó bì bà bì bôm... - Dương Mẫn lấy hai tay bịt tai tiếp tục hát véo von, không thèm để ý đến ánh mắt tóe lửa phía sau.

Triệu Thiên Minh suýt nữa ngã lăn ra vì tức. Cô ta mà không phải là cháu dâu của ông nội anh có lẽ anh đã tống cổ ra khỏi nhà ngay rồi.

Trước mặt Triệu Thiên Minh điêu ngoa như vậy, cô chọn giải pháp giả điếc.

- Dương Mẫn! – Triệu Thiên Minh tức giận đi lên chặn trước mặt cô.

Dương Mẫn nhìn về mặt đàng đàng nộ khí của anh thì lập tức trở nên ngoan ngoãn vòng tay cúi đầu rất lễ phép.

- Dạ có em!

- Cô giỡn mặt tôi hả?

- Đâu có!

- Cô... cô bỏ đi đâu từ sáng đến giờ thế? – Triệu thiên Minh bắt đầu kiểm chuyện. – Cô ăn mặc cái kiểu gì thế kia?

Anh nheo mắt chỉ vào cái váy jean của cô.

- Em đi thăm ông nội. – Dương Mẫn ngoan ngoãn đáp.

- Cố chưa biết nguyên tắc của tôi phải không? Ở cái nhà này tôi yêu cầu cô phải gọn gang, GỌN GÀNG! Có nghe rõ chưa?

- Dạ nghe! – Giọng Dương Mẫn đầy vẻ hối lỗi như con cún nhỏ. Cô ngược mắt lên nhìn anh. – Em vào nhà dọn ngay! Hứa! Từ nay em không tái phạm nữa!

- Cô... - Triệu Thiên Minh định cảm rằm một trận ai ngờ cô lại đối phó với anh bằng cách này, nếu mà tiếp tục làm tới thì chẳng khác nào kẻ tiểu nhân nhưng nếu im lặng thì anh chịu không nổi.

Thật không ngờ cô ta lắm trò như thế, Triệu thiên Minh tôi đánh giá thấp cô rồi!

Triệu Thiên Minh tức tối quay lưng bỏ vào nhà một mạch, Dương Mẫn nhìn theo bóng anh cổ nhin cười, vẻ mặt vô cùng đắc ý. Phải cho cái tên quen bắt nạt người khác này tức chết ới được, ha ha, Dương Mẫn phục mình quá xá. Cô chợt nghĩ đến Triệu Thiên Kỳ, anh mà thấy cảnh này chắc đã cười bò ra đất mất.

Nghĩ đến đó Dương Mẫn cười khúc khích một lần nữa rồi chạy ngay vào nhà.

Triệu Thiên Minh đang khoanh tay đứng đợi cô. Dương Mẫn liếm môi rồi mau chóng thu dọn ly mì và xếp những quyển tạp chí lại ngay ngắn.

- Được chưa ạ? – Cô nhìn Triệu Thiên Minh hỏi.

- Cô không thấy cái mùi gì à? – Anh nhướn mắt hỏi.

Dương Mẫn chun mũi hít lấy hít để. - Mùi nước hoa của anh thơm lắm! – Cô gơ ngón tay cái lên!

- Cô... - Triệu thiên Minh nghiêng răng. – Mùi mì ăn liền, biết chưa hả? Tôi yêu cầu cô lau cho sạch phòng khách nghe rõ chưa?

- Ô... - Dương Mẫn vừa định phân bua nhưng đã kịp nuốt xuống. Chỉ có một ly mì bé tí mà bắt cô phải lau cả cái phòng khách to tướng này á? Nhưng cô cũng biết Triệu Thiên Minh không phải là loại chịu nghe lí lẽ. - Thôi được rồi, anh đợi em thay quần áo đã, rồi em xuống dọn ngay!

Nói xong không đợi anh đồng ý cô đã phốc lên phòng. Ba mươi giây sau cô đã có mặt và bắt đầu dọn dẹp.

Triệu Thiên Minh nhìn cô bằng ánh mắt nghi ngờ rồi bỏ vào phòng.

- Cái đồ hắc ám! - Dương Mẫn lén lè lưỡi.

Từ bé đến giờ, đây là lần đầu tiên cô làm việc nhà. Dương Mẫn biết mình mang phận ở rể nên chẳng dám ho he gì, cứ thế mà ngoan ngoãn lau chùi.

Sau một hồi hì hục lau chùi cái phòng khách to tướng, cô gật gù hài lòng bụng miếng giẻ ra. Dương Mẫn mỉm cười trước thành quả của mình, mọi thứ đều bóng đến mức soi gương được. Cô hà hơi vào cái khóa cửa rồi chùi chùi. Để xem con bắt bẻ được nữa không.

Dương Văn vừa hỉ hả mỉm cười thì Triệu Thiên Minh từ trong phòng đã bước ra. Trên tay cầm một tờ giấy.

- Cái gì kia? - Dương Mẫn tò mò chỉ vào tờ giấy trên tay anh.

- Đọc đi! - Anh lạnh lùng đưa tờ giấy cho cô.

Dương Mẫn bắt đầu đọc.

- Nội quy à?

- Phải, nếu còn muốn sống ở đây thì phải tuyệt đối tuân thủ, rõ chưa?

Dương Mẫn gật gù như gà mổ thóc.

1. Nghiêm cấm việc ăn ở lôi thôi, bất kì lúc nào Triệu Thiên Minh trở về cũng phải thấy ngôi nhà gọn gàng sạch sẽ.

2. Nghiêm cấm ăn mặc hở hang thiếu vải, nghiêm cấm hành vi khiêu khích người khác giới bằng những trò như thế.

3. Không được tự tiện vào phòng Triệu Thiên Minh.

4. Dương Mẫn phải làm tròn nhiệm vụ một người vợ, luôn giữ nhà cửa gọn gàng, nấu cơm ngày ba bữa.

5. Không làm ồn khi có Triệu Thiên Minh ở nhà.

6. ...

- Anh có bị sao không thế? - Đọc đến đây dương Mẫn bức xúc ngược mắt nhìn anh.

Cô tức tối chỉ vào điều khoản thứ hai bị bôi đen nổi bật.

- Anh coi tôi là hạng người gì mà viết cái câu này?

Triệu thiên Minh vẫn điềm nhiên khoanh tay.

- Cô có làm không? Tôi phải đề phòng, cô biết đấy! - Anh nói rất khiêu khích. - Nhìn vào cuối tờ giấy xem!

*Lưu ý: những điều khoản này chỉ có Triệu Thiên Minh mới có quyền điều chỉnh.

- Anh... - Dương Mẫn tức nghẹn họng. - Anh...

- Sao? Không đồng ý thì tôi cũng không ép.

Dương Mẫn không ngờ Triệu Thiên Minh là kẻ nhỏ mọn, ức hiếp người quá đáng như thế.

- Thôi được rồi! Tôi chấp nhận! - Cô hậm hực nhìn anh. - Cảm phiền anh bổ sung thêm điều thứ 11 là Triệu Thiên Minh tuyệt đối không được bén mảng đến phòng Dương Mẫn!

- Ok! - Anh đắc ý nhìn cô.

Dương Mẫn uất nghẹn đành bỏ lên phòng, Cô không ngờ Triệu Thiên Minh lại giở cái trò “chủ nhà” đó ra.
- Đồ tồi! – Cô hậm hực lắm lắm. – Tôi ghét anh! Cầm thù anh!!!

8. Chương 09

Chương 9 - Ứ...

Dương Mẫn vẫn sốt li bì.

Triệu Thiên Minh trán nhăn tít, đi một mạch xuống nhà tắm lấy cái khăn và chậu nước đem lên

- Tự nhiên hắt cô ta... - Anh lắm lắm.

Dù có thể nào đi chăng nữa, bây giờ anh cũng không thể bỏ mặc cô. Đã lỡ làm ơn thì phải làm ơn cho trót vậy.

...

Dương Mẫn không biết mình ngủ bao lâu rồi.

Cô chỉ cảm thấy đau đầu như có ai đó cầm búa gõ vào hai bên thái dương. Cố gượng ngồi dậy cũng không được.

Dương Mẫn cảm thấy có cái gì đó ướt ướt, dính trên trán, cô cau mày đưa tay gạt ra.

- Này! Tỉnh rồi à? – Triệu Thiên Minh cũng vừa bước vào.

- Ồ...

Vừa thấy mặt anh, cô đã hốt hoảng ngồi dậy.

- Cô làm như tôi ăn thịt cô vậy! – Triệu Thiên Minh cười nhạt. – Ngồi dậy ăn cháo đi, nguội lắm rồi đấy, ăn xong tôi đưa cô đi bệnh viện.

Dương Mẫn vẫn giương mắt éch lên nhìn anh như nhìn một sinh vật ngoài hành tinh thứ thiệt.

Triệu Thiên Minh chỉ biết cười cười rồi thở hắt ra, hóa ra trong mắt Dương Mẫn anh tồi tệ.

Hai người cứ nhìn nhau như thế, đến cuối cùng Triệu Thiên Minh bực mình phải cầm bát cháo nhét vào tay Dương Mẫn.

- Hay là muốn tôi đút cho cô ăn? – Anh cười khiêu khích.

Dương Mẫn đỏ mặt, cô cầm đầu múc cháo ăn. Ăn được mấy muỗng, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt đầy thắc mắc.

Triệu Thiên Minh ngồi quay lưng lại với cô, lâu lâu làm một chuyện tốt tự nhiên cũng cảm thấy hơi mất tự nhiên.

- Xong rồi!

Dương Mẫn đặt cái bát trống trơn xuống, ánh mắt Triệu Thiên Minh ánh lên mấy tia giễu cợt.

- Ăn khỏe nhỉ, xem ra tôi phí công lo cho cô rồi!

- Cảm ơn anh.

Dương Mẫn không thèm để ý đến mấy lời khiêu khích của anh. Cô loạng choạng bước xuống giường.

- Đi đâu đấy? – Triệu Thiên Minh hỏi.

- Đi thay đồ! – Dương Mẫn lầu bầu đảo, đúng là không bao giờ bỏ được cái thói gia trưởng ấy đi. Chút cảm kích của cô cũng bị anh ta dập tắt phũ phàng.

Triệu Thiên Minh không nói gì, anh nhìn theo dáng người mảnh mai của cô. Dương Mẫn lần này bệnh không nhẹ, anh ở chung nhà với cô mà lại không biết chút gì. Triệu Thiên Minh cảm thấy mình cũng có phần quá đáng, thế nhưng nhìn thái độ của thằng em đối với cô, cơn tức lại trào ngược trở lên, đè bẹp chút ấy nấy vừa mới nhen nhóm.

Triệu Thiên Minh này ít ra cũng là anh của Triệu Thiên Kỳ, tính tình cậu em ra sao, anh ít nhiều cũng biết. Triệu Thiên Kỳ là chúa ham chơi, tính tình tùy tiện. Triệu Thiên Kỳ trước nay chưa từng thể hiện tình cảm với bất kì ai, lần ông nội bị ốm, Triệu Thiên Kỳ cũng chỉ đến thăm ông cho phải phép, anh luôn tỏ ra bất cần, làm gì cũng đại khái, thật không ngờ hôm nay lại xuống bếp nấu cháo cho Dương Mẫn, xem ra quan hệ của hai người không hề đơn giản.

Triệu Thiên Minh sớm đã lăn lộn trên thương trường, cái đầu chỉ quen nghĩ những chuyện cao siêu, những điều đơn giản nhất anh cũng có thể phức tạp hóa lên, sự việc nhỏ như cây kim rơi cũng sẽ trở thành cái ống cống.

Thật ra anh chẳng hề yêu thương gì Dương Mẫn nhưng là một thằng đàn ông, Triệu Thiên Minh không thể không cảm thấy khó chịu trước quan hệ “vượt quá mức chị dâu – em chồng” này. Nói gì thì nói, Dương Mẫn cũng đã danh chính ngôn thuận trở thành vợ anh. Triệu Thiên Minh rất ghét cái ý nghĩ giữa em trai và vợ có gì nhưng anh cũng không thể gạt nó ra khỏi đầu.

Một lúc sau, Dương Mẫn lò dò bước vào, cô mặc bộ đồ ở nhà màu vàng, áo cộc tay in hình con heo to tướng, quần đùi ngắn. Cô cứ nghĩ Triệu Thiên Minh sau khi “đại phát thiện tâm” đã trở về phòng rồi kia, nào ngờ vẫn đang ngồi trong phòng cô. Hình như anh ta đang nghĩ một điều gì đó. Về mặt đầm chiêu, hai hàng lông mày chau lại rất đặc trưng.

- Cảm ơn anh... - Dương Mẫn lên tiếng.

- Có cần đi bệnh viện khám lại không?

- Thôi! – Dương Mẫn mệt mỏi đáp.

Triệu Thiên Minh cũng không thích nói nhiều, anh bước ra khỏi phòng và đóng cửa lại. Triệu Thiên Minh trở vào phòng, coi như anh đã làm xong một việc thiện.

Chiếc điện thoại Sony Ericsson Black Diamond đang rung lên bần bật trên bàn. Triệu Thiên Minh thấy báo đến 10 cuộc gọi nhỡ của người thư ký, anh khẽ cau mày vì một dự cảm không may.

Triệu Thiên Minh đang ở đỉnh cao của danh vọng, một vị trí mà hàng triệu người ngưỡng mộ, ao ước, thế nhưng áp lực của anh không hề nhỏ chút nào.

Cũng là té ngã nhưng nếu so sánh với một người đang đứng trên tòa tháp đôi và một người đang đứng trên một hòn đá thì người trên tháp đôi sẽ tan xương nát thịt trong khi kẻ đứng trên cục đá cùng lắm chỉ xước da.

Triệu Thiên Minh cũng vậy, càng ở đỉnh danh vọng, càng có nhiều kẻ cản trở anh, sẵn sàng hất cẳng anh và đạp anh xuống vực sâu không thương tiếc. Trong cuộc họp cổ đông vừa rồi, anh đã đắc tội với phần lớn các cổ đông lớn của công ty. Không phải vì hiếu thắng mà anh làm thế, Triệu Thiên Minh là một con người coi trọng sự an toàn, chỉ khi đã nắm chắc phần thắng, anh mới dám tung ra đòn phủ đầu như thế, đương nhiên anh biết làm như vậy chính là tuyên chiến với các lão cáo già, những bước tiếp theo anh đều hết sức cẩn thận.

- Có chuyện gì thế? – Triệu Thiên Minh hỏi.

- Thưa giám đốc – Người thư ký lên tiếng. – Theo như thông tin thì Triệu Trang Sinh và Trương Kiến Vĩ hình như đang làm một cuộc giao dịch gì đó với bên NOC.

- Cô đã điều tra ra chưa?

- Tôi đã cho người bám theo nhưng...

- Đừng lo. – Triệu Thiên Minh nhếch môi. – Tôi đã biết thế nào hai lão già ấy cũng manh động trước. Cô nhớ chụp ảnh lại cuộc giao dịch của lão, có thêm thông tin gì thì mau thông báo cho tôi. Bây giờ cô hãy lấy danh nghĩa một công ty ma, yêu cầu giao dịch với Triệu Trang Sinh qua số tài khoản 3874XXXXXX.

- Thưa giám đốc...

- Làm đi! – Triệu Thiên Minh ngắt lời cô thư ký. – Chú tôi có động tĩnh gì chưa?

- Chưa ạ!

- Cô làm việc đi.

- Vâng, chào giám đốc!

Triệu Thiên Minh nhếch môi ngạo mạn. Đúng như anh dự đoán, hai lão già Triệu – Trương đã thấy lộ đuôi nên bắt đầu manh động, còn những con cáo già khác vẫn bình chân như vại. Bể dũa thì không thể bể cả bó, nếu bọn chúng liên minh lại với nhau thì sự việc càng phức tạp hơn. Cũng không thể loại trừ đây là cái bẫy được giăng sẵn.

Triệu Thiên Minh cười nhạt, anh châm một điếu thuốc. Triệu Kính Thù đúng là cáo già trong những con cáo già. Về ngoài khúm núm sợ sệt của lão luôn khiến người ta mất cảnh giác, những chiêu thâm lén, nịnh bợ chính là tuyệt chiêu của lão. Ngay cả những người già đầu vẫn bị lão lừa dễ như trở bàn tay. Triệu Kính Thù có vẻ bề ngoài rất nho nhã, không tai to mặt lớn, lão làm việc rất cẩn trọng, không lớn tiếng với ai bao giờ, thế nhưng sau bộ mặt kia là một kẻ đại nham hiểm.

- Không hổ danh người họ Triệu! – Triệu Thiên Minh búng tàn thuốc trên tay. – Ông khiến tôi tự hào đấy, chú ba.

Để xem lão thắng hay tôi thắng. Giấc ngủ là liều thuốc tuyệt vời nhất đối với con người. Đó là một liều thuốc của tự nhiên, ngay đến cả Hoa Đà cũng không thể ban cho người ta liều thuốc này.

Sau một giấc ngủ, Dương Mẫn có vẻ khá hơn rất nhiều.

Cô mở mắt ra, đầu cũng không còn nhức nữa. Sờ tay lên trán thấy cũng không còn sốt.

Dương Mẫn ngồi dậy xuống giường, vẫn còn mệt. Cô day day thái dương rồi bước vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Đánh răng rửa mặt xong đúng là tươi tỉnh hơn rất nhiều, Dương Mẫn vươn vai khoan khoái thế nhưng cô chợt khựng lại, không phải chứ? Cái đồng hồ trên tường vẫn đang tíc tắc chạy, kim ngắn chỉ vào số chín.

- Thôi chết rồi! – Dương Mẫn méo miệng.

Theo “nội quy” cô phải dậy sớm nấu đồ ăn sáng cho “chồng yêu”, thế nào Triệu Thiên Minh cũng sẽ rửa cô tới tả cho xem...

Dương Mẫn cuống quýt chạy xuống bếp.

Triệu Thiên Minh đang ngồi trong phòng khách xem báo.

Dương Mẫn mặt mày tái mét, cô lú rú bước lại gần anh,

- Anh...

- Dậy rồi hả? – Triệu Thiên Minh nói đều đều.

- Em... em ngủ quên mất! – Dương Mẫn khổ sở phân trần. – Em sẽ...

- Chờ cô nấu cho tôi ăn chắc Triệu Thiên Minh này chết đói mất! – Ngừ khí đúng là lạnh lùng. Dương Mẫn nuốt nước bọt. – Tôi nấu cháo cho cô rồi đấy, xuống ăn đi rồi rửa bát luôn nhé!

Triệu Thiên Minh vẫn không rời mắt khỏi tờ báo kinh tế nên không thể thấy được vẻ mặt kinh ngạc tột độ của Dương Mẫn. Cái gì cơ???? Cô không nghe lầm chứ?

Dương Mẫn đưa tay nhéo vào đùi mình, cô không nằm mơ. Triệu Thiên Minh sao lại tử tế đột xuất thế? Cô ngược mắt nhìn ra xem hôm nay trời có đổ mưa không.

- Không thích ăn thì đem đồ đi! – Triệu Thiên Minh lại nói, không chút biểu cảm.

- Dạ, em ăn ngay!

Dương Mẫn đáp như cái máy rồi chạy xuống bếp.

Mùi cháo thơm phức. Cô múc một tô đầy, thơm thật đấy, Triệu Thiên Minh đúng là cái gì cũng giỏi.

Cô ăn thử một muỗng, quả là rất ngon!

Dương Mẫn tự nhiên cảm thấy rất hân hoan! Cô mỉm cười hồn nhiên, quên luôn những bức xúc lâu nay dồn nén trong lòng.

Quả thật Triệu Thiên Minh nấu cháo ngon quá, cô xì xầm xì xụp húp một hơi. Ăn hết một tô cô lại vét nốt chút cháo trong nồi.

Sao anh ta nấu ít thế nhỉ?

- Hóa ra đây là bệnh của cô!

Triệu Thiên Minh khiến Dương Mẫn giật mình, suýt nữa đánh rơi cái nồi xuống đất. Cô đỏ bừng mặt.

- Em đói...

- Ủ, đói!

- Thật mà!

- Thật!

- ...

- Tôi có nói gì đâu!

Triệu Thiên Minh nhún vai rồi quay người bỏ lên phòng khách. Dương Mẫn hai má đỏ bừng tay cầm muỗng, tay cầm nồi nhìn theo, mắt mặt chết đi được! Sao anh ta cứ như ma quỷ, toàn xuất hiện những lúc kịch tính nhất thế hả trời!! Xấu hổ chết mất!

...

Triệu Thiên Minh đúng là rất biết giữ hình tượng, anh vẫn làm ra vẻ lạnh lùng trước mặt Dương Mẫn dù đang rất buồn cười.

Tự nhiên anh thấy Dương Mẫn giống y con heo màu hồng in trên áo cô.

Đúng là rất biết chọn trang phục!

Cái cách cô tiếc rẻ vét nồi làm anh rất hài lòng. Cháo anh nấu đúng là rất ngon. Tự nhiên anh không còn cảm thấy ghét Dương Mẫn như mấy ngày đầu cô dọn tới đây nữa.

Dương Mẫn ăn xong rửa bát úp lên giàn rồi ra sân tưới cây.

Sân nhà Triệu Thiên Minh rất rộng, trồng rất nhiều loại hoa. Bản năng nghề nghiệp của Dương Mẫn lại nổi lên, cô đi một vòng quanh các luống hoa xem xét, chốc chốc lại gặt gù hoắc lắc đầu. - Mẫu đơn mà trông thế này à? - Cô cau mày nhận xét. - Hoa hồng sao lắm cành thế này? Thảo nào bông bé tí!

Xem ra tên thợ làm vườn là tay nghiệp dư rồi.

Nhìn những bông hoa trồng không đúng cách hay chăm sóc không đúng kĩ thuật, Dương Mẫn tự nhiên thấy “ngứa nghề”.

- Được rồi! – Dương Mẫn gặt gù.

Cô phải chỉnh lại một chút mới được! Ban đầu, Triệu Thiên Minh cho rằng Dương Mẫn có một chút vấn đề về đầu óc.

Chẳng là mỗi sáng Dương Mẫn dậy rất sớm, một việc tưởng như bất khả thi với cô. Nấu nướng xong, cô lại lượn ra vườn đào đào xới xới rất hăng. Ban đầu anh tỏ vẻ thờ ơ, không thêm quan tâm, anh ăn sáng xong

thì lên xe đi làm thế nhưng lâu ngày anh cũng tò mò. Không hiểu cái cô ngốc này làm gì mà cứ đào xới vườn hoa của anh suốt như thế. Không khéo cô ta phá hỏng mất!

Cứ cái đà này triệu Thiên Minh cảm thấy rất không ổn.

Một buổi sáng, sau khi ăn sáng xong, thay vì lên xe đi làm như mọi khi, Triệu Thiên Minh lại đi ra vườn xen Dương mẫn đang làm cái gì.

...Bước chân từ phố khuya về bỗng nghe lòng thấy rã rời

Người ra đi phương xa bỏ lại mình tôi

Vẫn nghe lòng thấy trông chờ, vẫn nghe lòng thấy thương nhớ

Ngoài vườn khuya lá rơi nghe bước chân người

Ngày xưa đó ta đâu nào hay hoài mộng mơ bên nhau tháng ngày...

Dương Mẫn vừa say sưa hát, vừa xới đất xung quanh một gốc hoa hồng. Cô vùi vào đất một ít bột gì đó đen đen, đoạn lấp đất lại. Sau đó cô cầm kéo cắt đi rất nhiều cành, bụi hồng chẳng mấy chốc trụi lủi. Triệu Thiên Minh cau mày, rốt cuộc cô ta “cải tạo” hay “phá hoại” khu vườn của anh vậy?

- Cô làm cái trò gì thế?

Dương Mẫn giật mình quay lại. Gương mặt cô lem luốc như mặt mèo, trán lấm tấm mồ hôi nhưng đôi mắt lại long lanh sinh động.

- Em đang chữa lại khu vườn của anh đấy! – Cô phỉu phỉu tay. – Anh xem! Hoa hồng này là giống tốt mà người làm vườn không biết cách chăm sóc, hoa gì mà bé tí, lại ít thơm.

Nói xong cô lại đưa tay diễn tả như sợ anh không hiểu.

- Giống hồng nhưng Bun-ga-ri mà trồng hoang dại như vậy thì đúng là uống, anh đợi mà xem, em sẽ khiến nó nở hoa to bằng này này!

Nói đoạn cô xòe bàn tay ra.

Anh vẫn cau mày nhìn cô. Thú thật là anh không có lấy một phần trăm lòng tin nào vào những gì Dương Mẫn nói.

Thấy anh có vẻ nghi ngờ, cô lại tiếp tục giảng giải.

- Hoa hồng nhưng rất ưa bóng mát, trồng thì dễ nhưng trồng cho đẹp thì khó lắm. Anh xem, ai lại đem bụi hồng trồng ngay giữa vườn thế này? Hoa hồng này nở ra nhìn như đồ chết đói ý, hương cũng chả có bao nhiêu.

- Xem ra cô rành quá nhỉ? – Triệu Thiên Minh cười ruồi giễu cợt.

Dương Mẫn ngốc nghếch không nhận ra vẻ châm biếm của anh, cứ tưởng anh khen liền cười toe toét.

- Anh yên tâm giao hết cho tôi! Bảo đảm với anh khu vườn nhà anh sẽ hoàn toàn thay đổi!

Nhìn vẻ mặt tự tin của Dương Mẫn, Triệu Thiên Minh liền xoa xoa hai tay.

- Thôi được rồi, tùy cô thôi! Nhưng mà làm hỏng thì tự móc tiền ra mua đèn lại cho tôi đấy nhé! – Anh nhún vai lạnh lùng.

- Ồ! – Dương Mẫn có vẻ tự ái. – Dương nhiên là không thể hỏng rồi, anh đợi đấy mà xem! Nếu tôi làm được, anh thưởng cho tôi cái gì?

- Ái chà! – Triệu Thiên Minh phì cười. – Để xem...

- Phải dắt tôi đi mua sắm, chịu không?

Triệu Thiên Minh liếc Dương Mẫn bằng con mắt kinh doanh, trước khi cá cược, một người kinh doanh giỏi phải biết xem tỉ lệ thắng thua là bao nhiêu.

Anh vẫn còn cho rằng Dương Mẫn dở hơi.

- Thôi được! Như vậy đi!

- Yeah! – Dương Mẫn sung sướng reo lên. – Anh thua chắc, he he!

Triệu Thiên Minh kiêu ngạo đòi nào coi lời nói của cô vào đâu, anh quay lưng bỏ đi, để mặc Dương Mẫn hí ha hí hửng.

9. Chương 10

Chương 10 ...

Dương Mẫn mang tiếng là vợ Triệu Thiên Minh nhưng suốt thời gian chung sống với anh, cô chưa cảm một đồng nhà họ Triệu. Không biết mẹ cô đã kiếm được bao nhiêu từ cuộc hôn nhân Kim Cương này nhưng Dương Mẫn chỉ cảm thấy đối với cô, nó thật bình thường.

Cuộc sống của Dương Mẫn đã bước vào một nền nếp mới, đó là Học – Dọn dẹp – Nấu Cơm – Làm vườn – Làm việc nhà.

Cô vẫn chỉ là con bé Dương Mẫn luôn thiếu tiền tiêu vặt. Dương Mẫn không muốn nhờ vả người khác về mặt tiền bạc. Dù dạo gần đây có rất nhiều việc cần phải chi tiền và cô thì hiện không có một xu dính túi nhưng cô không hề ngửa tay xin ai một đồng.

Trước đây, một tuần cô còn được ba phát tiền tiêu vặt nhưng giờ đây, cô đã là vợ người ta, cô tự cảm thấy không nên nhận những đồng tiền của ba. Suy cho cùng, ba cô đâu có dư giả gì, mỗi sáng ông cũng phải nhịn uống cà – phê.

Dạo gần đây biên độ sử dụng cuốn Luận cương Kinh tế ngày càng nhiều. Dương Mẫn toàn phải coi ké Đường Mật, những lúc ở nhà thì biết lấy ai mà coi ké? Những lúc giáo sư Trần cho bài tập cần tra cứu, Dương Mẫn lại cuống cuống chạy đôn chạy đáo mượn chỗ này chỗ kia, riết một hồi chính Dương Mẫn cũng thấy cẩu.

Cuối cùng cô hạ quyết tâm, nhất định phải mua quyển Luận cương chết tiệt này!

Và điều khả thi nhất để có tiền lúc này là đi làm thêm.

Không phải Dương Mẫn chưa nghĩ đến chuyện này nhưng cô không có can đảm, cô cũng tự biết mình không giỏi giang, đầu óc cũng không đủ thông minh, dễ bị dụ dỗ... nói chung là rất khó kiếm việc.

Thế nhưng tình thế lúc này không có tiền thật không xong. Mà Triệu Thiên Minh thì hoàn toàn không có hi vọng nhờ vả gì.

Hôm đó là ngày chủ nhật. Buổi trưa, cô không ngủ trưa mà thức dọn dẹp nhà cửa thật sạch, đem quần quá giặt sạch, phơi nắng,... Dọn dẹp xong xuôi cũng gần 3h, cô thay quần áo, rồi ra khỏi nhà.

Dương Mẫn không biết phải tìm việc ở đâu. Cô bắt xe bus đến khu trung tâm, ở đó có rất nhiều tấm bảng tuyển dụng. Hi vọng cô sẽ kiếm được một việc gì đó.

Sau một hồi bách bộ quanh các khu phố, Dương Mẫn vẫn chưa tìm được việc gì thích hợp. Đa phần nội dung của các tờ tuyển dụng nói về nội dung như:

- Cần tuyển nữ nhân viên phục vụ, yêu cầu ngoại hình chuẩn, dáng đẹp, ngực đẹp, ăn mặc mát mẻ đến quán Karaoke ABC.
- Tuyển công nhân bốc vác, yêu cầu sức khỏe tốt, làm việc siêng năng, đến gặp anh Tài ở bến cảng.

Vẫn vân và vân vân. Cuối cùng cũng tìm được một vài tờ giấy tuyển gia sư. Dương Mẫn vui mừng gọi điện tới thì họ trả lời đã có gia sư rồi. Khiến cô lại rơi vào thất vọng.

Sau khi xem qua tất cả các tấm bảng tuyển dụng, Dương Mẫn thở dài. Lẽ nào ông trời thật sự không muốn giúp cô, cô đang rất rất rất cần tiền, ông có biết không?

Tâm trạng của Dương Mẫn vô cùng nặng nề, cô cảm thấy mình thật vô dụng, cái gì cũng không làm được, cái gì cũng làm không xong.

Cơn gió hanh hanh thổi qua, cuốn bay những chiếc lá trên mặt đất.

Những tấm bảng chớp xanh chớp đỏ của khu phố thời trang thượng lưu hiện ra trong tầm mắt cô.

Con người ta khi đã rơi vào trạng thái thất vọng toàn tập thì sẽ không còn để ý tới những bước chân của mình. Dương Mẫn cũng không ngoại lệ. Cô để mặc cho đôi chân tự do, đầu óc cứ vẫn vơ suy nghĩ, càng nghĩ càng buồn, càng chán nản.

Con phố thời trang hoa lệ dần hiện ra với những showroom bắt mắt, những bộ quần áo với đủ mọi chất liệu, phong cách đang nằm kiêu hãnh trong tủ kính.

Dương Mẫn nhìn những bộ đồ rất đẹp của các nhà thiết kế với ánh mắt thèm thuồng và bất lực. Có nhìn cũng chả làm được gì, càng nhìn lại càng đau lòng, thế nên Dương Mẫn cúi đầu đi thẳng một mạch. Ở thành nông thôn, người ta có thể thấy mặt trời xuống núi. Còn ở thành phố, người ta chỉ có thể thấy mặt trời “xuống” các tòa nhà cao tầng mà thôi.

Dương Mẫn nhìn mặt trời đang chậm chậm lặn sau tòa tháp đôi sừng sững của tập đoàn Doanh Chính.

Ráng chiều đỏ rực như tấm lụa đỏ đang được ai đó thu về.

Dương Mẫn không hiểu sao tâm trạng mình lại tồi tệ như thế.

Là vì không tìm được việc làm?

Là vì nhận ra sự kém cỏi của bản thân?

Ánh sáng cuối ngày như một bàn tay dịu dàng vuốt ve gương mặt trắng mịn. Một nửa gương mặt cô như tỏa ra ánh sáng, một nửa lại như chìm trong bóng đêm u buồn.

Dương Mẫn cứ thế mà đứng giữa vỉa hè đông đúc. Mặc kệ ánh mắt tò mò của những người khách bộ hành.

- Tốt lắm! Biểu cảm của cô thật tuyệt vời!

Đột nhiên có ai đó lên tiếng.

Dương Mẫn vẫn không chú ý, cô tiếc nuối nhìn tia nắng cuối cùng rời bỏ mặt đất đen thẫm.

Một ngày đã hết!

Cũng đã đến lúc cô nên đi về rồi! Chắc Triệu Thiên Minh đang căn nhắc đợi cô về nấu cơm. Kể ra Triệu Thiên Minh cũng thật là kì lạ, anh ta nấu ăn ngon như thế tại sao cứ bắt cô phải chui vào bếp rồi đem lên những “thảm họa bếp núc”? Chắc là anh ta muốn tìm cớ để la cô cho đã đây mà!

Dương Mẫn cười cười.

- Quá tuyệt vời!

Giọng nói kia lại vang lên.

Chắc chả liên qua tới cô đâu! Dương Mẫn chỉnh lại cái cặp rồi rảo bước ra về.

- Trời ơi! Cuối cùng tôi đã tìm được rồi! Ha ha! Ế... Cái cô kia! Đi đâu thế hả? Đây!!!

Trực giác mách bảo cô hãy quay lại.

Dương Mẫn tò mò ngoái đầu nhìn lại thì thấy một ông Tây to béo, tay ôm máy chụp ảnh đang đuổi theo cô.

- Trời đất ơi! – Ông ta vừa thở vừa nói. – Diễn vừa vừa thôi chứ, tự nhiên đi là sao?

- Dạ? – Dương Mẫn ngạc nhiên nhìn ông ta. – Chú gọi cháu ạ?

- Cô cũng biết làm giá ghê nhỉ? – Ông ta mỉm cười.

- Dạ?

- Thôi, biết rồi, lương sẽ cao mà, yên tâm đi! – Ông ta vỗ vai cô.

Vừa nghe chữ “lương”, hai tai Dương Mẫn đã dỏng tit lên như cái ra-đa bắt được sóng!

Nhìn vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa hí hửng của cô, ông ta cười khà khà.

- Cô bé, cô khá lắm, đi khắp nơi mới tìm được người như cô đấy! Ấy da! Tiêu Á Lan sẽ ngạc nhiên cho coi, ha ha!

Dương Mẫn đang đầy một bụng thắc mắc nhưng không dám lên tiếng, cô không hiểu cái ông Tây này đang nói về cái gì nhưng xem ra ông ta đã chọn cô vào làm công việc gì đó rồi! Ha ha, vậy là sắp có money rồi!! Thây kệ, ông ta cầm máy ảnh chắc không phải là mấy gã không đàng hoàng, trông có vẻ khá phúc hậu, ngoại trừ cái việc “đó” ra thì cô không từ chối gì hết. - Lương cao không hả chú? – Cô liếm môi hời, hai mắt long lanh, vẻ buồn phiền cũng biến mất.

- Cao! – Ông ta cười khà khà. – Chắc cô không biết tôi là ai hả?

Nói đoạn, ông ta móc cái card vi-dít trong túi ra.

- Các – lốt Dôn – sơn...

- Trời đất! Cô đọc tên tôi kiểu gì vậy?? – Ông ta có vẻ phật ý. – Đọc thế này này... uốn lưỡi...

Sau một hồi ép buộc Dương Mẫn phải phát âm tên mình cho thật chuẩn, ông ta cười hì hì rất hài lòng.

Dương Mẫn thắc mắc quá, hay là cô gặp phải một lão dở hơi, không khéo mất công theo lão lại chả được đồng nào thì khổn.

Thôi, dù sao đây cũng là công việc, cần răng đi theo ông Tây tưng tưng này vậy! Ở thành nông thôn, người ta có thể thấy mặt trời xuống núi. Còn ở thành phố, người ta chỉ có thể thấy mặt trời “xuống” các tòa nhà cao tầng mà thôi.

Dương Mẫn nhìn mặt trời đang chậm chậm lặn sau tòa tháp đôi sừng sững của tập đoàn Doanh Chính.

Ráng chiều đỏ rực như tấm lụa đỏ đang được ai đó thu về.

Dương Mẫn không hiểu sao tâm trạng mình lại tồi tệ như thế.

Là vì không tìm được việc làm?

Là vì nhận ra sự kém cỏi của bản thân?

Ánh sáng cuối ngày như một bàn tay dịu dàng vuốt ve gương mặt trắng mịn. Một nửa gương mặt cô như tỏa ra ánh sáng, một nửa lại như chìm trong bóng đêm u buồn.

Dương Mẫn cứ thế mà đứng giữa vỉa hè đông đúc. Mặc kệ ánh mắt tò mò của những người khách bộ hành.

- Tốt lắm! Biểu cảm của cô thật tuyệt vời!

Đột nhiên có ai đó lên tiếng.

Dương Mẫn vẫn không chú ý, cô tiếc nuối nhìn tia nắng cuối cùng rời bỏ mặt đất đen thẫm.

Một ngày đã hết!

Cũng đã đến lúc cô nên đi về rồi! Chắc Triệu Thiên Minh đang căn nhắc đợi cô về nấu cơm. Kể ra Triệu Thiên Minh cũng thật là kì lạ, anh ta nấu ăn ngon như thế tại sao cứ bắt cô phải chui vào bếp rồi đem lên những “thảm họa bếp núc”? Chắc là anh ta muốn tìm cớ để la cô cho đã đây mà!

Dương Mẫn cười cười.

- Quá tuyệt vời!

Giọng nói kia lại vang lên.

Chắc chả liên qua tới cô đâu! Dương Mẫn chỉnh lại cái cặp rồi rảo bước ra về.

- Trời ơi! Cuối cùng tôi đã tìm được rồi! Ha ha! Ế... Cái cô kia! Đi đâu thế hả? Này!!!!

Trực giác mách bảo cô hãy quay lại.

Dương Mẫn tò mò ngoái đầu nhìn lại thì thấy một ông Tây to béo, tay ôm máy chụp ảnh đang đuổi theo cô.

- Trời đất ơi! – Ông ta vừa thở vừa nói. – Diễn vừa vừa thôi chứ, tự nhiên đi là sao?

- Dạ? – Dương Mẫn ngạc nhiên nhìn ông ta. – Chú gọi cháu ạ?

- Cô cũng biết làm giá ghê nhỉ? – Ông ta mỉm cười.

- Dạ?

- Thôi, biết rồi, lương sẽ cao mà, yên tâm đi! – Ông ta vỗ vai cô.

Vừa nghe chữ “lương”, hai tai Dương Mẫn đã dỏng tit lên như cái ra-đa bắt được sóng!

Nhìn vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa hí hửng của cô, ông ta cười khà khà.

- Cô bé, cô khá lắm, đi khắp nơi mới tìm được người như cô đấy! Ấy da! Tiêu Á Lan sẽ ngạc nhiên cho coi, ha ha!

Dương Mẫn đang đầy một bụng thắc mắc nhưng không dám lên tiếng, cô không hiểu cái ông Tây này đang nói về cái gì nhưng xem ra ông ta đã chọn cô vào làm công việc gì đó rồi! Ha ha, vậy là sắp có money rồi!! Thây kệ, ông ta cầm máy ảnh chắc không phải là mấy gã không đảng hoàng, trông có vẻ khá phúc hậu, ngoại trừ cái việc “đó” ra thì cô không từ chối gì hết.

- Lương cao không hả chú? – Cô liếm môi hỏi, hai mắt long lanh, vẻ buồn phiền cũng biến mất.

- Cao! – Ông ta cười khà khà. – Chắc cô không biết tôi là ai hả?

Nói đoạn, ông ta móc cái card vi-dít trong túi ra.

- Các – lốt Dôn – sơn...

- Trời đất! Cô đọc tên tôi kiểu gì vậy?? – Ông ta có vẻ phật ý. – Đọc thế này này... uốn lưỡi... Sau một hồi ép buộc Dương Mẫn phải phát âm tên mình cho thật chuẩn, ông ta cười hì hì rất hài lòng.

Dương Mẫn thắc mắc quá, hay là cô gặp phải một lão dở hơi, không khéo mất công theo lão lại chả được đồng nào thì khốn.

Thôi, dù sao đây cũng là công việc, cần răng đi theo ông Tây tưng tưng này vậy!

Trong lúc Dương Mẫn đang lang thang tìm việc, tại một biệt thự bên bờ biển, ba chàng trai đang tụ tập với nhau.

- Chán quá! Dạo này mày sao thế Kỳ? – Một anh chàng tóc nhuộm vàng nhăn nhó hỏi.

- Tao có sao đâu! – Triệu Thiên Kỳ nhún vai, hai tay đút vào túi tựa người trên lan can.

Gió biển lùa vào mái tóc anh, từng đường nét tuyệt đẹp trên khuôn mặt lại càng mờ ảo, đôi mắt dài khê nhắm lại.

- Thế sao mày toàn tránh chúng tao thế? – Anh chàng tóc đen buộc thành một chùm ngắn phía sau cau mày hỏi. – Lại còn được thăng chức nữa chứ, ông nội mày cho mày uống thuốc tẩy nào à?

- Làm gì có! – Triệu Thiên Kỳ cười khì khì. – Chúng mày xe nhiều phim quá rồi đấy?

- Thế là vì gái?

Triệu Thiên Kỳ hơi cau mày trước từ “gái”.

- Không phải! – Triệu Thiên Kỳ nóng nảy ngắt lời. – Chúng mày lúc nào chả được qua tâm săn đón, thằng là minh tinh, thằng thì suốt ngày được các em vây quanh, chúng mày thiếu gì thú vui, cần Triệu Thiên Kỳ này theo phá đám à?

- Hì hì! – Anh chàng tóc vàng cười tít mắt xoa xoa tay tay. – Nóng thế! Tao làm diễn viên cũng có cái khổ chứ, mà bộ ba chúng mình không đi chung thì mất vui. Cộng lại số em thích tao và thằng Lâm chả bằng nửa mày, chẳng qua mày chẳng quá không thêm các em ấy thôi! Cứ như tụi tao hẹn hò thử một bữa xem, không khéo lại mê tít cả lên!

- Ngậm cái miệng chim lợn lại đi! – Triệu Thiên Kỳ cười cười.

- Thôi được rồi, tụi tao không truy cứu nữa nhưng mày phải thành thực! Triệu Thiên Kỳ thiếu gia hình như trúng tà rồi thì phải! Ha ha! – Anh chàng tóc đen liếc đều Triệu Thiên Kỳ. – Cái gì mày hơn tao chứ chuyện tình cảm cần học tập Vương Thái Thái này dài dài em ạ!

- Trúng cái đầu mày! – Triệu Thiên Kỳ tức mình rút chiếc dép đi trong nhà ra khỏi chân ném Vương Thái Thái. – Mày thì biết cái quái gì? Tao mà thêm giầu chúng mày à?

- Vậy nói nghe xem nào? – Chàng tóc vàng xoa xoa tay. – Có cần chúng tao ra tay tương trợ không?

- Biến đi cho tao nhờ!

Vương Thái Thái nháy mắt ra hiệu cho anh chàng tóc vàng.

Hai người không nói không rằng, cười đều với nhau rồi đồng loạt xoa xoa tay đứng lên.

- Đi đâu đó chơi đi! Đổi gió chút nào! Cứ ở nhà thế này không khéo lại vào viện bảo táng mất. – Anh chàng tóc vàng cười mát. – Đẹp trai như Khương Vinh Kiệt tao đây sinh ra là để các em ngắm.

Nói rồi hai anh chàng một kéo một đẩy ép Triệu Thiên Kỳ lên xe cho bằng được.

10. Chương 11

Chương 11 - Hai ngày nữa Ami về nước đấy, tối nay anh em mình đi mua cho cô bé cái gì đi! Làm quà, hì hì, Ami chắc bây giờ xinh đẹp lắm! – Khương Vinh Kiệt cười gian manh.

- Ami chả thèm loại kem chảy như mày đâu! – Triệu Thiên Kỳ phá lên cười chọc quê.

Ba anh chàng vừa nói vừa cười, chiếc lamborghini vàng chói phóng như bay trên con đường cao tốc dẫn vào thành phố.

Địa điểm ba anh chàng thống nhất với nhau chính là con phố thời trang cao cấp. Chịu bỏ một buổi tối đi chơi để đi mua sắm đủ biết vị trí của Ami trong lòng ba chàng trai lớn đến mức nào. Ngay cả anh chàng playboy Vương Thái Thái cũng nhắc đến Ami như một người anh trai nói về đứa em gái nhỏ.

Ba chàng dừng xe trước một tiệm thời trang nữ khá danh giá. Đột nhiên có ba anh chàng đẹp trai siêu cấp xuất hiện, cả một góc phố như bừng sáng. Nhiều cô gái đang đi mua sắm cứ ngẩn người ra, cho đến khi trông thấy nụ cười vô cùng quyến rũ của Vương Thái Thái, các cô mới đỏ mặt ngượng ngùng quay đi.

- Đi mua sắm hay đi của gái thế mày? – Triệu Thiên Kỳ cau mày thúc cùi chỏ vào lưng bạn.

Vương Thái Thái nén đau mỉm cười với những cô gái xinh đẹp kia. Đúng là có chết cũng không chừa.

Ba chàng trai bách bộ trên qua các shop thời trang danh tiếng, vẫn không có bộ nào ưng ý.

- Tao nghe nói Tiêu Á Lan mới giới thiệu bộ sưu tập mới đấy, lại xem thử không? – Vinh Kiệt đề nghị.

- Ừ!

- Hi vọng lão ấy cho ra mấy bộ trông tạm được! Lão này toàn thiết kế đồ cưới, hiếm có dịp thiết kế đồ dạ hội lắm, chẳng lẽ ba thằng mà không kiếm nổi một bộ đồ ra hồn hay sao chứ?

...

Dương Mẫn sắp hết kiên nhẫn, định mở miệng hỏi “chú đưa cháu đi đâu thế” thì ông Tây béo đã dẫn cô đến trước cửa hiệu Á Lan.

Vừa thấy ông bước vào, những nhân viên ở đây đã vội cúi chào. Ông ta không để ý, cứ xăm xăm dẫn Dương Mẫn vào trong một căn phòng.

- Tiêu tiên sinh! – Ông ta hồ hởi gọi to.

Một người đàn ông trung niên đang vẽ phác thảo cái gì đó lên tờ giấy ngăn đầu lên. Ngay lập tức Dương Mẫn nhận ra ông ta là ai, chính là Tiêu Á Lan, nhà thiết kế lừng danh từng thiết kế áo cưới cho cô. Ngay lập tức Dương Mẫn cúi chào ông theo phản xạ.

- John! Anh lúc nào cũng ồn ào! – Tiêu Á Lan mỉm cười kéo một chiếc ghế ra. – Ô! Xem là ai thế này?

Tiêu Á Lan ngạc nhiên ra mặt khi thấy Dương Mẫn.

- Triệu phu nhân đến đây làm gì thế? Mời ngồi!

Dương Mẫn đỏ bừng mặt, cô lúng túng ngồi xuống.

- Ủa? Hai người biết nhau à? – Ông Tây chưng hửng.

- Ha ha! Anh đừng nói với tôi đây là người mẫu anh chọn nhé! – Tiêu Á Lan phá lên cười.

- Yes!

Tiêu Á Lan kinh ngạc nhìn ông ta. Ông Tây liền lấy chiếc máy ảnh ra.

- Tiêu tiên sinh xem này! Cực chuẩn, ha ha, ông xem đây! Đẹp không?

Tiêu Á Lan nghi ngờ nhìn Dương Mẫn rồi lại ghé mắt vào màn hình máy ảnh.

Một người điềm tĩnh và lạnh lùng như ông ta cũng không thể giữ nổi vẻ bình tĩnh của gương mặt. Nét sừng sốt không thể che giấu.

- Ha ha! Biết ngay tiên sinh sẽ thế này mà! – ông Tây mỉm cười đắc ý. Tiêu Á Lan im lặng hồi lâu, đoạn ông đặt máy ảnh xuống bàn.

- Triệu phu nhân, thành thật xin lỗi, Johnson có lẽ không biết cô là ai nên đã mạo phạm...

- Không đâu ạ!

Dương Mẫn vội nói.

- Tôi thành thật xin lỗi phu nhân!

- Không đâu ạ!

Dương Mẫn bối rối đứng lên, cô thật sự muốn tìm việc, cái danh chẳng thể bỏ vào miệng.

- Xin... xin chú hãy nhận cháu...

- Phu nhân... - Tiêu Á Lan có vẻ ngạc nhiên.

- Cháu thật sự.. – Dương Mẫn định nói “rất cần tiền” nhưng cô chợt nghĩ đến thể diện của Triệu Thiên Minh. Cô không thể đem danh dự của anh ra cá cược nhưng cũng không thể đánh mất cơ hội cuối cùng của mình.

- Cô muốn làm nghề này? – Tiêu Á Lan đương nhiên không hiểu những gì Dương Mẫn suy nghĩ.

Đối với một người ngoài không hiểu chuyện, chắc chắn họ sẽ nghĩ Dương Mẫn cưới Triệu Thiên Minh thì còn sung sướng hơn tiên, nào có ai hay sự thật trái ngược đang diễn ra?

Cháu dâu của người giàu nhất thế giới lại phải đi làm thêm?

Dương Mẫn không muốn đem chuyện trong nhà phơi ra cho người ngoài biết, dù có không ưa Triệu Thiên Minh thì cô cũng không muốn người ta nghĩ xấu về anh, dù gì anh cũng là chồng cô.

Dương Mẫn chỉ còn biết bấm bụng nuốt cục tức. Dù gì Tiêu Á Lan cũng là người của công chúng, chỉ cần ông ta ho một cái cả triệu người đã chú ý. Thôi thì đành rút lui cho êm chuyện.

- Thôi... - Dương Mẫn liếm môi nhìn Tiêu Á Lan. - Cháu... cháu xin phép, xin lỗi đã làm mất thời gian của chú...

Nói đoạn cô vội vã đi ra cửa, cô chỉ cầu trời cho Tiêu Á Lan coi đây là một hiểu lầm!

- Dương tiểu thư! - Tiêu Á Lan đột nhiên lên tiếng ngăn bước cô. - Cô nói cô thực sự thích nghề này?

Không ngờ Tiêu Á Lan hiểu lầm cái ý “rất cần tiền” thành “rất yêu nghề”. Ông đương nhiên không bao giờ nghĩ một người “giàu có” như Dương Mẫn lại cần chút tiền cởn cởn của nghề người mẫu.

Tiêu Á Lan là người có cặp mắt vô cùng tinh tường, những người mẫu nổi tiếng ông cũng chưa ưng ý.

Bộ sưu tập lần này Tiêu Á Lan đã hướng đến nét đẹp thuần khiết, trong sáng của người con gái. Nét đẹp như hạt sương ban mai đọng trên chiếc lá xanh mướt, vừa xinh đẹp, vừa trong sáng lại pha chút gợi cảm nhưng không quá trần tục. Cô gái ông muốn phải biểu hiện được vẻ ngây thơ của một thiếu nữ, nhưng đồng thời trong cái ngây thơ đó phải có vẻ gợi cảm của một người đàn bà, vẻ xinh đẹp như một thiên sứ. Giống như một nàng tiên lần đầu xuống hạ giới và vô tình vướng vào bụi trần, nàng vừa ngây thơ nhưng lại vô cùng quyến rũ, nàng tiên không hề ý thức được sự gợi cảm, quyến rũ của mình, nàng vẫn cư xử như một đứa trẻ ngây thơ, thế nhưng trong từng cử chỉ của nàng lại toát lên sự khao khát, quyến rũ, khiến người ta không thể không động lòng. Đôi mắt phải thể hiện được nét ngây thơ trong trắng nhưng nụ cười lại chứa đầy ma lực mê hoặc lòng người. Tiêu Á Lan muốn mọi người đàn ông nhìn vào đều bị mê hoặc trong khi những người phụ nữ phải cảm thấy ghen tức.

Có lẽ yêu cầu của ông quá khó. Rất nhiều người mẫu danh giá đến nhưng ông không ưng ý ai. Họ thể hiện được nét ngây thơ lại quên mất vẻ quyến rũ, lúc thể hiện được sự quyến rũ lại không có nét ngây thơ. Có người cố gắng lắm cũng thể hiện được cả thần thái cùng một lúc nhưng vẻ này đá vẻ kia, không ra làm sao! Tiêu Á Lan đã nhắc đi nhắc lại là hãy quên là mình đang diễn đi, hãy sống thực, nhưng các người mẫu đều không làm ông vừa lòng.

Bộ sưu tập lần này khiến ông rất đau đầu, ông gần như đã triệu tập toàn giới người mẫu trong nước nhưng không tìm được ai ưng ý. Chính vì vậy Tiêu Á Lan mới đích thân nhờ đến Johnson tìm giúp ông một cô gái có thể biểu hiện thần thái của bộ sưu tập lần này.

Johnson là nhiếp ảnh gia hàng đầu trong làng thời trang thế giới. Một bộ sưu tập nếu được Johnson nhận lời chụp ảnh thì đã nắm chắc thành công trong tay rồi. Johnson là bạn thân của Tiêu Á Lan, lại rất thích ý tưởng của ông lần này nên đồng ý giúp ông tìm một cô gái có những tố chất cần thiết cho bộ sưu tập lần này.

Lúc nhận lời Tiêu Á Lan, Johnson đã tìm đến những miền đất thanh bình, xinh đẹp với hi vọng sẽ tìm được ai đó thích hợp nhưng suốt một tháng ròng rã lang thang ông không thể tìm được cô gái như thế. Tiêu Á Lan đã ra cái đề kiểm tra quá khó, chưa bao giờ ông cảm thấy bầu nhiệt huyết sôi sục như thế, một Johnson nghe những lời tôn vinh đến mức nhàm chán nay lại cảm thấy thật sự hưng phấn. Lúc đầu ông rất hứng thú trước đề nghị của Tiêu Á Lan nhưng dần dà mới nhận ra đó là một nhiệm vụ bất khả thi. Một cô gái như vậy quá khó tìm. Hôm nay là ngày cuối cùng, Johnson đã phải trở về với cái máy ảnh trống trơn, ông cảm thấy vô cùng xấu hổ, vô cùng thất vọng trước bản thân. Ông định sẽ thú nhận sự thất bại của mình với Tiêu Á Lan, nào ngờ ông trời vẫn còn lòng nhân từ, chưa đến nỗi khiến ông bẽ bàng.

Khi đi đến trước cửa hiệu Á Lan, ông đã gặp ngay Dương Mẫn.

Bằng cặp nhà nghề, ông đã không bỏ lỡ những khoảng khắc đệ tuyệt vời của cô. Trong ánh hoàng hôn ở một đô thị ồn ào, người thiếu nữ đó như một giọt sương trong trẻo, như một làn gió mát. Cặp mắt đẹp mơ màng, ngây thơ đến mức khiến người ta động lòng, nửa gương mặt bừng sáng diễm lệ, nửa gương mặt lại khuất lấp u buồn, Johnson suýt nữa nhảy cẫng lên vì sung sướng.

Tiêu Á Lan khi nhìn thấy những bức ảnh cũng đã nhận ra đây là người mình cần, nhưng khổ nỗi Dương Mẫn lại là con cháu nhà danh gia vọng tộc, ông cho rằng Johnson đã lạnh chanh. Không ngờ Dương Mẫn lại “bày tỏ nhã ý” nhưng ông không dám nhận lời ngay bởi không muốn đắc tội với Triệu Doanh Chính thế nhưng khi Dương Mẫn định ra về, ông lại không nỡ để cô đi. Biết tìm đâu ra người mẫu cho bộ sưu tập đây? Dương Mẫn nhìn thái độ đắn đo của Tiêu Á Lan thì bấm bụng tiếc nuối. Giờ thì cô đã hiểu tất cả mọi sự chung quy cũng dính dáng đến việc chụp ảnh thời trang.

Công việc chắc chắn sẽ kiếm được rất nhiều tiền nhưng ngặt một nỗi làm người mẫu đồng nghĩa với việc chường mặt ra trước bàn dân thiên hạ.

Nhớ đến Triệu Thiên Minh, cô lại thấy ớn lạnh. Triệu Thiên Minh mà thấy cổ như thế chắc sẽ lột da cô mất, nhưng... không có tiền cô cũng chết!

Nội tâm Dương Mẫn lập tức chia thành hai phe đấu đá quyết liệt, một bên ra sức ngăn cản việc này, khuyên cô nên dẹp bỏ cái ý nghĩ này và ngay lập tức về nhà ngoan ngoãn làm vợ hiền của hung thần, một bên lại quyết liệt đòi cô phải nhận công việc này ngay lập tức, dẹp ngay cái tên rách việc kia qua một bên, mau mau dành lấy những đồng tiền quý giá kia.

Dương Mẫn dở khóc dở cười, đến chính cô cũng không ủng hộ cô thì làm thế nào bây giờ?

- Triệu... phu nhân! – Johnson thấy Tiêu Á Lan lưỡng lự thì không hài lòng ra mặt. – Nếu cô đồng ý thì chúng ta sẽ viết hợp đồng ngay bây giờ, hà hà, cô chắc chưa có kinh nghiệm trong chuyện này nên Tiêu tiên sinh mới đắn đo như thế, nhưng tôi tin chắc cô sẽ hoàn thành xuất sắc bộ ảnh lần này...

- David! – Tiêu Á Lan cau mày ngắt lời. – Ông đừng ăn nói lằng nhằng nữa, ông có biết đây là ai không?

- Là con gái của tổng thống à? – Johnson nhún vai. – Nghề này cũng đâu có gì xấu, hơn nữa nếu cô ấy đã có tham vọng cộng thêm tài năng thiên bẩm như vậy mà từ bỏ thì uổng lắm! Dù có là con gái tổng thống thì tôi với ông cũng không bị đi tù đâu, ha ha...

Tiêu Á Lan khó chịu ra mặt nhưng không thể không thừa nhận Johnson đúng. Nếu không phải vì Dương Mẫn là cháu dâu Triệu Doanh Chính thì ông đâu phải đắn đo như thế.

- Dương tiểu thư, tôi hỏi, cô phải trả lời thật. – Tiêu Á Lan chỉnh lại gọng kính quay ra nói với Dương Mẫn.

- Dạ...

- Cô có thích công việc này không? Cô có đảm bảo sau khi kí hợp đồng với tôi cô sẽ nghiêm túc làm việc không?

- Cháu... - Dương Mẫn hơi sợ. Cô rất muốn nhận lời nhưng cô cũng không muốn Triệu Thiên Minh nổi khùng lên.

- Cô hãy trả lời dứt khoát với tôi, tôi cũng rất khó xử, mong Dương Tiểu thư hãy thông cảm.

- Cháu đồng ý! – Câu trả lời bật khỏi môi Dương Mẫn.

- Được, vậy chúng ta kí hợp đồng ngay đi, Dương tiểu thư hãy bỏ qua sự thất lễ của tôi, bộ sưu tập lần này đối với tôi rất quan trọng...

- Không sao đâu ạ. – Dương Mẫn xua tay. Cô đã quyết định thì cô sẽ chấp nhận. Cùng lắm Triệu Thiên Minh lại nổi điên lên rồi tống cổ cô ra đường.

Dương Mẫn vẫn cảm thấy quyết định của mình quá liều lĩnh, điên khùng, cô mà bị đuổi thì biết đi đâu mà sống? Dương Mẫn vốn rất nhất gan, không hiểu sao bỗng dưng nổi máu liều như thế.

Rất nhanh, Tiêu Á Lan lấy ra tờ hợp đồng. - Dương tiểu thư, mời đọc hợp đồng. – Tiêu Á Lan cứng nhắc.

Dương Mẫn đọc qua một lượt, cô suýt nữa bật ngửa ra đằng sau. Số tiền thù lao quá lớn, vượt quá tưởng tượng của cô rất nhiều, hóa ra chỉ cần làm người mẫu cho người ta chụp ảnh lại kiếm được nhiều tiền như thế, số tiền này nhăm nhăm cũng đủ cho cô mua vài ngàn cuốn luận cương.

- Có được không Dương tiểu thư?

- Được ạ! – Dương Mẫn gật đầu như gà mổ thóc.

...

Tiêu Á Lan cầm một bản, Dương Mẫn cầm một bản, đều có đầy đủ chữ kí của hai bên.

Lòng cô sung sướng muốn điên lên, lần đầu tiên trong đời cô sắp được cầm một số tiền lớn như thế! Dương Mẫn chỉ muốn ôm ai đó một cái rồi siết thật chặt cho nghẹt thở để giải tỏa nỗi sung sướng này.

Nhét bản hợp đồng và cặp, tự nhiên Dương Mẫn cảm thấy cặp nặng như nhét cục vàng.

Dương Mẫn cười toe toét cúi chào rồi bước ra khỏi phòng làm việc của Tiêu Á Lan. Cô sung sướng đến mức không còn biết trời trăng gì nữa, cứ thế vừa cười vừa đi, trên mỗi bước chân như có ngàn bông hoa nhỏ.

- Chị dâu! – Đột nhiên ai đó tóm tay cô, lôi cô về với thực tế.

Dương Mẫn ngơ ngác quay đầu lại, nụ cười ngốc nghếch vẫn còn nở trên môi.

- Sao thế? – Triệu Thiên Kỳ mỉm cười hỏi. Không ngờ lại gặp Dương Mẫn ở đây. – Chị đến đây làm gì thế?

- Bí mật! – Dương Mẫn đưa tay lên môi với vẻ thần bí khiến Triệu Thiên Kỳ càng tò mò.

- Cái gì thế? – Triệu Thiên Kỳ ngửa ngáy hỏi.

- Muốn nghe không? – Dương Mẫn cười toe toét. – Muốn nghe thì ghé đầu lại đây!

Nhìn bộ dạng sung sướng của Dương Mẫn, Triệu Thiên Kỳ càng tò mò, anh cúi đầu lại gần cô.

“ Chụt!”

Dương Mẫn đột nhiên ôm cổ Triệu Thiên Kỳ hôn một cái! Triệu Thiên Kỳ trợn mắt nhìn cô, đưa tay sờ má.

- Chị...

- Ha ha, coi đồ mặt kia! Chị đang vui lắm! – Dương Mẫn cười ngốc nghếch. – Bữa nào chị đãi em ăn khoai nướng nhé! Giờ chị phải về đây!

Triệu Thiên Kỳ đứng ngây ra nhìn Dương Mẫn, anh không nghe được gì, chỉ thấy đôi môi hồng xinh liếng thoảng không ngớt.

- Nhớ giữ bí mật cho chị nhé, hi hi! – Dương Mẫn đặt tay lên môi. – Đừng nói với ai chị đã đến đây nhé!

Nói xong cô đẩy cửa bước ra tung tăng đi trên phố.

Chàng trai trong cửa tiệm cứ ngây ra như tượng, một tay ôm má, mắt cứ dõi theo cô.

Những cử động của hai người đều không lọt khỏi đôi mắt chữ O của hai chàng trai đứng gần Triệu Thiên Kỳ.

Vương Thái Thái hai tay ôm miệng, Khương Vĩnh Kiệt hai tay ôm đầu.

- Oh oh oh... my god! – Mãi một lúc sau, Khương Vĩnh Kiệt mới cà lăm lên tiếng.

Hai người sững sờ nhìn Triệu Thiên Kỳ.

- Trời đất ơi! – Vương Thái Thái đột nhiên đâm mạnh vào lưng Triệu Thiên Kỳ.

Anh nhăn nhó hất tay thẳng bạn ra.

- Ha ha! Trái đất đúng là tròn...

- Không phải! – Triệu Thiên Kỳ cau mày.

- Ha ha! Còn không phải nữa! – Khương Vĩnh Kiệt nhảy vào phụ họa. – Hai người ôm hôn giữa đám đông mà không có gì à?

- Ôm hôn cái đầu mày! – Triệu Thiên Kỳ nóng máu gườm tóa lửa.

- Ha ha, coi Triệu thiếu gia quê kia mà! Vương Thái Thái không chịu buông tha. – Mà khai mau! Em nào thế? Nhà ở đâu?

- ...

- Ê? – Khương Vĩnh Kiệt đột nhiên há mồm, mặt đầy vẻ kinh dị. – Chị dâu mà đây phải không? Tao nghe mà gọi “chị dâu” rõ ràng...

Khương Chính Kiệt vừa dứt lời đã quay qua Vương Thái Thái, hai người nhìn nhau bằng ánh mắt kinh hoàng.

- Đừng nói... đừng nói... mà yêu cô ta nhé! – Cả hai cùng đồng thanh nói to.

Bây giờ cả hai mới hiểu ta thái độ lạ lùng của Triệu Thiên Kỳ suốt thời gian qua là vì đâu. Hóa ra Triệu Thiên Kỳ đã “trúng tà” của bà chị dâu.

- Oh my god...

- Không phải như tụi mà nghĩ đâu! – Triệu Thiên Kỳ đỏ mặt. Anh bỏ đi ra khỏi cửa hiệu.

- Ê! Thế còn quà cho Ami??

11. Chương 12

Chương 12 Hôm nay là ngày giáo sư Trần báo điểm của đồ án.

- Trước khi trả đồ án cho các bạn, tôi có vài nhận xét. – Thầy Trần gõ gõ cục phấn lên bàn. – Các bạn làm vẫn mang tâm lý đối phó, ngày đến cả cái bìa đóng cũng chẳng nên hồn, nhiều người còn “thông minh” khi dịch lại các tài liệu nước ngoài có sẵn, xem ra các cô cậu bây giờ hơi bị xem thường ông già này rồi đấy! Đương nhiên, đi kèm với thái độ kiêu đó, tôi sẽ không chấm điểm cho các bạn, xem như chưa nộp bài!

- Thầy đừng có quá đáng thế chứ! – Một cậu học sinh đứng phắt dậy tức tối.

- Trò bảo tôi quá đáng? Được lắm, mời trò ra khỏi lớp!

Giáo sư Trần điềm nhiên ra trả lời.

- Người làm tôi hài lòng nhất lần này là Dương Mẫn. Dương Mẫn là trò nào? Đứng dậy tôi xem nào?

Dương Mẫn không ngờ mình là người làm giáo sư Trần hài lòng nhất.

- Có lộn không vậy? – Đường Mật ngồi cạnh lầm bầm.

- Dương Mẫn làm rất tốt, mặc dù từ ngữ dùng còn sơ sài nhưng em đã biết làm đúng cách khi đi điều tra thị hiếu của người tiêu dùng. Cũng còn rất nhiều sai sót nhưng tôi vẫn chấm em điểm cao nhất! Các bạn nên nhớ, khi học tôi tốt nhất là hãy tự dùng cái đầu của mình. Đừng copy những khuôn mẫu đã có sẵn, hãy để cái đầu chúng ta được tư duy, được sáng tạo, các bạn có hiểu không? Dù làm kinh tế hay làm nghệ thuật, cái đầu mới là quan trọng! Chỉ có bộ não mới biết sáng tạo, chỉ bộ não mới giúp ta kiếm tiền! Các bạn đã nhớ chưa?

...

Dương Mẫn không hiểu sao bao nhiêu chuyện tốt đều đến với cô liên tiếp như thế.

Tâm trạng cô đương nhiên rất phấn khởi.

Kể từ khi cưới Triệu Thiên Minh Dương Mẫn bắt đầu phải trở thành “bà nội trợ đảm đang”.

Trưa nay lúc đang loay hoay dưới bếp, đột nhiên điện thoại trong túi rung lên.

- Alo, Dương Mẫn nghe.

- Tôi đây! – Âm thanh lạnh lùng quen thuộc.

- Sao? Em nấu cơm rồi đấy, anh đừng có nói là không về đấy nhé! Chúng ta đã nói...

- Nói lắm thế? – Giọng anh nghe có vẻ bức mình. – Ông nội bảo trưa nay qua nhà ông ăn cơm với họ hàng nhà tôi. Cô ăn mặc trang điểm đẹp vào, mười phút nữa tôi về đưa cô đi!

- Cái gì? Sao...

Cô chưa kịp nói hết câu tiếng “tút tut” đã vang lên phũ phàng.

- Này! – Dương Mẫn tức tối gào vào cái điện thoại.

Cô chán nản dọn dẹp bếp núc, tổng kết đồ ăn đang nấu vào mấy cái hộp nhựa rồi nét vào tủ lạnh.

Sau đó Dương Mẫn ba chân bốn cẳng chạy lên phòng thay quần áo thật nhanh, cô biết tính Triệu Thiên Minh rất nguyên tắc, làm gì cũng đúng giờ, chậm một phút thôi cũng bị cắn nhằn tã tời.

...

Triệu Thiên Minh y như chiếc đồng hồ điện tử, đúng mười phút sau anh đã có mặt trước nhà. Dương Mẫn một lúc sau mới cuống quýt chạy ra, cô liếc môi nhìn bộ mặt cau có của anh.

- Em...

- Nhanh lên! – Anh lạnh lùng ngắt lời.

Dương Mẫn ngoan ngoãn chui vào xe.

Triệu Thiên Minh nhăn nhó nhìn bộ đồ cô đang mặc. Chồng thì áo vét xám lịch lãm, vợ lại quần jean áo pull. - Cô không kiểm được cái áo sơ mi à? Hay váy cũng được, đã bảo...

- Nhưng em không có... - Dương Mẫn khổ sở nhìn anh.

Triệu Thiên Minh trừng mắt nhìn cô không nói gì.

Trên đường đi đến nhà ông nội, hai người không nói với nhau lời nào. Triệu Thiên Minh hình như đang rất bận, anh liên tục điện thoại trao đổi về công việc với thư kí và một vài đối tác khác, có cả người nước ngoài, Dương Mẫn nghe anh nói tiếng Anh như gió thì trong lòng không khỏi có chút ngưỡng mộ. Phải công nhận là dù rất xấu tính nhưng Triệu Thiên Minh cũng rất giỏi.

Một lát sau, anh lại trao đổi với một đối tác khác bằng tiếng Pháp, Dương Mẫn cứ gọi là mắt chữ O mồm chữ A nhìn anh đây ngưỡng mộ. Đợi anh tắt điện thoại, cô mới lên tiếng.

- Anh biết bao nhiêu ngoại ngữ?

Triệu Thiên Minh nhìn cô với nụ cười mỉa mai trên môi.

- Còn cô?

Dương Mẫn đỏ mặt, cô chỉ biết tiếng Anh nhưng so với Triệu Thiên Minh, Dương Mẫn chỉ đáng là hạt cát bên núi Tu Di.

- Một! – Cô ngượng ngùng trả lời. – Nhưng nói chưa sôi...

- Ha ha! – Triệu Thiên Minh phá lên cười khiến mặt Dương Mẫn càng giống quả cà chua chín.

Triệu Thiên Minh lái xe đến con phố thời trang nổi tiếng, anh dừng lại trước cửa hiệu Oh! Lady nổi tiếng về thời trang dạ hội.

- Vào đi!

Dương Mẫn trở mắt nhìn anh, cô không nằm mơ chứ, Triệu Thiên Minh mà tốt bụng vậy sao?

- Thế cô định đến nhà ông nội tôi ra mắt mọi người bằng bộ đồ này à?

Dương Mẫn im re.

Triệu Thiên Minh xuống xe dẫn Dương Mẫn vào cửa hiệu.

- Chọn đi!

Dương Mẫn lóng ngóng nhìn những chiếc đầm dạ hội đẹp lộng lẫy được trưng bày trong tủ kính không biết chọn cái nào. Triệu Thiên Minh gườm cô một cái rồi ra hiệu cho nhân viên đem hết ra cho cô thử từng cái còn anh là vi giám khảo khó tính đứng chọn, mỗi lần cô bước ra từ phòng thử đồ, anh lại lắc đầu.

- Không được!

- Màu chói lắm.

- ...

Dương Mẫn khốn khổ bị quay như chong chóng.

Mãi đến lúc cô thử đến chiếc đầm đen hoa trắng làm từ chất liệu gì đó giống như lụa mà lại không phải lụa, nền vải in chìm hình hoa văn, những bông hoa trắng được thiết kế hết sức khéo léo ôm lấy ngực và eo cô, làm tôn lên vóc dáng trông vô cùng xinh đẹp.

Cô cảm mê hi vọng anh đừng lắc đầu nữa, cô cảm thấy chiếc đầm này rất đẹp.

Dương Mẫn bước ra một lần nữa, lần này anh hoang toàn bị bất ngờ, chiếc đầm này dường như được may riêng cho cô, từng đường nét cơ thể được tôn lên một cách khéo léo, bờ vai trần trắng mịn vừa gợi cảm lại vẫn giữ được nét kín đáo, cộng thêm gương mặt Dương Mẫn vốn xinh đẹp, anh hoàn toàn không thể bắt bẻ điều gì.

Triệu Thiên Minh gật đầu rút thẻ ra tính tiền, hai người nhanh chóng lên xe đến nhà Triệu chủ tịch.

Dương Mẫn vốn không quen mặc đồ cầu kì nhưng cũng không dám cãi lời anh. Cô choáng khi nhìn thấy giá tiền trên mặc áo, mắc thẻ mà anh điềm nhiên rút thẻ ra tính tiền. Sao tự nhiên tốt đột xuất thế nhỉ?

- Đừng có tưởng bỏ nhé! – Anh cười nhạo suy nghĩ của cô. – Đây coi như là tôi đã dẫn cô đi mua sắm rồi đấy, cuối tuần này đừng có mè nheo!

- Cái gì? – Dương Mẫn trợn mắt.

- Cô cũng tham quá nhỉ? Được voi lại đòi tiên đấy à?

- Ai đòi chứ!

...

Biệt thự của Triệu chủ tịch tọa lạc bên trên ngọn đồi. Lúc hai người tới trước cổng, một người bảo vệ bước ra yêu họ dừng lại. Thấy Triệu Thiên Minh, người bảo vệ vội vã lùi lại cung kính cúi chào và yêu cầu mở cổng ngay lập tức.

- Đại thiếu gia!

Dương Mẫn nhìn anh ngưỡng mộ.

- Chào! Hai anh em nhà anh oai quá nhỉ, lúc nào cũng được cúi chào.

- Hừ! Cô đến đây với em tôi mấy lần rồi? – Anh liếc cô đầy ẩn ý.

- Mới có một lần à!

- Hai người có vẻ thân thiết quá nhỉ? – Anh nói mát.

- Thì tại em buồn, anh lúc nào cũng đi làm. – Dương Mẫn phân trần. – Thiên Kỳ làm bạn với tôi không được sao?

- “Thiên Kỳ” – Anh nhái lại. – Gọi thân mật quá nhỉ.

Dương Mẫn đỏ bừng mặt. Cô tránh ánh mắt của anh. Tự nhiên lại gây sự với người ta, anh thì yêu thương gì cô mà đòi ghen bóng ghen gió chứ.

- Tụi em chỉ... chỉ...

- Chỉ cái gì mà chỉ? – Triệu Thiên Minh bắt bẻ.

- Thì chỉ là bạn thôi! – Dương Mẫn lí nhí đáp.

- Ủ, chỉ là bạn thôi! Ai nói gì đâu! – Anh nhún vai nói mát. Thay vì lái xe thẳng lên ngôi biệt thự, Triệu Thiên Minh rẽ xe vào một con đường khác.

Anh cho xe vào bãi đỗ xe rồi dắt Dương Mẫn đi đến bữa tiệc.

Dương Mẫn leo đèo theo anh như con cún, bụng đầy thắc mắc nhưng không dám phát biểu gì. Tại sao anh ta không dẫn cô đến nhà Triệu chủ tịch? À, mà ở đây chỗ nào chẳng là nhà của ông, giàu thế cơ mà! Đang đi, Triệu Thiên Minh đột nhiên dừng lại quay ra nhìn Dương Mẫn, cô lại mãi ngó nghiêng nên tung vào anh ngã ngựa ra sau.

- Cô... - Triệu Thiên Minh bắt lực nhìn Dương Mẫn. – Đúng là hết thuốc chữa rồi! Không hiểu sao tôi lại cười cái loại như cô không biết...

- Ui da... - Dương Mẫn xoa mông nhăn nhó. – Sao thế?

- Tóc tai cô như thế kia à? – Anh cau mày nhìn cô. – Gỡ cái cột tóc ra xem nào? Đây, ít ra đi với tôi cô cũng phải giữ thể diện cho tôi một chút chứ!

Dương Mẫn tròn mắt, không hiểu sao Triệu Thiên Minh tự nhiên gây sự với mình. Cô chép miệng gỡ cột tóc ra, tóc Dương Mẫn nuôi từ nhỏ nên rất dài, tóc cô vừa mềm vừa mượt, dù cột nhiều nhưng không gãy mà chỉ hơi phồng lên.

- Đứng yên đấy cho tôi! – Anh lạnh lùng ra lệnh.

Dương Mẫn tròn mắt nhìn anh vòng tay ra sau cổ mình, mấy ngón tay ấm ấm khiến cô vừa nhột vừa sợ.

- Anh... anh làm cái trò gì thế!!

- Đừng có tưởng bở! – Anh bĩu môi nhìn cô.

Nói đoạn, Triệu Thiên Minh nhẹ nhàng vén mái tóc của cô sang một bên, mái tóc dài đen mượt ôm lấy bờ vai trắng ngần, để lộ ra vết bớt đỏ trên cổ cô.

Dương Mẫn ngượng đỏ mặt, đây là lần đầu tiên trong đời có một người đàn ông có những cử chỉ như thế với cô.

Dương Mẫn lúng túng lùi lại, Triệu Thiên Minh cũng cảm thấy mình hơi quá trớn, anh ho húng hắng rồi quay lưng bỏ đi.

...

Bữa tiệc hôm nay được tổ chức ngoài trời, dưới chân là cỏ xanh non, trên trời là những đám mây lững lờ trôi.

Thời tiết hôm nay khá tốt.

Lúc hai người đến nơi thì quan khách đã có mặt khá đông đủ.

Người hầu mặc đồng phục tối lui chuẩn bị rất tất bật. Có khoảng mười chiếc bàn tròn phủ khăn trắng đặt trong bãi cỏ, mỗi bàn có tám chiếc ghế bọc vải trắng tinh, đúng là rất có “mùi” quý tộc.

Vừa thấy hai nhân vật chính xuất hiện, bà con họ hàng nhà họ Triệu đã vây lấy bắt tay chào hỏi, cử chỉ của họ rất lịch thiệp, nho nhã. Dương Mẫn lễ phép cúi chào những bậc trưởng bối, Triệu Thiên Minh cũng gật đầu xã giao, bắt tay với các chú các bác.

Họ niềm nở chào hỏi, luôn miệng khen Dương Mẫn lễ phép, xinh đẹp, giỏi giang,... cô chỉ biết tươi cười cảm ơn họ.

Dương Mẫn bắt tay bắt chân, cúi đầu chào hỏi đến mỏi cả miệng, rã cả tay, thật không ngờ cô dì chú bác nhà này lại lăm như thế.

Mãi một lúc sau đám người đó mới chịu buông tha cho cô nhưng anh thì vẫn còn mắc kẹt bên những ông chú ông bác, Dương Mẫn nhìn anh, đúng là rất đỉnh đặc, anh nổi bật giữa đám người kia, khuôn mặt đẹp như tạc, phong thái đường hoàng đỉnh đặc, anh từ tốn trả lời từng câu hỏi, trên môi vẫn mang nụ cười hòa nhã.

Dương Mẫn nhún vai, xem ra anh ta bị “mắc kẹt” thật rồi, nghĩ vậy cô không chờ anh nữa mà tha thân đi thăm quan khu vườn.

Phía xa xa là một đám hậu bối cùng vai vế với Triệu Thiên Minh, nam thì thanh tú, nữ thì xinh đẹp ăn mặc rất sang trọng, thấy Dương Mẫn họ mỉm cười chào “chị dâu”.

Dương Mẫn gật đầu với họ, cô bỗng cảm thấy vô cùng thiếu tự nhiên, nhìn những nụ cười kia, Dương Mẫn có cảm giác sợ sợ, cô chỉ muốn ở bên ai đó quen thuộc.

Triệu Thiên Minh thì vẫn đang bàn chuyện làm ăn với các chú bác, ngoài anh ra, ở đây cô chẳng quen một ai.

Dương Mẫn bản tính vốn rất nhút nhát, cô không có khiếu ăn nói trước đám đông, cảm giác thua kém tự ti luôn khiến cô cảm thấy áp lực. Hơn nữa những con người ở đây miệng thì thơm thốt nói cười nhưng bụng dạ ai nấy đều thâm sâu khó dò, họ niệm nở chẳng phải vì yêu mến gì cô mà là vì muốn lấy lòng Triệu Thiên Minh. Dương Mẫn lẳng lặng tìm một cái ghế đá trong khu vườn và ngồi xuống đó. Cô tháo đôi giày cao gót ra và gác chéo mấy ngón chân thư giãn, nụ cười thoải mái lại trở về trên đôi môi cô.

Đột nhiên cô thắc mắc không biết cậu em chồng Triệu Thiên Kỳ có đến đây không.

Giá mà có anh ở đây thì tốt biết mấy, nhớ đến Triệu Thiên Kỳ, hai má Dương Mẫn lại ửng hồng, cô vẫn còn nhớ gương mặt đỏ bừng của anh khi cô gạt anh rồi thơm vào má anh một cái.

Dương Mẫn ôm đầu, đúng là điên mất rồi, Dương Mẫn này sao có thể tùy tiện ôm hôn người khác như thế chứ!

Đúng là lúc đó cô quá vui nhưng...

Dương Mẫn khẽ cắn môi, hay là Thiên Kỳ giận cô rồi? Chắc là như thế nên anh mới không thèm quan tâm tới cô nữa.

Dù chỉ mới quen biết anh nhưng Dương Mẫn cảm thấy ngoại trừ Đường Mật ra thì Triệu Thiên Kỳ là người đối xử với cô tốt nhất từ trước đến nay. Anh luôn lắng nghe cô, luôn khiến cô cười dù là khi cô buồn nhất, luôn chịu la cà đi chơi với cô, chưa từng đòi hỏi cô phải thế này thế nọ,...

Càng nghĩ, Dương Mẫn càng muốn gặp mặt anh để xin lỗi anh, chắc anh cũng ngại lắm, cô đúng là tùy tiện quá đi mất!

Dương Mẫn càng nghĩ càng cuống, không biết chừng Triệu Thiên Kỳ sẽ cho rằng cô là loại đàn bà mưu mô, dùng vẻ ngây thơ để dụ dỗ đàn ông...

- Đây!

Dương Mẫn đang vò đầu bứt tai thì giật mình. Giọng nói đó như cái gai châm vào cô.

- Thiên Kỳ... - Dương Mẫn lúng túng ngước lên, mặt đỏ bừng.

- Chị sao thế? - Triệu Thiên Kỳ mỉm cười hỏi. - Nào, xít qua cho em ngồi với!

Nụ cười trẻ con vẫn nở trên môi anh, xem ra anh không giận cô thật.

- Thiên Kỳ... - Dương Mẫn ấp úng.

- Sao thế? Chị bị sao à? - Triệu Thiên Kỳ đưa tay sờ trán Dương Mẫn.

- Chị... - Cô đưa tay gãi má. - Đừng giận chị nhé!

- Ủa? - Anh ngơ ngác. - Giận cái gì? À! Cái vụ chị lừa “mi” em đấy hả?

Triệu Thiên Kỳ khoái chí cười tít mắt. Anh đưa tay xoa xoa má.

- He he, chị dâu nhìn mặt mũi khờ khờ mà gian lắm đấy nhé! – Anh nhìn cô cười rất gian. – Em bắt đền chị đấy! Nụ hôn đầu đời của em bị chị gạt mất rồi này!

Nói xong, anh làm bộ ầm ỨC nhìn cô đầy trách móc.

- Đền? – Dương Mẫn dẫu môi nghĩ ngợi. – Thế muốn chị đền cái gì bây giờ?

- Để coi nào? – Triệu Thiên Kỳ khoái chí cười. – Chà! Chị dâu hôm nay ăn mặc sexy nhỉ! Anh hai không la à?

Dương Mẫn đỏ mặt đấm vào vai anh. Anh cười khanh khách làm mặt quỷ trên cô.

- Anh ấy bắt chị mặc thế này đấy! – Dương Mẫn phụng phịu. – Khó chịu chết đi được!

- Nhưng mà đẹp lắm! – Anh giơ ngón cái lên. – Nói thật đấy!

Triệu Thiên Kỳ nói có vẻ rất thật lòng, Dương Mẫn bán tín bán nghi.

- Không ngờ da chị lại mịn thế, he he, anh hai mà thấy em khen chị chắc lột da em mất. – Triệu Thiên Kỳ lè lưỡi.

- Hì hì! – Dương Mẫn cười tít mắt. – Hay là bữa nào chị dẫn em đi chơi nhé, coi như là chuộc lỗi!

Triệu thiên Kỳ không nói gì, chỉ nhìn Dương Mẫn, cô cũng nhìn lại anh chờ đợi.

- Thăng em này cảnh vàng lá ngọc, một cái hôn chỉ đáng giá một cuộc đi chơi à?

- Chứ còn muốn gì nữa? – Dương Mẫn bĩu môi.

- Thôi được rồi, nể chị là chị dâu nên em đồng ý đấy! Thôi mình ra kia đi, ông nội cũng sắp tới rồi. – Anh đứng lên kéo tay cô. – Anh hai mà “bắt quả tang” thì lại ghen bóng ghen gió đấy! Ha ha. Triệu Thiên Kỳ và Dương Mẫn sánh vai nhau bước ra bữa tiệc, vừa đi vừa cười nói rất vui vẻ.

Triệu Thiên Minh đang mỉm cười trò chuyện nhìn thấy hai người thì mặt mày sa sầm. Anh nói mấy câu cáo từ rồi đi về phía họ.

- Dương Mẫn! – Anh đứng chắn trước mặt hai người. – Cô đi đâu từ này đến giờ thế, cô có biết...

- Anh hai! – Triệu Thiên Kỳ mỉm cười.

Triệu Thiên Minh lạnh lùng gật đầu với cậu em.

- Anh hai này! – Triệu Thiên Kỳ đột nhiên xấp lại choàng tay Triệu Thiên Minh kéo anh ra xa. – Anh đang ghen với em đấy à?

- Bậy bạ! – Triệu thiên Minh bực mình gườm thẳng em.

- He he, nói cũng đúng thôi, chị dâu đẹp thế ai nhìn mà không mê! – Triệu Thiên Kỳ không biết điều vẫn bô lô ba la. – Nhưng mà anh yên tâm đi, em là em trai của anh mà, chắc, anh cứ xem như chúng em là hai chị em đi, tuyệt đối không có việc gì đâu! Em cam đoan đấy!

- Đừng có ăn nói bậy bạ! – Triệu Thiên Minh cười nhạt hất tay em ra.

- Bậy đâu mà bậy! – Triệu Thiên Kỳ gã gã đầu. – Anh phải tin tưởng em chứ, nói gì thì em cũng là em trai anh mà, đúng là em có “hơi” thân thiết với chị dâu nhưng giữa chúng em hoàn toàn trong sáng, anh đừng làm khó chị ấy!

- Hừ, xem ra cậu quan tâm đến chị dâu cậu hơi nhiều rồi đấy! – Triệu Thiên Minh cười nhạt. – Cô ta và cậu có chuyện gì cũng chẳng liên quan tới tôi!

Triệu Thiên Kỳ buông tay anh ra, nụ cười trên môi cũng biến mất, anh nhìn Dương Mẫn đứng đằng xa với ánh mắt kì lạ.

- Anh nói thật chứ?

Triệu Thiên Minh không đáp mà quay đầu bỏ đi nhưng Triệu Thiên Kỳ đã nắm tay anh lại.

- Anh hai, em biết là em không có tư cách xen vào chuyện giữa hai người...

- Biết thế thì tốt! – Triệu Thiên Minh đánh mặt hất tay anh ra.

- Nhưng em muốn nhắc anh một điều: hãy quý trọng chị ấy! – Triệu Thiên Kỳ cao giọng. – Chị ấy là người tốt, anh đừng có đem cái tôi của anh ra làm tổn thương chị ấy...

- Cậu câm miệng đi! – Triệu Thiên Minh tức giận túm cổ áo anh. – Chuyện vợ chồng chúng tôi không tới lượt cậu xía vào, tôi yêu cầu cậu tránh xa Dương Mẫn ra! Dù tôi không yêu cô ta nhưng cô ta vẫn là vợ tôi!

Lòng kiên nhẫn của Triệu Thiên Kỳ đã đến cực hạn, nếu không phải là anh em, có lẽ anh đã túm cổ áo Triệu Thiên Minh đấm cho một phát.

- Xin lỗi! – Vẻ cười cợt, cà rởn hoàn toàn biến mất trên khuôn mặt Triệu Thiên Kỳ. Anh lạnh lùng gỡ bàn tay đang túm chặt cổ áo mình ra. – Em tuyệt đối sẽ không làm tổn hại đến hạnh phúc của anh, em hứa đấy! Nhưng nếu anh cứ làm chị ấy khóc, em sẽ đứng ra bảo vệ chị ấy!

- Triệu Thiên Kỳ! Cậu tưởng cậu là ai? – Triệu Thiên Minh nghiêng răng nhìn Thiên Kỳ. – Cậu tự đi mà lo chuyện của cậu đi, đừng động đến vợ tôi!

- Anh sợ chị ấy sẽ yêu em à? Không đâu, Dương Mẫn chỉ coi em là một người bạn thôi! – Triệu Thiên Kỳ cười cay đắng.

Sắc mặt Triệu Thiên Minh đã khó coi hết sức, bàn tay anh siết chặt thành nắm đấm. Triệu Thiên Kỳ đứng đĩnh đút tay vào túi bỏ đi.

Phía đằng xa, Dương Mẫn vẫn đang chăm chú thưởng thức những món ăn ngon lành, cô không hề biết đến cuộc đấu khẩu nảy lửa của hai anh em.

Triệu Thiên Minh từ xa đi về phía cô, gương mặt lạnh lùng, ánh mắt nghi hoặc nhìn cô gái đang sung sướng gấp đầy đồ ăn vào đĩa.

Anh tự hỏi Dương Mẫn đã làm gì mà khiến thằng em trai của anh thất điên bát đảo như thế? Dương Mẫn đơn giản hay thực sự vô cùng gian trá?

Dương như đến chính anh cũng bị cái vẻ ngoài ngốc nghếch của cô ta thuyết phục, càng ngày, ác cảm của anh về cô càng giảm bớt, đấy là vì đâu?

12. Chương 13

Chương 13 Triệu Thiên Minh trước nay vô cùng cẩn thận, anh chưa từng tùy tiện trao lòng tin cho bất kì một ai, vậy mà Dương Mẫn cứ nhẹ nhàng xóa đi sự nghi ngờ của anh.

Triệu Thiên Minh cau mày, anh tự nhắc bản thân không được coi thường Dương Mẫn, chưa biết chừng cô ta còn là đại cao thủ thâm sâu hiểm độc.

Dương Mẫn vẫn cứ say sưa ăn uống, cô không hề để ý đến Triệu Thiên Minh đang đứng sau lưng mình. Lúc quay lại nhìn thấy anh, cô hớn hờ mỉm cười.

- Anh há miệng ra đi! – Cô múc một muỗng kem đậu đỏ. – Ngon thật đấy, hi hi, em chưa bao giờ được ăn kem ngon như thế! Sau này em sẽ học làm kem rồi làm cho anh ăn, chịu không nào?

Anh không phản ứng, vẫn cứ nhìn cô chăm chăm. Dương Mẫn cảm thấy hơi khó chịu trước ánh mắt kì quái của anh, cô dí muỗng kem lên môi anh bắt anh phải ăn. Bất giác anh há miệng ra, cô vui vẻ đút muỗng kem cho anh.

- Hi hi, ngon quá chứ gì! Sao tự nhiên nhìn em lạ thế! Lát nữa phải múc một ít kem để phần cho ông nội mới được! – Dương Mẫn cười híp mắt.

- Ông nội tôi không thích ăn ngọt.

- Eo, vậy để em lấy cái khác cho ông vậy!

Dương Mẫn nhún vai.

- Dương Mẫn! – Đột nhiên anh níu tay cô.

- Sao thế?

Anh không trả lời mà lạnh lùng cúi xuống ép đôi môi mình lên môi cô. Đôi môi anh vừa mềm vừa ẩm, Dương Mẫn có cảm giác máu dồn cả lên mặt mình, tim cô đập loạn xạ, đĩa thức ăn trên tay suýt rơi xuống đất, cô đỏ bừng mặt xấu hổ.

- Ừm... anh làm gì thế!! – Cô xấu hổ cố đẩy anh ra.

Dương Mẫn mặt mũi đỏ bừng bừng, cô nhìn Triệu Thiên Minh khó hiểu, giữa bao nhiêu người tự nhiên lại...

- Anh...

Mọi người xung quanh thấy cảnh hai vợ chồng công khai “âu yếm” nhau thì phá lên cười, không ngừng tặc lưỡi.

Dương Mẫn xấu hổ vội vã bỏ đi, Triệu Thiên Minh đúng là cái đồ thần kinh!!

Tự nhiên làm cái chuyện đó giữa bàn dân thiên hạ, đúng là xấu hổ chết đi được! – Nào! Hôm nay đẹp trời quá nhỉ! – Triệu Doanh Chính mỉm cười rất viên mãn. – Ta mời mọi người đến đây là để chung vui với ta, hà hà, cuối cùng ta cũng chờ được đến lúc Thiên Minh cưới vợ. Ha ha! – Triệu Doanh Chính hiền từ nhìn hai đứa cháu yêu quý. – Ông nội trước đây lúc nào cũng canh cánh một chuyện, chỉ sợ nhắm mắt mà vẫn chưa lo lắng chu toàn cho hai thằng cháu, Thiên Minh nay đã có sự nghiệp lại cưới cho ta một đứa cháu dâu xinh xắn đáng yêu. – Nói đoạn, ông xoa tay cười. – Ta hơi tham lam, mọi người đừng chê cười! Tâm nguyện lớn nhất bây giờ của ta là có một đứa cháu để ẵm bồng...

Ông nói đến đây thì ngừng lại nhìn Dương Mẫn khiến cô xấu hổ mặt mũi đỏ bừng.

- Ông nội kì quá! – Dương Mẫn lí nhí đáp.

- Ha ha, kì cái gì mà kì! – Triệu Doanh Chính cười ha hả. – Mà hai đứa cưới nhau gần cả tháng rồi, đã có gì chưa?

- Ông nội!! – Dương Mẫn đỏ mặt giận dỗi đáp.

Mọi người cười ồ lên khiến cô càng xấu hổ, cô nhìn Triệu Thiên Minh cầu cứu nhưng anh cứ điềm nhiên đứng cạnh thưởng thức một ly sâm-panh, vẻ mặt điềm nhiên, vô cùng ung dung tự tại. Dương Mẫn tức ối máu.

- Ông nội đừng vội! – Anh nhún vai nửa đùa nửa thật. – Chuyện đó... còn tùy thuộc vào nhiều thứ..., tương lai cháu nghĩ là sẽ có!

- Cái gì? – Dương Mẫn trợn mắt nhìn anh.

- Hi hi, chúng ta là vợ chồng phải không em! – Triệu Thiên Minh cười hì hì gian trá nắm lấy tay Dương Mẫn. – Mọi người nói xem, chuyện sinh con là điều phải mau mau làm đúng không nào?

- Đúng rồi! – Mọi người đồng thanh hô to.

- Tốt rồi! – Triệu chủ tịch hài lòng vẫy tay. – Nào, mọi người cùng ta nâng ly chúc mừng hai đứa nhỏ hạnh phúc nào!

...

Buổi tiệc diễn ra rất rôm rả, có rất nhiều quà tặng cho cặp vợ chồng son.

Sau khi tiệc tàn, Triệu Thiên Minh và Dương Mẫn chào ông nội ra về, ông có vẻ muốn giữ Dương Mẫn ở lại, nói gì thì ông cũng rất quý cô thế nhưng Triệu Thiên Minh một mực lắc đầu, nói là đang có rất nhiều việc.

Vậy là Dương Mẫn đành miễn cưỡng ra về. Cô bịn rịn mãi mới leo lên xe, Triệu Thiên Minh mặt lạnh như tiền lẳng lặng không nói câu nào.

Dương Mẫn không thèm quan tâm tới anh, cô ngồi bóc quà ra xem.

- Trúng mảnh nhỉ? – Giọng nói đầy châm chích chọc thẳng vào tai cô.

Dương Mẫn trề môi không đáp.

- Xem ra cô rất biết lấy lòng ông nội đấy.

Dương Mẫn giả diếc tiếp tục bóc quà.

Định khiêu khích ai ngờ cô giả lơ, anh cảm thấy hơi khó chịu nên tiếp tục gây sự.

- Tôi thấy chúng ta cũng nên có em bé đấy! He he!

- Anh... anh... - Cô không thể im lặng được nữa.

- Chúng ta là vợ chồng mà! – Anh nháy mắt với cô. – Cô xem, ông nội nóng lòng lắm rồi đấy!

- Anh đừng... đừng có làm bừa! – Dương Mẫn sợ hãi nhìn anh. – Tôi... tôi... thà chết chứ không... không...

- Không cái gì? – Triệu Thiên Minh khiêu khích. – Đây là nghĩa vụ vợ chồng...

- Đừng hòng!!! – Dương Mẫn bịt tai hét lên.

Triệu Thiên Minh phá lên cười.

...

Đưa Dương Mẫn về nhà, Triệu Thiên Minh lái xe tới tập đoàn ngay.

Dương Mẫn một mình khệ nệ ôm hết số quà cáp do bà con bên nội tặng vào nhà.

Tự nhiên cô cảm thấy hơi bất an.

Cô nhớ như in cặp mắt gian xảo của tên Triệu Thiên Minh kia.

Có bao giờ nữa đêm cô đang ngủ, hần mò lên phòng...

...

Cũng từ cái chuyện “em bé” mà đâm ra quan hệ của hai người mấy ngày nay có phần không thoải mái.

Dương Mẫn cứ tìm cách tránh mặt Triệu Thiên Minh, thậm chí lúc ngồi ăn cơm với nhau cô cũng không dám nhìn anh. Lúc đầu anh còn thấy bức mình nhưng về sau anh lại thấy tức cười.

Tự nhiên anh nảy ra cái ý định chọc cô.

Triệu Thiên Minh bắt đầu kiểm soát lại gần rồi có những cử chỉ “thân mật”. Dương Mẫn nổi da gà nhảy dựng lên khiến anh ôm bụng cười ngặt nghẽo, cô xấu hổ nổi sùng lên.

- Anh có tránh ra không?

- Không tránh!

- Anh bảo bận lắm mà?

- Tạm thời chưa bận! – Anh nhún vai khiêu khích, đột nhiên anh quàng tay qua vai Dương Mẫn.

- Tránh ra! – Dương Mẫn đỏ mặt tía tai hét ầm lên! – Cái đồ bệnh! Thích thì tự đi sinh con đi!

Nói xong cô co giò chạy lên phòng, bỏ lại Triệu Thiên Minh khoái chí cười ngặt nghẽo.

Thời gian chung sống lâu hơn một chút, con người ta cũng bắt đầu hiểu nhau hơn.

Ác cảm mà Triệu Thiên Minh dành cho Dương Mẫn càng ngày càng vơi bớt, giữa họ dần có một sự hòa hợp đến khó tả.

Mỗi ngày anh đều cố tình kiếm chuyện với cô, Triệu Thiên Minh có cảm giác công việc dù mệt mỏi đến đâu, chỉ cần chọc cho cô khóc là tự nhiên anh lại cảm thấy vui vẻ một cách kì lạ.

Đúng là một sở thích quái gở nhưng anh không sao từ bỏ nó được.

Dương Mẫn dạo này bắt đầu “làm thêm” với Tiêu Á Lan nên cô rất hay đi ra ngoài. Công việc chụp ảnh tưởng như dễ dàng nhưng thực sự vô cùng khó khăn vất vả.

Tiêu Á Lan đòi hỏi rất khắt khe, ngày đầu tiên đi làm cô bị ông chỉnh tả tơi hoa lá.

- Hình như tôi nhìn lầm rồi thì phải! – Mỗi lần Tiêu Á Lan nói câu đó, Dương Mẫn cảm thấy xâu hổ ghê gớm.

Tiêu Á Lan không hài lòng ra mặt nhưng trái lại Johnson vẫn mỉm cười an ủi cô, bảo rằng cô chưa có kinh nghiệm nhưng cô rất có tài.

Vậy là Johnson quyết định dành một buổi để dạy Dương Mẫn cách tạo dáng trước ống kính. Ông vẫn tin chắc chắn rằng Dương Mẫn có những tố chất trời phú cho nghề này.

Ban đầu Johnson kiên nhẫn bày cho Dương Mẫn cách nhìn vào ống kính.

- Không nhất thiết là cô phải nhìn thẳng vào ống kính đâu. Cô có thể nhìn chéo đi một chút, đôi mắt của người mẫu rất quan trọng, đôi mắt tạo nên thần thái cho bức ảnh, cô hiểu không?

- Dạ...

- Ví dụ khi tôi yêu cầu cô thể hiện nỗi buồn, ánh mắt của cô sẽ ra sao? – Johnson đột nhiên yêu cầu Dương Mẫn thể hiện khiến cô lúng túng.

Buồn...

Cảm giác lúc buồn thì cô biết nhưng...

Hãy nghĩ về một kỉ niệm buồn xem?

Đột nhiên cô nhớ lại những lời cay nghiệt của Triệu Thiên Minh ngày cô đặt chân vào ngôi nhà của anh. Cô nhớ về ba, cô không còn được ở bên cạnh ba, chăm sóc ba nữa... mùa này bệnh của ba cô thể nào cũng tái phát...

Bất giác, đôi mắt sinh động của cô trở nên u buồn, chính Dương Mẫn cũng không ý thức được điều đó, cô cứ miên man tìm một kỉ niệm nào đó.

- Tốt! Quá tuyệt vời, ha ha, Tiêu Á Lan đúng là đui! – Johnson vui sướng vỗ tay. – Tôi biết ngay là cô làm được mà! À, mà này, có phải cô cảm thấy bị áp lực trước ống kính không?

- Dạ phải! – Dương Mẫn khẽ đáp. – Nhìn chú cầm máy ảnh tự nhiên cháu...

- Vậy thì được rồi! Cô hãy cố gắng gạt bỏ áp lực đó ra, cô đừng nghĩ mình đang diễn, cứ nghĩ là mình đang sống, hiểu không nào?

Nói đoạn, ông căn kễ hướng dẫn cho cô một lượt những điều cần biết, Johnson nhắc đi nhắc lại về sự biểu cảm, theo lời ông thì cô cứ coi buổi chụp ảnh như một chuyện hết sức bình thường, đừng quá căng thẳng, nếu không tạo được cảm xúc cô cứ nghĩ về một kỉ niệm vui buồn nào đó của mình.

- Đừng lo, họ Tiêu kia ác khẩu lắm! Nhưng cũng rất biết trọng dụng nhân tài.

Dương Mẫn vẫn im lặng, khởi đầu mấy ngày nay không được tốt lắm, cô sợ sẽ phụ lòng Johnson. - Thế này mà đòi khen đấy à? – Anh cười mỉa mai.

Đoạn anh quệt hai ngón tay đầy bụi lên má Dương Mẫn.

- Này!! Anh đừng có quá đáng nhé!! Thì để người ta lau lại, anh có giỏi thì dọn nhà như em xem!! Toàn bắt người ta làm việc... - Cô đỏ mặt hết lên.

Anh bước vào phòng thay quần áo, không nói với cô thêm một lời nào. Dương Mẫn không thấy đôi môi anh nhếch lên thành một nụ cười thích thú.

Sống chung với nhau, giữa họ có rất nhiều thỏa thuận.

Cái bản nội quy do Triệu Thiên Minh soạn ra lúc đầu chỉ có 11 điều nhưng bây giờ đã tăng lên con số 25. Có lẽ cũng nhờ bản nội quy mà những va chạm giữa họ ngày càng ít đi, cuộc sống có lẽ cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Dạo gần đây Dương Mẫn vừa đi học, vừa phải theo Johnson học hỏi những kỹ năng chụp ảnh sao cho cô có thể làm hài lòng Tiêu Á Lan nên thời gian ở nhà rất ít. Buổi tối cô phải thức khuya, nấu sẵn thức ăn rồi bỏ vào tủ lạnh, ngày mai anh chỉ việc hâm lại rồi ăn.

Sống chung với nhau cùng một nhà mà mấy ngày gần đây Triệu Thiên Minh không thấy cô quá ba lần một ngày.

Vốn đã quen với cuộc sống đơn độc nhưng không hiểu sao anh cứ cảm thấy bứt rứt kì lạ khi chỉ loanh quanh ở nhà một mình, có lẽ anh đã quen với sự có mặt của cô, bây giờ “tạm” trở về cuộc sống trước đây, anh cảm thấy khó thích nghi. Dương Mẫn dạo này hay về khuya, anh không hỏi lí do nhưng cũng để phần đồ ăn cho cô.

13. Chương 14

Chương 14 Dương Mẫn bắt đầu làm quen với nhịp độ của cuộc sống mới, cô không còn tối tắm mặt mày như những ngày đầu làm việc. Chính vì cường độ công việc quá cao nên càng ngày, thời gian rảnh rỗi, la cà quán xá ngày càng giảm sút, đến cả lời hứa “đền bù” cho Triệu Thiên Kỳ cô cũng khát vô thời hạn.

Đông qua, xuân lại đến.

Thời gian trôi qua một cách nhẹ nhàng, không ai hay biết.

Dòng người trên phố cũng dần đông hơn, áo cũng mỏng bớt và thêm phần sắc sỡ.

Vẫn là quần jean, áo sơ-mi khoác ngoài là áo len mỏng, Dương Mẫn luôn khiến người ta có cảm giác cô chỉ là một cô nhóc cấp 3 chính hiệu.

Mùa xuân đến mang theo một niềm vui lạ lùng đến với tâm hồn mỗi con người. Và niềm vui ấy khiến cho đôi môi cô vô tình nở nụ cười mê đắm lòng người. Bước chân cô cũng khẽ chậm lại, cô đảo mắt nhìn một lượt quang cảnh của thành phố.

Những hàng cây hai bên đường đã nhú đầy lộc xuân, cô nhận ra nụ cười đã trở lại trên môi mọi người, nhà cửa hai bên đường cũng được trang hoàng hơn trước, những tia nắng vàng óng của mùa xuân lại trở về, tràn ngập con đường, vạn vật căng tràn sắc sống.

Bất giác Dương Mẫn muốn tìm một ai đó để san sẻ niềm vui lúc này, một niềm vui thật lạ lùng và vô cớ.

Đường Mật thì đã về quê, Triệu Thiên Minh thì bận tối ngày, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng cô bấm nút gọi cho cậu em chồng thân yêu!

- Hello! – Đầu dây bên kia vọng lại một âm thanh vô cùng thân thuộc.

- Thiên Kỳ! – Dương Mẫn mỉm cười như hoa. – Là chị đây!

- Lâu quá, hôm nay sao rảnh lại gọi cho tôm thế này? – Giọng anh chột chùng xuống, pha vào chút hờn dỗi.
- Xem ra tìm được niềm vui khác nên quên thằng em này rồi!

- Không phải thế!! – Dương Mẫn hấp tấp thanh minh. – Chỉ là... chỉ là...

- Là sao?

- Chị dạo này bận lắm!! – Cô phụng phịu nói. – Chị cũng nhớ em lắm!

- Hi hi! Nhớ tôi thật không đấy? – Thiên Kỳ thích thú hỏi lại.

- Thật mà! Hẹn em tại công viên nhé! Hôm nay chị dẫn em đi chơi! – Dương Mẫn rất cao hứng.

- Bảo bạn lắm mà?? – Anh lại hờn mát.

- Này, tôi cúp máy đây!! – Dương Mẫn cười hì hì rồi cúp máy.

Công viên vào những ngày đầu xuân vô cùng đông vui nhộn nhịp.

Những gia đình dẫn con đi chơi xuân, những cặp tình nhân âu yếm cười nói với nhau trên ghế đá, không khí tràn đầy yêu thương.

Dương Mẫn đưa chân đá mấy cái lá khô trước cửa phòng bán vé, trên đầu cô đeo cái cài tai thả nhìn rất ngộ nghĩnh.

Sao Thiên Kỳ lâu tới thế nhỉ?

Cô bắt đầu đếm những thanh chắn trên hàng rào công viên, có thể coi đó như một cách giết thời gian cực tốt.

Chợt hai mắt cô sáng lên đầy vui sướng. Phía xa, một chàng trai vô cùng tuấn tú với nụ cười rạng rỡ như ánh nắng mai đang ung dung đi đến.

- Kỳ!! – Dương Mẫn nhảy cẫng lên như một đứa bé. – Nhanh lên nào!!

- Hì hì, phải cho chị biết thế nào là đợi chứ! – Anh mỉm cười nhìn cô.

Anh chợt nhận ra Dương Mẫn có cái gì đó khác.

- Ái chà! – Hôm nay còn thoa son nữa này!

- Vô duyên!! – Dương Mẫn đỏ mặt đắm vào vai anh.

- Trời đất, thoa son thì đẹp chứ sao!! – Anh giả vờ làm mặt oan uổng. – Chưa gì đã bạo hành người ta!

- Hi hi! – Dương Mẫn cười tí mắt.

- Em cứ tưởng chị quên em rồi chứ! – Triệu Thiên Kỳ nắm tay Dương Mẫn kéo vào cổng. – Mà em nói thật, chị dạo này khác lắm!!

- Khác chỗ nào? – Dương Mẫn ngốc nghếch nhìn anh.

- Thì... - Triệu Thiên Kỳ không tìm ra lời nào để diễn tả cái cảm giác của mình, anh chỉ biết rằng Dương Mẫn rất khác. – Xem nào... trong mắt chị chỉ có nụ cười thôi, sắc mặt cũng tươi tắn hơn, hình như là dạo này sống thoải mái lắm thì phải, lại còn biết thoa son nữa chứ, hí hí!

- Thật không? – Dương Mẫn sáng mắt lên nhìn anh. – Mùa xuân mà, vạn vật sinh sôi, Dương Mẫn cũng phải thay da đổi thịt chứ, cứ ỉu xìu hoài sao được!

- Hì hì, duy chỉ có vẻ đáng yêu là không thay đổi thôi!

Nói đoạn, anh mỉm cười hôn lên tóc cô.

Dương Mẫn ngượng đỏ mặt, cô mắc cỡ vì ánh mắt của những người xung quanh. - Em kì quá! – Cô phụng phịu. – Người ta cười cho kìa!

- Kệ người ta! – Anh ung dung dứt tay vào túi quần. – Hì hì, thì chúng mình cũng đẹp đôi mà, cứ để họ tưởng bỏ một phen đi!

Công viên vào những ngày xuân thật vô cùng vui nhộn.

Hai người vừa đi vừa nói cười rất vui vẻ.

Dương Mẫn mua một cái tai thả màu hồng cài lên đầu trông rất ngộ nghĩnh, cô bắt anh cũng phải mua thêm một cặp tai chuột đeo lên cho dễ thương.

- Nhìn bệnh quá! – Triệu Thiên Kỳ nhăn như khi ăn ớt.

- Bệnh gì!! – Dương Mẫn cười hì hì. – Nhìn dễ thương mà, ha ha, em đẹp trai thế, đeo cái này lên nhìn càng Ok hơn!

- Ok cái đầu chị ý! Đúng là bệnh! – Anh cầu nhàu nhưng vẫn đeo cặp tai chuột lên.

Dương Mẫn nín tay Triệu Thiên Kỳ tới hàng bỏng ngô, nước ngọt mua hai túi bỏng ngô to và hai ly nước ngọt.

Triệu Thiên Kỳ không uống nhưng thấy bà chị dâu tung tăng hớn hở như vậy cũng đành hút một miếng, khen ngon một tiếng cho bà chị dâu vui.

Lâu ngày không được đi chơi, nay bản tính “hoang dã” trong người Dương Mẫn lại bộc phát. Cô kéo anh đi chơi hết trò này đến trò kia.

- Chị không mệt à? – Triệu Thiên Kỳ cười khổ sở. – Biết thế này em ở nhà sướng hơn!

- Hi hi! – Dương Mẫn cười tít mắt, hai má hây hây đỏ hồng, trán lấm tấm mồ hôi nhìn anh vui sướng. - Vui mà, em mệt thì mình ngồi nghỉ cũng được!

Nhìn ánh mắt long lanh của cô, anh lại không nỡ từ chối.

- Thôi được rồi, hay mình đến vườn bách thảo chụp ảnh đi, em có mang máy ảnh. – Anh đề nghị.

- Ok luôn!

- Mà chị bận lắm à? – Triệu Thiên Kỳ nhìn cô quan tâm.

Hai người vừa ung dung đi bộ vừa trò chuyện.

- Đạo này chị bận việc gì mà ít trông thấy thế?

- Chị... - Dương Mẫn mỉm cười khúc khích. – Không nói đâu! Ngượng Lắm!

- Nói đi! – Anh cười hì hì dễ ngọt. – Em xin thề là không cười chị đâu!

- Không nói! – Dương Mẫn ương bướng dẩu môi. – Khi nào thích hợp chị sẽ cho em biết, hi hi.

- Hứa nhé! – Anh bật cười trước cái vẻ thần bí hết sức trẻ con của cô.

- Hứa mà! Chị hứa sẽ ưu tiên em đầu tiên, được chưa nào?

- Trước anh hai luôn nhé! – Anh lại kì kèo.

- Ok, ok!! Ưu tiên em số một luôn ý! He he!

...

Hai người đi chơi công viên gần nửa ngày mới về đến nhà.

Dương Mẫn lúc đi thì hăng hái lúc về lại than mệt, cứ đi một quãng lại đòi dừng lại nghỉ.

- Này! – Triệu Thiên Kỳ mỉm cười lắc đầu. – Đúng là thua chị luôn!

- Chị mệt quá, bàn chân buốt gần chết đây này!

- Thế mà lúc đi hăng hai lắm... - Anh lại chọc.

- Thì đi chơi ai mà chả hăng hái! – Dương Mẫn chống chế. – Lúc về mới mệt bã cả người ra...

- Ủ, thôi được rồi!

Anh nhún vai bất lực ngồi xuống cạnh cô, đoạn anh lấy trong túi ra cái máy ảnh kĩ thuật số, hai người vừa xem hình vừa cười, đã số là hình của Dương Mẫn và hình hai người chụp chung. Triệu Thiên Kỳ đẹp trai ngồi ngồi phong độ, chụp cái nào cũng đẹp, Dương Mẫn đứng bên cạnh nhìn cứ như đứa em gái nhỏ.

Hai người đang nói cười thì điện thoại Dương Mẫn đổ chuông.

- Dương Mẫn nghe!

- Cô đang ở đâu đấy? – Giọng nói lạnh băng khiến nụ cười trên môi cô tắt ngấm.

- Em... ơ... em về ngay...

- Cả ngày nay cô đi đâu đấy? – Triệu Thiên Minh tiếp tục truy vấn.

- Chồng yêu!! Em về ngay mà! – Dương Mẫn đổi giọng xu nịnh ngọt xớt. Nói xong cô lè lưỡi đập máy luôn. Dương Mẫn lúu rúu nhét điện thoại vào túi rồi kéo tay Triệu Thiên Kỳ ra về. Nhìn bộ dạng hấp tấp của cô, bất giác nụ cười trên môi anh biến mất.

Người đó quan trọng với em đến thế sao?

Câu “Chồng yêu” em nói ra tự nhiên đến mức khiến ai đó đau lòng.

Hai bàn tay anh bất giác siết chặt.

Chẳng phải anh chỉ coi cô gái kia là người chị dâu thôi sao?

Triệu Thiên Kỳ, tỉnh lại đi! Đừng nghĩ đến cô ấy nữa! Đừng làm gì có lỗi với anh hai!

...

Vừa về đến nhà, Dương Mẫn đã trong thấy chiếc bentley đã nằm chễm chệ trọng sân.

Dương Mẫn vội vẫy tay chào tạm biệt Triệu Thiên Kỳ rồi mở cửa vào nhà. Cô không biết một cặp mắt tóe lửa đang nhìn cô từ ô cửa sổ trên lầu.

- Em về rồi này! – Dương Mẫn vừa bước vào nhà đã gọi to.

- Cô đi đâu về đấy? – Đôi mắt anh sắc lạnh đến mức cô cảm thấy run run.

- Em...

- Cô đi với nó sao phải nói dối tôi?

Dương Mẫn trợn mắt nhìn anh, miệng há ra không nói được lời nào.

- Anh sao thế?- Cô khẽ hỏi, khả năng kiềm chế Triệu Thiên Minh rất cao, chưa bao giờ cô thấy anh như thế.

- Em... có chuyện gì thế? – Dương Mẫn sợ hãi nhìn anh. – Chúng em, chúng em hoàn toàn...

- Sao cô không nói với tôi là cô yêu nó?

- Em không có! – Dương Mẫn hai mắt nhòe lệ ửng đỏ. – Em không có...

Nhìn bộ dạng của cô, anh quay lưng đi để kiểm chế cơn giận của mình.

- Em và Thiên Kỳ... hoàn toàn không có gì hết. Chúng em chỉ là bạn thôi! – Dương Mẫn đưa tay lau nước mắt nhìn anh.

Quan hệ giữa cô và Triệu Thiên Kỳ hoàn toàn trong sáng, cô chưa từng có một ý niệm xấu nào về quan hệ giữa họ.

Dương Mẫn nhìn anh, chưa bao giờ cô thấy anh đáng sợ như thế, thì ra đây gọi là ghen hay sao?

- Thế cô nói đây là cái gì?

Triệu Thiên Minh trừng mắt dí tằm hình trên chiếc điện thoại vào sát mặt cô.

- Không phải... Không phải...

Dương Mẫn lắp bắp thanh mình.

Tầm hình chụp ở một góc khá xa nhưng vẫn rõ mặt chàng trai đang hôn lên mái tóc một cô gái.

- Anh hiểu lầm rồi! – Dương Mẫn nước mắt giàn giụa nhìn anh. – Em thề... em không yêu Thiên Kỳ.

- Vậy cái này là gì? – Anh mắt anh sắc lạnh, vừa đau đớn, vừa tức giận.

- Sao lúc đó anh không hỏi em cho rõ? Em không có, không phải thế này!

- Không phải là tôi chụp.

Anh lạnh lùng cười nhạt.

Tình ngay lí gian, Dương Mẫn có mười cái miệng cũng không thanh minh nổi. Nhìn ánh mắt anh, cô càng sợ hãi, rốt cuộc ai đã làm như thế?

Dương Mẫn buông chiếc cặp xuống sàn nhà rồi ôm mặt khóc nức lên.

Nhìn những giọt nước mắt của cô, lòng anh như bị cái gì đó cào rách đau đớn.

Anh đâu có yêu cô, tại sao lại nổi cơn ghen như thế? – Chính anh cũng không hiểu nổi bản thân mình nữa.

Ở với Dương Mẫn một thời gian, anh nhận ra cô không có cái tài nói dối.

Nhìn ánh mắt van xin tuyệt vọng của cô, anh chợt thấy hối hận.

Có khi nào anh trách lầm cô không?

Hoặc, dù cho điều này là sự thật đi chăng nữa, hà cớ gì anh phải ghen như thế? Chẳng phải anh luôn nghĩ rằng mình không hề yêu cô hay sao?

Hay là vì hành động của cô khiến anh cảm thấy mất mặt? Đợi một lúc không thấy anh quát, Dương Mẫn mới từ từ hé mắt ra.

Triệu Thiên Minh mặt mũi xám ngoét trừng mắt nhìn cô rồi bỏ vào phòng.

Dương Mẫn quệt nước mắt nhìn theo anh.

Cô chẳng biết tấm ảnh kia có gì to tát mà anh lại làm toáng lên như thế, cùng lắm thì hỏi cô một tiếng cho rõ ràng. Dương Mẫn không biết ai làm như thế và có ý gì.

Cô vẫn nhớ ánh mắt lạnh băng đáng sợ của anh.

Cô nên đi lên phòng hay nên giải thích rõ ràng cho anh biết nhỉ?

Dương Mẫn cúi xuống lượm chiếc cặp vải lên. Cô nửa muốn chạy trốn cơn giận của anh, nửa muốn nói rõ cho anh biết, cô không muốn hai người sống chung một mái nhà mà lại hiểu lầm nhau.

Triệu Thiên Minh quả thật là đáng sợ.

Dương Mẫn vốn không giỏi ăn nói nên cái gì cũng nhận phần thiệt, tính khí Triệu Thiên Minh ngang ngược ra sao cô ít nhiều hiểu rõ.

Anh có yêu cô không? Chắc là không, Dương Mẫn nghĩ thế, cô cảm thấy mình giống osin hơn là vợ. Cô khẽ cắn môi nhìn vào cánh cửa phòng đóng kín.

Đã thế sao lại còn ghen?

Anh đã bao giờ yêu em chưa?

Sao em không tìm được cách để rời xa anh thế này?

Dương Mẫn sợ hãi đặt tay lên ngực. Cô chợt nhận ra cảm giác kì lạ đang dâng lên trong trái tim cô.

Cả người cô như chệnh choáng trong men say.

Đôi mắt trong sáng bỗng mở to, cô bỗng không thể thở được. Cô cứ nhìn về phía cánh cửa đóng im lìm.

Cô trúng độc thật rồi, thứ thuốc độc mà anh đã âm thầm dành cho cô, từng chút, từng chút một...

Anh đã bao giờ yêu em chưa?

Thứ cảm lạnh này ngọt ngào khó chịu quá!

Em... trái tim em làm sao thế này?

Tại sao cô không muốn anh hiểu lầm?

Tâm trí cô lúc này tràn ngập hình ảnh của anh.

Ánh mắt anh khiến cô sợ. Ngay từ giây phút đó, chất độc trong tim cô đã phát tác.

Cái gì thế này?

Dương Mẫn không biết cô nên cười hay nên khóc.

Cái gì đang diễn ra trong cô thế này?

Cô chợt nhận ra sâu thẳm bên trong mình còn có một Dương Mẫn thứ hai, một Dương Mẫn ngủ quên suốt bao lâu nay, một Dương Mẫn biết khao khát, một Dương Mẫn bị Triệu Thiên Minh làm cho mù mịt điên khùng.

Cô đẩy cửa bước vào phòng anh.

Anh đang tựa lưng vào lan can hút thuốc.

Triệu Thiên Minh rất đẹp trai, chỉ không hiểu vì sao bây giờ cái suy nghĩ ấy mới dấy vò Dương Mẫn.

- Cô vào đây làm gì?

Anh hơi giật mình trước sự có mặt của cô.

- Anh có giận em không?

Dương Mẫn nhìn anh, đôi mắt cô lúc nào cũng trong sáng, chưa bao giờ Triệu Thiên Minh cảm thấy lạ như thế. - Cô muốn giải thích với tôi? - Anh cười nhạt rồi quay lưng về phía cô.

Dương Mẫn không nói gì, cô lẳng lẽ tiến lại gần anh.

Triệu Thiên Minh giống như một thần tượng trong lòng cô.

Cô sợ anh, cô ngoan ngoãn nghe lời anh, cô im lặng nghe anh quát tháo,... tất cả là vì sao?

Dương Mẫn chợt nhận ra câu trả lời cho tất cả.

Cô nhìn đắm đắm vào bờ vai rộng của anh, cô có cảm giác anh sẽ chống đỡ tất cả cho cô, dù trời có sập xuống cô cũng không sợ bởi còn có anh...

Cô không thể ngăn mình vòng tay ôm lấy anh từ phía sau.

Triệu Thiên Minh bị hành động lạ lùng của Dương Mẫn làm cho giật mình. Anh định xoay người lại nhưng cô đã ôm chặt anh từ phía sau.

- Cô làm gì thế? - Anh cau mày nhưng không gỡ tay cô ra.

Đáng lẽ anh phải gỡ tay cô ra chứ?

- Anh còn giận em không?

Dương Mẫn áp mặt vào lưng anh hỏi nhỏ.

- Giận cô để làm gì? - Anh cười nhạt, vẫn không gỡ đôi tay bé nhỏ đang nắm lấy vạt áo anh ra.

- Anh không giận em thật à? - Giọng Dương Mẫn có chút gì đó không vui.

- Thế cô muốn tôi giận cô?

- Không. - Cô hấp tấp nói.

- Thế sao còn hỏi lăm thế? - Anh búng tàn thuốc.

- Chỉ là...

- Cô dở hơi thật đấy! - Anh phì cười.

- Chúng em không có gì đâu.

- Ai mà biết được? Mà em tôi nhìn cũng được lắm đấy chứ. - Anh lại khiêu khích chút tự tin của cô.

- Nhưng em không thích Thiên Kỳ, bộ làm bạn cũng không được sao? – Cô phụng phịu hỏi.
- Tôi cấm cô bao giờ? – Anh vẫn nói dừng dừng.
- Dương Mẫn cười hì hì lấy lòng anh.
- Sao anh không đẩy em ra? – Cô lại nổi tính trẻ con nghịch áo anh.
- Sao trên đời cứ có loại người “già lừa ưa nặng” như cô thế không biết! – Anh bật cười. – Có người tự nguyện ôm tôi sao phải từ chối chứ?
- Hứ! Bộ tưởng ngon lắm hay sao mà chảnh? – Dương Mẫn trề môi định buông tay ra nhưng anh đã nắm chặt bàn tay cô lại.
- Lợi dụng tôi xong bây giờ định chuồn hả? – Anh nheo mắt hết sức gian xảo.
- Thì ôm anh nịnh có chút chứ mấy, lợi dụng gì? – Dương Mẫn lại giả giọng ngoan cố.
- À, thì ra đây là cách cô nịnh người ta. Xem ra ai cô cũng nịnh thế này nhỉ? – Giọng anh dừng dừng.
- Không... - Dương Mẫn đỏ mặt. – Buông tay tôi ra nào!! Chỉ có một số trường hợp đặc biệt mới phải dùng cách này thôi!
- Dương Mẫn bây giờ mới “tĩnh” lại, rốt cuộc cô bị cái gì mà dám xông vào phòng anh, lại còn dám ôm anh như thế này kia chứ?
- Đúng là mất mặt chết đi được.
- Triệu Thiên Minh tôi không để người ta tùy tiện ôm đầu nhé! – Anh lại lên tiếng, đôi môi nhếch lên hết sức gian manh.
- Thế tôi phải làm sao? – Dương Mẫn xấu hổ hỏi lại.
- À... để xem nào. – Anh vẫn nắm chặt lấy tay cô, hai người cứ giằng co nhau trong tư thế hết sức nhạy cảm. Sức Dương Mẫn làm sao mà thắng nổi anh. – Cô biết không Dương Mẫn, ông nội tôi đang có ý định nhượng lại một nửa số cổ phần ông đang có.
- Dương Mẫn cau mày không hiểu anh đang nói gì.
- Thế thì liên quan gì đến tôi? – Cô lườm bâu cổ giật tay ra lần nữa.
- Liên quan chứ! – Anh vỗ vỗ vào tay cô, mỉm cười. – Cô chính là người sẽ giúp tôi giành lấy nó.
- Làm sao tôi giúp được anh chứ? – Dương Mẫn ngốc nghếch lại bị anh đưa vào tròng.
- Cách đây vài hôm, ông nội có gọi cho tôi. – Anh vẫn tiếp tục lòng vòng.
- Rồi sao?
- Ông bảo...
- Bảo gì? – Dương Mẫn nóng nảy ngắt lời anh.
- Bảo là nếu cô có thai, ông sẽ nhượng lại số cổ phần đó cho tôi! Ha ha! Không tốn sức, không mất một đồng bạc nào...
- Anh phá lên cười rồi buông tay cô.
- Hai người mặt đối mặt nhìn nhau, Triệu Thiên Minh tiến một bước, Dương Mẫn lùi một bước.
- Anh... - Cô đỏ mặt ấp úng. – Anh... đồ...
- Đồ gì? – Anh nhìn cô khiêu khích.
- Đồ...
- Mặt mũi Dương Mẫn đỏ bừng.
- Thật ra tôi đâu có định nhận lời! – Anh nhún vai nhìn cô cười cười. – Là tại cô “gợi ý” cho tôi đấy!

- Anh... tôi cảm anh bước lại gần tôi đây! – Dương Mẫn trợn mắt nhìn anh.

Triệu Thiên Minh đứng chắn trước cánh cửa xoa xoa hai tay vào nhau.

- Cô trông cũng được đấy!

- Đây! – Dương Mẫn hét ầm lên.

- Thôi được rồi! Cô còn đang đi học mà phải không?

Triệu Thiên Minh chép miệng tiếc rẻ.

Dương Mẫn tức nghẹn trước cái vẻ đạo đức giả của anh. Cô dùng hết sức đẩy anh qua một bên rồi chạy ra bên ngoài.

- Vợ yêu! Chưa xong với anh đâu nhé! Lần sau mà “nịnh” anh là anh làm thật đấy!

Dương Mẫn lấy tay đâm vào đầu mình.

Đúng là điên lên được!

Mất mặt quá đi thôi!

14. Chương 15

Chương 15 Đạo gần đây công việc của Triệu Thiên Minh rất thuận buồm xuôi gió.

Bây giờ, mỗi khi anh bước vào tập đoàn, người ta đều nhìn anh bằng ánh mắt kính sợ.

Không mất chút công sức nào mà anh đã đẩy một cỗ đông gạo cội của tập đoàn vào tù. Con người đó quả thực vô cùng đáng sợ, nhưng đáng sợ hơn là anh không tỏ ra hay biết hay liên quan đến việc đó, mỗi ngày anh vẫn đều đặn điều hành tập đoàn như một CEO bình thường, anh không có bất kì biểu hiện khác thường nào khiến người ta muốn đề phòng cũng không được. Người ta vẫn nói kẻ nguy hiểm nhất là kẻ không tỏ ra nguy hiểm.

...

Bạch Khiết – thư ký của anh đưa biểu đồ phát triển của tập đoàn trong quý một cùng một số công văn giấy tờ cho anh. Cô không thể kìm nén sự ngưỡng mộ trong đôi mắt mình, người đàn ông trước mắt luôn khiến tim cô đập mạnh, dù biết như thế có cái gì đó không đúng nhưng Bạch Khiết vẫn không thể ngăn mình được.

Bạch Khiết rất tinh ý, cô có thể cảm nhận được hôm nay tâm trạng của anh rất tốt.

Phê duyệt giấy tờ xong, anh nhắc nhở cô thêm một số chuyện rồi cầm áo khoác đứng lên.

Bỗng điện thoại anh đổ chuông.

Vừa nghe máy, ánh mắt anh chợt thay đổi. Anh vẫy tay ra hiệu cho Bạch Khiết ra ngoài.

- Có chuyện gì sao?

- ...

- Được rồi.

Anh bấm nút gác máy, mặc lại áo vest rồi nhanh chóng rời khỏi công ty.

...

Nụ cười nửa miệng quynh rũ như câu hồn dẫn phách những khách bộ hành.

Cô gái châu Á mái tóc nhuộm màu hạt dẻ khẽ tựa người vào tấm kính trước hộp điện thoại công cộng, cô xinh đẹp như một minh tinh điện ảnh, đôi mắt cô không đen mà lại có màu hạt dẻ, gương mặt có nét tây tây, ăn mặc rất thời trang. Hành lý đã được đem về nhà, giờ cô chỉ còn phải đợi một chút thôi.

Đôi môi hồng hồng như có ma lực khiến những người đi qua phải ngoái lại ngăn nhìn, đôi mắt cô cong lên thích thú trước vẻ ngưỡng mộ của người khác dành cho mình.

- Ami! – Âm thanh quen thuộc.

- Anh! – Cô quay lại sung sướng reo lên như một đứa trẻ.

Chàng trai tựa người vào thân xe nhìn cô chờ đợi, Ami vội vã chạy đến bên anh.

- Thiên Kỳ, em nhớ anh quá!! – Cô mỉm cười sung sướng ôm chặt lấy anh.

- Thế nào, đi qua anh ba năm không thèm liên lạc với anh lấy mộ lần mà gọi là nhớ à? – Chàng trai trêu cô.

- Em nhớ anh thật mà! – Ami cong miệng phụng phịu.

- Lại còn lấy tên là Ami, haiz, xem kìa, rõ là sinh ngoại rồi, ăn đồ Anh nhiều quá nên Lâm Bội Y biến thành Ami đó mà! – Triệu Thiên Kỳ lại tiếp tục làm mặt giận trêu đùa với cô.

- Này!! – Cô gái tức giận đâm vào ngực anh. – Còn nói nữa là em nghỉ chơi anh đấy! Ủa, anh Thái, anh Kiệt không đến à? – Cô đảo mắt nhìn xung quanh, giọng nói hơi chùng xuống.

- Chúng nó đi tán gái hết rồi, hì hì, nhưng mà có mua quà cho em hết đây! – Anh chỉ vào mấy cái hộp trong xe nháy mắt.

Ami bật cười reo lên sung sướng ôm cổ anh thơm lên má anh một cái thật kêu, Triệu Thiên Kỳ bật cười xoa xoa đầu cô.

- Em đói quá! – Ami khẽ nói.

- Được rồi, để anh chở em đi ăn, hì hì! – Nói đến đây, ánh mắt anh chợt thăm lại.

- Sao thế? – Dù nét buồn đó chỉ thoáng qua, nhưng Ami đã kịp nhận ra.

- Không, chỉ là... mà sao em về trễ cả tuần thế, báo hại bọn anh đi mua quà cho em trước cả nửa tháng! – Anh liền chuyển đề tài.

- Thì tại em còn bận quay một số quảng cáo cho mấy hãng thời trang bên ấy, à, mà em còn thấy anh Minh trên báo đấy.

- Ồ, anh hai mà! – Triệu Thiên Kỳ lơ đãng nói.

- Mà em chưa biết mặt vợ anh ấy! – Ami nói. – Không ngờ anh Minh mà cũng lấy vợ!

Nói đến đây, cô chợt cảm thấy không vui nhưng vẫn mỉm cười.

- À chị dâu ấy à? – Đôi môi Triệu Thiên Kỳ chợt nhếch lên.

Ami thoáng ngẩn người, chưa bao giờ cô thấy nụ cười đó, dường như chính anh cũng không nhận ra vẻ dịu dàng của mình khi nhắc tới cô.

- Cô ấy xinh đẹp bằng em không? – Ami chợt hỏi.

- Không. – Anh bật cười.

- Thế chắc phải giỏi giang lắm nhỉ? – Cô vẫn không chịu thua.

- Không, chị ấy mà giỏi giang thì thế giới toàn thiên tài mất!

- Thế... thế chị ấy có cái gì mà... - Nói đến đây, Ami ngừng lại nhưng một sự khó chịu kì lạ thấm nhen nhóm trong cô.

- Đợi lát nữa anh sẽ đưa em tới gặp chị ấy.

Ami không nói gì, cô khẽ tựa người vào ghế.

...

Càng ngày bà con họ hàng càng nói Dương Mẫn nhà ta đẹp phơi phới ra.

Có lẽ là do nàng đã có chồng!

Dương Mẫn nghe thế chỉ biết gãi đầu cười, cả họ hàng thi nhau khen khiến cô muốn hỏi cả đầu, thôi thì không dùng chiêu gãi nữa, cười trừ thôi vậy.

Dương Mẫn có cảm giác trong mắt mọi người, cô đã được “nâng lên một tầm cao mới”, chỉ riêng cô em họ Lâm Nguyệt Linh thì vẫn không có gì thay đổi.

Sáng nay vừa mới đụng mặt nhau ở hành lang trước lớp học, Lâm Nguyệt Linh đã ném cho Dương Mẫn cái nhìn khinh miệt.

Quen rồi! Dương Mẫn cũng chẳng thèm chấp. Đường Mật thì không vui ra mặt, cô chứa ghét cái thói coi mình là nhất của Lâm Nguyệt Linh.

Đạo này mọi chuyện đã bắt đầu trở về quỹ đạo vốn có, Dương Mẫn không còn căng như sợi dây đàn nữa, cô bắt đầu cười đùa nhiều hơn.

Sự xa lánh của người khác không còn làm cho cô buồn nữa.

Kể từ khi cưới Triệu Thiên Minh, cuộc sống của Dương Mẫn đúng là đã thay đổi rất nhiều. Chẳng biết là do ghen ghét khi thấy cô cưới được một người quá “ngon” hay vì lí do khác mà mọi người đồng thời quay lưng lại với cô, dù họ không thể hiện ra mặt nhưng không ai là không biết.

Đau hơn là ngay cả những người Dương Mẫn coi là bạn cũng hùa theo. Dương Mẫn không biết nói gì hơn là im lặng ngược mắt nhìn kẻ ngửa tay ra nhận từng đồng tiền cô bóp bụng nhin ăn sáng để đóng học khi kẻ đó khinh khỉnh nói với cô.

- Hóa ra mày cũng là “loại đó”, uống công tao coi mày là bạn.

Nghe câu nói đó, Dương Mẫn chỉ biết cười. Chưa bao giờ cô thấy chua chát như thế. Người “uống công” là cô mới đúng. Nói thôi chưa đủ, Tiêu Cẩm còn thẳng tay ném số tiền Dương Mẫn dành dụm suốt một tháng giúp cô ta đóng học phí.

- Mày còn giả vờ cao thượng nữa hay sao? Máy đồng tiền của mày ăn từ đàn ông mà cũng đưa tao...

- Con chó! – Đường Mật đứng bên nổi điên gầm lên nhìn kẻ trơ trên đứng trước mặt. – Mày là loại vô ơn, dù con Mẫn có làm gái thì mày cũng cầm tiền của nó mà đóng học...

Đường Mật nổi tiếng là nóng tính, nghe đên đó, cô đã nóng máu suýt tát cho kẻ trơ trên kia một phát vào mặt.

- Thôi! – Dương Mẫn khẽ nói, cô nín Đường Mật lại.

Cô còn nói gì được nữa, cô đã ngu ngốc khi để một kẻ như Tiêu Cẩm lợi dụng, cô đã uống phí quá nhiều, bây giờ cô không muốn phí thêm mấy giọt nước mắt.

Cũng kể từ hôm đó, Dương Mẫn đã khôn hơn một chút, cô tự hứa sẽ không để người ta lợi dụng nữa, sẽ ích kỉ hơn một chút nhưng xem ra lời hứa ấy khó mà thực hiện được.

Lúc ra về, điện thoại của Dương Mẫn đổ chuông, số lạ.

Dương Mẫn bấm nút trả lời.

- Alo... - Cô lên tiếng.

- Chị... chị Mẫn phải không? – Một âm thanh ngập ngừng, nghèn nghẹn vang lên.

- Ủ, nhưng em là ai?

- Em là Hải Ngọc... - Cô bé chực òa khóc.

- Hải Ngọc...

Dương Mẫn chợt nhớ ra, Hải Ngọc chính là đứa em họ bên ngoại của cô, trước nay hai bên rất ít qua lại.

- Chị... chị giúp em với... - Cô bé òa khóc.

- Đợi đã... Được rồi, chị sẽ giúp, nhưng bây giờ em ở đâu? - Dương Mẫn lo lắng hỏi.

- Chị hứa là sẽ không nói với ai nhé... - Cô bé ngập ngừng sợ hãi.

- Chị hứa!

- Chị đến bệnh viện X lên phòng 105... - Nói lên đây, cô bé lại bật khóc.

- Được rồi, chị sẽ đến.

Dương Mẫn cúp máy, dúi mày thanh tú khẽ cau lại.

Hải Ngọc là em họ của Dương Mẫn, con bé chỉ mới mười lăm tuổi, Hai chị em chỉ quen biết gọi là có chứa chưa từng thân thiết. Rốt cuộc có chuyện gì mà con bé lại cọi cho cô?

Dương Mẫn bỏ điện thoại vào cặp rồi bắt taxi.

Hóa ra lòng tốt của cô được nhiều người biết đến thế.

Dương Mẫn tự cười nhạo mình, đúng là có chết vẫn không sửa được cái tính bao đồng. Thanh toán tiền cho người tài xế taxi xong, Dương Mẫn vội tắt tá chạy đến phòng 105.

- Chị ơi, cho hỏi phòng 105 ở đâu hả chị? - Dương Mẫn vội hỏi một người y tá đi ngang qua.

- Chị đi thẳng, bỏ qua một hành lang rồi rẽ trái là tới. - Cô y tá mỉm cười chỉ dẫn.

Dương Mẫn vội vàng cúi người cảm ơn rồi hấp tấp đi đến.

Trước hành lang thứ hai có tấm bảng đề chữ Khoa Sản rất lớn. Dương Mẫn hơi ngần người, cô tự hỏi liệu mình có nghe nhầm không. Suốt trên đường tới đây, cô cứ tưởng Hải Ngọc bị tai nạn hay cái gì gì khác.

Khoa sản đông nghẹt người, tiếng trẻ con khóc ngằn ngặt, mùi dầu gió, mùi thuốc sát trùng nồng nặc khiến cô choáng váng.

Bước vào phòng 105, cảnh tượng người ta chen chúc trong một căn phòng nhỏ khiến cô thấy ngạt thở, những sản phụ nằm trên giường, tiếng những đứa trẻ khóc oa oa khiến cô càng thêm bất an.

- Chị Mẫn! - Âm thanh yếu ớt vang lên từ một góc nhỏ trong căn phòng.

Một góc.

Không có người nhà vây quanh chăm sóc, một cô bé tầm mười lăm mười sáu tuổi nét mặt tái xanh khẽ cất tiếng gọi.

- Hải Ngọc! - Dương Mẫn sững sốt kêu lên.

Cô vội vàng chạy đến bên chiếc giường đơn.

Bên người sản phụ trẻ tuổi, một đứa trẻ đỏ hỏn, bé như con chó con đang thiêm thiếp ngủ.

Dương Mẫn không dám thở mạnh, cô khẽ ngồi xuống dịu dàng nhìn đứa bé.

- Em... em cảm ơn chị... - Hải Ngọc hai mắt ầng ậng nước quay mặt đi như muốn giấu nỗi tủi nhục.

- Chuyện này... - Dương Mẫn khẽ lên tiếng. - Chú thím đâu rồi em?

- Chị... - Cô bé không kìm được những giọt nước mắt lăn dài trên má. - Chị cứu em với!

Thái độ ấy khiến Dương Mẫn cảm thấy hoảng hốt, cô vội nắm lấy bàn tay gầy gò của cô em họ.

- Chị đừng nói cho bố mẹ em! Em van chị đấy!

- Ừ! chị không nói! - Cô dịu giọng trấn an.

Thì ra chú thím cô không hề biết chuyện này.

Cách đây hơn một năm, Hải Ngọc quen với một người đàn ông trong một lần đi chơi, anh ta đẹp trai, ga-lăng, hẳn luôn miệng khen cô xinh đẹp, kiên trì theo đuổi cô.

- Mỗi ngày... anh ta tặng cho em một bông hồng và bảo rằng trọn đời này sẽ chờ em...

Thế rồi cô cũng bị gã chinh phục. Trong mắt cô bé lúc ấy chỉ tồn tại một mình gã, cô dành hết tình yêu thương cho gã.

Hải Ngọc yêu gã đến mức bỏ ngoài tai lời khuyên ngăn của bố mẹ, thế rồi một ngày kia, cô bé đã trốn cùng gã.

- Trời đất! - Dương Mẫn bàng hoàng nghe câu chuyện từ miệng Hải Ngọc. - Vậy... anh ta đâu?

- Chung sống với nhau được gần một tháng, em mới phát hiện mình có thai...

Hải Ngọc đau đớn nức lên.

Lúc biết mình đã có thai, cô hoang mang vô cùng, cô nói với gã, ngay lập tức kẻ sở khanh nọ chối biến trách nhiệm thậm chí còn dùng lời lẽ thô thiển để nhục mạ cô.

- Anh ta nói... nói em ăn ở với người khác...

Dương Mẫn lặng người, nhìn cô bé xanh xao gầy gò nằm trên chiếc giường đơn, lòng cô dâng lên một cảm giác xót thương vô hạn.

Dương Mẫn đưa tay vuốt mớ tóc bết trên trán Hải Ngọc, đoạn giúp cô kéo chăn lên cao.

- Em sinh cháu lâu chưa?

- Hai ngày rồi chị...

Dương Mẫn không nói gì, kể từ lúc sinh con tới giờ, Hải Ngọc chưa đi lại được, hai mẹ con sống nhờ vào lòng hảo tâm của những người xung quanh, lúc đói lúc nó, cô bé lại không có sữa cho con bú, đứa trẻ khát sữa cứ khóc ngằn ngặt khiến lòng cô đau như dao cắt.

Người ta thấy tội nghiệp nên ai còn thừa sữa đều cho đưa bé bú kén.

- Thôi em nằm nghỉ đi. - Dương Mẫn khẽ nói. - Để chị mua cái gì cho em ăn. Em đợi chị nhé, em cứ ngủ đi, để chị trông cháu cho.

- Em cảm ơn chị...

- Con bé này! - Dương Mẫn mỉm cười nhìn em. Cô rời khoa sản mà lòng ngổn ngang trăm mối.

Đứa con là kết quả của một tình yêu.

Dương Mẫn đã thấy niềm hạnh phúc vô bờ của những cặp vợ chồng khi ẵm đứa con bé bỏng trên tay. Còn Hải Ngọc, mỗi khi nhìn đứa bé, đôi mắt cô lại tràn ngập nỗi đau và sự day dứt.

Dương Mẫn mua một bát cháo sen hầm móng giò, định mua thêm lon sữa bột cho đứa bé thì tiền trong túi còn lại không đủ. Cô cố vét nhưng vẫn còn thiếu những hai mươi đồng.

Thôi thì đành chịu, chẳng ai chịu bán thiếu cho cô.

Dương Mẫn cẩn thận bưng bát cháo đến bên giường, dịu Hải Ngọc dậy dứt cho cô bé từng muỗng cháo.

Mãi chăm sóc hai mẹ con đứa em họ, Dương Mẫn quên mất cả thời gian.

Lúc đang ẵm đứa bé đi xin sữa thừa, điện thoại trong túi cô đổ chuông.

- Cô định mấy giờ mới về? - Dương Mẫn chưa kịp mở miệng, Triệu Thiên Minh đầu bên kia đã sáng giọng, hỏi.

- Em... - Dương Mẫn ấp úng. - Đêm nay... chắc em không về được...

- Cái gì??? - Đầu dây bên kia lập tức hét ầm lên.

- Từ từ nghe em nói đã!! - Dương Mẫn khỏ sở phân trần. - Em... em có chuyện thật đấy!

- Chuyện gì?

- Em... không tiện nói... nhưng mà...

- Cô đang ở đâu đấy?

- Em ở bệnh viện. - Trước giọng nói lạnh tanh của anh, Dương Mẫn không dám giấu giếm.

- Cô bị sao mà phải vào bệnh viện? - Giọng anh chợt đổi sang lo lắng.

Dương Mẫn lại nghĩ đến cặp lông mày nhăn tít của anh.

- Bệnh viện X.

- Khoa nào?

- Khoa sản.

- Cái gì??? Cô cô...

- Không phải như anh nghĩ đâu!! - Dương Mẫn đỏ mặt.

- Được rồi, đợi tôi đấy nhé!

Nói xong anh tắt máy luôn.

Khoa sản????

Lẽ nào...

Mà không thể như thế được! Rõ ràng anh và cô chưa hề làm gì.

Hay là...

Nhưng Dương Mẫn đâu có gan làm việc đó.

Càng nghĩ anh càng đau đầu, vốn chỉ định gọi cô về, nào ngờ bây giờ còn phải chạy đến tận khoa sản của bệnh viện. Triệu Thiên Minh thông minh tuyệt đỉnh mà cũng không hiểu tại sao lại có chuyện vô lí như thế.

Bệnh viện X vốn chỉ là một bệnh viện loại thường, Trước cổng bệnh viện người đi đứng đông nghẹt, cơ sở hạ tầng cũng không được tốt cho lắm, bên đường còn có những cống rãnh bốc mùi.

Triệu Thiên Minh cau mày đi nhanh, chưa bao giờ anh phải tới nơi như thế này.

Hành lang bệnh viện đông kín người, anh nhìn lên tấm bản đồ đã bị bể một miếng tìm xem khoa sản nằm chỗ nào.

- Này này! Anh dúi hay điếc thế! Có tránh ra không thì bảo!! - Một bà bác sĩ to như hộ pháp đang đẩy một người đàn ông máu me bê bết hét tướng lên với anh.

Anh không nói gì nhưng lòng tự tôn cao ngất không khỏi bị tổn thương. Được rồi, Dương Mẫn, là tại cô cả đấy!

Khoa sản bốc lên một thứ mùi khiến anh lợm giọng.

Triệu Thiên Minh cau mày, tính anh vốn ưa sạch sẽ, trước khung cảnh thế này, tự nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu.

Không biết Dương Mẫn đang ở đâu, anh bèn chen vào dòng người, nào là tiếng nói chuyện, tiếng trẻ con khóc, mùi mồ hôi,... ôi thôi bao nhiêu là thứ!

Bỗng anh thấy thấp thoáng bóng dáng của cô.

- Mẫn! - Anh lớn tiếng gọi.

Đứa trẻ phòng gần đó bị anh làm cho giật mình khóc thét lên, bà mẹ nó liền trợn mắt nhìn anh.

Triệu Thiên Minh cảm thấy mắt mặt vô cùng, cả đời anh chưa từng bị ai đối xử như thế.

- Này! - Anh nóng nảy đập tay lên vai cô.

- Suyt! - Dương Mẫn vội vàng quay lại đặt ngón tay lên miệng.

- Con ai thế này? - Anh ngạc nhiên nhìn đứa bé trong tay cô, quên cả nỗi bực mình.

- Ra đây em kể cho anh nghe! - Dương Mẫn vội kéo tay anh ra ngoài hành lang. Cô biết tính anh ưa sạch, vào được đến đây chắc đã là cực hạn rồi.

- Tôi cần một lời giải thích! - Anh cau mày nhìn cô khó hiểu.

- Là như thế này...

Dương Mẫn vừa kể cho anh nghe, vừa nhẹ nhàng ôm lấy đứa bé, ánh mắt dịu dàng vô hạn, nhìn thấy cô như thế, bất giác anh cũng giật mình.

- Thế em họ cô ở đâu? - Nghe xong, anh lạnh lùng hỏi lại. - Mà cô ôm đứa bé đi đâu thế?

- Hải Ngọc ngủ rồi, tại con bé không có sữa nên tôi phải ẵm đứa bé đi bú nhờ...

- Ồ... - Anh nói, vẻ lạnh lùng khó khăn cũng bớt đi phần nào.

- Tội con bé nhỉ. - Dương Mẫn khẽ nói.

Đứa bé thêm sữa theo bản năng dụi mặt vào ngực cô tìm bầu sữa mẹ, bị anh nhìn thấy, Dương Mẫn đỏ bừng mặt nhưng không nỡ đẩy đứa bé ra.

- Có mùi sữa! - Anh cố nhịn cười,

- Này!

- Mũi mấy nhóc này thính lắm!

- Này!!

- Ai nói gì cô kia chứ! - Anh làm vẻ vô tội nhìn cô đỏ mặt tía tai.

- Vậy đêm nay em ở đây nhé! - Dương Mẫn nhìn anh chờ đợi.

- Tùy cô!

Anh nhún vai.

- Em biết anh sẽ đồng ý mà, thôi anh về đi, ở đây không tiện...

- Cô mua sữa cho em bé chưa? Định cả đêm đi xin sữa à?

Vẫn là anh chu đáo, Dương Mẫn gãi đầu cười ngượng nghịu.

- À, mà thôi, hay là cô cho nó bú đi, hi hi...

- Anh cho nó bú đi! - Dương Mẫn tức mình gườm anh.

Triệu Thiên Minh che miệng cười hi hi rất gian xảo.

- Xin anh 20 đồng nữa! Anh ẵm cháu hộ em để em đi mua cho!

Triệu Thiên Minh cái gì cũng giỏi, vậy mà khi ẵm em bé lại vụng về lóng ngóng, Dương Mẫn bật cười rồi chạy đi mua sữa.

Nhìn theo bóng dáng mảnh mai của cô, lòng anh chợt dâng lên cảm giác kì lạ.

Đứa bé ngoay ngoay như muốn biểu tình tư thế khó chịu.

Anh khổ sở nâng cao đầu nó lên một chút, không biết thế nào mới gọi là thoải mái!

Dường như rất phần nộ bởi ông bác vụng về, đứa bé chọ chệ mấy tiếng rồi phun vào cái áo đất tiền của anh một ít nước bọt.

Này thì không biết ăm ông!

- Eo ơi!

Anh nhăn mặt cô nhìn chút nước bọt dính trên áo.

Dương Mẫn đi đâu thế không biết! Mau mau về để anh “giao hàng”!!

15. Chương 16

Chương 16 Lúc Dương Mẫn trở về hai tay linh kính bao nhiêu là thứ.

Cô vội vào phòng đặt mấy hết mấy thứ linh kính này lên bàn.

Ngọc Hải vẫn còn ngủ mê man, Dương Mẫn khẽ kéo chăn đắp lại cho cô rồi khui hộp sữa.

- Này cháu! Rửa bình sữa rồi hãy hòa sữa, hòa sữa vào bình mới mua không tốt đâu!

Một người phụ nữ trung niên đang chăm con ở giường bên cạnh lên tiếng.

- Dạ, cháu cảm ơn bác.

- Mà cháu là ai?

- Dạ cháu là chị họ của em ấy.

Dương Mẫn cẩn thận xem kĩ hướng dẫn ghi trên thành hộp sữa. Đây là lần đầu tiên cô phải làm những việc này, khi mức sữa bột vào bình cô vụng về làm đổ sữa ra ngoài, Dương Mẫn tự an ủi mình, thôi thì từ từ sẽ tiến bộ.

- Sữa đây sữa đây!!

Dương Mẫn mỉm cười cầm chai sữa chạy ra ngoài tìm hai bác cháu nhà Triệu Thiên Minh.

- Cô làm cái quái gì mà lâu thế? - Vừa nhìn thấy cô anh đã nóng nảy gắt.

- O... trả ví cho anh này. - Cô lè lưỡi nhìn anh. - ăm cháu có một chút mà làm gì ghê thế!

Câu nói vừa dứt môi, Dương Mẫn đã trông thấy vạt áo trước của anh ướt loang một mảng.

- Không phải chứ! - Cô bật cười. - Ha ha!

- Cô có ăm nó mau không? - Anh lừ mắt nhìn cô. - Đúng là chỉ toàn thích ôm rắc rối vào người...

Vừa đón đứa bé từ tay anh, cô vừa mỉm cười mắng yêu.

- Sao bảo bồi hư thế, lại tè ướt cả người ông bác ư sạch rồi, ha ha...

- Tôi về đây! - Anh giật lấy chiếc khăn trên tay cô lau lau chiếc áo, hết phun nước bọt lại tè cả lên người anh, đúng là quá đáng!

- Hi hi, chồng yêu của em cứ về đi! - Dương Mẫn cười híp mắt. - Cảm ơn anh nhiều nhé!

Đối với một như anh, làm được những việc như thế này phải bỏ ra rất nhiều kiên nhẫn, Dương Mẫn cũng biết tính chồng nên càng cảm thấy biết ơn anh hơn.

- Vậy khi nào cô định về?

- Em cũng không biết...

- Cô lúc nào cũng không biết!

Anh nhìn cô bất lực, chẳng biết bao giờ mới khôn lên nổi.

- Thôi được rồi, tôi nghĩ cô nên gọi cho bố mẹ con bé đi, cứ như thế này chả giải quyết được việc gì, cô định chăm sóc hai mẹ con họ đến già à? Cho dù em họ cô có khỏe lại thì cô bé có nuôi nổi đứa con không?

Anh là vậy, lúc nào cũng giữ được cái đầu lạnh.

Dương Mẫn không biết nói gì, anh nói quá đúng.

Nhưng cô cũng không thể làm ngơ trước hoàn cảnh của hai mẹ con họ.

- Tôi không ngăn cô làm việc tốt nhưng... - Anh lại tiếp tục. - Tôi thấy chuyện này không ổn.

- Em biết...

- Không phải tôi tiếc gì với họ nhưng tôi không thể giúp cô lo cho mẹ con họ mãi được.

- Em biết... Vậy anh nói em phải làm sao?

Cô không phải là người lý trí như anh, không có cái đầu lạnh như anh, không suy nghĩ sâu sắc được như anh.

Cô luôn hành động theo cảm tính trước khi lường đến hậu quả. Bây giờ đã trót rồi, có muốn dứt ra cũng không được. Chẳng lẽ lại bỏ rơi hai mẹ con họ?

Nhìn vẻ phân vân trên nét mặt cô, anh chợt cảm thấy hơi hối hận.

- Em sẽ lo được, anh đừng bận tâm! - Cô mỉm cười yếu ớt nhìn anh.

Anh không nói mà chỉ nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp. Liệu lời nói của cô đáng để anh tin bao nhiêu phần trăm đây? Sao anh lại có cô vợ gốc thế không biết!

...

Đứa bé không chịu ngủ trên giường mà cứ đòi ẵm trên tay mới chịu ngủ.

Mấy lần lấy nó ngủ rồi cô lén đặt nó xuống, vừa chạm lưng xuống giường đứa bé lại gào lên.

Cả đêm ngồi ngủ gà ngủ gật ở hành lang bệnh viện, Dương Mẫn lo ngay ngáy về cái hẹn chụp ảnh ngày mai.

Không biết có bị Tiêu Á Lan kia xỉa xối một trận nữa không?

Đứa bé dường như đã quen hơi cô nên không còn cự quấy nữa.

Dương Mẫn dịu dàng vuốt nhẹ lên gương mặt xinh xắn của nó. Càng nghĩ, cô càng thấy anh nói đúng. Cô khê thở dài.

Những âm thanh ồn ào đã tạm lắng xuống nhưng tiếng trẻ con khóc cứ văng vẳng.

Cơn buồn ngủ lại kéo đến, Dương Mẫn tựa người vào tường nhắm mắt thiếp đi một lúc rồi lại giật mình tỉnh giấc.

Đã 4h sáng.

5h30 là phải có mặt cho buổi chụp ảnh đầu tiếp.

Dương Mẫn vội ẵm đứa bé vào phòng.

Hải Ngọc chẳng biết đã dậy từ lúc nào, cô đón lấy đứa bé từ tay chị.

- Cảm ơn chị...

- Không sao đâu, thôi chị phải về đây, lát nữa chị lại ghé nhé. - Dương Mẫn mỉm cười nói. Từng làn gió đưa đến mùi ẩm của đất non và lớp lá mục, pha thêm một chút hương hoa đồng nội và cả thứ mùi thanh tao của nhựa cây.

Tất cả hòa quyện lại làm một trong cái lành lạnh của buổi ban mai.

Trên cành cây, sương vẫn còn chưa tan hết, từng giọt nhỏ như những quả cầu thủy tinh trong suốt phản chiếu chút nắng của buổi sớm mai.

Những dây leo nhỏ quấn lấy một thân cây mục vươn lên một cách mãnh liệt, từng bông hoa bé xíu tím tím khiến tâm hồn người ta bồi hồi đến lạ lùng.

Bàn chân trần trắng mịn nhẹ nhàng áp xuống mặt đất ẩm.

Rất khẽ, rất khẽ...

Như sợ sẽ làm kinh động đến buổi sớm mai.

Từng chút, từng chút...

Có thể cảm nhận được sự chuyển động dưới mặt đất ẩm ướt kia.

Hàng ngàn sinh vật bé nhỏ của lòng đất như cùng chào đón buổi bình minh ở đồng cỏ.

Đôi môi nàng tiên bắt giác hé nụ cười.

Làn da trắng mịn như sứ, mái tóc đen huyền bồng bềnh ôm lấy đôi vai trần ngọc ngà.

Nàng ghé môi hôn lên một bông hoa nhỏ, một loài hoa mà nàng không biết tên.

Nụ cười ngây thơ như nàng công chúa cổ tích, đây là lần đầu tiên nàng đặt chân xuống trần gian.

Một chút ngập ngừng, một thoáng lo lắng nhưng rồi nàng mau chóng quên đi tất cả để hòa mình vào thiên nhiên.

Chiếc váy trắng tinh như cánh thiên sứ bồng bềnh theo từng bước chân nàng.

Nàng mỉm cười một cách vu vơ...

Ánh sáng vàng óng như mật chậm chậm ló lên từ sau rặng cây, phủ một lớp lên mái tóc nàng, lên làn da nàng.

Không vương chút bụi trần.

Nụ cười nàng tinh khôi hơn những gì tinh khôi nhất, đôi mắt nàng như có ma lực quyến rũ vạn vật, dường như đến cả cỏ cây vô tri cũng sung sướng dõi theo nàng.

Nàng dang hai tay như muốn ôm cả thế giới vào lòng, đôi hàng nhe đen nhánh khép lại, nụ cười lại nở trên môi.

Rồi...

Đột nhiên nàng sung sướng chạy thật nhanh, luồn lách qua từng bụi cây, đùa giỡn với những cánh bướm.

Nàng dừng lại đột ngột như khi nàng bỏ chạy, không một lời báo trước.

Nàng quỳ xuống, bồng một nắm đất.

Đất ẩm và ấm mang theo những âm thanh của sự sống nguyên sơ.

Đây là đất mẹ bao la, đây là nơi sản sinh ra ngàn vạn sự sống, là nơi mọi vật chung sống với nhau, nơi đây là trần thế!

Làn gió khẽ thổi qua làm những giọt nước nhỏ xíu đọng lại trên mái tóc nàng.

Nàng khẽ ngắt một bông hoa, đặt lên môi rồi cài lên mái tóc.

Nàng thật đẹp, từng đường nét như kiệt tác của tạo hóa.

Ánh nắng khiến làn da nàng như tỏa sáng.

Một nét đẹp không thể có ở nhân gian...

...

- Tốt lắm!! Cất!

Johnson hào hứng vỗ tay.

Một người trong ê-kíp vội mang khăn ẩm lại cho Dương Mẫn. - Vắt vả cho cô rồi!

Johnson mỉm cười hào hứng vỗ vai cô.

- Làm tốt lắm, ha ha, cho lão họ Tiêu bỏ cái thói cạnh khỏe đi nhỉ. Cô biết không, trên đời ai sinh ra cũng giỏi để làm một việc gì đó, chẳng qua mỗi người không tự khám phá bản thân mình thôi, ha ha!

Dương Mẫn xuýt xoa ủ người trong chiếc chăn ấm, lạnh đến tê cả người, thế mà hai má cô lại đỏ hồng lên.

Tiêu Á Lan đang cúi mình xem lại từng bức ảnh. Cặp lông mày của ông giãn ra, đôi mắt không giấu nổi vẻ hài lòng.

- Tốt rồi, hai ngày nữa sẽ thực hiện bộ ảnh tiếp theo, bây giờ cô vào thay đồ đi rồi tôi đưa cô về.

Ông khê khoát tay.

Dương Mẫn vui sướng nở nụ cười tươi nhìn Johnson.

Về đến nhà đã gần bảy giờ.

Cô vừa bước vào phòng khách đã thấy Triệu Thiên Minh từ dưới bếp đi lên, miệng còn ngậm miếng bánh mì.

Hình ảnh người đàn ông quyền lực và thành đạt quả là không hợp với cái bánh mì trên miệng, cô bật cười.

- Anh đợi em một lát, em nấu đồ ăn sáng cho...

- Thôi thôi! - Anh có vẻ hơi lúng túng khi bị bắt quả tang với cái bánh mì.

- Nhanh mà! Ăn bánh mì không đủ chất đâu!

- Xem lại cô đi! Hai mắt thâm đen rồi kìa, cô mà đi cùng tôi không chừng người ta còn tưởng tôi ngược đãi cô cả đêm không cho cô ngủ nữa ấy chứ!

Dương Mẫn đỏ mặt trước câu nói đầy hàm ý của anh. Đúng là lấy vẻ đạo mạo để che bụng tiểu nhân, càng ngày càng lộ rõ bản chất!

- Còn bánh mì không?

- Còn.

- Hi hi, anh có giận em không?

Dương Mẫn mỉm cười xu nịnh tiến lại gần anh.

- Giận cô làm gì, thôi đi ngủ đi, mọi việc hôm nay không cần làm nữa.

- Ủ!

Dương Mẫn mỉm cười vòng tay ôm lấy eo anh rồi tựa đầu vào ngực anh.

- Cô làm cái gì thế!! Buông tôi ra không nhãn hết áo bây giờ! - Giọng anh có chút không tự nhiên.

- Em không buông đấy! Cho em ôm một chút nào! Keo kiệt!

Vậy là anh đành bất lực nhìn cô.

- Cô bệnh quá đi mất!

- Anh bệnh thì có! Chúc chồng yêu hôm nay làm việc thật tốt nhé, em lên ngủ đây!

Dương Mẫn buông anh ra mỉm cười khúc khích rồi đi thẳng lên lầu.

Nhìn theo bóng dáng bé nhỏ của cô, cái cảm xúc kì lạ trong lòng anh ngày càng lớn.

Không biết ai mới là người trúng độc đây!! Ngủ một giấc đến gần quá trưa Dương Mẫn mới ló lóp ngóp bò dậy.

Xuống nhà không thấy ai, cô uể oải mở tủ lạnh tìm thứ gì đó để ăn.

Ăn uống qua loa xong cô chạy vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân thật nhanh rồi vội vàng thay đồ chạy tới bệnh viện.

Dương Mẫn tự trách mình tả tơi, không biết Hải Ngọc có đợi cô không.

Hải Ngọc hôm nay có vẻ đã khá hơn, chỉ là lúc nhìn thấy Dương Mẫn, cô có chút không thoải mái.

- Chị.

- Cháu ngoan không hả em? – Dương Mẫn hỏi.

- Dạ ngoan.

- Ủ, tốt quá, chiều nay chị phải đi học, chắc tối mới lại đến với em được...

- Chị... chị không cần phải đến nữa đâu... - Hải Ngọc chột cứt ngang lời cô.

Dương Mẫn sững sờ nhìn em.

- Sao thế?

- Em đã làm phiền chị...

- Có phiền gì đâu! – Dương Mẫn vội xua tay.

- Ngày mai em và cháu sẽ ra viện, chị đừng đến nữa.

Giọng Hải Ngọc dứt khoát.

- Thế hai mẹ con sẽ sống ở đâu?

- Chuyện này chị không phải lo. – Cô khẽ nói. - Mẹ con em nhận ơn của chị, cả đời này em sẽ không quên...

- Em đừng nói thế!

Dương Mẫn cau mày cắt lời.

- Dù sao em cũng muốn nói là em rất biết ơn chị, chị Mẫn. - Hải Ngọc khẽ nắm lấy bàn tay Dương Mẫn. – Em không thể tiếp tục làm phiền chị, dù chị không cảm thấy hai mẹ con em là gánh nặng thì... thì lòng tự trọng của em cũng không thể để chuyện này tiếp tục nữa!

Mắt Hải Ngọc rơm rớm, cô gượng cười nhìn Dương Mẫn.

Dương Mẫn khẽ thở dài rồi đưa tay lau nước mắt cho em.

- Ủ, vậy nếu cần gì em cứ gọi cho chị nhé.

Lúc ra về, tâm trạng Dương Mẫn nặng trĩu.

Cô khẽ thở dài nhìn dòng người trên phố.

Cuộc sống lúc nào cũng vượt khỏi tầm kiểm soát của cô.

Bỗng điện thoại trong túi xách rung lên, màn hình hiện hai chữ Thiên Kỳ.

Dương Mẫn hơi ngập ngừng rồi ấn nút nghe.

- Chị dâu! – Âm thanh ấy đã bao lần khiến cô bật cười nhưng lần này tâm trạng cô bỗng bị điều gì đó trói buộc.

- Ừm... em điện cho chị có chuyện gì không?

Triệu Thiên Kỳ lập tức nhận ra điều khác lạ trong giọng nói của cô.

- Sao thế?

- Hi, chị có sao đâu! – Dương Mẫn cố làm ra vẻ bình thường, lòng cô bỗng cảm thấy vô cùng có lỗi với anh.

- Chị nói dối tệ lắm, thật ra hôm nay em muốn giới thiệu cho chị làm quen với một người, hi hi.

- Ai vậy? – Dương Mẫn tò mò hỏi.
- Chị đang ở đâu? Em đến chỗ chị.
- Thôi, bây giờ chị phải đi học.
- Vậy chiều nhé! – Thiên Kỳ vẫn kiên trì.
- Ừ.
- Vậy em đến trước trường chị nhé!

Nói xong anh tắt máy luôn, không cho cô cơ hội mặc cả thêm.

Nhét điện thoại vào túi, lòng Dương Mẫn chợt dâng lên một cảm giác kì lạ, cô có cảm giác như chính mình đã phản bội Triệu Thiên Kỳ một cách hèn nhát. Kể từ ngày Triệu Thiên Minh nổi cơn ghen, cô đã lảng tránh bất kì cơ hội tiếp xúc nào có thể xảy ra giữa hai người.

Ngước mắt lên nhìn bầu trời âm đảm, Dương Mẫn muốn cười nhạo sự chính mình.

Triệu Thiên Kỳ đã làm gì có lỗi mà cô lại tìm cách đẩy anh ra khỏi cuộc đời cô? Chỉ cách đây một tháng cô còn nghĩ rằng anh là người bạn tốt mà cô may mắn gặp được, thế mà...

Dương Mẫn ơi là Dương Mẫn, sao mày lại có thể tệ bạc như thế?

Ai đã ở bên mày những khi mày tổn thương?

Ai đã không quản thời gian lắng nghe những gì mày nói?

Ai đã làm cho mày cười khi mày khóc?

Là ai?

Cô lặng lẽ cúi mặt và rảo bước thật nhanh, cô hiểu rằng mình đã chọn cách từ bỏ anh để gìn giữ chút hạnh phúc mong manh của mình.

Một cảm giác xấu hổ, tội lỗi lặng lẽ chiếm lấy cô, anh đáng bị cô đối xử như thế hay sao?

Từ trước đến nay, cô luôn lặng lẽ chấp nhận bản thân là một kẻ thất bại nhưng chưa bao giờ cô lại nghĩ mình là một kẻ tồi tệ.

Nụ cười của anh đã có lúc khiến cô vui vẻ vô cùng, giờ lại như vết thương nào đó đang âm thầm tồn tại trong cô.

16. Chương 17

Chương 17 Tại sao cô không thể cư xử như một bà chị dâu bình thường?

Dương Mẫn chợt nhận ra cô đã hi sinh mối quan hệ giữa họ để gìn giữ cái gia đình mà cô không dám chắc là nó có tồn tại hay không.

Cô chợt hiểu mình đã chọn Triệu Thiên Minh, chính vì anh mà cô đã tìm đủ mọi cách để lánh tránh Triệu Thiên Kỳ.

Nụ cười trên môi cô lúc này thật gượng gạo.

Biết là giữa họ không thể tiến thêm, dù gì hai người cũng là chị dâu em chồng, thế mà sao cô vẫn cảm thấy thật gượng gạo.

- Chị xin lỗi...

Có lẽ, cô sẽ nói với anh câu này khi hai người gặp nhau. Buổi chiều hôm đó Dương Mẫn đã không gặp Triệu Thiên Kỳ mà bắt xe về thẳng.

Một sự chạy trốn hèn nhát!

Đến chính cô còn cảm thấy khinh ghét bản thân.

Có lẽ anh sẽ giận tới mức không muốn nhìn mặt cô nữa!

Lúc cần thì bầu vú lấy người ta, khi đã yên ổn lại hèn nhát trốn tránh, đến chút can đảm để nhấn một cái tin cũng không có.

Thế nhưng, cô không thể, không dám đến gần anh!

Cô đã ích kỉ, chỉ vì muốn giữ lấy hạnh phúc của mình.

Triệu Thiên Minh không muốn giữa hai người có quan hệ thân thiết, và cô đã chọn anh!

Không biết từ bao giờ, trong tâm trí cô lại tràn ngập hình bóng của anh.

Nghĩ về anh khiến cô cười, nhớ về anh khiến cô khóc.

Anh âm thầm đánh cắp trái tim cô, không một lời nói, không có cả cơ hội cho cô từ chối!

Và, cô đã chọn triệu thiên Minh, chính vì cô chọn anh nên cô muốn lẫn tránh Triệu thiên Kỳ!

Cô đã phải vì người khác quá nhiều, từng tế bào trong người cô mệt mỏi, hãy cho cô được ích kỉ vì mình một lần!

“Chị xin lỗi! Nhưng... em hãy để chị ích kỉ một lần!”

Píp... píp...

Không cần nhìn cũng biết đó là ai.

Anh đã chờ rất lâu rồi.

Đôi một anh bắt giắc nở nụ cười.

Anh không ấn nút đọc mà ấn nút xoá.

Anh đã biết câu trả lời!

...

Về tới nhà, Dương Mẫn đẩy cửa bước vào.

Đã lâu rồi cô mới thấy anh về sớm như thế.

- Mẫn ngố! Về rồi đấy à?

Vừa bước vào nhà cô đã nghe tiếng anh đầy khiêu khích. Lúc nào cũng thế! Nhưng hôm nay cô không còn tâm trạng nào để trả đũa mà có trả đũa cũng rước về phần thua. Cô cúi đầu ôm cặp đi lên lầu.

- Này! Cô bị sao thế?

Không có tiếng trả lời.

Trán anh nhăn lại, có bao giờ Dương Mẫn thế đâu!

- Ô hay! Xuống nấu cơm mau!! – Anh liền giở giọng quát tháo.

- Biết rồi, xuống liền. – Cô trả lời ỉu xìu.

Hôm nay cô ta sao thế nhỉ?

Bình sinh Triệu Thiên Minh chưa từng thấy ai thừa năng lượng như Dương Mẫn, thế mà hôm nay cô không khác gì quả bóng xì hơi.

- Cô bị làm sao à?

- Chả sao hết!

Cô giằng tay anh ra rồi oà lên khóc.

- Tôi ghét anh!! – Cô hét toáng lên khiến anh giật nảy. – Anh coi tôi là cái nồi cơm điện hay sao mà về là có cơm cho anh ăn ngay được!!

- Ô... cô thần kinh à!! – Anh mất mấy giây mới khôi phục được vẻ bình thường.

- Tôi ghét anh!! Cầm thù anh!! AAAAAAAA!!

Đột nhiên cô gào lên rồi ngồi xuống ôm mặt khóc tu tu.

Phải mất thêm mấy giây nữa anh mới khôi phục như bình thường.

Thôi rồi, không biết cô gặp phải chuyện gì đây?

Anh đành ngồi xuống, vuốt vuốt lưng cho cô.

- Sao thế? Có chuyện gì...

Dương Mẫn vẫn không thèm ngẩng mặt lên. Không phải chỉ là khóc, cả cơ thể cô như nhất loạt đình công, không thể nhấc nổi cánh tay, cái cảm giác rã rời ấy khiến cô thật sự rất sợ.

- Thôi được rồi, Triệu Thiên Minh là kẻ đáng ghét!

Anh khẽ vòng tay ôm cô vào lòng, Dương Mẫn vẫn khóc nức nở. Cô chỉ muốn mở miệng ra nói ba chữ “cứu em với” thế mà hình như cái miệng cũng phản bội cô mất rồi!

Những giọt nước mắt của cô thấm ướt cả áo anh.

Người ta nói nước mắt đàn bà làm tan chảy mọi thứ và giờ đây, nước mắt cô đang làm tan chảy trái tim anh.

Từng chút, từng chút.

- Em lên thay đồ đi, tối nay anh sẽ nấu cơm.

Anh khẽ nói, chưa bao giờ anh nói với ai dịu dàng như thế, đến chính anh cũng cảm thấy ngượng khi thốt ra mấy câu này.

- Em mệt lắm...

Dương Mẫn lí nhí nói.

- Vậy em lên thay đồ đi!

Anh cũng không nhận ra mình đã đổi cách xưng hô.

Anh buông tay ra, cô từ từ đứng lên.

Nhìn theo bóng dáng mảnh mai đang từ từ đi lên từng bậc cầu thang, lòng anh chợt dâng lên những cảm xúc khó tả, có lẽ anh đã quá đáng với cô rất nhiều.

...

Anh nấu ăn rất ngon, so với loại nửa canh nửa kho như của cô thì đây đúng là một đẳng cấp hoàn toàn mới! Nếu là ngày thường, cô sẽ tíu tít luyên thuyên bắt chuyện với anh từ đầu đến cuối bữa cơm, thế mà hôm nay cô cứ im lặng, cơm nhai trong miệng cũng trệu trạo như nhai rơm.

Từ đầu đến cuối bữa ăn cô không nói tiếng nào, chỉ im lặng.

Anh vốn thích sự yên lặng thế nhưng hôm nay anh lại không chịu được sự im lặng của cô.

- Hôm nay em học những môn nào?

Anh bắt đầu gợi chuyện. Cô trả lời như một cái máy.

- Chính Trị, Quản trị...

- Em thích ăn gì nhất?

- Chuối chiên, bún mắm!

Anh bắt đầu hỏi và cô cứ thế trả lời.

Những câu trả lời của cô ngô nghê và bình dị đến mức lòng bàn tay anh toát mồ hôi. Anh đã quen va chạm với những thủ đoạn của cuộc đời, đây là lần đầu tiên anh nhận ra một thứ bình dị đến vậy.

- Nếu anh cho em một số tiền rất lớn, em sẽ làm gì?

Đột nhiên anh hỏi.

Dương Mẫn phải nghĩ ngợi mất mất giây rồi mới dứt khoát nói.

- Em sẽ mở tiệm chuối chiên! Em có thể tha hồ ăn mà không sợ trả tiền, nếu còn tiền em sẽ chữa bệnh cho ba, sau đó nếu vẫn còn tiền, em sẽ cho người nghèo...

Anh ngồi im lặng và lắng nghe, cô nói rất nhiều, anh bỗng có cảm giác vui vui. Không hiểu sao anh tin những gì cô nói. Trước nay anh không tin ai, Triệu Thiên Minh là kẻ luôn có sẵn hàng vạn dấu hỏi trong đầu, vậy mà giờ đây anh lắng nghe như nuốt lấy từng lời cô nói.

Sau bữa cơm, cô loay hoay dọn rửa chén bát.

Cuộc sống của họ là thế. Đêm hôm đó cô không ngủ.

Cô chợt nhận ra mình đã thay đổi quá nhiều.

Cảm giác như có ai đó đang bóp nghét trái tim cô.

Rất đau... nhưng cô không thể khóc...

Trong ngôi nhà này không chỉ có cô mà còn có một người đàn ông nữa.

Dương Mẫn chợt nhớ về ba mẹ, dạo này cô vẫn thường xuyên lui tới, ba cô ngày một yếu đi, cô lo lắng và cho dù mẹ cô không nói ra, cô vẫn biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Trần trọc mãi không ngủ được, cô mở cửa đi xuống nhà dưới.

Đây đã từng là căn nhà ác mộng của cô, cô đã phải chịu đựng những ngày địa ngục cùng với Triệu Thiên Minh.

Nghĩ đến anh, môi cô lại nở nụ cười.

Dù anh có quá quắt thế nào, cô vẫn cảm nhận được lòng tốt của anh, từng chút, từng chút lòng tốt rơi rớt giữa một rừng quá quắt thế mà cô vẫn kiên trì nhặt từng chút, từng chút.

Cô nhìn về phía cánh cửa đóng im lìm. Không biết anh đang làm gì.

Cô mở cửa bước ra khoảng sân rộng.

Khu vườn mà cô dày công chăm sóc bây giờ rất đẹp. Nhìn thấy nó, chắc ba cô sẽ tự hào lắm. Ba sẽ khen "Con gái ba giỏi lắm!".

Dương Mẫn khẽ ngồi xuống bậc thềm, lòng cô quay quắt nhớ ba. Có lẽ giờ ba cô đang ho, ba cô nói ông chỉ bị viêm phổi, thế mà... Dương Mẫn đã không tin, chẳng ai viêm phổi suốt ba bốn năm trời. Dạo gần đây, ba cô ngày một gầy đi.

Cả đời Dương Mẫn chỉ thần tượng một người, đó là ba.

Ba cô không tài giỏi như người khác, ông chỉ là một người đàn ông bình thường, thậm chí còn mang tiếng sợ vợ nhưng cô biết ông không phải như thế.

Ông chỉ im lặng, người ngoài nhìn vào sẽ chỉ thấy tiếng nói của mẹ cô, còn cha cô chỉ là một cái bóng im lặng thế nhưng suốt bao năm qua, ông chưa từng để mẹ cô một ngày vất vả, chưa từng khiến bà rơi một giọt nước mắt nào, ông âm thầm nhẫn nhịn cái tính khí ngang tàng của bà. Ba cô là thế, ngay cả với cô

ông cũng dịu dàng, từng chút từng chút, chưa bao giờ ông đánh mắng cô nhưng ông luôn nhắc cô phải làm một người tốt.

- Sao em không ngủ?

Dương Mẫn giật bắn khi Triệu Thiên Minh thỉnh thoảng xuất hiện như một bóng ma.

- Anh làm em sợ quá...

Cô đặt tay lên ngực.

- Có chuyện gì phải không? Anh ngồi xuống bên cô.

- Không.

- Không thể không được!

Vẫn là kiểu ăn nói đó.

- Thế thì có!

Cô không ham tranh luận với anh chỉ mà ừ hừ cho qua.

- Đây!

Anh bực mình áp hai tay vào vào cô, xoay đầu cô về phía mình.

- Em ăn cái gì mà ngang thế? Nói cho anh nghe xem nào!

- Nói ra anh có giúp được em không?

Hàng lông mày của anh khẽ nhíu lại, anh biết chắc là có chuyện gì không hay.

Dương Mẫn im lặng ngồi thu mình.

Bất giác, anh khẽ vòng tay ôm lấy cô.

Thoảng bất ngờ nhưng rất nhanh, cô tựa đầu vào lòng anh.

Lúc này, cô rất cần một người che chở, cô cần một bờ vai và anh là người cho cô điều đó.

- Ba em... - Cô khẽ nói. - Ba em... bị ung thư giai đoạn cuối rồi.

Một thoáng anh sững người nhưng anh lấy lại bình tĩnh rất nhanh.

Anh càng ôm cô chặt hơn.

Cô khóc.

Những giọt nước mắt lại thấm ướt áo anh.

- Anh cứu ba em với! Em van xin anh...

Bờ vai bé nhỏ run lên, anh ôm cô thật chặt rồi vụng về vuốt tóc cô.

- Em biết lâu chưa?

Anh khẽ hỏi. Giọng anh rất bình tĩnh, anh luôn sẵn sàng với mọi thứ.

- Em không biết... - Cô vẫn khóc. - Em không biết... ba sắp bỏ em đi rồi! Anh đừng bỏ em...

Anh không biết nói gì.

Có lẽ anh không nên nói gì.

Tiền bạc, của cải anh không thiếu, giá mà anh biết sớm, anh sẵn sàng làm tất cả để giúp cô.

Anh đã từng nghĩ cuộc đời này không còn gì đáng quý thế nhưng bất chợt anh nhận ra báu vật của đời anh vẫn luôn bên anh. Đồng tiền đem đến cho anh địa vị và danh vọng nhưng giờ phút này đây, đồng tiền không thể mua nổi nụ cười của cô.

- Anh sẽ ở bên em.

- Tại sao lúc nào ba cũng phải chịu đựng? Cả đời em chưa làm gì báo hiếu cho ba... - Cô òa khóc. - Vì nuôi em mà việc gì ba cũng phải làm... là tại em, em đã hại chết ba rồi. Là em đã hại chết ba rồi...

Môi anh mím thành một đường trắng bệch, lần đầu tiên anh nhận ra anh không thể làm được gì, anh chỉ biết ôm cô thật chặt.

- Thôi, anh đưa em vào ngủ.

- Em không ngủ.

Dương Mẫn lắc đầu nguây nguẩy.

- Ủ, nhưng trước hết phải vào nhà cái đã, em muốn đổ bệnh hay sao?

Giọng anh đầy nghiêm khắc, Dương Mẫn lắc đầu đứng lên.

- Ngày mai anh sẽ qua thăm ba, em đừng lo. Tất cả sẽ ổn, anh hứa đấy!

Lời hứa của anh khiến nét mặt cô khá hơn một chút.

Anh nhìn cô, anh chỉ muốn cô bình tĩnh, anh chỉ hứa để cô bình tĩnh lại mà thôi. Rồi đây, cô sẽ thế nào?

Anh làm được gì?

Anh sẽ chữa khỏi bệnh cho ba cô được hay sao?

Anh đưa cô về phòng, Dương Mẫn ngoan ngoãn nằm lên giường nhắm mắt lại thế nhưng anh vừa mới đi được mấy bước, cô lại trèm chần khóc.

Anh không đành lòng bỏ cô lại một mình.

Anh khẽ cau mày quay lại kéo chăn xuống.

Dương Mẫn mở to đôi mắt đắm nước đỏ hoe nhìn anh chờ đợi.

- Em ngủ đi, anh sẽ ngồi đây. - Anh khẽ vuốt tóc cô.

- Anh... anh đừng đi, em sợ lắm.

Anh nhìn cô, một thoáng phân vân thoáng qua trong mắt anh nhưng rồi tất cả đều tan biến.

- Ủ!

Anh vén chăn nằm lên giường ôm cô vào lòng.

Dương Mẫn vội vòng tay ôm chặt lấy anh như sợ anh sẽ bỏ đi mất.

Có anh, cô sẽ không sợ nữa bởi giờ đây cô không còn cô đơn.

Bàn tay anh dịu dàng xoa lưng cho cô, chẳng bao lâu cô đã thiếp đi trong mệt mỏi.

Cô ngủ rồi bàn tay anh khẽ vuốt lên mái tóc cô, bất giác anh cúi đầu hôn lên mái tóc cô.

- Từ nay, anh sẽ bảo vệ em.

17. Chương 18

Chương 18 Chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến.

- Con người của em rất hèn, không hiểu tại sao bây giờ em mới nhận ra điều đó.

- Em luôn chạy trốn mọi thứ vì em rất sợ, rất sợ phải đối mặt với mọi thứ.

- Em thật là hèm phải không anh?

Nói đến đây cô lại khóc.

- Em lại khóc, sao em cứ khóc thế này? - Cô sợ hãi ôm mặt, còn anh, anh chẳng thể làm gì.

Dường như cô rất sợ anh nhìn thấy mình thảm hại thế này, cô buồn cố đẩy anh ra xa, còn anh, anh lại muốn kéo cô vào lòng.

- Em không còn giận anh nữa đâu...

Cô ngược đôi mắt đắm lệ nhìn anh và bắt đầu nói năng chẳng ăn nhập gì.

- Mẫn, em đừng nói nữa!

Anh nắm chặt hai tay cô rồi ôm cô vào lòng.

- Không... anh đứng lắm, anh biết không, có lẽ điều hạnh phúc và vẻ vang nhất mà cuộc đời em có chính là cưới được anh làm chồng.

Không hiểu sao anh bỗng có cảm giác nhột nhột như có ai cù vào người. Cô đang nói đùa anh phải không?

- Anh tài giỏi, em luôn ngưỡng mộ anh. - Cô lại lảm nhảm, không biết là đang khóc hay đang cười, anh chỉ biết là cô cứ ương bướng đẩy anh ra. - Anh lại còn rất đẹp trai nữa...

- Thôi đủ rồi, anh đưa em về.

- Không, anh nghe em nói hết đã! - Cô đã vùng thoát khỏi vòng tay anh, anh bỗng thấy thật hụt hẫng.

Cô nhìn anh và cười, nụ cười buồn rười rượi, vừa cô độc lại vừa bi thương.

- Em luôn mơ ước mình được như anh, à không, chỉ bằng một chút như anh mà thôi. Nhưng em lại là đứa ngu ngốc, vô dụng nhất trên đời. Em hèn lắm! thế nên anh mới khinh thường em, phải không anh? Ừ, em đáng khinh lắm, em sống mà chỉ biết cúi đầu nhìn người khác. Chưa một lần em biết phấn đấu vươn lên, em lúc nào cũng chỉ thu mình, mong chờ người ta tới giúp em.

- Đủ rồi, em không phải như em nghĩ đâu! - Anh gần như hét lên với cô.

- Từ nay, em sẽ cố gắng, cố gắng thật nhiều! - Cô vẫn nhìn anh đăm đăm.

Chưa bao giờ anh cảm thấy sợ như thế.

- Em ước ngày hôm nay chưa bao giờ có, hoặc giả như em cứ quanh quẩn trong quá khứ... anh sẽ không phải trông thấy em nữa! Không phải mang theo một gánh nặng như em...

Cô ngừng lại lấy hơi rồi lại tiếp.

- Giá như không có em, anh sẽ không phải bức mình, không có em, ba em đã không chết, em là sao chổi, mẹ em nói đúng, em là sao chổi, là thứ tai ương, là gánh nặng của mọi người, từ nay em sẽ biến mất, em sẽ trả lại tự do cho anh, sẽ trả lại sự bình yên cho mọi người...

- Em điên rồi! - Anh đánh mặt nắm chặt lấy tay cô dẫn đi, anh phải đưa cô đi khỏi nơi này, ngay lập tức.

Dương Mẫn cứ đi theo anh như người mộng du, bàn tay cô bị anh nắm quá chặt thì thoảng lại tựa quỵ, có lẽ vì đau.

Anh chưa bao giờ thấy sợ như thế, chưa bao giờ anh có cảm giác mất mát như thế. Cảm tưởng như cô sẽ tan biến đi bất cứ lúc nào.

Anh cố siết chặt lấy bàn tay cô, anh sợ khi quay lưng lại sẽ không còn thấy cô nữa, cô cứ tan đi như bong bóng xà phòng.

- Em đừng làm anh sợ... - Anh lẩm bẩm chỉ đủ cho mình anh nghe. - Anh sẽ không bao giờ buông tay em ra đâu! Hôm đó, trời mưa không nhiều nhưng rả rích lê thê, từng cơn gió lạnh luồn vào những khe cửa mang theo chút không khí nặng nề của một thế giới khác.

Thế giới mà ba cô sẽ sống, Dương Mẫn vẫn luôn tin là như vậy.

Mẹ cô khóc lóc vật vã bên chiếc quan tài, hễ có ai đến bà lại gào lên, còn cô chỉ nép mình ngồi yên lặng.

Sống mũi cô lại cay cay, không biết là do khói nhang hay cô nhớ đến ba.

Dương như cô còn nghe được tiếng cười đùa của ba, cô còn thấy thấp thoáng hình ảnh một đứa bé gái đang chạy dưới mái hiên trước nhà, đuổi theo nó là một người đàn ông gầy gầy, da ngăm đen,

Đứa bé bị bắt thì dấy dựa, phá lên cười khanh khách... Hôm đó là đám tang của ba Dương Mẫn.

Một tháng.

Ba cô phát bệnh và mất chỉ vỏn vẹn một tháng.

Sao lại quá nhanh như thế?

Thậm chí cô còn chưa kịp nói với ba lời cuối cùng...

Đến tận lúc này, cô vẫn có cảm giác ba cô đang sống, đang mỉm cười với cô.

Có rất đông người đến viếng, cô ngồi im lặng rất lâu, tất cả mọi việc đều do anh chịu trách nhiệm.

Cô cứ ngồi trên chiếc ghế gỗ cũ đó, đôi mắt hướng ra ngoài sân.

- Chị dâu!

Một bàn tay ấm áp khẽ đặt lên vai cô.

Dương Mẫn hơi giật mình, cô ngẩng đầu nhìn lên và cố nở một nụ cười.

- Chị đừng có cười, trông ghê lắm! Thà chị cứ khóc đi còn hơn! – Triệu Thiên Kỳ thở dài.

- Cảm ơn em.

Dương Mẫn cúi đầu.

Anh lo lắng nhìn cô, một việc như thế này vượt quá sức chịu đựng của cô.

- Chị hơi mệt, nếu anh Minh có hỏi em bảo chị vào phòng nằm nghỉ một lát nhé! – Dương Mẫn vịn tay vào ghế đứng dậy.

Nhìn bóng dáng mảnh mai ấy bước đi đơn độc, lòng anh lại nhói lên.

Màu trời hôm nay thật buồn.

Dương Mẫn đứng tựa lưng vào cửa và trông ra sân sau.

Khoảng sân vắng lặng, không có gì ngoài những chậu cây cảnh và mưa.

Mưa... trời cứ mưa mãi.

Nụ cười hồn nhiên trên môi cô đã bị dòng nước mưa rửa trôi đi mất.

Mặt sân đầy nước, từng giọt mưa rơi xuống khiến mặt nước song sánh, những cảm xúc trong ti cô cũng song sánh, tựa như muốn trào ra. Chẳng có gì thể lượng bằng cảm giác một mình ngồi lặng nghe tiếng mưa đều đều điểm nhịp trên mái tôn trong một buổi chiều u ám

Cô khẽ nhắm mắt lại nghe những âm thanh, tiếng mưa rơi hối hả, tiếng người ta đến viếng ba cô...

Cô ao ước làm sao khi mở mắt ra lại được thấy ba đứng đó, mỉm cười và vẫy tay với cô.

- Ba ơi...

Hai hàng nước mắt lăn dài trên má cô, trước mắt cô lại là khung cảnh nhạt nhòa đó.

Lúc này đây, cái cảm giác đau đớn đó như một giọt đầy tràn li, không còn làm chủ được mình, Dương Mẫn òa khóc như một đứa trẻ.

- Ba ơi! Con sai rồi, con nhớ ba lắm, ba bỏ con lại như vậy sao? Hả ba?

Cô gào lên, bàn tay bấu chặt vào cánh cửa gỗ.

Trong cô giờ đây tất cả đã vụn vỡ, chỉ còn một tâm hồn nhàu nhĩ đón đau.

- Để anh đưa em về! – Một vòng tay đem đến cho cô chút hơi ấm.

Anh cứ ôm cô, để cho cô gào khóc.

- Cứ khóc cho đã đi, như thế này mới là em. – Anh hôn lên tóc cô.

Và cứ thế, cô khóc rất lâu, khóc đến khi khản cả giọng, anh kiên nhẫn ôm cô vào lòng vỗ về an ủi.

- Theo anh, anh đưa em về! Mình về nhà em nhé!

- Chắc bây giờ nhìn em thảm lắm nhỉ? – Cô hỉ mũi vào cái khăn của anh.

- Cũng như vậy thôi, trước giờ em toàn như thế! – Anh xoa xoa đầu cô.

Anh dắt tay cô đi, trước khi đi, anh gọi Triệu Thiên Kỳ lại dặn dò vài việc.

Ngồi trên xe, cô cứ im lặng tựa đầu vào cửa kính, thỉnh thoảng lại đưa tay lên gỡ đầu.

Cái kiểu gỡ đầu ấy là thói quen mỗi khi cô bối rối.

- Em đói quá!

Cô khẽ lên tiếng.

- Thích ăn gì?

- Chuối chiên, chè, chân gà nướng! Suýt nữa thì anh đã phải ngoảnh qua nhìn xem cô có đang đùa không. Hình như cái dạ dày của cô không biết buồn thì phải.

- Dẫn đường cho anh đi. – Anh nói.

Anh lúc nào cũng khô khan như thế nhưng không hiểu sao cô luôn thấy biết ơn và cần anh.

Chiếc xe rẽ vào một bãi đỗ xe gần con phố ăn vặt ưa thích của Dương Mẫn.

- Hay chúng mình thi xem ai chạy nhanh hơn!! Mưa to thế này chậm chân là ướt hết!

- Muốn lẫn ra ôm nữa à? – Anh cau mày.

Chẳng biết từ đâu anh lôi ra một cây dù.

Dương Mẫn xị mắt, tại sao con người anh lại quá... quá... quá... như thế kia chứ??

- Đi thôi!

Hai người, một chiếc dù, có che thế nào cũng không khỏi ướt.

Hai người nép sát vào nhau cùng bước đi trên con phố.

- Mình đi ăn chuối chiên nè, rồi ăn chân gà nha! Bà bán chè hôm nay không bán, nói xong cô chỉ tay qua đường.

Anh không nhìn theo, chỉ im lặng bước đi.

- Tùy em.

- Nói với anh chán chết đi được! – Dương Mẫn thở dài, cô khoác tay anh, bàn tay cô nắm lấy tay bàn anh.

Anh không nói gì, chỉ khẽ siết chặt lấy tay cô, tay cô lạnh buốt. Con phố dài ướt đầm nước mưa.

Lòng anh chợt cảm thấy băng khuâng.

Anh nhìn sang cô, ánh mắt cô thật buồn, mí mắt còn sưng đỏ vì khóc.

Anh nhìn con đường trắng xóa, cái lạnh ấy thấm vào tim anh.

Anh sinh ra trong một gia đình giàu có, đã từng có lúc anh nghĩ cuộc sống như vậy là đủ, anh chỉ còn việc khẳng định mình trên thương trường, để danh lợi cuốn lấy. Anh luôn cô độc, không có bất kì một người

bạn nào và anh cứ thế mà lao vào làm việc, làm việc bất kể ngày tháng. Anh không nhớ lần cuối cùng đi nghỉ lễ cùng gia đình là khi nào. Ông nội anh, em trai anh là những người thân nhất còn sót lại trên cõi đời này cũng không chịu được cái tính cách khó gần của anh. Ông rất thương anh và cả thằng em anh cũng thế, nhưng anh không biết mình đã đáp lại họ ra sao.

Triệu Thiên Minh sinh ra là để làm việc.

Đã bao giờ anh thấy mưa như thế này chưa?

Phòng kín cửa, nhà cao tầng, chẳng còn nghe tiếng gió gào thét, tiếng cây lá xào xạc hay tiếng mưa rơi lộp độp trên mái nhà.

Từ ngày cô đột ngột rẽ bước vào đời anh, đời anh đã thay đổi.

Không còn quá ngăn nắp gọn gàng, thậm chí có lúc còn thật lười thôi bữa bộn, cô nấu cơm dở tệ, lau nhà cũng không sạch, cầm tờ tạp chí lên đọc cũng vứt ngay trên ghế salon, điều duy nhất cô mang tới cho anh là hơi ấm.

Vì sao anh luôn về nhà ăn cơm đúng giờ? Anh cũng không hiểu.

Anh cứ cầm cúi ăn, cô cứ huyên thuyên nói, ăn xong cô còn bắt anh rửa bát, anh cũng im lặng rửa.

Khi cô lau nhà cũng bắt anh phụ một tay, đôi khi anh cũng xắn tay áo lên giúp cô.

Và rồi anh chợt hiểu ra, anh làm tất cả những điều đó vì thật tâm anh muốn như thế, anh muốn thoát ra khỏi cái vỏ bọc của chính mình, muốn sống một cuộc sống đầy màu sắc, và cô đã đem đến cho anh những điều anh chưa bao giờ biết.

Cô là người duy nhất trên cõi đời này chịu được tính anh, có lẽ vì cô không hề biết giận, nếu giận cô đã bỏ đi từ lâu rồi.

Có lẽ cô không biết cái đêm cô tổ chức sinh nhật cho anh, anh đã mất ngủ.

Món quà cô tặng, anh cũng cất kỹ không dùng, anh cất thật kỹ, hình như anh chỉ muốn nó là của anh.

Bàn tay bé nhỏ của cô ngoan ngoãn nắm lấy tay anh.

Đôi mắt linh lợi nhìn những hàng cây, những chiếc xe chạy qua.

Anh không biết phải nói gì lúc này, anh biết cô rất buồn nhưng anh không biết phải an ủi ra sao. Anh chỉ biết ở bên cô.

- Lúc nào đó anh muốn đi công viên. – Anh đột nhiên lên tiếng.

Dương Mẫn trở mắt nhìn anh đồng thời đưa tay lên ngoáy ngoáy tai.

Anh bỗng cảm thấy ngưỡng ngưỡng, hành động tiếp theo là thô bạo hất tay cô ra và đi thật nhanh.

- Ướt em!! – Dương Mẫn cuống quýt la lên vội chạy theo níu tay anh lại. – Đi thì đi! Làm gì ghê thế, người ta giận thôi mà.

18. Chương 19

Chương 19 Hai người nép vào nhau dưới một chiếc dù rẽ vào một con hẻm nhỏ.

Quán chuối chiên chật chội ướt át đầy người chen chúc.

- Ồi, sao mà đông thế này? – Dương Mẫn nhăn nhó.

Cô không muốn để anh phải bon chen vào cái quán bé xíu ấy.

- Đợi em tí xíu!

Nói xong hai tay cô ôm đầu chày vù vào quán.

Anh đứng đợi, khu phố nhỏ ướt mưa, sao cứ mưa mãi.

Một lúc sau cô ôm một bọc chuối chiên chạy ra, mặt cô đỏ bừng nụ cười xinh vô cùng.

Cô lại kéo tay anh đi ra đường lớn đến một trung tâm mua sắm.

Hai người ngồi ghế đá cũng ăn chuối chiên.

Nhìn đôi má ửng hồng của cô, lớp băng cuối cùng trong tim anh cũng tan chảy.

- Ngon lắm, lần sau... anh lại đưa em đi nhé?

- Dạ! Hai người vừa ăn chuối chiên vừa nhìn những người qua lại. Trung tâm mua sắm sầm uất này cũng thuộc về tập đoàn Doanh Chính.

- Khi buồn em hay ăn!

Dương Mẫn vừa mút tay vừa nói.

- May thật!

Anh tự nhiên buột miệng.

- May gì?

- À không... - Anh tủm tủm cười.

- Nói đi!!! - Dương Mẫn xịu mặt. - Anh thích làm người ta tò mò như thế hả??

- Cũng may mà em ít khi buồn, không thì béo ú lên mất!

- Cái gì?

Dương Mẫn tự ái ra mặt, sao anh có thể suy nghĩ như thế kia chứ? Rõ là...

- Béo thì dễ thương chứ sao! - Cô lăm băm chống chế.

- Ủ, béo dễ thương.

Anh nhẹ nhàng rút một tờ giấy báo ra chùi tay, ngón tay anh vừa dài lại gầy, đó chỉ là tờ giấy báo tầm thường mà sao cầm trong tay anh lại trở nên quý phái như thế, trong khi những tờ giấy chùi miệng chùi tay của cô... Dương Mẫn cố gạt bỏ những suy nghĩ đó đi để bớt tủi thân.

Anh khom người nhặt luôn mấy tờ giấy cô chùi tay vò lại vút dưới đất rồi đem bỏ vào thùng rác.

Dương Mẫn đỏ mặt, anh là như thế, luôn gọn gàng sạch sẽ còn cô thì...

- Ăn xong rồi thì đi rửa tay! - Giọng anh vẫn lạnh nhạt như thế.

Rửa tay sạch sẽ, ăn uống no nê tinh thần của Dương Mẫn trở nên phấn chấn hơn hẳn. Cô mỉm cười trước gương vuốt vuốt lại mái tóc rồi đòi anh dẫn đi siêu thị mua sắm.

- Thôi, em thích gì em bảo người ta đem đến nhà. - Anh cau mày.

- Không, em muốn tự đi mua cơ! Em không muốn về nhà đâu! - Cô nhìn anh cầu xin. - Với lại... mấy chục năm sau anh mới đưa em đi được nữa??

Anh đưa tay gõ vào trán cô.

- Cái gì mà mấy chục năm sau? - Anh làu bàu.

Cuối cùng thì anh cũng đồng ý, anh vốn không thích chỗ đông người nhưng thôi, chiều lòng cô một chút.

Dương Mẫn ôm chặt lấy cánh tay anh cười hi hi ha ha mãi.

- Em đừng làm như thế! - Anh khó chịu nhăn mặt.

- Nhưng anh là chồng em mà! Anh nhìn xem, vợ chồng mình mặc đồ đen, anh đen, em đen, cứ như xã hội đen ý, ha ha.

- Em vô duyên quá! – Anh cảm thấy mất tự nhiên khi nhiều người cứ nhìn chằm chằm vào họ.

Anh đẩy xe còn cô chọn đồ, toàn những thứ lặt vặt.

- Ăn mấy thứ đó nhiều không tốt đâu.

- Anh như ông già ấy! – Cô lè lưỡi.

Nhà anh vốn chẳng thiếu thứ gì, nội thất toàn thứ đắt tiền nhưng không hiểu sao cô vẫn kéo tay anh sang nơi trưng bày nội thất, lướt lơ một lúc lại dắt anh sang hàng điện lạnh. Anh biết chứ, cô không muốn về nhà, về nhà cô sẽ khóc.

Xem chán chê cô lại chỉ tay lên lầu đòi đi coi quần áo.

Đợt này quần áo mới về, rất nhiều kiểu đẹp, Dương Mẫn cứ xuýt xoa khen tẩm tấc nhưng khi anh hỏi cô muốn mua không cô lại lắc đầu.

- Em không thích mặc mấy cái này. – Cô thật thà thú nhận. – Người ta chân dài thế kia, em thì chân ngắn...

Anh cười.

- Thế em hay mua quần áo ở đâu?

- Ngoài chợ ý!

Đang đi, chợt anh đứng lại. Dương Mẫn tò mò nhìn theo thì thấy một cô gái rất đẹp đang vui vẻ vẫy tay với anh, mái tóc uốn xăm nhẹ bồng bênh, dáng người cũng chuẩn.

- Anh Minh! Trời ơi, em có nằm mơ cũng không ngờ gặp anh ở đây! – Cô gái đó vui mừng reo lên. – Em tưởng anh tối ngày chỉ biết đi làm thôi chứ! Kìa là...

Cô gái chỉ tay về sau lưng anh.

- Vợ anh.

- Ồ!

Cô gái đó không giấu được vẻ ngạc nhiên trên mặt.

- Chị là chị Mẫn phải không? – Cô gái mỉm cười, nụ cười xinh như đóa hoa xuân.

- Phải! – Dương Mẫn cũng mỉm cười đáp lại. Cô có chút bối rối.

- Hi hi, chị cứ gọi em là Amy! – Cô gái kia mỉm cười.

- Em về nước lâu chưa? – Anh lại hỏi?

- Cũng được vài tuần. Mà anh Kỳ không nói với anh à?

- Không, dạo này anh bận, không gặp được nó.

Hai người nói chuyện một lúc, Amy cứ tíu tít hỏi han. Một lúc cô mới chào tạm biệt hai người.

- Cô ấy là bà con của anh hả?

- Không hẳn thế. – Anh nhún vai.

Một lúc sau thì điện thoại của anh đổ chuông nhưng anh không nghe máy.

- Nghe đi, người ta đang sốt ruột kìa! – Cô lắc lắc tay anh.

Anh nhìn cô nhưng cô lại đang nhìn đi chỗ khác.

Cô biết chứ, anh muốn dành thời gian cho cô, nhưng cô không muốn làm phiền anh thêm nữa. Như thế là đủ lắm rồi.

- Em mỗi chân rồi, mình về đi anh!

- Ủ.

Anh hiểu ý cô chứ. Đưa cô vào nhà xong anh hỏi cô có cần gì nữa không nhưng cô chỉ lắc đầu.

- Anh bận thì cứ đi đi, em ổn mà, em hơi mệt, em lên ngủ đây. – Cô mỉm cười.

- Ủ, vậy anh đi đây.

Anh chỉ biết nói như vậy. Hy vọng cô sẽ ổn.

Lúc anh tới văn phòng, thư ký Bạch Khiết đang tắt bật soạn thảo lại một sấp công văn tài liệu.

- Hôm nay có chuyện gì? – Anh cởi áo khoác ra đặt lên bàn làm việc.

Bạch Khiết nhanh chóng trình bày lại mọi công việc, làm việc với anh đã lâu nên cô đã học được khá nhiều bản lĩnh từ anh, cho dù mọi việc cấp bách đến đâu vẫn luôn giữ được sự bình tĩnh, tác phong làm việc luôn chuyên nghiệp.

Nghe xong một lượt anh nhẹ nhàng mở từng tập tài liệu ra xem xét và vẩy tay cho cô đi ra. Gần đây một chi nhánh ở nước ngoài của tập đoàn mắc phải kiện cáo về việc xả chất thải không qua xử lý ra môi trường. Thế nhưng, đó không phải là tất cả, vấn đề ở đây là việc chất độc trong rác thải đó ảnh hưởng trực tiếp đến sức khỏe của người dân trong vùng. Theo một báo cáo y tế, trong vòng mười năm trở lại, tỉ lệ người chết vì mắc những bệnh thông thường như cảm cúm, sốt... nhiều đến mức đáng ngạc nhiên. Trong bản báo cáo có ghi đã ghi nhận rất nhiều trường hợp bị tàn phế phải cắt cụt một bên chân, thậm chí là tháo khớp trong khi trước đó chỉ bị một vết xước nhỏ.

Càng đọc anh càng cau mày. Vấn đề này thực sự rất nghiêm trọng, nếu bây giờ bị đưa lên truyền thông chắc hẳn sẽ gây nên một trận sóng gió trong dư luận, không ai lường trước được hậu quả đối với Doanh Chính.

Đọc xong tài liệu, anh cho gọi Bạch Khiết vào dặn dò cẩn thận từng việc.

- Cô nên trực tiếp gọi điện cho Vương Lâm, hai người nên cùng nhau sang bên đó khảo sát lại tình hình.

Triệu Thiên Minh là một nhân tài mới nổi trong vài năm trở lại đây. Trong một môi trường tranh giành quyền lực khốc liệt như Doanh Chính, anh không thể chỉ thăng tiến bằng tài năng mà còn nhờ cả một đội ngũ những người trẻ có tài đi theo phò tá trong thời gian đầu, Vương Lâm và Bạch Khiết là hai trong số đó.

Còn nhớ lần đầu tiên anh bước chân vào tập đoàn, những thế lực kì cựu đã không ngại thủ đoạn nhắm cản bước tiến của anh, đó là thế lực của những kẻ đã cùng Triệu Doanh Chính sáng lập nên tập đoàn này. Nếu xét về công lao thì những kẻ đó quả là có công không ít nhưng một cỗ máy lớn như Doanh Chính mà lại vận hành bởi những bánh răng cũ kĩ thì trước sau gì cũng rã rời. Anh đã từng phải cúi đầu nhận nhịn, sức mạnh của Triệu Doanh Chính không thể bảo bọc cho anh khỏi nanh vuốt của những cỗ động lớn, anh đã phải đứng trên đôi chân của mình.

Khi còn làm điều hành nhân sự, đã tập hợp những người trẻ tuổi có tài năng và nhiệt huyết lại, dần dần thay thế họ vào những vị trí quan trọng mà trước đây chỉ giao cho những người “thân cận” nắm giữ. Cuộc cải tổ âm thầm của anh đã đẩy nên một trận sóng ngầm, những kẻ cảm thấy mình có nguy cơ bị thay thế đã cố liên kết lại với nhau nhằm chống lại anh. Cuộc đấu tranh đó âm thầm nhưng vô cùng quyết liệt, đã làm chuyện lớn thì không ngại thủ đoạn, anh đã bằng mọi cách loại bỏ những chướng ngại lớn trên con đường thăng tiến của mình. Nhưng người anh đưa vào thay thế đều có thực tài và trung thành với anh, thói quan liêu hối lộ dần được xóa bỏ, nhân viên trong tập đoàn ngày càng tin tưởng, sự xó mặt của anh mau chóng trở thành một liều thuốc đắng chữa đi những ung nhọt trong tập đoàn.

Cho đến tận hôm nay...

- Anh hai!

Tiếng gọi của Triệu Thiên Kỳ khiến anh giật mình ngẩng lên.

- Vào sao không gõ cửa? – Anh khó chịu hỏi.

- Hì hì, ông anh lúc nào cũng thế. – Đã quá quen với vẻ cau có của anh trai nên Thiên Kỳ vẫn thản nhiên kéo ghế ngồi.

- Có chuyện gì thì nói mau lên!

Anh vẫn lạnh lùng nói, Thiên Kỳ thở dài đánh thượt không dám đùa giỡn gì thêm.

- Em tới đây là muốn đề nghị với anh...

- Đề nghị?? – Triệu Thiên Minh nheo mắt nhìn em.

- Ồ, người ta đề nghị đó! Vụ ô nhiễm lần này, anh cho em đi cùng Bạch Khiết ra nước ngoài giải quyết được không?

- Cái gì??? Thiên Kỳ thở dài, anh biết thế nào cũng thành ra thế này...

- Cậu không đùa chứ? Chuyện này rất nghiêm trọng...

- Em biết, nhưng...

- Tôi nói là không, chuyện này cứ để Bạch Khiết và Vương Lâm giải quyết! Chấm hết, mời cậu đi ra cho tôi làm việc.

- Anh à, lần này em nghiêm túc thật đó! – Thiên Kỳ vừa buồn vừa thất vọng.

- Nếu từ trước tới giờ cậu luôn thể hiện xuất sắc thì ắt hẳn tôi đã không từ chối như thế này, cậu hiểu ý tôi chứ? – Anh nói có phần tàn nhẫn, trong công việc anh rất phân minh, cái gì cũng rạch ròi.

Triệu Thiên Kỳ thở dài, biết chẳng thể nào xoay chuyển được ý nghĩ sắt đá của ông anh nên cũng không thêm nói nhiều.

Ai sống với Triệu Thiên Minh mà có máu tự ái không sớm thì muộn cũng bị anh làm cho phát điên. Cũng bởi trái tính trái nết mà anh đã phải chọn cuộc sống một mình cô độc.

19. Chương 20

Chương 20 Một thời gian sau, Dương Mẫn dần quen với nhịp độ của cuộc sống, cô lẳng lặng hòa mình vào nhịp sống, thế nhưng có cái gì đó trong cô chết theo ngày hôm ấy.

Cách đây mấy hôm Johnson có gọi cho Dương Mẫn hí ha hí hửng luận thuyết một hồi, hết hồi thăm sức khỏe rồi lại bảo cô đi mua báo đọc, nghe đầu hình cô được đăng trên ấy. Dương Mẫn cũng ậm ừ đáp lại, Johnson lại hỏi cô có hứng thú tham gia nữa không, cô liền từ chối.

- Đạo này cháu... cháu bận lắm chú ạ...

- Oh, tiếc nhỉ,...

Hai người trao đổi thêm một chút rồi tắt máy. Dương Mẫn cất điện thoại vào túi rồi tiếp tục rửa bát. Một lát sau, Thiên Minh về. Cơm canh đã dọn sẵn, cô luôn dành cho anh một nụ cười để chào đón anh về.

- Hôm nay em nấu cháo gà đó! – Đôi môi cô chúm lại, đôi mắt long lanh vô cùng đáng yêu.

- Ừ, đợi anh thay đồ đã. – Anh mỉm cười hôn lên trán cô.

Đôi mắt cô long lanh hạnh phúc nhìn theo anh.

- Nhanh lên nhá, công người ta làm đấy!

- Ừ.

Anh mỉm cười. Anh rất ít cười, lúc cười lại vô cùng đẹp trai, Dương Mẫn hai mắt long lanh nhìn anh đầy “thèm khát”.

- Sao em cứ nhìn chòng chọc người ta thế? – Anh khó chịu hỏi.

- Kệ em, đẹp trai người ta mới nhìn chứ!

Nói rồi mặc kệ thái độ tránh né có phần ngượng ngùng của anh, cô xáp tới ôm lấy cánh tay và tựa đầu vào vai anh.

- Anh nè.

- Gì?

- He he, chủ nhật này anh rảnh hông?

- Có gì thì nói nhanh đi. – Anh cau mày.

- Lại nhần rồi!! – Dương Mẫn dẩu môi. – Em ở nhà chán quá à. Chủ nhật này anh đưa em đi công viên đi! Anh liếc cô, Dương Mẫn cứ vờ như không thấy.

- He he, đi ăn nào, nguội rồi!

- Đừng có đánh trống lảng nhá! – Anh đột ngột tóm tay cô lại và cười hết sức gian manh.

- Lảng cái gì! Em dối! – Dương Mẫn bĩu môi.

- Cho anh hôn một cái tính sau!

Lời anh nói còn chưa kịp dứt môi, cô đã nhón chân lên ôm cổ anh hôn một cái rõ dài. Thiên Minh hoàn toàn bị bất ngờ.

- Ha ha ha, có mấy khi được hôn người đẹp trai? Mình thật là tốt số! – Dương Mẫn cười hết sức gian ác rồi co giò bỏ chạy.

- ...

- Lêu lêu!! Bắt em đi! – Lại còn dám ngoái lại ghẹo anh.

Thiên Minh chỉ mỉm cười, có một chút cảm giác, có mùi kẹo chanh. Cái cô gái ngốc nghếch này...

- Lần sau chết với anh! – Anh lăm bằm rồi nhún vai bỏ đi.

Thấy anh không hưởng ứng gì cả thì Dương Mẫn mất hẳn khí thế, cô liền chạy lại gần níu lấy anh anh.

- Giỡn với anh chán quá à!!

Anh vẫn lạnh lùng, cô cứ tíu tít bắt chuyện. Thực lòng anh rất muốn ôm lấy cô và hôn cho vài cái nhưng mà... anh thờ dãi, thôi thì đợi năm sau, chẳng biết anh phải đợi đến bao giờ...

- Nè, cứ ngồi cười cái gì đó, ăn đi!

...

Đêm thứ bảy Dương Mẫn cứ trần trọc mãi, thật ra đi chơi công viên chẳng có gì to tát, nhưng quan trọng đây là lần đầu tiên cô được chồng đưa đi.

Sao mà cái từ “chồng” nó to tát thế không biết!

Dương Mẫn vui mặt vào gối khúc khích cười. Tự nhiên cô cảm thấy hạnh phúc quá, muốn ngồi bật dậy mà hét lên thôi. Công viên vào ngày chủ nhật rất nhộn nhịp, Dương Mẫn mới đó còn làm bộ hờn giận bây giờ cứ kéo tay anh vừa nói vừa cười tíu ta tíu tít.

Anh vốn không thích chốn đông người, phải là người quan trọng đến mức nào thì Triều Thiên Minh kiêu ngạo mới thêm hạ cố mà dẫn đi chơi.

- Lại đây coi con hươu cao cổ nè anh!! – Dương Mẫn gọi thật to khiến anh hơi ngượng ngùng. – Trời ơi, lấy lá mang lại đây nhanh lên!! Nó sắp ăn tay em luôn rồi nè!!

- Nói nhỏ thôi! – Anh cầm cành cây tới.

Không biết từ đâu hai cô gái trẻ chạy lại cầm theo cái máy ảnh.

- Anh có phải là... Triệu Thiên Minh không? – Một cô hỏi hộp hỏi.

- Phải. – Anh còn chưa kịp nói thì Dương Mẫn đã lấu tấu chen vào. – Muốn chụp ảnh chung phải hông? Anh ơi, chụp với họ một tấm đi!!

Không biết có phải là cái duyên không, lần trước thì Thiên Kỳ, bây giờ lại là Thiên Minh, nhưng Triệu Thiên Minh đâu có phải là Triệu Thiên Kỳ.

- Xin lỗi! – Anh lịch sự lên tiếng rồi kéo tay Dương Mẫn đi.

- Chúng em là sinh viên kinh tế, thực sự rất ngưỡng mộ anh...

- Chụp với họ đi!! – Dương Mẫn cười tí mắt.

Nói rồi cô quay lại nháy mắt với hai cô gái.

- Hai bạn cho mình chụp với nha!

- Ồ, được được... - Hai cô gái kia hiểu ý liền gật đầu lia lịa.

Thật ra hầu như những sinh viên học kinh tế, quản trị bây giờ đều rất ái mộ Triệu Thiên Minh, thậm chí nhiều người còn thần tượng anh hơn cả ngôi sao màn ảnh. Anh là hình mẫu của sự hoàn hảo, đẹp trai, tài giỏi, bản lĩnh.

- Bạn là...

- Là vợ anh ấy nè!

Hai cô gái kia lập tức dồn ánh mắt ngưỡng mộ lên Dương Mẫn, oa, chắc là cô gái này cũng tài giỏi lắm.

Thiên Minh cau mày nhưng không nói gì. Dương Mẫn hăng hái kéo tay anh lại, vậy là hai vợ chồng đứng giữa, hai cô gái đứng hai bên và nhờ một người tản bộ chụp hộ.

Chụp hình xong anh lập tức kéo tay cô đi, hai cô gái kia sung sướng cười toe toét to nhỏ gì đó mới nhau, hình như là vui lắm.

- Lần sau đừng có tự tiện đồng ý như thế! – Anh cau mày không vui.

- O hay, người ta xin chụp hình có một tấm...

- Anh không thích! – Anh nóng nảy cắt ngang.

Dương Mẫn bật cười ôm lấy tay anh.

- Ông già!

- Đây thì già! – Anh bất ngờ ôm chặt lấy cô rồi thơm nhẹ lên má.

Dương Mẫn đỏ mặt nhưng lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Ban đầu hai người cùng nhau đi dạo loang quanh thăm các chuồng thú, vào nhà gương, sau đó Dương Mẫn nổi hứng kéo anh đi chụp ảnh, anh năm lần bảy lượt từ chối nhưng vẫn bị cô lôi kéo ép cho bằng được.

- Ha ha, sao mà anh cứ nhần nhần, trông như ông già ấy.

Cất ảnh vào túi, anh cùng cô qua khu trò chơi, anh cứ tầm lạng còn cô thì hăng hái vui tươi.

Chơi một thở hết ra hơi cô lại kéo tay anh ra bãi cỏ lớn nằm nghỉ.

Bãi cỏ này thực chất là một sân bóng mini nhưng khách vào công viên cứ ung dung chiếm dụng, thậm chí có nhiều gia đình còn bày cả picnic ra.

Anh ngồi xuống còn cô thì nằm gối đầu lên đùi anh ngắm trời ngắm mây.

- Anh nè!

- Gì?

- Anh mặc áo pull như thế này đẹp gấp mấy trăm lần mặc vest đấy!

Anh đưa tay cốc vào trán cô.

- Lắm chuyện quá!

Đám cỏ mềm mát rượi dưới lưng khiến cơn mệt mỏi dần tan từng chút một.

- Chiều nay anh có đi làm không? – Cô lại ngược mắt nhìn anh.

- Có. – Anh nói đồng thời đưa tay vén mấy sợi tóc trên trán cô.

- Anh đẹp trai lắm! – Dương Mẫn cười tí.

- Thật à?

- Ủ, đẹp khủng khiếp luôn! – Dương Mẫn trợn mắt chum môi miêu tả. – Nhưng mà chẳng cực!

- Ha ha, khen một câu rồi nói đếu một câu, học ở đâu cái trò ấy thế?

- Hứ, anh hỏi 100 người từng nói chuyện với anh, em dám cá 100 người đều nói anh chảnh, vừa chảnh vừa hay nhần, lại còn ưa bắt nạt người ta nữa, xấu tính lắm! – Dương Mẫn “hồn nhiên” kể tội anh.

- ...

Anh cười, xoa xoa đầu cô, cảm giác lúc này trong anh chỉ có thể diễn tả bằng hai từ “hạnh phúc”. Nhìn đôi mắt trong veo, gương mặt ngây thơ cùng vẻ gian xảo muốn “đim hàng” của cô anh chợt thấy rất ngọt ngào.

- À, mà em hỏi cái này anh đừng cáu nha! – Cô chớp chớp đôi mắt nhìn anh.

- Ủ.

- Sao... sao em chưa bao giờ nghe về ba mẹ anh thế?

- À...

Biết nói làm sao đây nhỉ, gương mặt anh thoáng nét lưỡng lự.

- Ba anh mất khi anh sau tuổi, còn mẹ anh... lúc ấy anh không nhớ nữa. – Giọng anh vẫn đều đều nhưng trái tim cô như bị ai đó bóp chặt.

- Em xin lỗi...

- Lỗi phải gì! – Anh bật cười.

- Thế còn Kỳ...

- Nó lúc đó mới ba tuổi, anh và nó tới sống cùng ông.

- Ồ. – Dương Mẫn gật gù.

- Thôi, để anh đưa em sang thăm ông nội rồi mình về.

- Ủ.

Cô ngồi dậy phui phui đất cát trên quần áo rồi nhẹ nhàng ôm cổ anh thơm một cái. Chiếc xe vòng vèo chạy trên con đường dẫn lên ngôi biệt thự trên đồi. Đi qua cánh cổng hai vệ sĩ mặc áo đen lập tức cúi chào.

- Em xuống xe đi bộ lên một đoạn sẽ có người dẫn em đi gặp ông nội. – Anh chỉ ngón tay theo một lối rẽ khác.

- Dạ.

Cô ngoan ngoãn gật đầu rồi xuống xe. Không khí ở đây rất trong lành, cô tung tăng bước đi, đôi khi nghịch ngợm lại co chân đá một chiếc lá bên đường.

- Thiếu phụ nhân.

Tiếng gọi của người quản gia già khiến Dương Mẫn giật mình.

- Sao thiếu phu nhân tới đây mà không báo trước...

- Ôi, bác đừng một câu thiếu phu nhân hai câu thiếu phu nhân nữa! – Nghe một người gia đáng tuổi cha mình cứ cung kính gọi như thế Dương Mẫn không thích chút nào.

Người quản gia dẫn cô đi men theo con đường nhỏ hai bên trồng đầy cây tường vi.

- Anh Minh bảo lát nữa sẽ lên sau bác ạ.

Dương Mẫn mỉm cười nói. Suốt đường đi, cô cứ tíu tít hỏi han về Triệu chủ tịch và tỏ ra áy náy khi lâu lắm không đến thăm ông.

- Chủ tịch vẫn khỏe thưa thiếu phu nhân.

Ngôi biệt thự thấp thoáng hiện ra sau những tán cây ken kín với nhau. Từ xa, cô đã thấy bóng dáng cao lớn của anh.

- Anh ăn gian nhé, đi đường tắt lên đây mà không cho em đi cùng.

Dương Mẫn từ xa đã gọi với tới, nghe tiếng cô anh quay lại thì thấy cô đang chạy về phía mình.

- Nói bé thôi.

Anh cau mày nhắc.

- Nhà ông nội không hiểu sao lại xây tíu trên đây, đi mỗi chân chết đi được.

Cô phụng phịu nín lấy tay anh.

- Cho đáng đời em, lười vận động quá, mới đi có mấy bước đã kêu ầm cả lên.

Anh nghiêm mặt nhìn cô. Thấy nhõng nhẽo không ăn thua, cô liền cười nịnh ôm lấy tay anh.

- Thiếu gia.

Người quản gia tùm tùm bước đến cúi chào anh rất cung kính. Đứng từ xa nhìn tới ông cũng hơi ngạc nhiên, không ngờ đại thiếu gia có ngày lại như thế, Triệu Thiên Minh lớn lên ở đây, một tay ông lo lắng, tính khí anh ra sao ông là người rõ hơn ai hết.

Thấy người quản gia đi tới, anh cùng gật đầu chào. Người quản gia dắt hai người ra khu vườn phía sau nhà, Triệu chủ tịch đang khom lưng tưới hoa thấy ba người đi tới thì vui mừng đứng lên, ông tuổi đã cao, xương cốt cũng không còn tốt như xưa, Dương Mẫn phải chạy lại đỡ tay ông.

- Ông nội.

Cô mỉm cười. - Hà hà, thiệt là lâu quá.

- Ông mỗi lưng không cháu đấm lưng cho ông nhé.

- Thôi khỏi ngồi xuống đây. Minh, lại đây, sao cứ đứng đó mãi thế.

Vừa nói ông vừa vẫy tay, anh thông thả bước lại chào ông nội một tiếng rồi ngồi xuống.

Triệu chủ tịch hỏi han Dương Mẫn một hồi rồi lại quay sang anh hỏi chuyện, câu chuyện của hai ông cháu dương mẫn nghe mà không hiểu chữ nào, chỉ toàn thấy bàn về công việc.

- Mà cháu dâu đã sao mãi chả có tin tức gì thế.

Ông có vẻ sốt ruột khi nhắc tới vấn đề này, cô nhìn anh, hai má đỏ ửng.

- Chúng cháu hiện tại thì... chưa cảm thấy thích hợp ạ.

Anh nhún vai.

- Thế theo hai đứa bao lâu mới là thích hợp?

Triệu chủ tịch có vẻ tức giận.

- Ông đã gần đất xa trời mà hai đứa vẫn để ông đợi là đợi đến bao giờ ?

Thấy ông có vẻ tức giận, hai người đành phải xuống nước.

- Thôi được rồi, cuối năm nay, chúng cháu hứa đấy.

Anh thử dài thườn thượt.

- Nhưng mà...

Dương Mẫn ú ớ phản đối. Cô bức xúc nhìn anh, là anh sinh con hay em sinh con mà đồng ý nhanh thế. Anh nhìn cô tủm tỉm cười.

- Nghĩa vụ vợ chồng, e hèm, không sớm thì muộn cũng phải có thôi, chi bằng...

Anh liền thủ thỉ vào tai cô.

- Không, em không sinh con đâu.

Dương Mẫn vẫn bướng bỉnh không chịu.

- Ông nội già rồi, EM MÀ CÁI LỜI ÔNG TỨC LẠI SINH BỆNH RA ĐẤY.

Bí quá, anh liền tung chiêu cuối ra.

- Ông mà có chuyện gì...

- Thôi được rồi. – Cô ỉu xiu như cọng bún. – Vì ông đẩy nhé, không phải vì anh đâu. Mà em nói trước...

- Thôi được rồi, em đừng có lo.

Anh cười vỗ vỗ lưng cô. Dương Mẫn cứ ầm ỨC mãi, cuối cùng bỏ đi chỗ khác để hai ông cháu anh ngồi tâm sự.

- Minh này. – Triệu chủ tịch uống một ngụm trà. – Ông nghe nói chi nhánh bên Trung Quốc vướng phải kiện tụng về việc xả nước thải không qua xử lý ra môi trường phải không ?

- Vâng ạ. – Anh bình thản trả lời.

- À... ông nghe nói thằng Kỳ cũng muốn...

- Nó nói gì với ông à ?

- Haiz, dù sao nó cũng là em cháu, là con cháu nhà họ Triệu, dù trước đây nó có ham chơi thật, nhưng sao cháu không cho nó một cơ hội, bên cạnh nó vẫn có Vương Lâm và Bạch Khiết, ông tin họ sẽ không để thằng bé làm gì không nên đâu.

Anh không cãi lời ông nhưng cũng không nói gì, chỉ bảo sẽ suy nghĩ lại thêm.

Hai người ở lại thêm một chút rồi chào ông nội ra về. Về đến nhà anh lại nhận được điện thoại, anh vội vào thay quần áo lái xe đến tập đoàn, trước khi đi anh không quên ôm cô hôn một cái lên môi. Dương Mẫn tủm tỉm cười, lòng thấy vô cùng ngọt ngào.

20. Chương 21

Chương 21 Bạch Khiết vò vò khăn tắm lên mái tóc, cô vẫn thích cái mùi thơm nhẹ nhẹ của sữa đào.

Cô nhẹ nhàng vòng ra sau lưng Vương Lâm và ôm lấy anh.

- Tắm xong rồi đấy à?

- Ừm... - Cô nũng nịu thỏ thẻ.

- Em đã chuẩn bị xong hết chưa? Ngày mai chúng ta lên máy bay đấy.

- Anh coi em là con nít à? – Cô bật cười khê, bàn tay miết trên khuôn ngực rắn chắc của anh. – Mẹ em đang giục chúng mình về ra mắt nhà em đấy. Mà cứ như thế này em thấy lo lắm...

Cô buông anh ra rồi thở dài.

Vương Lâm quay người lại mỉm cười, anh nhìn cô, trong lòng cảm thấy thật mãn nguyện, Bạch Khiết rất đẹp, từng đường nét trên cơ thể cô đều hấp dẫn, làn da ngăm ngăm mịn màng, nhất là đôi môi rất gợi tình lúc nào cũng cười rất phong tình. Cô tựa lưng vào tường nhìn anh chờ đợi, mái tóc dày rối bù xõa trên vai vẫn còn nhỏ những giọt nước xuống áo.

- Được rồi, xong lần này anh sẽ đưa em về ra mắt mẹ.

Vương Lâm vào phòng thay quần áo rồi xuống bếp ăn uống một chút sau đó hôn tạm biệt cô.

Bạch Khiết tiễn anh ra tận thang máy rồi quay vào nhà.

Cô và Vương Lâm quen nhau đã hơn một năm nay, Bạch Khiết là túp phụ nữ hiện đại, cô không câu nệ nhiều được mất, chỉ cần cảm thấy yêu là đủ.

Anh đi rồi, cô bỗng cảm thấy thật trống trải, là phụ nữ, dù có mạnh mẽ đến đâu lắm lúc cô cũng cảm thấy cô đơn. Hơn nữa lúc này cô lại đang mang thai, cái thai với Vương Lâm, cách đây một tuần Bạch Khiết mới phát hiện, cô định lúc nào về ra mắt gia đình thì mới nói cho anh hay, một bất ngờ nho nhỏ. Cô khê xoa tay vào bụng rồi mỉm cười, cảm giác không thể diễn tả thành lời được, đó là một niềm hạnh phúc, một sự lo lắng, một chút bất an.

Cô nhìn lên đồng hồ, sắp tới 4h. Triệu Thiên Kỳ sẽ tới đây để cô hướng dẫn cho anh vài điều, đáng ra nên hẹn ở một địa điểm nào đó như quán café hay một nhà hàng sang trọng thì thích hợp hơn nhưng cô cảm thấy không khỏe lắm, hơn nữa lần này đi Trung Quốc, cô cũng chẳng hi vọng gì nhiều vào cái anh chàng công tử bột ấy. Càng ngưỡng mộ Triệu Thiên Minh thì Bạch Khiết càng chẳng xem Triệu Thiên Kỳ ra gì. Cô vốn tự lực vươn lên nên rất ghét loại công chúa hoàng tử ăn bám gia đình rồi lại hách dịch ra mặt khoe mẽ với đời. Nhưng nể mặt Chủ tịch, cô cũng sẽ tử tế với anh ta.

Vừa nghĩ đến Triệu Thiên Kỳ ngoài cửa đã có người bấm chuông.

- Linh thật. – Bạch Khiết tùm tùm bước ra mở cửa.

Mở cửa ra quả đúng là Triệu Thiên Kỳ, cô mỉm cười mời anh vào nhà. Rồi xuống bếp rót hai cốc nước lọc.

- Cậu ngồi đây, nhà tôi không có thứ gì, cậu cứ uống tạm nước lọc vậy.

- Chị đừng khách sáo. – Thiên Kỳ vội đỡ lấy li nước trên tay cô.

Bạch Khiết đưa cho anh một tập tài liệu, dặn dò một số chuyện.

- Cậu biết tiếng Trung không?

- Cũng tạm.

- Vậy là được rồi.

Bạch Khiết thầm thắc mắc không hiểu cậu ta muốn đi cùng làm gì nhưng cô cũng không hỏi, cầu mong anh chàng này đừng gây rắc rối là ổn rồi. Chuyến bay sang Trung Quốc khởi hành vào lúc 7h.

“Đừng có gây rắc rối.”

Tin nhắn cụt ngắn với hàm ý đầy đe dọa khiến Thiên Kỳ phì cười, xem ra chị dâu đã “thuần hóa” anh hai khá tốt, lại còn biết nhắn tin động viên người ta nữa.

“He he, em biết rồi.”

Anh hí hoáy bấm trả lời.

- Mình đi thôi.

Bạch Khiết kéo vali đứng ở cổng security giục. Triệu Thiên Kỳ vội mỉm cười chạy lại.

Đến Trung Quốc ba người lập tức đến ngay chi nhánh của tập đoàn để tiếp quản và giải quyết vụ kiện.

Vương Lâm đối với Bạch Khiết rất chu đáo, Thiên Kỳ có thể cảm nhận được sự viên mãn trong nụ cười của cô mỗi khi cô nhìn Vương Lâm. Vương Lâm cũng không tồi, cao ráo, dễ nhìn lại thành đạt, họ thật xứng đôi.

Vương Lâm phụ trách đàm phán hòa giải với bên đàm đơn kiện, Bạch Khiết một mặt lo về thủ tục pháp lý, một mặt âm thầm điều tra lại nội bộ bên chi nhánh này, chỉ có Thiên Kỳ là không biết nên giao cho việc gì.

- Nay, tôi nói tiếng Trung cũng không được tốt lắm, hay là tối nay cậu đi cùng tôi gặp mặt với bên Trung Quốc. – Bạch Khiết nhún vai nói.

- Vâng, được ạ! – Đang cảm thấy mình như một kẻ thừa, được Bạch Khiết lên tiếng nhờ vả anh vội gật đầu đồng ý.

Bạch Khiết phì cười, nụ cười rất phong tình, một cách vô tình hoặc cố ý mọi cử chỉ của cô đều rất quyến rũ. Thiên Kỳ có cảm giác rất tự nhiên, nét quyến rũ của Bạch Khiết cũng giống như vẻ hồn nhiên của Dương Mẫn, mang cho người ta cảm giác rất nhẹ nhàng mà không gượng ép.

- Cảm ơn chị. – Anh lúng túng nói.

- Ôn nghĩa gì chứ ! – Cô cười xua tay. – Mà sao cậu không ở nhà cho khỏe, theo chúng tôi sang đây làm gì?

Lời nói có phần thẳng thắn, cô đợi chờ một phản ứng từ anh nhưng anh chỉ nhún vai mỉm cười, nụ cười rất sáng.

- Anh hai giỏi giang như thế, có một thằng em tồi thế này chắc anh ấy buồn lòng lắm, em muốn đi theo anh chị học hỏi cái gì đó...

- Hiểu rồi! – Bạch Khiết cười vô vai cậu.

Hai anh em Thiên Kỳ, Thiên Minh đều rất giống nhau nhưng cô cảm thấy Thiên Kỳ giống như một cậu hàng xóm đẹp trai mỉm cười nhìn đứng bên bờ rào trắng nhìn mình vào buổi sớm mai, cảm giác rất an bình nhẹ nhàng, bất giác cô cũng cười lại với anh, trong khi đó Thiên Minh lại là một người đàn ông trưởng thành, có dã tâm, có khát vọng, cảm giác kích thích nhưng cũng thật đáng sợ.

- Đêm nay mát trời, hay là cậu và tôi cùng đi dạo một vòng xem sao. – Bạch Khiết hất đầu, cô không còn ác cảm với cậu quá nhiều nữa.

- Vâng.

Hai người cùng nhau đi dạo quanh con phố đêm, vào một rừng tâm mua sắm. Bạch Khiết giống như một người chị, còn Thiên Kỳ lại là một đứa em trai.

- Em trai tôi mà còn sống chắc bây giờ nó cũng bằng cậu đấy! – Bạch Khiết đột nhiên lên tiếng.

- Em trai chị mất rồi à? – Vừa nói ra câu này anh đã bắt đầu hối hận.

- Ồ, do tai nạn. – Bạch Khiết nói rất thản nhiên.

Hai người dạo một lúc rồi trở về, mở cửa ước vào phòng thì thấy đèn vẫn tối. Bạch Khiết cởi áo khoác vứt lên ghế rồi bước vào nhà tắm.

Vụ kiện lần này rất gay go, một phần vì có quá nhiều người bị nhiễm độc chất thải, một phần bị chính quyền bên đây muốn gây khó dễ cho công ty nước ngoài. Nhưng vẫn còn rất nhiều nghi vấn, cô tưởng chỉ sang đây để làm thủ tục đền bù và giải quyết nhưng xem ra mọi chuyện không hề đơn giản.

Tắm xong, cô bốc điện thoại gọi cho Triệu Thiên Minh nói vắn tắt qua tình hình. Hai người trao đổi một chút rồi cô cúp máy. Cổ nằm xuống chiếc giường đôi, đêm nay bỗng cảm thấy lạnh lạnh. Chỉ cần trung thành với Triệu Thiên Minh, con đường sống của cô ắt sẽ không tuyệt. Dương Mẫn xịt kem chống nắng ra tay rồi bắt đầu bôi lên người. Hôm nay cô mặc maxi hoa vàng, chân đi dép xỏ ngón, đầu đội nón rơm vành to, bên hông đeo một cái túi hình con ếch căng phồng, nụ cười con nít nở rạng rỡ trên môi. Anh đi sau mặc áo thun trắng, quần bò lửng đơn giản.

- Em bớt nhí nhảnh dùm anh được không?

Triệu Thiên Minh đi sau liền lấy tờ tạp chí che mặt lại cho bớt xấu hổ, anh không đỡ nổi độ xì tin của cô nữa.

- Quê cái gì mà quê! – Cô dâu môi chạy lại giật phắt tờ tạp chí trên tay anh.

- Này! Đạo này hơi bị lì rồi nhé! – Anh cau mày.

- O hay! Dương Mẫn giả bộ đảo mặt nhìn tới nhìn lui. – Đứa nào lì ấy nhỉ, ơ ơ, sao em không thấy nó ta?

- Nó đứng chình ình trước mặt tôi đây nè! – Anh bật cười bẹo má cô. – Còn lì nữa là anh đóng gói gửi về nhà nấu cơm luôn đấy!

- He he, yêu quá đi mất, chồng em đẹp trai thế này mà lấy tờ báo che lại thì phí lắm, phải phơi ra cho người ta xem nào!! – Cô lè lưỡi đưa trước mặt anh rồi phá lên cười.

- Em vô duyên quá!

Anh bắt lực lăm bắm rồi để cô kéo tay đi.

Biển xanh, cát vàng, trời nắng.

Em có anh!

Đôi mắt to tròn nhìn anh vừa ngây thơ lại vừa quyến rũ, bắt giắc anh ôm cô vào lòng và hôn thật lâu.

Trái tim cô đập thật mạnh, nhảy nhót như con chim non, nụ hôn thật ngọt, cô mỉm cười Mẫn nguyện ôm eo anh. Gió biển mát rượi, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, váy cô bay bay như cánh bướm xinh đẹp. Hôm nay là ngày đầu tiên trong tuần trăng mật của cô, cũng thật không thể ngờ có ngày mình lại được đi trăng mật như thế, Dương Mẫn mỉm cười khúc khích. Anh tựa lưng lên lan can vỉa hè còn cô thì dựa vào người anh.

- Em vui quá!

- ...

- Yêu anh lắm, hi hi!

- ...

Gió biển thật là mát, từng đợt lùa vào hồn anh, bắt giắc anh mỉm cười. Anh cũng yêu em...

Con đường bên bờ biển lúc nào cũng đông người qua lại, đa số là du khách một bên là bờ biển, một bên là các cửa hàng bán quần áo, đồ lưu niệm.

Ôm anh chán chê, cô kéo tay anh vào một cửa hàng bán đồ lưu niệm bên đường, lựa tới lựa lui cuối cùng cô chọn một chiếc kẹp tóc hình bông hoa cúc được khắc bằng gỗ.

- Đẹp không anh? – Cô hỏi.

- Em thích thì mua đi.

Vậy là cô trả tiền.

- Tối nay mình đi dạo phố em sẽ kẹp, he he...

Cô tự lăm bắm một mình rồi cất kẹp vào túi.

Anh nắm tay cô, họ cùng nhau đi trên con đường, dưới những hàng dừa, thỉnh thoảng lại có một đoàn hát trong, Một vài gánh xiếc nhỏ.

Những con người miền biển da ngăm rám nắng, nụ cười tươi lúc nào cũng nở trên môi chào đón nhưng du khách tới đây.

- Alo alo, mọi người mau tập trung lại đây chơi một trò chơi nho nhỏ nào!

Một người đàn ông trung niên đầu quần khăn đang cầm mic mặc áo có in logo của một công ty thực phẩm vui vẻ nói, Dương Mẫn tò mò nắm tay anh lại, cả hai chen chúc vào dòng đám đông.

- Anh xin em!

Triệu Thiên Minh nhăn nhó nhưng chân vẫn đi theo cô vợ trẻ con.

- Họ tổ chức thi kìa, hí hí, mình tham gia đi anh!!

Nói rồi cô nhảy tưng tưng nắm tay anh.

- Không!

Anh lạnh lùng nói.

- Ô...

- ...

- Đi mà...

- ...

- Tuần trăng mật anh hứa là cho em chơi xa vắng mà!!

- ... Lại nói về Thiên Kỳ, hôm nay anh có vẻ rất phấn khởi. Cuối cùng thì họ cũng đã giàn xếp xong vụ kiện, mặc dù chính quyền Trung Quốc có vẻ muốn gây khó dễ nhưng có tiền thì không việc gì không giải quyết được. Họ đã phải bỏ ra một khoản lớn để bịt miệng giới chức trách cũng như báo chí. Sức khỏe Bạch Khiết dạo này không tốt nên Dương Lâm khá nóng lòng thu xếp công việc.

Được đi cùng những người như Bạch khiết, Dương Lâm, Triệu Thiên Kỳ mới phần nào hiểu ra bản chất của thương trường. Có lần Bạch Khiết đã mỉm cười nói với anh.

- Cậu có vẻ “khớp” nhỉ?

Thiên Kỳ chỉ biết tủm tủm cười trước câu nói nhiều nghĩa của cô. Bạch Khiết khẽ nghiêng đầu khoanh tay quan sát anh, ánh mắt cô như có điện, anh chỉ biết cười trừ ngượng nghịu.

- Không thể ngờ ông ngoại và anh trai ghê gớm mà lại có một cậu bé khờ như cậu, ha ha!

Bạch Khiết bật cười xoa xoa tay. Thiên Kỳ chỉ còn biết cười trừ, quả thật anh rất khâm phục cô và Dương Lâm, họ làm việc rất chuyên nghiệp và quyết đoán, hơn thế dù giữa họ đã có quan hệ trên mức tình cảm nhưng trong công việc vẫn công tư rất rạch ròi. Có lần Thiên Kỳ đã phải thốt lên lời ngưỡng mộ đối với Bạch Khiết nhưng cô chỉ cười.

- Cậu nghĩ tôi giỏi à?

- Vâng, em nói thật lòng đấy, chị và anh làm quả thật...

- Ha ha, không biết cậu có phải là em trai của chủ tịch không nữa... - Bạch Khiết tủm tủm nhìn anh, đôi môi hàm tiếu duyên dáng nhếch lên. – Xét về đầu óc, tinh thần làm việc, thủ đoạn thì không ai qua chủ tịch cả, tôi và Vương Lâm không thể so sánh với chủ tịch, mà lạ nhỉ, sao cậu không đi theo học hỏi chủ tịch, lẽ nào với em trai mình mà chủ tịch cũng lạnh nhạt sao?

Thiên Kỳ gãi đầu không nói gì, nếu anh cũng có được nửa bản lĩnh như Bạch Khiết cũng đã tốt lắm rồi. Đó là lần đầu tiên anh hiểu rằng người anh trai cau có của mình tài giỏi đến mức nào, trong mắt anh từ trước đến giờ anh Hai chỉ là một ông anh khó gần, thậm chí là có phần kiêu căng ngạo mạn, hai anh em họ chưa bao giờ nói chuyện tử tế với nhau được vài câu, anh không thích anh Hai, lúc trước đã thế, bây giờ càng như thế, anh Hai đã có tất cả, vậy mà lại lấy mất cả người con gái anh yêu thương... thế nhưng lúc này anh mới nhận ra tất cả những gì anh Hai anh có được đều xứng đáng, ngay cả Dương Mẫn. Ở cái tuổi ấy, anh Hai anh đã phải gồng mình gánh vác trách nhiệm của cả một tập đoàn trong khi anh chỉ là một kẻ lêu lổng.

Bạch Khiết phần nào hiểu những suy nghĩ trong Thiên Kỳ, cô dịu dàng đặt tay lên vai cậu an ủi.

- Đừng lo, chỉ cần cậu cố gắng, trong mình cậu chảy dòng máu ấy cơ mà.

Câu nói nửa đùa nửa thật của cô khiến Thiên Kỳ có thêm chút niềm tin. Triệu thiên Minh như vầng mặt trời, là thứ không thể nào thiếu, anh sẽ không thể là một mặt trời thứ hai, nhưng ít ra anh sẽ không là một kẻ vô dụng.

Nhìn anh phấn chấn lên, cô cũng thấy vui, Bạch Khiết vốn khá lạnh nhạt với người ngoài nhưng không hiểu sao Triệu Thiên Kỳ lại khiến cô phải quan tâm, Bạch Khiết vẫn còn nhớ cảm giác đầu tiên khi nhìn thấy nụ cười của cậu, một cảm giác thanh thản nhẹ nhàng, giống như anh chàng hàng xóm đẹp trai mỉm cười thân thiện với cô trong buổi ban mai, nụ cười ấy rất giống với nụ cười của Bạch Khải Liên em trai cô.

- Đạo này chị không khỏe phải không?

Anh quan tâm hỏi han cô, Bạch Khiết chỉ cười xua tay.

- Cậu ngốc lắm! Hai ngày sau họ lên máy bay về nước, Vương Lâm vẫn chu đáo với Bạch Khiết như thế, anh rất ít nói, nhưng sự quan tâm của anh luôn thể hiện đúng lúc, không bao giờ thiếu, luôn khiến người ta cảm thấy đầy đủ viên mãn. Anh đối xử với Thiên Kỳ cũng rất hòa nhã, có phần hơi khách sáo chứ không thân thiện như Bạch Khiết, một con người rất cầu toàn, đối nhân xử thế cũng rất khôn khéo, không làm mất lòng ai.

Ngay khi xuống máy bay, ba người nhanh chóng tới tập đoàn.

Trước đó mấy ngày Bạch Khiết có nghe nói chủ tịch nghỉ mấy ngày để đi hưởng tuần trăng mật với vợ. Cái tin Triệu chủ tịch nghỉ làm đi hưởng trăng mật một phen khiến cấp dưới của anh rung động, Bạch Khiết cũng thấy rất bất ngờ, cô vẫn nghĩ đối với Triệu Thiên Minh chỉ có công việc và công việc, tin anh cưới vợ vốn đã đình đám một thời nhưng chưa ai từng thấy cô vợ anh xuất hiện cùng anh trong những sự kiện lớn, nhìn một Triệu Thiên Minh trẻ đẹp thành đạt như vậy, nhiều khi người ta quên mất rằng anh có vợ. Vậy mà...

Vốn là phụ nữ, Bạch Khiết cũng khá tò mò, cảm thấy có chút thú vị.

Họ bước vào tập đoàn, đã thấy một bầu không khí rất lạ, nhiều người tụm lại to nhỏ với nhau, không khí vốn rất nghiêm túc bỗng trở nên náo nhiệt, Bạch Khiết phải dang hắng mấy cái rõ to các nhân viên mới chịu tách ra.

- Có chuyện gì thế trưởng phòng Giang? Trong giờ làm việc mà anh để nhân viên như thế hay sao?

Bạch Khiết liền gọi Trần Cảnh Giang lại nhắc nhở, anh này vội vàng ra lệnh cho mọi người giải tán.

- Tôi cảnh cáo, dù trời có sập xuống cũng không được ngại làm việc, còn một lần như thế nữa...

Giọng Bạch Khiết lạnh tanh uy quyền, dù chỉ là thư ký của chủ tịch nhưng quyền hành của cô không ai không biết, bên cạnh Vương Giang vẫn đứng im lặng, Triệu thiên Kỳ thì lộ vẻ tò mò nhưng không dám hỏi. Trần Cảnh Giang lú lú vâng dạ, ngay lập tức không khí trở nên nghiêm túc.

- Chị lời hại thật đấy!

Thiên Kỳ không nén được nói nhỏ. Bạch Khiết mặt vẫn lạnh tanh nhưng ánh mắt lại có nét cười, ba người nhanh chóng lên phòng chủ tịch. Vừa bước vào, Triệu Thiên Kỳ đã trở mặt quên cả chào hỏi, thậm chí cả Vương Lâm và Bạch Khiết cũng không giấu nổi vẻ bất ngờ.

Một cô gái trẻ có đôi mắt to trong sáng, gương mặt xinh đẹp đầy nét ngây thơ đang ngồi trên ghế sofa nghịch mấy tờ giấy, mái tóc dài vén sang hai bên, vừa thấy ba người, cô liền đứng lên gơ tay chào.

- Chị dâu!!!

Triệu Thiên Kỳ sững sốt kêu lên.

- Hi hi, lâu quá mới gặp em! – Cô gái ấy chính là Dương Mẫn.

- Em ngồi xuống đi! – Triệu Thiên Minh lạnh lùng buông tập tài liệu xuống, gương mặt lạnh tanh.

- Chào chủ tịch. – Vương Lâm và Bạch Khiết bây giờ mới sức nhớ cúi chào, rõ ràng họ cũng bị bất ngờ lắm.

Dương Mẫn nhìn Thiên Kỳ cười toe toét, rõ ràng là có nhiều điều muốn nói lắm.

- Anh! – Cô gọi nhỏ.

Anh nhìn cô, Dương Mẫn liền đưa ngón tay chỉ chỉ ra ngoài cửa ý nói “Em ra ngoài nhé!”, anh liền gạt đầu, ngay lập tức cô mỉm cười nắm tay Triệu Thiên Kỳ kéo ra ngoài.

Bạch Khiết không khỏi bất ngờ, là người tinh ý làm làm sao cô không nhận ra, nhưng mà...

Anh nhanh chóng đi vào đề tài chính, ánh mắt anh đôi lúc lại nhìn về phía cửa.

Lại nói về Dương Mẫn, cô gặp lại Triệu Thiên Kỳ thì rất vui vẻ. Cô kéo anh ra ngoài tíu tít hỏi han rằng dạo này ra sao, công việc thế nào.

21. Chương 22

Chương 22 - Trời ơi, chị hỏi từ từ thôi!

- Gặp em chị vui quá, mà dạo này bạn quá hay sao mà ít liên lạc với chị thế?

- Ủ, em hơi bận.

Anh cười, lòng nhẹ nhõm lạ thường, lúc này nhìn Dương Mẫn ngồi bên anh trai mình, không hiểu sao lòng anh lại phẳng lặng như thế, dường như anh chỉ mới vừa nhận ra họ quả thực rất đẹp đôi.

- Em cười cái gì vậy? – Cô nhàu mày nhìn anh.

- Không, hì hì, thế chị mới đi trắng mặt về hả?

- Ồ! – Nói đến đây Dương Mẫn xụ mặt. – Nghĩ sao người ta nói tuần trăng mật mà anh Minh đưa chị đi có hai ngày.

Cô đưa hai ngón tay lên vẽ mắt ảm ức hết sức.

- Hì hì.

- Đã thế chị rủ đi chơi chả thèm đi, toàn ôm cái laptop. – Nói đến đây cô có vẻ ảm ức lắm.

Anh vẫn thấy cô như thế, vừa hồn nhiên lại vừa đáng yêu.

- À, có mua quà cho em nè, he he!

Dương Mẫn đang xụ mặt bây giờ lại tươi cười thò tay vào túi quần làm vẻ thần bí lắm rồi lôi ra hình một thằng người gỗ.

- Cho em đó!

- Cảm ơn chị. – Nhận lấy món quà, lòng anh bỗng cảm thấy xúc động, hóa ra cô vẫn luôn nhớ đến anh...

Hai người đang cao hứng trò chuyện thì một âm thanh lạnh tanh cắt ngang.

- Về chưa?

- Daaaaaaaaa....

Dương Mẫn dài giọng lè lưỡi.

- Thôi chị về đi, cảm ơn chị nha, thằng nhỏ dễ thương lắm.

- Ồ, bai em.

Nói rồi cô vội vàng chạy theo Triệu Thiên Minh.

- Đợi em với!

Vừa nói cô vừa túm lấy tay anh, anh liền gạt tay ra nhả mặt.

- Em đừng có làm thế ở đây!

- Làm cái gì? Em có làm cái gì bậy bạ đâu mà không cho! – Cô ngênh mặt thách thức. – Em cứ nắm tay anh đây!

- Kệ em!

Anh thả dài để yên tay mình trong tay cô. Dương Mẫn mỉm cười tựa đầu vào vai anh. Anh mỉm cười cam chịu.

- Sao mà ông trời cho anh cưới phải em thế không biết! – Anh thả dài.

- Sao? Ý anh chê em phải không? – Cô tự ái dâng trào buông tay anh ra đi thẳng một mạch.

- Ể, sao tự ái nhanh thế! – Anh bật cười nín tay cô lại.

- Hứ!

- Ý anh không phải thế... - Anh xoa đầu cô. – Lần sau thấy cấp dưới của anh thì đừng có đứng lên chào, với lại có chào cũng đừng có đưa tay ra vẫy vẫy nhìn...

Nói rồi anh làm bộ đưa tay ra vẫy vẫy, Dương Mẫn bị anh làm cho phì cười.

- Biết rồi, em nhà quê! Thế anh phải dạy cho em “thành phố” lên chứ!

- Haiz... - Anh làm bộ thả dài. – Anh lại thích vợ anh nhà quê hơn, được không?

- Được, hí hí!

Cuối hành lang dài, một người lặng lẽ đứng nhìn tất cả.

- Anh Hai, anh thay đổi quá rồi! Hi, biết làm sao được, haiz...

Thiên Kỳ thả dài rồi quay lưng đi.

- Thất tình hả?

Bạch Khiết chả biết xuất hiện từ bao giờ.

- Hi, không ngờ chủ tịch thay đổi như thế, là em thì cậu nên chúc mừng chủ tịch đi!

Câu nói nửa đùa nửa thật của cô khiến Thiên Kỳ cảm thấy rối bời.

- Thôi, tôi đi làm đây!

Nói rồi cô bỏ đi, chỉ còn mình anh đứng đo, hạnh phúc... họ thực sự hạnh phúc... Em có thai rồi...

Cô nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế làm việc của anh, đôi mắt nhìn anh không chớp, mấy ngón tay trắng xanh khẽ vuốt nhẹ nếp áo. Gương mặt xanh xao toát lên nét kiêu mị.

Vương Lâm thực sự rất sững sốt, tới mức suýt đánh rơi tập tài liệu trên tay xuống.

- Em... em bảo sao?

- Anh không vui sao?

Anh thực sự choáng váng, phải mất một lúc anh mới trấn tĩnh lại.

- Không lẽ anh muốn từ bỏ đứa bé?

- Anh...

Cô mỉm cười, nụ cười rất quyến rũ.

- Em tuyệt đối không bỏ con chúng ta.

- Em...

- Anh nên chấm dứt với người phụ nữ đó đi!

Vừa đây còn là một cô gái kiêu nhược yếu ớt, Lâm Nguyệt Linh thoát cái đã quắc mắt nhìn anh, gương mặt gột sạch vẻ yếu đuối, thay vào đó là nét sắc sảo lạnh lùng. Vương Lâm bỗng thấy hai tay lạnh ngắt lớp nhớp mồ hôi.

- Em cho anh ba ngày để giải quyết dứt điểm với cô ta, qua ba ngày nếu anh vẫn chưa giải quyết xong, đích thân em sẽ gặp cô ta.

Nói dứt lời Lâm Nguyệt Linh đứng dậy cầm túi sách bỏ đi.

- Cô muốn cái gì? – Rất ít khi Vương Lâm tức giận như thế, trán anh nổi cả gân xanh, tay anh siết chặt lấy bàn tay của cô.

- Hừ, anh hỏi tôi muốn gì?

Lâm Nguyệt Linh cười nhạt.

- Phải, cô muốn gì? - Vương Lâm gần giọng.

- Tôi muốn sinh con, tôi muốn anh dứt khoát với người đàn bà kia, tôi muốn con tôi phải có cha! – Lâm Nguyệt Linh cười gần.

- Tôi không thể bỏ Bạch Khiết! – Vương Lâm lẩm bẩm đau khổ.

- Nếu anh đã yêu cô ta như thế sao còn vụng trộm với tôi? – Cô cười khẩy. – Phải, chính tôi đã cố tình không uống thuốc ngừa thai, nhưng dù gì nó cũng là giọt máu của anh!

Nói đến đây mắt cô rơm rớm, Vương Lâm cũng hoang mang, đứa bé cô mang trong bụng là con của anh, sao anh có thể tàn nhẫn chối bỏ nó, nhưng còn Bạch Khiết...

- Không lẽ anh thực sự muốn em bỏ con hay sao?

Nước mắt Lâm Nguyệt Linh rơi lã chã, Vương Lâm vẫn đứng im không nói gì, nhìn nét mặt hoang mang của anh cô nói tiếp.

- Em thực sự rất yêu anh, ngay cả con chúng ta cũng cần anh...

- Đủ rồi...

Vương Lâm ngắt lời cô ôm mặt ngồi xuống ghế.

- Nếu anh không muốn em ở đây nữa em sẽ về...

Nói rồi cô gạt nước mắt đẩy cửa bước ra.

Chỉ còn lại một mình Vương Lâm, một mình anh... Bạch Khiết... Anh xin lỗi...

Anh thực sự rất yêu cô nhưng còn đứa con của anh...

Anh phải làm sao?

Giấy trắng mực đen rành rành, anh không thể không chấp nhận sự thực...

- Anh Lâm!

Bạch Khiết bất ngờ bước vào khiến anh giật mình.

Thấy anh có vẻ khàng khác, Bạch Khiết có vẻ lo lắng.

- Anh có chút chuyện cần suy nghĩ...

- À, khi nãy có cô nữ sinh thực tập đến gặp anh đây, hai người đã...

- Anh gặp rồi! – Vương Lâm nói gọn. – Hôm nay anh không khỏe, có lẽ anh sẽ về nhà, tối nay không đến nhà em được rồi.

- Ủ, có cần em mua thuốc cho anh không?

- Không cần đâu! – Vương Lâm nhìn cô và mỉm cười.

Bạch Khiết cũng mỉm cười đáp lại rồi nhẹ nhàng ôm cổ anh hôn lên trán, cô định tối nay sẽ mua cái gì thật ngon cùng ăn tối với Vương Lâm và nói cho anh biết mình đã có thai để cùng tổ chức đám cưới, cô không muốn làm một cô dâu bụng lớn nhưng thấy anh không khỏe cô cũng không ép.

- Lát nữa anh đưa em về nhé!

- Thôi, anh mệt cứ về nghỉ đi! – Cô xua tay mỉm cười rồi ôm tập tài liệu đi ra, nhìn theo bóng cô, lòng anh trĩu nặng.

Xin lỗi... Tối hôm đó, trong lúc Dương Mẫn đang nằm trên giường vắt chân ghê ngoa hát véo von.

- Yêu đời quá nhỉ? – Không biết anh đã xuất hiện ở cửa phòng từ lúc nào.

- Hi, chứ em làm gì bây giờ, không lẽ chạy sang phòng anh quậy để anh la em?

- Chắc, ai bảo anh sẽ la em?

Dương Mẫn trề môi, điệu bộ “Còn ai trồng khoai đất này?” vừa ngứa mắt vừa tức cười khiến anh chỉ muốn lại nhéo má cho mấy cái. Anh đi tới ngồi xuống giường kéo cô ôm vào lòng.

- Hay là dọn qua phòng anh luôn đi.

Dương Mẫn trở mắt nhìn anh như nhìn thấy người hành tinh.

- Trời ạ, làm gì mà trở mắt ra thế? – Anh bật cười hôn lên trán cô.

- Làm... làm... sao... làm...

Anh nghe rõ cả tiếng tim cô đập, anh vừa buồn cười lại vừa thương.

- Thế hai ngày vừa rồi chẳng phải mình ở chung phòng à? – Anh bật cười.

- Nhưng mà...

- Với lại có ai đòi vợ chồng cưới nhau gần cả năm trời mà mỗi người nằm một phòng không? – Anh chép miệng ra vẻ không hài lòng. – Em mà cứ như thế này không khéo người ta hiểu lầm...

- Không hài lòng thế nào? – Dương Mẫn phụng phịu tựa đầu vào lòng anh.

- Thì tưởng anh có vấn đề... - Anh nói tỉnh bơ. – Tưởng vợ chồng mình li thân chứ sao!

Nghe anh nói vậy Dương Mẫn ôm bụng cười ngặt nghẽo làm anh xấu hổ xô cô ra giường.

- Cho em mười lăm phút, có đứng dậy không thì bảo?

Lâu lắm mới nghe cái giọng ra lệnh này, “bản năng nô lệ” trong cô bỗng nhiên bùng tình, Dương Mẫn liền quyết nước mắt đứng dậy.

- Thôi được rồi, kể ra nằm cùng với một người đẹp trai lại biết kiềm chế như anh em cũng không mấy thiệt thòi. – Cô chép miệng. – Nhưng mà hứa với em.

- Hứa gì?

- Hứa không được ăn mặt mát mẻ, không được “đòi hỏi”, nói chung là cấm... cấm...

- Cấm cái gì, he he.

Nhìn mặt anh nham nhở hết biết, Dương Mẫn mắc cỡ đỏ quau.

- Cấm cái gì thì anh phải biết chứ! Hứ! Cứ làm như ngây thơ lắm...

Nói rồi cô lùng bùng ôm nềm ôm gối đi định đi xuống phòng anh.

- Ê! Ôm đi đâu đó?

- Thì di cư xuống phòng anh!

- Thôi, bỏ lại chăn gối đi! – Anh xua tay. – Phòng anh có đủ hết rồi, em chỉ cần đem quần áo với đồ dùng cá nhân xuống thôi.

Vậy là hai vợ chồng hì hục dọn dẹp, quần áo và đồ dùng của Dương Mẫn lần lượt được chuyển xuống, chăn gối thì đóng gói cất vào tủ, anh phụ trách việc chuyển đồ, cô thì lau dọn phòng, hai vợ chồng cùng nhau dọn dẹp hơn một tiếng thì xong.

Nhìn căn phòng quen thuộc bỗng chốc vắng tanh Dương Mẫn cũng cảm thấy hơi bồi hồi.

- Thôi, tao đi nhé, tao dọn đến phòng to hơn, hihi, nhưng tao sẽ không quên mày đâu!

Cô vỗ nhẹ lên mấy bức tường rồi theo anh đi xuống nhà, kể ra cũng thật kì lạ, hì hục dọn dẹp xong hết rồi mà cô vẫn chưa hiểu tại sao mình lại đồng ý dọn xuống ở cùng phòng với anh.

- Nhưng mà...

Cô chợt thấy phân vân.

- Sao?

- Nhưng mà em ăn ở không gọn gàng như anh... lỡ được hai ngày mà anh đuổi em lên thì mất mặt lắm!

Nhìn gương mặt trẻ con lưỡng lự của cô anh bật cười.

- Anh hứa không đuổi, được chưa ạ?

- Hứa không mắng luôn đi!

- Hên xui!

Anh nhún vai.

Quần áo của dương Mẫn không nhiều, vốn vụn chỉ có sáu bảy cái quần jean, vài cái áo pull, hai ba bộ đồ ngủ và một ít đồ lót. Không biết anh đã âm mưu từ bao giờ mà đã dọn trống hẳn một ngăn tủ cho cô. Dương Mẫn xếp lại quần áo bỏ vào tủ, cô cũng không có kem phấn gì nhiều, chỉ có một bàn chải đánh răng, hai thỏi son môi, một tuýp sữa rửa mặt, cô đem vào phòng vệ sinh của anh bỏ lên bồn rửa mặt.

- Phòng anh thơm quá! – Cô chun mũi hít hít.

- Hi, anh mà, đâu có như cái tổ cú của em! – Anh trêu.

- Xì, phòng em cũng sạch mà! Chỉ là không đến mức “quá” như anh thôi!

Quả thật phòng anh có một mùi gì đó rất dễ chịu, không phải nước hoa hay nước xịt phòng, Dương Mẫn cứ hít lấy hít để ra vẻ thỏa mãn lắm, thăm quan phòng anh chán chê cô nằm dài lên giường, chiếc giường êm ái thoải mái vô cùng. Mọi thứ trong phòng anh đều bày biện trang nhã đơn giản, một tủ quần áo lớn âm tường, bàn làm việc kê ở góc phòng, cạnh giường có một bàn nhỏ để đèn đọc sách và đồng hồ báo thức điện tử. Chào...

Cô vùi mặt vào gối, mùi của gối cũng thơm.

- Em biết rồi, cái mùi thơm này là mùi của anh, he he. Đúng rồi, là mùi của anh.

- Trời ạ, em lảm chuyện quá!

- Mà anh nha, âm mưu dụ em xuống từ trước phải hông?

- Ha ha, sao nói thế?

- Thì anh vốn ngủ một mình mà có hai gối, còn dọn tủ sẵn cho em bỏ đồ nữa, chắc, em dại nên bị anh dụ dỗ rồi! – Cô chép miệng.

- Ha ha, đúng là không ai lảm chuyện như vợ anh, thôi, cũng muộn rồi, em buồn ngủ thì ngủ trước đi, anh phải làm vài việc.

- Ừ! Em thích ngủ giường xịn, thích mùi của anh, thích ôm anh nữa!

Dương Mẫn mỉm cười xu nịnh. Anh xoa đầu cô hôn lên trán rồi lại bàn làm việc kéo ghế ngồi xuống.

Căn phòng bỗng chốc lại yên lặng, chỉ còn tiếng bút sột soạt trên giấy, dáng anh cao cao, bờ vai rộng nhìn từ sau rất đẹp, Dương Mẫn lặng lẽ nhìn anh từ phía sau, lòng thật sự cảm thấy rất hạnh phúc, chiếc giường quá êm ái, cô ngủ quên từ bao giờ không hay. Đến khi anh làm việc xong quay lại thì cô đã ngủ say, anh nhẹ nhàng kéo chăn nằm xuống cạnh cô.

Căn phòng rộng thế này, đêm nào cũng vậy, làm việc xong anh lại ảm thấy trống trải, từ khi có cô, cảm giác ấy càng khó chịu hơn. Anh mỉm cười nhẹ nhàng ôm lấy cô, dù vợ anh ham ăn ham ngủ nhưng ít ra có cô căn phòng này cũng có thêm hơi ấm. Dương Mẫn khẽ tựa mình, chếp chếp miệng mấy cái rồi ngủ tiếp.

- Thế này mà cứ ra vẻ sợ sệt, giờ lại lăn ra ngủ thế này, đúng là ngốc!

Anh hôn yêu vào trán cô, thoát cái đã gần hai giờ sáng, anh với tay tắt điện rồi nhắm mắt lại, đêm nay anh thực sự rất vui... Buổi sáng mở mắt ra, anh nhìn sang bên cạnh để chắc rằng cô vẫn nằm đó, anh ước sao có thể giữ lại khoảnh khắc ấy, lúc cô vòng tay ôm lấy anh và ngủ thật ngon lành.

“Anh yêu em”

Anh nghĩ thầm và tự mỉm cười với ý nghĩ ấy.

Lúc cô tỉnh giấc thì thấy anh đang khom lưng ủi đồ. Cô dụi dụi mắt, từ trước đến giờ quần áo anh cô giặt nhưng chưa từng ủi cho anh một cái áo nào, mà nói cho đúng thì cô cũng chẳng biết ủi quần áo.

Nghe tiếng cô ngáp, anh quay lại mỉm cười.

- Dậy rồi à? Em ngủ như heo ấy, chắc trời có sập cũng chẳng biết.

- Kệ em!

Dương Mẫn dụi dụi mắt lờ mờ đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

Chiếc bàn chải nhỏ của cô được để ngay ngắn bên cạnh bàn chải của anh, bất giác Dương Mẫn mỉm cười, cảm thấy hết sức hạnh phúc.

Lúc cô đánh răng rửa mặt xong thì anh đã ăn mặc chỉnh tề. Nhìn đồng hồ đã gần bảy giờ, cô bỗng thấy hối hận, đồ ăn sáng còn chưa nấu, lại để anh đi làm bụng đói. Nhìn mặt cô bí xị, anh nhẹ bật cười xoa đầu.

- Mai anh dậy thì gọi em dậy với! – Cô ngược mắt nhìn anh.

- Hì hì, tại thấy em ngủ ngon quá không nỡ gọi. Được rồi, mai anh sẽ gọi, dù sao anh cũng thích ăn đồ em nấu hơn.

Anh hôn lên trán cô rồi xách cặp đi làm.

Dương Mẫn bỗng thấy băng khuâng quá đỗi, đây chẳng phải là cuộc sống mà cô ao ước hay sao, nhớ lại những ngày đầu khốn khổ, cô chợt mỉm cười.

Anh thay đổi, cô cũng thế, chẳng biết từ bao giờ cô đã yêu anh hơn, yêu hơn rất nhiều.

Sáng hôm ấy Bạch Khiết dậy muộn, cơ thể cô mệt mỏi dị thường, miệng cũng khô đắng. Cô vịn thành giường đứng lên thì lão đảo ngã xuống.

- Thôi chết rồi!

Bạch Khiết lảo bẫm. Bây giờ cô mới nhận ra toàn thân mình nóng như hòn than, mọi thứ trước mắt cứ méo mó dần đi. Cô vội với tay lên đầu giường lấy điện thoại, đầu cô cứ hoa lên, Bạch Khiết gắng gượng nhìn vào màn hình, mọi thứ cứ mờ đi, đầu đau như muốn vỡ tung, cô cuống cuống tìm số Vương Lâm.

- Anh mau đến đi... em... em không xong rồi...

Đó là giây phút cuối cùng cô còn nhận thức được trước khi ngã ra sàn nhà ngất lịm đi.

- Alo! Alo!

Đầu dây bên kia lo lắng hét lên nhưng chiếc điện thoại đã tuột khỏi tay cô.

Trong cơn mơ màng, Bạch Khiết lại mơ thấy hình ảnh một người đàn mặc áo trắng, ngồi bên chiếc giường trắng...

Mùi thuốc sát trùng là thứ mùi mà Bạch Khiết ghét nhất. Chỉ cần một chút thôi là cô đã cảm thấy buồn nôn, ớn lạnh.

Cô cố mở mắt ra nhưng thứ ánh sáng kia cứ chiếu thẳng vào mắt cô.

- May quá, chị tỉnh lại rồi!

Có tiếng ai đó nói.

- Cảnh Liên...

- Trời ạ, bệnh quá lúc lỉn hết rồi, em là Thiên Kỳ đây mà!

- À...

Cô ngược mắt nhìn lên. Lại là anh chàng đẹp trai ấy.

- Khi này tôi gọi nhầm cho cậu à?

- Ủ, còn tỉnh chán, thế mà cứ sợ bị sao rồi! – Thiên Kỳ mỉm cười đặt tay lên trán cô. – Chị bớt sốt rồi, lát nữa tình yêu của chị sẽ mang cháo đến, cứ yên tâm mà dưỡng bệnh đi!

Bạch Khiết phì cười, cậu ta lúc nào cũng thích bông lơn.

Thiên Kỳ ngồi trên chiếc ghế, hai tay tì vào giường bệnh chống cằm nhìn cô mà cười, cô vừa buồn cười vừa thấy kì cục.

22. Chương 23

Chương 23 - Nhìn tôi lạ lắm à?

Anh đang định trả lời thì cô y tá đưa tờ phiếu xét nghiệm tới.

- Anh là chồng bệnh nhân phải không?

- Phải!

Thiên Kỳ mỉm cười hết sức ranh mãnh, Bạch Khiết cũng bật cười, lại còn lăm trờ như thế.

- Vợ anh ngất là do suy nhược cơ thể do làm việc quá sức đồng thời chị nhà lại đang có thai...

- Cái gì?? – Anh trở mắt nhìn cô y tá.

Nhìn gương mặt của anh, cô y tá liền cau mày trách.

- Sao anh vô trách nhiệm thế, vợ anh có thai mà lại không biết, đúng là...

Nói rồi cô y tá đặt tờ giấy xét nghiệm lên bàn, đồng thời lườm Thiên Kỳ một cái rồi mới bỏ đi.

- Chỉ được cái đẹp mã, thanh niên thời nay đúng là vô trách nhiệm, không hiểu sao lại cười cái loại ấy làm chồng...

Cô ta đi rồi mà hai người còn nghe tiếng, Bạch Khiết bây giờ mới phì cười.

- Ha ha, cái tội nghịch ngu, tự dưng lại bị ch-ửi.

- Ai mà biết như thế chứ!

Anh lúng túng gãi đầu càng khiến cô buồn cười.

- À, mà tôi nhờ cậu chuyện này.

- Sao ạ?

Bạch Khiết thu lại nụ cười, gương mặt cô bỗng trở nên đăm chiêu.

- Cậu đừng nói cho Vương Lâm, à không... mọi người biết là tôi có thai.

- Hả? Anh ấy chưa biết?

- Lắm chuyện quá! Trả lời dứt khoát, có được hay không?

- Dạ, em xin thề ạ! – Anh làm bộ đưa tay lên trời. – Con Thiên Kỳ xin thề với trời, nếu mà để cho ai biết chị Bạch Khiết có thai con sẽ...

Bộ dạng của anh lại khiến cô bật cười.

- Thôi được rồi, cậu về đi làm đi, dù sao cũng phải cảm ơn cậu.

- Đợi anh Lâm đến rồi em về cũng được, mà chị cho em nợ cánh cửa nhà chị...

Nghe đến đây Bạch Khiết mới giật mình.

- Tại em cuống quá nên...

- Trời ạ. Thế cậu để vậy mà đi... đồ đạc của tôi...

- Mà chị đừng lo, em kêu thợ tới sửa xong rồi, haiz, chỉ thay cái khóa thôi. Mà em thay hẳn cho chị bộ khóa tốt rồi, ai dờ cửa nẻo kiểu gì mà đạp có một cái đã...

- Cậu muốn chết hả?

- Thôi, em biết lỗi rồi mà!!

Miệng thì mắng, tay thì đánh nhưng lòng Bạch Khiết lại thấy biết ơn, , cậu mà không đạp cửa chạy vào không biết cô đã ra sao rồi. Nán lại với cô một lúc rồi Thiên Kỳ cũng ra về. Một mình Bạch Khiết ở lại, không biết bao giờ Vương Lâm sẽ tới, anh vốn rất quan tâm cô, không hiểu sao hôm nay lâu như vậy mà không tới. Có lẽ anh đang bận gì đó...

Cô lặng lẽ đặt một tay lên bụng, lần đầu cô làm mẹ đã bất cẩn như vậy, suýt nữa thì...

Y tá đã dặn là phải tĩnh dưỡng, ăn uống thật điều độ, thể trạng cô vốn không tốt, nếu cứ làm việc với cường độ lớn như thế, không ai dám chắc điều gì có thể xảy ra.

Căn phòng chỉ có một mình cô, Bạch Khiết bắt đầu cảm thấy bứt rứt khi phải nằm một chỗ và mở mắt ra nhìn mọi thứ xung quanh. Cô nhắm mắt lại, hi vọng giấc ngủ sẽ khiến thời gian trôi đi nhanh hơn. Dù Bạch Khiết là người phụ nữ kiên cường nhưng lúc này đây, cô rất cần một người đàn ông yêu thương che chở, cần một vòng tay bảo bọc cả hai mẹ con. Cô không thể trách Vương Lâm, công việc ở tập đoàn nhiều như thế...

Chẳng biết cô thiếp đi lúc nào, khi tỉnh lại nhìn lên đồng hồ treo tường đã thấy hơn một giờ chiều.

Vương Lâm vẫn chưa đến, Bạch Khiết vịn tay xuống giường ngồi dậy, lúc nhìn qua thì thấy có một hộp cháo đặt trên bàn, tự nhiên cô thở phào, lòng có chút an tâm. Sờ tay vào thấy hộp còn nóng, nụ cười lặng lẽ nở trên môi cô, chắc Vương Lâm đang đi đâu đó...

- Chị dậy rồi à?

Cửa phòng vừa mở ra, nụ cười đã tắt ngấm trên môi cô. Không phải Vương Lâm mà là Triệu Thiên Kỳ.

- Cậu...

- À, anh Lâm có việc bận, cần thu xếp nên nhờ em tới. Biết thế nào bà chị nhìn thấy cũng thế mà!

Lời giải thích của cậu phần nào đó khiến cô nguôi ngoai.

- Cảm ơn cậu!

- Không sao, chị ăn cháo đi! – Anh xoa xoa hai tay. – Em biết thấy em chắc chị không vui, nhưng để chị ở đây thì...

- Xin lỗi cậu. – Bạch Khiết không hiểu sao mình lại nổi nóng như thế.

- Thôi, chị ăn đi, em đợi chị ăn hết rồi về!

Bạch Khiết gật đầu, lòng cô cũng thấy áy náy vì cách cư xử của mình. Thiên Kỳ thì không bận tâm, cậu biết cô lúc này chỉ muốn ở bên Vương Lâm, nhưng cái kẻ phá bình là cậu cứ chen vào, bảo sao không bực.

Cháo hơi nhạt, lại có mùi khô, nhưng tha có cái ăn còn hơn là không.

- Cháo cậu nấu à? – Bạch Khiết phá vỡ sự im lặng trước.

- Vâng, hì hì, xem để quên nên...

- Cũng không tệ, nói chung là còn ăn được. Không ngờ hôm nay tôi vinh hạnh được ăn cháo do cậu ẩm nhà Triệu gia nấu, ha ha!

Anh cũng cười, gương mặt đẹp trai lúc cười lại càng dễ mến, Bạch Khiết chợt tự hỏi không biết chủ tịch lúc cười sẽ thế nào nhỉ?

- À, bao giờ thì tôi xuất viện được?

- Khoảng hai ngày nữa, bác sĩ bảo chị bị suy nhược, ờ... - Anh lục túi kiểm tờ giấy xét nghiệm. – Đau dạ dày, bị cảm nhẹ, tụt huyết áp, ôi mẹ ơi, nói chung là quá trời, chị ghê thật ấy, từng ấy bệnh mà...

- Xời, toàn mấy cái bệnh vặt.

- Lại thế rồi, vặt mà xui như thế! – Thiên Kỳ có vẻ không bằng lòng trước thái độ coi nhẹ sức khỏe của cô. – Chị không nghĩ đến mình cũng nên nghĩ đến đứa bé, thôi được rồi, nếu chị thềm làm việc quá thì thằng em sẽ lấy “công việc” đến cho chị làm!

Nghe cậu nói một dây, Bạch Khiết phì cười.

- Ồ, cứ bảo Vương Lâm mang tới cho tôi là được! - Vâng. Em đã báo với phòng nhân sự và anh Hai em là chị nghỉ ốm rồi, chị đừng lo.

- Cảm ơn cậu.

Bạch Khiết mỉm cười, cô bỗng thấy biết ơn cái anh chàng trẻ con này. Kể ra lúc này đây có anh ở bên mình cô cũng thấy bớt cô đơn.

Nhìn Bạch Khiết, bàn tay anh bỗng siết chặt lại. Anh làm bộ quay mặt đi nơi khác để cô không nhìn thấy vẻ do dự trên mặt mình.

Anh thực sự rất lo cho cô, thật ra anh đã nói dối, rằng Vương Lâm đã nhờ anh đến chăm sóc cô. Y tá đã nói đừng để cô bị chấn động mạnh lúc này, nếu không sẽ nguy hại tới đứa bé.

- Sao vậy?

- À, em ra ngoài hút thuốc một lát nhé!

Không giống như ông anh Triệu Thiên Minh lúc vào cũng giỏi kiềm chế, Thiên Kỳ sống rất bản năng, những chuyện khó chịu thường không giấu được trong lòng.

Anh không ngờ Vương Lâm lại là tên nguy quân tử như thế. Sáng nay lúc anh đi về, vốn định sẽ gọi điện cho Vương Lâm báo cho anh ta số phòng và bệnh viện nơi Bạch Khiết nằm, vừa rút điện thoại ra, anh đã thấy Vương Lâm từ đằng xa đi tới tay trong tay cùng một cô gái lạ, họ đi ngang qua và không nhận ra anh.

Hai người đi vào bệnh viện để làm gì?

- Anh ơi, con chúng mình là trai hay gái nhỉ? – Cô gái kia tựa đầu vào vai Vương Lâm hỏi nhỏ.

Thiên Kỳ choáng váng ngơ ngác nhìn theo, không phải anh ta đã có con với Bạch Khiết hay sao? Sao lại còn xuất hiện một cô gái?

Anh lặng lẽ đi theo sau hai người, anh lại nghe cô gái kia nói.

- Anh vẫn chưa nói gì với cô ta hay sao?

Một lúc sau Vương Lâm mới thở dài nói.

- Không, anh không biết phải mở lời với cô ấy như thế nào...

Ngay lập tức, cô gái kia liền rút điện thoại ra hình như muốn gọi cho ai đó thì anh Vương Lâm giật lại.

- Anh xin em đừng Linh! Bạch Khiết đang không khỏe...

- Vậy đợi chị ta khỏe rồi em sẽ nói với chị ta!

Nghe đến đây Thiên Kỳ chỉ muốn chạy theo nắm lấy cổ áo Vương Lâm mà đâm vào mặt. Chẳng lẽ đứa con Bạch Khiết mang không phải là con anh ta? Mà cũng đúng, Bạch Khiết hình như vẫn chưa nói gì với Vương Lâm hơn nữa đây không phải chuyện mà cậu có thể xen vào. Thiên Kỳ lặng người một lúc và quyết định sẽ báo cho anh ta biết Bạch Khiết đang nằm dưỡng bệnh ở đây, xem thái độ của anh ta như thế nào.

- Alo? – Điện Thoại vừa rung, Vương Lâm lập tức nhấc máy.

- Anh đến bệnh viện M, chị Bạch Khiết đang nằm ở phòng 24, tầng 3.

- À, cậu thiên Kỳ đây phải không? – Vương Lâm nói. – Nhưng tôi đang bận giải quyết công việc, phiền cậu...

- Chị ấy bệnh rất nặng! – Cậu cố kiềm chế để không hét lên, sao trên đời lại có kẻ tráo tráo như thế?

- Vậy tôi sẽ thu xếp để tới, chào cậu, cảm ơn cậu đã lo cho cô ấy. Nói rồi Vương Lâm cúp máy.

Ít khi Thiên Kỳ tức giận như thế, đây không phải là chuyện anh có thể xen vào, nhưng anh thực sự thấy rất tội Bạch Khiết. Cô không đáng bị như vậy!

Bây giờ anh phải làm sao? Im lặng làm ngơ, coi đó không phải là chuyện của mình hay sẽ thế nào?

Anh thực sự rất rối.

Thiên Kỳ siết chặt hai bàn tay, đang định đi vào thì nghe một tiếng “xoảng”.

- Cô... cô nói sao?

Tiếng Bạch Khiết hoang mang và run rẩy.

- Chị còn không tin? Hừ, giấy trắng mực đen như thế này còn không chịu tin hay sao?

Chính là giọng của cô gái kia. Thiên Kỳ biến sắc vội chạy vào phòng thì thấy Bạch Khiết bần thần, đôi mắt hoang mang, cô gái kia đang nhìn cô với vẻ đặc thắc.

- Đủ rồi! Cút... cút ra khỏi đây!

Bạch Khiết gào lên, nước mắt lã chã.

Cô gái kia chỉ cười khẩy bỏ lại tờ giấy xét nghiệm rồi đi ngang qua người cậu.

- Làm sao... làm sao anh có thể đối xử với em như thế? Hả?

Bạch Khiết ngửa mặt gào lên rồi nhìn cậu, ánh mắt hoang mang đau đớn đến cùng cực.

- Sao cậu giấu tôi? Cậu đã biết rồi phải không?

Anh không nói, không biết phải nói gì lúc này. Bỗng anh thấy cô ôm lấy bụng, gương mặt bỗng chốc tái đi, trán cô lấm tấm mồ hôi.

- Chị Bạch Khiết!

Anh vội vàng đỡ lấy cô, chỉ thấy cô toàn thân lạnh ngắt, tấm drap máu loang lổ.

- Bác sĩ, bác sĩ đâu! Lại một lần nữa cô mơ thấy người đàn bà áo trắng đang ngồi chiếc giường trắng, giấc mơ ấy vẫn ám ảnh cô từ thời niên thiếu, nhưng có một điều lạ, lần này bà ta không ngồi yên.

Cảm giác sợ hãi trong cô càng tăng lên theo nhịp tay đung đưa của người đàn bà đó. Nỗi sợ hãi dần xâm chiếm lấy cô, một nỗi đau đớn mơ hồ dần lớn lên trong cô, dường như đó không chỉ là nỗi đau trong tâm trí mà nó lan ra cả cơ thể.

Hình như người đàn bà đang hát, một bài sơn ca, rồi dường như bà ta nhận ra sự có mặt của cô, tiếng hát im bặt, cánh tay cũng ngừng đung đưa.

- Chị... chị là ai?

Bạch Khiết run rẩy lên tiếng. Bất ngờ người đàn bà đó quay đầu lại, đó chính là cô và điều khiến cô kinh hãi hơn cả chính là trên tay cô đang ẵm một đứa bé.

- Không!

Bạch Khiết hét lên và tỉnh giấc. Toàn thân cô ướt đầm mồ hôi, dường như có cả nước mắt đang lăn dài trên má.

Tiếng hét của cô khiến Thiên Kỳ đang ngồi ngủ gục bên giường giật bắn.

- May quá, chị tỉnh lại rồi...

- Không... con của tôi... con của tôi! – Gương mặt cô đầm đìa nước mắt, hai tay ôm chặt lấy bụng.

Thiên Kỳ vội nắm lấy tay cô dịu giọng an ủi.

- Đứa bé không sao, chị đừng lo.

- Thật không? – Cô ngược đôi mắt hoảng loạn nhìn anh.

- Thật, chị mau nằm xuống, đừng cử động mạnh.

Nghe vậy, Bạch Khiết ngoan ngoãn nằm xuống để anh kéo chăn đắp lên.

Đã gần hai giờ sáng, bệnh viện im ắng đến lạnh người, lâu lâu lại nghe tiếng bước chân vọng trên hành lang.

Anh ngồi đó rót đầy một cốc nước rồi lấy vài viên thuốc đưa cho cô. Bạch Khiết chống tay ngồi dậy, trông cô xanh xao, đôi môi nhợt nhạt cổ nặn ra một nụ cười.

- Cảm ơn cậu.

- Chị mau uống thuốc đi.

- Sao cậu tốt với tôi thế? – Cô hỏi. – Tốt với tôi cũng chẳng có lợi đâu, cậu biết đấy.

Anh cảm thấy hơi khó chịu trước lời nói của cô nhưng biết tâm trạng cô không tốt nên cậu chỉ cười.

- Em không biết. Chắc tại em thấy chị đáng thương quá...

Bạch Khiết nhếch môi cười nhạt, cô vốn rất ghét hai từ “đáng thương”, mỗi khi nghe ai đó nói mình đáng thương, cô lại cảm thấy nhục nhã vậy mà lúc này, cô chỉ cười. Phải, cô đáng thương, cô vẫn cho rằng mình thông minh, mình có thể làm tất cả, vậy mà ngay cả người đàn ông mình yêu cũng không thể giữ.

- Em xin lỗi.

Biết mình đã lỡ lời, Thiên kỳ cảm thấy vô cùng áy náy nhưng cô chỉ xua tay. Rồi, cả hai đều im lặng, mãi một lúc sau, anh mới lên lên tiếng.

- Em đi mua cái gì cho chị ăn nhé.

Cô vốn định nói không cần nhưng rồi lại gật đầu. Dù cô có muốn chết thì cô vẫn phải sống mà nuôi đứa bé trong bụng, lẽ nào bắt nó phải chết theo mình.

Cô lặng lẽ tựa đầu lên tường, cô không mất tất cả, cô chỉ mất Vương Lâm vào tay người đàn bà khác, đó không phải là tất cả những gì cô có, Bạch Khiết này vẫn còn sự nghiệp, chẳng lẽ một Bạch Khiết kiên cường lại để những chuyện như thế quật ngã hay sao? Đã nghĩ như thế mà sao cô vẫn ứa nước mắt, khóc không

phải là một cái tội, nhưng khóc trước mặt người khác là một nỗi xấu hổ, một sự sỉ nhục vào lòng tự tôn của cô.

Đường như hiểu được những suy nghĩ đó của cô, anh vội đi ra ngoài.

Dù cô có kiên cường đến đâu thì cô cũng chỉ là một con người, cô đã tự nhủ sẽ nhắm mắt làm ngơ tất cả nhưng sao tận sâu trong lòng vẫn oán hận, căm ghét hai con người đó. Cằm giắc bứt rứt, đau đớn như bị chó dại cắn từng giây từng phút hành hạ cô. Làm sao cô không đau đớn, không căm hận khi Vương Lâm đã lên lút đâm sau lưng cô, nước mắt cứ không ngừng tuôn rơi, Bạch Khiết cuối cùng cũng phải khóc như một người phụ nữ, một người phụ nữ bị phản bội.

Vương Lâm vẫn cười nói với cô, cô đã không hề nhận ra sự phản bội đó, đã bao nhiêu lần anh nghe điện thoại của người đàn bà đó trước mặt cô? Đã bao lần anh nói dối cô để đến ngủ với cô ta? Anh không biết hay giả vờ không biết mình đang chà đạp lên sự tôn nghiêm của cô?

Một phụ nữ bản lĩnh đến đâu mỗi đêm trở về đều cần một vòng tay ấm áp, vòng tay đó giống như một phép màu, một điều không thể thiếu, dù cuộc đời có sóng gió ra sao, vòng tay đó cũng sẽ là bến đỗ bình yên cho cô, là nơi cô có thể khóc, có thể cười, có thể nghỉ chân khi mệt mỏi. Bạch Khiết tự lừa dối bản thân rằng không có anh cô vẫn sống tốt, nhưng tại sao chính bản thân cô cũng không thể tin điều dối trá đó?

Giờ đây cô phải làm sao? Con cô phải làm sao? Cô có tiền tài, nhan sắc nhưng lại đánh mất người đàn ông mà cô yêu thương. Bạch Khiết run run đưa tay lau nước mắt thì nước mắt chỉ càng chảy nhiều hơn, nhiều hơn... lau đến rất cả hai má mà sao vẫn không hết nước mắt. Có vẻ như tình yêu quá lớn của cô đủ để thay đổi lòng người, cũng có thể người đàn bà trong lòng Vương Lâm đã chết, chết thật sự nên hồi ức cũng héo tàn theo. Những thứ ta vốn khổ sở kiếm tìm, khi không nhìn thấy thì cũng đành chịu nhưng nhiều lúc vô tình phát hiện ra mà lại phải bất lực nhìn nó rơi tuột qua kẽ tay, Vương Lâm chính là “thứ” đó.

23. Chương 24

Chương 24 Người chiến thắng đôi khi không cần tỏ ra ta đây chiến thắng nhưng không ai không hiểu rằng người đó đã chiến thắng. Lâm Nguyệt Linh là loại người thế nào, Vương Lâm biết rõ, thế nhưng không hiểu sao anh không thể rời xa cô, cứ như xung quanh cô có những bức tường mềm, chỉ cần anh bỏ đi, lập tức sẽ bị ngăn cản một cách êm ái, đến mức anh không thể nổi giận.

Mỗi ngày Lâm Nguyệt Linh đều gọi anh đến căn hộ riêng để ăn tối, cô rất dịu dàng, quan tâm tới anh cũng hết sự chu đáo và quan trọng hơn hết là không bao giờ nhắc tới hai từ “Bạch Khiết” như nó chưa từng tồn tại. Lâm Nguyệt Linh nấu ăn rất ngon chứ không như Bạch Khiết không biết nấu nướng, chỉ toàn mua những thức ăn sẵn về cho anh.

Hai người ngồi ăn cơm bên nhau, anh hầu như không nói gì, cô nhẹ nhàng hỏi han công việc của anh, hỏi tới đâu anh trả lời tới đó như đang trả bài.

- Em định cuối tuần này đưa anh về ra mắt cha mẹ.
- Em nói sao? – Vương Lâm thật sự bất ngờ, anh buột chén cơm nhìn cô.
- Sao anh sững sốt vậy? Dù gì em cũng có thai hơn hai tháng rồi, anh định để em sinh con rồi mới kết hôn, hay muốn em làm cô dâu bụng lớn?

Cô nói nửa đùa nửa thật nhưng anh chỉ cảm thấy như có cái gì vụn vỡ trong mình. Lần này anh thực sự không nhịn nổi nữa, anh đẩy ghế đứng lên.

- Anh làm sao vậy?
- Anh sợ nhớ co việc phải tới công tập đoàn.

Nói rồi Vương Lâm cầm lấy áo vest và cặp đi ra cửa.

- Đứng lại! – Lâm Nguyệt Linh biến sắc nhìn theo anh.

Cô cũng đứng phắt lên.

- Anh còn quan tâm tới cô ta? Anh thật sự vẫn còn nhớ tới cô ta?

- Phải! – Vương Lâm cũng quay lại, rất ít khi anh nổi giận tới mức ấy. – Anh vẫn quan tâm tới cô ấy, luôn luôn quan tâm tới cô ấy, em có hiểu không?

Anh gần như hét lên.

- Anh đã sai, ngay từ đầu anh đã sai! Đáng lẽ anh không nên lén lút sau lưng cô ấy, đáng lẽ anh và em không nên có đứa bé ấy. – Anh cay đắng chỉ tay vào bụng cô. – Em không hiểu hay em giả vờ không hiểu? Người anh cần là Bạch Khiết, nhưng vì em, anh đã phải phản bội cô ấy. Trong lúc em hờ hững làm người chiến thắng thì cô ấy phải cô đơn ở bệnh viện, không ai chăm sóc, không ai quan tâm. Nguyệt Linh, em ác lắm, em đừng tưởng chuyện em đến gặp cô ấy anh không biết, em sẵn sàng chà đạp lên người khác để đạt được thứ em muốn...

Nói rồi anh tức giận bỏ đi. Nhìn cánh cửa sập mạnh trước mắt, Lâm Nguyệt Linh hai tay siết chặt, cảm giác uất hận đến nghẹn thở. Phải, anh vẫn còn quan tâm tới cô ta, bất giác hai dòng nước mắt nóng hổi lăn trên má cô.

- Tại sao lại không được...

Cô lão đảo ngồi xuống ghế. Tình cảm của cô lẽ nào anh không hiểu, tại sao anh có thể chỉ tay vào bụng cô và nói rằng anh không cần đứa bé?

Bạch Khiết ơi là Bạch Khiết, tới tận lúc này cô vẫn đang là người chiến thắng, còn Lâm Nguyệt Linh trăm mưu ngàn kế thì vẫn chưa thể nắm lấy trái tim của Vương Lâm.

Lâm Nguyệt Linh thu hai tay đặt lên bụng.

- Mẹ thề, mẹ sẽ không để con bơ vơ mà không có cha!

Mấy lời nói qua kẻ rằng ấy vừa độc địa vừa đau đớn. Có ngày hôm nay cũng là do cô tự gánh lấy, bàn tay đã lỡ nhúng chàm gột sao cho sạch? Đã vậy cô sẽ kéo chung những kẻ khác phải nhúng chàm như mình, đó chính là bản chất của cô. Cô vẫn nhớ lúc nhỏ nhà ông ngoại có nuôi một con chó mẹ, một lần con chó mẹ ấy đẻ ra năm con chó con, ông ngoại gọi cô và Dương Mẫn tới, bảo là sẽ cho mỗi đứa một con chó con, Lâm Nguyệt Linh vội chạy đến ổ chó lựa ra một con chó lông đốm đẹp nhất, và ôm một con chó xấu nhất đưa cho Dương Mẫn, Dương Mẫn không dám phản đối bèn ôm chú chó nhỏ xấu xí kia về. Cô và Dương Mẫn mỗi người nuôi một con chó, cô muốn con chó của mình phải hơn con chó của Dương Mẫn về mọi mặt, cô tập cho nó lượn cành cây, tập cho nó bắt tay, nếu nó không nghe lời cô sẵn sàng đánh nó không thương tiếc còn con chó nhỏ của Dương Mẫn thì vẫn khờ khạo như vậy, nhìn Dương Mẫn tức tối vô đầu bứt tai tập cho con chó bắt tay, Lâm Nguyệt Linh lại cảm thấy hả hê vô cùng. Mỗi khi nhìn Dương Mẫn đùa giỡn bên con chó nhỏ xấu xí kia, lòng cô bỗng cảm thấy ghen tức, một nỗi ghen tức vô cớ. Bất chợt, cô lại muốn cướp luôn cả con chó của Dương Mẫn cho dù cô vốn chẳng ưa gì nó.

Cái bản chất đó đến tận bây giờ vẫn không thể thay đổi. Cô phải có cho được Vương Lâm, bằng mọi giá! Lâm Nguyệt Linh không biết cô yêu Vương Lâm đến mức nào, nhưng cô biết cô muốn dành lấy anh về tay mình nhiều như thế nào. Nếu cô không có được, người khác cũng không thể có, cái khi cô không ăn được, cô sẵn sàng đập đổ không để người khác có cơ hội ăn. Kể từ ngày Bạch Khiết bị bệnh phải nhập viện, Triệu Thiên Minh như mất đi một cánh tay đắc lực, không có thư ký sắp xếp lại công việc, anh thực sự không biết phải bắt đầu giải quyết từ đâu.

Anh về nhà muộn hơn, có khi thức thâu đêm làm việc.

Dương Mẫn thấy anh như vậy thì không dám ho he làm phiền. Lúc rảnh rỗi ở nhà cô thu dọn mọi thứ gọn gàng, lúc nào anh về cơm nước cũng thơm tất.

Hôm đó tập đoàn có cuộc họp muộn đột xuất, anh về nhà thì đã quá 11h, căn nhà tối đen, anh nhìn về phía phòng họ thì thấy cánh cửa đóng im lìm, có lẽ cô đã ngủ anh rồi.

Anh đưa tay tìm công tắc bật điện lên thì thấy cô cũng vừa lóp ngóp ngồi dậy. Cô dụi dụi mắt nhìn anh.

- Anh về rồi hả? – Giọng cô lí nhí vì ngại ngủ.

- Trời, sao em không ngủ đi mà nằm đây... - Anh nói nhỏ, lòng chợt cảm thấy rất vui, rất hạnh phúc.

- Trong phòng nhà anh lắm muỗi quá!

- Phì... - Anh bật cười, vợ anh đúng là ngốc ngếch, muốn bịa ra một câu nói dối mà cũng không nên hồn.

Cô nhoẻn miệng mỉm cười, gương mặt ửng hồng đáng yêu đến vô cùng. Anh chợt thấy toàn thân chấn động, không nhận ra cô nói dối thì anh không còn là Triệu Thiên Minh nữa, thế nhưng...

- Hi hi, vậy là lộ tẩy rồi! – Dương Mẫn lè lưỡi. – Tại em... em... muốn đợi anh về! Cảm động thế thì lại hôn em một cái đi Triệu chủ tịch!!

Thấy anh ngẩn người ra, cô liền bụm miệng cười.

- Là em nói đấy nhé!

Anh cười gằn, gương mặt tự nhiên trở nên gian xảo, Dương Mẫn giật mình định đứng dậy bỏ chạy vào phòng thì đã bị anh tóm lấy.

- Bỏ em ra!! – Cô hét lên và cười khanh khách, bàn tay anh giữ chắc lấy eo cô vừa nhột lại vừa nóng.

- Đêm hôm nay đẹp em nhỉ?

- Đẹp cũng kệ!

- Anh không buông ra đấy! – Anh nói tỉnh bơ. – Là em dụ dỗ anh trước!

- Có nhầm không vậy!! – Dương Mẫn bĩu môi ngoảnh lại. – Anh có biết phải ngủ gần một người... người... người thơm như anh, em phải kiểm chế như thế nào không hả?

- Ha ha! – Hiếm khi anh cười như thế. – Cái này mới là nhầm đấy! Anh thơm thì anh có tội tình gì? Anh mới là người phải học lớp “tự kiểm chế” đấy!

- Hứ! – Cô ngoảnh mặt đi chỗ khác.

- Á à, lại còn làm giá với anh. Anh đang đói, vợ chồng mình đi ăn cơm tối thôi em!

Nghe anh nói đến ba chữ “ăn cơm tối”, Dương Mẫn chợt thấy đói bụng, thật ra cô cũng đã ăn gì đâu, vậy là cô đứng lên.

- Đi đâu đấy?

- Ăn cơm tối. – Cô thật thà trả lời.

Nghe cô nói, anh lại phá lên cười.

- Trong kia cơ!

Anh chỉ tay về phía phòng ngủ.

Một giây cô còn ngơ ngác.

Hai giây má cô đỏ bừng bừng.

Ba giây...

- Anh... anh...

- Ha ha ha.

Anh bế bổng cô lên đưa vào phòng mặc cho cô vùng vẫy.

- Anh nghĩ đã đến lúc em nên làm nghĩa vụ vợ chồng rồi đấy! – Anh túm túm.

Dương Mẫn đáng thương ngược đôi mắt hoảng hốt lên nhìn anh. Sẽ ổn thôi mà! – Anh mỉm cười hôn vào trán cô.

- Em... em sợ lắm! – Cô lí nhí nói, hai tay che mắt, nhìn bộ dạng của cô anh vừa thương vừa buồn cười.

Anh nhẹ nhàng kéo hai tay cô xuống, gương mặt cô đỏ bừng, hai mắt rơm rớm nhìn anh.

- Không phải em không... ý là... là... em sợ!

- Ủ! – Anh dịu dàng hôn lên trán cô.

- Cho em nợ được không?

- Không! – Anh mỉm cười. – Đừng sợ, em có biết lúc anh ẵm đứa con của em họ em, bất chợt anh tự hỏi con chúng mình sau này sẽ như thế nào.

Vừa nói, anh vừa miết ngón tay vào mặt cô.

- Dương nhiên là nên giống anh rồi! – Dương Mẫn ngốc nghếch lại bị dụ vào tròng.

- Lỡ nó khờ giống em thì sao? – Anh làm bộ băn khoăn.

- Nó là con anh mà không giống anh sao được! – Cô bức xúc nhìn anh. – Mà anh nói thế là chê em khờ phải không?

- Hì hì, ai dám! Vậy thì mình làm ngay một đứa đi, ông nội cũng mong lắm rồi, kệ, khờ hay khôn thì anh đều thương hết!

Nghe anh nói, cô chợt xiêu lòng, thật ra cười nhau lâu, cô cũng muốn có một đứa con, nghĩ đến những ngón tay bé xíu, chạm vào bàn tay mình...

- Nhưng mà...

Không đợi cô nói hết, anh đã hôn lên môi cô đồng thời với tay tắt điện.

- Khoan đã!

Tiếng cô hoảng hốt vang lên khi bàn tay anh luồn vào áo cô. Anh chẳng còn nghe được gì nữa, Dương Mẫn bị anh làm cho hoảng loạn, cô giật bắn mình, không kịp nghĩ gì mà bật dậy như cái lò xo, nhưng người bên cạnh đã nhanh hơn cô, ấn chặt vai cô xuống, cô chưa kịp kêu lên thất thanh thì đôi môi của anh đã ập xuống, nụ hôn không báo trước này không hề nhẹ nhàng mà vô cùng tham lam.

Đầu óc cô quay cuồng hỗn loạn, anh vẫn không ngừng lại, chỉ mấy động tác, anh đã kéo cô về với thực tế, hơi thở của cô mỗi lúc một gấp, cô nhắm mắt khi bàn tay anh chạm vào da thịt cô, khiến cơ thể cô như tê dại. Cô thực sự rất yêu anh, nhưng trong suy nghĩ của cô, hôn nhân chỉ là cùng nhau đi đến cuối cuộc đời chứ chưa từng nghĩ sẽ gắn gũi nhau đến mức này.

Cô còn đang ngỡ ngàng, thì bàn tay anh lại bắt đầu khiến cô đỏ mặt, tim đập thành thịch.

- Anh... anh làm gì vậy? – Cô hoảng hốt hỏi.

Anh không trả lời, chỉ khẽ cười, đè cơ thể lên cô, giữ chặt lấy cô, khiến cô không thể cử động, lực vừa đủ mạnh. Nếu cô cố gắng giãy giụa, thực ra cũng không đến mức không thoát ra được. Nhưng hình như anh cũng đã nhận ra cô không hoàn toàn chống cự, chỉ là cô đang sợ, và anh sẽ xoa dịu nỗi sợ đó cho cô.

Bàn tay anh đã nhanh chóng phá bỏ mọi chướng ngại vật trên người cô, mơn man trên những góc ngách thâm kín của cơ thể cô, môi anh mút lấy làn da trắng sữa. Cô có cảm giác máu nóng trong người bốc lên tận đỉnh đầu, bàn tay anh vuốt ve khiến cô quặn quại bàn tay bầu lầy lưng anh.

Đôi môi anh như có điện. Môi anh chạm tới đầu, người cô run lên tới đó, cô hổn hển rên lên, hai mắt nhắm chặt.

- Em... chưa từng nghĩ... sẽ như thế này... - Cô hổn hển nói trong hơi thở.

Anh bị dục vọng làm mờ cả lí trí, làm sao còn nghe cô nói những gì, chỉ biết quẩn quýt lấy cô, tiến vào cơ thể cô trong nỗi khao khát cùng cực. Dương Mẫn ứa nước mắt.

- Anh ra đi! Đau lắm!

Cô nghe tiếng anh thở hổn hển bên tai, dần già cảm giác mãn nguyện thay cho sự đau đớn, anh vuốt ve gương mặt đầm mồ hôi của cô mỉm cười.

- Em ngoan lắm! Anh yêu em!

Cô mệt đến mức không còn thở ra hơi, chỉ muốn nhấc chân đá anh xuống giường nhưng chút sức lực ấy cũng không còn.

- Đồ tồi! – Cô âm ức khóc thút thít.

- Ủ, anh là đồ tồi!

Anh mỉm cười hôn lên ngực cô, cô mệt mỏi nhắm mắt rồi thiếp đi lúc nào không biết, đúng là một đêm dài. Đêm đầu tiên trong đời cô cảm thấy khó khăn và sung sướng như vậy. Dù bao quanh cô là màn đêm lạnh lẽo nhưng cô vẫn còn có anh sẵn sàng dang tay ôm lấy cô vào lòng. Dương Mẫn không cần nhiều, chỉ cần như thế!

Thượng đế rất thông minh, trong lần đầu tiên của cuộc đời người con gái, ông đã để cho họ cảm thấy đau đớn tốt cùng trước sự tấn công của người đàn ông, bởi niềm vui sẽ trôi qua trong tích tắc, chỉ có niềm đau là khắc cốt ghi tâm.

24. Chương 25

Chương 25 Xong việc, anh nằm yên ôm cô một lúc rồi ngồi dậy.

- Tắm với anh không? – Anh cười có phần mệt mỏi.

Cô nằm im úp mặt xuống gối không nói gì, thấy vậy anh vuốt vào bờ vai cô rồi đi vào nhà tắm.

Anh đi rồi cô mới dám hé mắt nhìn ra, cô lồm cồm ngồi dậy nhìn xuống thân thể mình. Làn da trắng sữa phủ đầy những dấu hôn điên cuồng, cô rầu rĩ vớ lấy cái áo sơmi của anh mặc tạm vào người. Lúc anh ra, cô vội ngẩng đầu lên.

Nhìn anh, ánh mắt cô hơi hoang mang, hình như vừa vui vừa sợ, anh mỉm cười ngồi xuống cạnh cô ôm cô vào lòng.

- Em đi tắm đi, rồi ngủ.

Cái áo sơmi rộng thùng thình hở cả khoảng ngực trắng ngần với những vết hôn của anh, anh bỗng cảm thấy thương cô, anh nhẹ nhàng vỗ về thì thầm mấy câu an ủi. Cô như con mèo nhỏ ngoan ngoãn nghe lời anh.

Lúc cô tắm xong mới phát hiện không mang quần áo, Dương Mẫn bối rối nhìn quanh, nhưng chẳng có phương án nào khả thi.

- Quần áo của em này.

Anh gõ cửa lên tiếng, cô vội vàng mở hé cửa thò tay ra lấy quần áo không quên thò cả đầu ra cười hì hì với anh, anh lắc đầu.

Đợi cô mặc quần áo rồi bước ra, anh giúp cô lau khô tóc. Cô vẫn nhìn anh ngượng ngịu, mãi không nói được gì.

- Sợ anh ăn thịt nữa à?

Cô bẽn lẽn mỉm cười, anh ôm cô vào lòng dịu dàng hôn cô.

- Ngốc ạ! Em có mệt không?

- Có.

- Vậy thì đi ngủ!

Anh đưa tay tắt đèn, căn phòng lại một lần nữa tối đen. Vòng tay anh ấm áp ôm lấy cô, Dương Mẫn chợt mỉm cười hạnh phúc, bỗng tay anh dịch xuống, áp lên bụng cô.

- Không biết bao giờ chúng mình có con nhỉ? – Cô thì thào.

- Hi hi, anh và em cứ “chăm chỉ” thì sẽ có sớm thôi mà!

- Thôi, đừng có mà lợi dụng nhé! Đau lắm! – Nhớ lại cảm giác lúc này cô chợt rung mình. Cái cảm giác không nói thành lời đó lại khiến tim cô đập mạnh.

- Thì anh cũng nóng lòng mà, ông nội dạo này cứ điện thoại cho anh suốt, lần nào cũng hỏi bao giờ cho ông bế cháu, em bảo anh phải làm sao?

- Thế anh thích con mình giống ai? – Cô hỏi.

- Anh thích nó giống anh! – Anh cười hì hì. – Giống anh mới ức hiếp được người khờ khạo, chứ nó mà giống em thì...

- Đây!

- Ấy da, nhưng mà dù có giống ai thì anh cũng thương! – Anh vội làm hòa.

- Thương mẹ nhiều hơn hay thương con nhiều hơn? – Cô phụng phịu hỏi.

- Trời, tị nạnh với cả con mình, anh thua em thật rồi!

Anh siết chặt vòng tay ôm cô vào lòng, họ mau chóng chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, dậy muộn là lẽ đương nhiên.

Lúc cô tỉnh dậy anh đã mặc quần áo chỉnh tề. Thấy cô mở mắt nhìn mình, anh liền lại gần ôm lấy cô.

- Anh đi làm nhé, muộn rồi. - Tối nay anh có về muộn không? – Cô dụi mắt hỏi.

- Anh không biết, chắc là có, em nhớ ngủ sớm đi, đừng đợi anh!

Cô nhìn theo bóng anh cho đến khi cánh cửa đóng lại.

Mãi một lúc sau, cô mới uể oải ngồi dậy, toàn thân cô rã rời. Dương Mẫn đánh răng rửa mặt rồi đi xuống bếp, anh đã nấu sẵn đồ ăn, cũng tạm, không ngon nhưng cũng không khó ăn, tuy vậy từ hôm qua tới giờ cô chưa ăn gì nên bụng đói cồn cào, ăn một mạch hết sạch, ăn xong cô tựa lưng ra ghế, rất chi là khoan khoái mãn nguyện.

Ăn xong cô thay quần áo, vốn định tới trường nhưng nhìn đồng hồ thấy đã trễ nên lại thôi.

Cũng khá lâu cô không về thăm mẹ nên cô quyết định sẽ về nhà. Hai mẹ con dương Mẫn vốn không hợp nhau, lúc trước cô chỉ lui tới thường xuyên để thăm ba, bây giờ ba mất, cô cũng lười đến, hai mẹ con vốn chẳng nói với nhau được quá hai câu.

Dương Mẫn đi ra phố tìm mua một ít trái cây mang theo, mẹ cô vốn rất trọng vật chất, con gái lại lấy chồng giàu, mấy lần trước tới tay không, mẹ cô đã bóng gió nói xỏ xiên khiến cô ít nhiều thấy rất khó chịu.

Lúc cô tới trước nhà, nhà không khóa, khoảng sân vốn đặt đầy những chậu cảnh giờ đây bóng trống trơn, hai bịch trái cây trên tay Dương Mẫn suýt nữa tuột ra rơi xuống đất. Cô vội vã chạy vào nhà thì thấy từ bên trong, một người đàn ông trung niên mặc quần đùi cởi trần bước ra, Dương Mẫn đứng chết sững trước khoảng sân trống, hai mắt đỏ hoe, đôi môi mấp máy không thốt nên lời. Thấy cô, người ông ta cũng có vẻ lúng túng.

- Mà còn vác mặt về đây hay sao?

Mẹ cô cũng từ trong nhà đi ra chẳng hề xấu hổ mà con lớn tiếng.

- Bà... bà...

- Tao làm sao? Mà cưới thằng chồng giàu rồi có còn nhớ đến tao hay sao?

- Bà đem cây cảnh của ba bán đi đâu hết rồi? – Cô gào lên, nước mắt rơi lã chã.
- Tao đem bán hết rồi, nếu không thì tao hít không khí mà sống hay sao? – Mẹ cô cười nhạt.
- Sao... sao bà có thể... Mau trả lại đây! Bà mau trả cho tôi! – Cô ghen ngào đưa tay ôm lấy ngực. – Còn ông ta... ông ta... sao bà có thể... ba tôi chưa mất được bao lâu...
- Tao như vậy thì sao? Mà bắt tao phải ôm cái ảnh thờ của ông ta mà sống cả đời hay sao? – Nói rồi bà ùng ùng bước vào nhà cầm cái ảnh thờ ném ra ngoài cho cô.

Tấm ảnh bị ném mạnh vỡ tan nát, Dương Mẫn hai tay ôm miệng khóc không thành tiếng vội cúi xuống nhặt lấy bức ảnh. Mẹ cô nắm tay người đàn ông kia bước vào nhà, trước khi vào, ba không thèm nhìn cô lấy một cái. Người đàn ông kia vào nhà mặc thêm cái áo rồi đi ra định đỡ cô lên nhưng cô hất tay ông ta lên, đôi mắt đỏ hoe trừng trừng nhìn ông ta ghê tởm.

- Đừng chạm vào người tôi! – Cô gằn từng tiếng.
- Cháu...
- Ông câm đi! Đừng có ra vẻ đạo đức, tôi ghê tởm cả hai người. – Cô gào lên.

Bàn tay cô bị mảnh gương vỡ cào rướm máu, cô nhặt lấy bức ảnh của ba lên lão đảo bước ra ngoài, cô ghê tởm, ghê tởm họ. Làm sao họ có thể ăn nằm với nhau trong chính ngôi nhà đó? Làm sao có thể làm những chuyện ghê tởm đó trước mặt ba cô?

Bà ta có còn là con người nữa không? Dương Mẫn bước đi như người mất hồn, toàn bộ những cây cảnh tâm huyết một đời của ba cô cũng bị bà ta bán sạch. Cô ngồi gục xuống bên vệ đường bật khóc thành tiếng.

- Ba ơi, con xin lỗi! Con xin lỗi ba...

Mọi sức lực trong cô như bị rút hết, toàn thân đau đớn rã rời, nước mắt cô ứa ra thành dòng, làm sao bà ta có thể làm như thế? Làm sao cô có thể có người mẹ như thế? Chẳng biết làm cách nào cô cũng về được tới nhà. Dương Mẫn vào nhà khóa chặt cửa và thút thít khóc, tại sao mẹ cô có thể...

Mẹ cô kém ba cô gần mười bốn tuổi, bà lại xinh đẹp, nên chuyện họ lấy nhau vốn chẳng ai ngờ tới. Ba cô không giàu có cũng chẳng đẹp mã, ông chỉ có duy nhất một trái tim yêu thương bà vô hạn. Ngay từ bé, cô đã thấy mẹ cô thường xuyên to tiếng với ba cô, ba cô chỉ im lặng nhẫn nhịn. Người ngoài có thể bảo rằng ông hèn, sợ vợ, nhưng duy chỉ có mình cô hiểu ông làm thế là vì yêu bà. Gia đình Dương Mẫn không khá giả, cuộc sống khá vất vả, một mình cha cô gánh hết trách nhiệm nuôi cả nhà, lo cho hai mẹ con, cô vẫn nhớ những mùa đông khi cô ngồi co mình bên cửa trong căn phòng tối đợi ba về, mẹ cô không cho bật đèn ánh đèn làm hưởng tới giấc ngủ của bà. Dương Mẫn cứ đợi, đợi đến mức bật khóc rồi ngủ gục, nhiều lần ba cô về thấy đứa con gái bé bỏng đang ngồi đợi mình thì ôm cô vào lòng, ông không khóc nhưng hai mắt cũng đỏ lên.

- Tại sao con không đi ngủ?
- Con đợi ba về để khoe với ba hôm nay cô giáo khen con. – Bé Dương Mẫn ghé tai ông thì thầm.
- Khen cái gì?
- Cô khen con tuy không thông minh nhưng gấp thủ công đẹp. – Cô hồn nhiên khoe với ba.

Những giọt nước mắt nóng hổi cứ trào ra mãi. Cô gục đầu xuống, đôi bàn tay to lớn của ông như ôm lấy bờ vai cô, ông vẫn nở nụ cười hiền từ và dịu dàng hôn lên trán cô. Ông đi làm được bao nhiêu tiền đều đưa cho mẹ cô, những ngày trời lạnh ông phát bệnh mẹ cô cũng chẳng buồn mua thuốc, cô cứ đứng nhìn ông ho mà ứa nước mắt, có lần cô lại lại gần mẹ nói mẹ hãy đi mua thuốc cho ba, mẹ cô thẳng thừng xua cô đi, kèm theo cái câu quen thuộc.

- Ho một tí có chết đâu mà mày sợ!

Và rồi ông đã chết, cái chết của ông cũng do không điều trị tới nơi tới chốn lâu ngày sinh ra ung thư.

Cô khóc, khóc to hơn, sao cô chỉ biết ngồi đó mà khóc như thế, chẳng phải chính cô cũng góp phần tạo nên cái chết của ông hay sao? Nếu không phải vì nuôi cô, nếu không phải vì nuôi người đàn bà đáng ghê tởm đó, làm sao ông phải chết?

Khóc đến chán chê, cô vào phòng đóng cửa trùm chăn khóc tiếp. Khóc đến kiệt sức cô ngủ thiếp đi. Lúc thức dậy thì hai mắt đau nhức không mở ra nổi, cô quờ quạng đi vào phòng tắm thì suýt hét lên vì nhan sắc khủng khiếp của cô gái trong gương. Cứ như ai ngâm mặt cô trong nước mà bây giờ cả gương mặt phồng cả lên. Đôi mắt sưng to híp lại như hai đường kẻ, thảo nào vừa đau lại vừa thấy mờ mờ.

Nhìn trời thì cũng đoán được tầm sáu giờ, anh lại sắp về, để anh thấy thì không hay lắm, cô bèn vốc nước đắp lấy đắp để vào mặt, đồng thời lấy hai tay ấn vào mắt cho bớt sưng.

- Trời ơi là trời!

Tại sao người ta khóc xong lại đẹp như tiên nữ, cô khóc xong thì lại xấu như thế này?

Dương Mẫn thở dài vội chạy ra tủ lạnh kiếm mấy cục đá dí lên mặt, hi vọng từ giờ cho đến lúc anh về mặt sẽ bớt sưng.

Những tưởng hôm nay anh sẽ về trễ ai dè vừa mới làm chưa được mười lăm phút thì có tiếng chuông cửa.

- Anh tự vào đi!

Cô đứng trong nhà cuống quýt gào ra.

Bên ngoài anh bỗng cảm thấy kì lạ, bình thường thấy anh về chẳng phải tíu tít chạy ra cười cười nói nói, sao bây giờ lại...

Đoán là có gì không ổn anh vội mở cửa, lái xe vào gara rồi đi vào nhà. Lúc anh vào thì chẳng thấy cô ở đâu.

- Mẫn!

Anh gọi lớn.

- Anh đừng xuống đây! Có tiếng trả lời lí nhí từ bếp vọng lên, âm giọng vừa buồn bã tủi thân lại còn pha chút xấu hổ. Tò mò anh đi xuống thì thấy cô hai tay ôm mặt ngồi tựa lưng vào tường.

- Em sao vậy? – Vừa nói, anh vừa hốt hoảng kéo hai tay cô ra.

Chỉ nghe cô rên lên một tiếng, anh cũng khựng lại mấy giây trở mắt ra.

Nhìn anh, cô vừa xấu hổ vừa giận, có cảm phải tỏ vẻ như đang trông thấy ma hay không? Anh cố nín cười trước “dung nhan” của cô, anh vội mở tủ lạnh lấy đá bỏ vào khăn rồi kéo tay cô vào phòng.

Anh để cô nằm gối đầu lên đùi mình, đồng thời lấy khăn dí nhẹ lên mắt cô.

- Anh không ngờ em còn cái tài khóc nữa! – Anh bật cười nhưng trong lòng lại thấy lo, cô vốn ít khóc, tuy trẻ con nhưng lại hiền, không hiểu có chuyện gì khiến cô như thế.

Dương Mẫn không nói gì, cô ngoan ngoãn để anh “xử lí cái dung nhan” của mình.

- Kể cho anh nghe nào, có chuyện gì thế? – Anh vuốt tóc cô.

- Không có gì đâu!

- Anh đã bảo rồi, em mà nói dối thì một đứa con nít cũng biết, sao cứ phải bướng thế! – Anh không hài lòng.

Cô cố mở đôi mắt sưng to lạnh ngắt nhìn anh, chẳng biết trong đó có điều gì muốn nói, anh chỉ thấy mình phải khó khăn lắm mới nhận được cười.

Cô thở dài, kể sơ cho anh nghe về những chuyện xảy ra sáng hôm nay. Kể ra cô lại càng buồn, anh cũng không vui, thực sự thì anh sớm phát hiện ra nhưng lại không nói với cô, nào ngờ cô cũng biết.

- Thôi được rồi, đừng khóc nữa! – Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Mấy chuyện an ủi anh vốn rất vụng, lòng thì muốn nói nhưng miệng cứ bí từ, không biết phải diễn tả làm sao.

- Em đói rồi, hay anh nấu cơm cho em ăn nhé! – Cô liền đề nghị.

- Ủ! – Anh ôm cô hôn một cái thật sâu rồi kéo tay cô đứng dậy.

Vậy là cương vị chủ nhà- osin hôm nay có chút thay đổi, Dương Mẫn ngồi cười hì hì xem anh nấu nướng, đột nhiên cô nảy ra ý định xấu xa.

- Anh ơi! Quay lại em nói nè!

Đợi anh vừa quay lại, cô liền giơ điện thoại lên chụp ngay một tấm, bị cô đưa vào tròng, anh không giận, chỉ cười gằn.

- Chụp đi, lát nữa sẽ biết tay anh!

Cô liền lè lưỡi nhét điện thoại vào túi. Cười anh gằn nửa năm nay, tài nấu ăn của cô tiến bộ không ít, bây giờ ngồi ăn những món anh nấu cô liền giở giọng chê bai.

- Cái này hơi mặn, còn cái này nhiều nước quá...

Cô hồn nhiên nhận xét mà không nhận ra vẻ mặt hết sức mờ ám của anh.

- Triệu phu nhân, hôm nay bà chê hơi nhiều rồi đây!

- Hơ...

Cô ngoảnh lại thì thấy anh đang khoanh tay, vẻ mặt toan tính điều gì đó thực sự rất xấu xa.

- Mau ngồi xuống ăn đi, hi hi, chồng em nấu ngon số một luôn á!

Cô liền mỉm cười xu nịnh.

Ở gần anh, nỗi buồn trong lòng cô cũng vơi bớt. Quả thực giữa họ có một sự hòa hợp khó tả, cô không biết phải diễn tả ra sao, chỉ biết rằng anh là người duy nhất mang cho cô cảm giác bình yên, là chỗ dựa duy nhất của cô. Bạch Khiết nằm viện thêm ba ngày thì xuất viện, cô cảm thấy cứ nằm lì một chỗ thì dù không bệnh cũng sinh ra bệnh.

Bác sĩ khuyên cô nên nằm lại tĩnh dưỡng vài hôm nhưng cô thẳng thừng từ chối.

- Tôi còn công việc, nếu mỗi ngày tôi nằm đây, lương của tôi vẫn được rót vào tài khoản đều đặn thì tôi đã chẳng đòi xuất viện rồi!

Cuối cùng hết cách, bác sĩ đành kí giấy đồng ý cho cô xuất viện.

Xuất viện rồi, cô lập tức đi làm lại, tuy suốt thời gian cô nằm viện, Triệu Thiên Kỳ đã chăm sóc cô nhưng đối với cậu ta cô chỉ biết cảm kích. Quan hệ giữa họ vẫn dừng ở mức chị em, hình như không ai muốn tiến thêm bước nào. Anh vẫn quan tâm tới cô, cô tiếp nhận sự quan tâm của anh một cách vui vẻ nhưng giữa họ vẫn có một khoảng cách nhất định.

Hôm nay cô đi làm lại, tuy ăn uống vẫn chưa ngon miệng nhưng sức khỏe nhìn chung đã tốt lên rất nhiều.

Lúc cô đến thì thấy Thiên Kỳ đang đứng đợi mình. Anh nhận ra cô và mỉm cười rất tươi, cô cũng gật đầu chào lại.

- Đứng đợi tôi thế này người ta hiểu lắm đấy! – Cô nói khê.

- Hiểu lắm thì mặc xác người ta! Hơi đâu mà bơi trong biển nước bọt của thiên hạ? – Anh nhún vai.

- Cậu không sợ nhưng tôi sợ! – Cô cười nhạt. – Một Triệu thiếu gia thì ai dám động vào, nhưng Bạch Khiết này không khéo lại mang tiếng bà già dụ phi công trẻ không chừng!

Anh phì cười trước lời nói đùa của cô.

Hai người cùng nhau bước vào thang máy, không ít ánh mắt hiếu kì nhìn theo họ. Lúc vào thang máy, Bạch Khiết vô tình chạm mặt Vương Lâm nhưng cô chỉ đi ngang qua anh như chưa hề quen biết nhau. Thiên Kỳ lén nhìn cô thì thấy sắc mặt cô vẫn bình tĩnh, anh thầm khâm phục cô. Bạch Khiết là thế nhưng Vương Lâm hình như không giữ được bình tĩnh, anh định quay lại nói với cô điều gì thì Bạch Khiết đã lên tiếng.

- Còn ai vào thang máy nữa không? Nếu không tôi đóng thang máy!

Nói là làm, ngón tay mảnh mai nhanh nhẹn ấn vào nút khép cửa, dường như bàn tay Vương Lâm định đưa lên nhưng rồi anh không làm thế.

Bạch Khiết nghỉ làm, công việc ngay lập tức dồn thành một đống, nay cô đi làm lại, cấp dưới lũ lượt xếp hàng đưa các đơn từ cho cô phê duyệt, nhiều khi cấp dưới không hoàn thành đúng yêu cầu của cô, cô liền đập bàn khiển trách, cái ngữ khí đó sao mà giống với anh trai anh. Phòng làm việc của anh cách xa phòng cô tới hai phòng mà vẫn nghe tiếng cô quát.

- Cô làm ăn như vậy đấy hả? Sao mục này, mục này lại thiếu, ba ngày vừa qua tôi nghỉ, cứ tưởng các anh các chị đã giải quyết xong hết rồi, nào ngờ công việc lại tồn đọng như thế! Những việc cỏn con như thế này không làm nổi thì còn đòi làm cái gì cho to? Tôi thấy bộ phận nhân sự hình như làm ăn hơi tắc trách rồi đấy! Còn không mau đem cái đồng giấy tờ này đi làm lại, hay đợi tôi làm luôn cho các người?

Cô nói một hơi, đến cuối cùng bực quá đập mạnh tay xuống bàn. Các nhân viên cấp dưới vội lú lú rú rú ôm giấy tờ cúi chào cô đi ra ngoài. Bạch Khiết bực tới mức đỏ mặt tía tai, bỗng cô lại nghe tiếng nói.

- Chị xem hộ em văn bản này...

- Tôi nói là đem ra ngoài, đã nghe rõ chưa? – Cô bực mình đập tay vào bàn ngẩng lên thì hơi sững lại.

Thiên Kỳ đang mỉm cười nhìn cô.

25. Chương 26

Chương 26 - Bây giờ mới biết chị dữ như vậy đó!

- Hi, cậu ngồi đi, làm ăn như thế bảo sao tôi không bực cho được. – Cô vuốt lại nếp áo rồi mở tập tài liệu của cậu ra xem.

Bạch Khiết vốn được chính Triệu Thiên Minh nhờ chỉ bảo thêm cho Thiên Kỳ nên cô sao có thể từ chối. Cô xem một lượt rồi gật gù.

- Tốt đấy, xem ra cậu thông minh hơn tôi tưởng, cậu chỉnh lại một số chỗ tôi đánh dấu, còn lại đều ổn.

Anh nhận lấy tập hồ sơ chào tạm biệt cô rồi đi ra ngoài.

Buổi trưa, anh cũng qua rủ cô xuống căn-tin, nhiều nhân viên thấy em trai Chủ tịch cùng với Thư Ký riêng của chủ tịch cặp kè với nhau thì tò mò nhìn bởi vì quan hệ giữa cô và Vương Lâm trong tập đoàn không ai không biết. Vài hôm như thế, cái tin Bạch Khiết đá Vương Lâm của em trai Triệu chủ tịch trở nên rầm rộ trong tập đoàn.

- Cậu thấy chưa, tôi đã bảo mà. – Cô cười cười xúc một muỗng cơm.

- Ồi ời! – Anh cố nuốt miếng cơm trong miệng lúng búng nói. – Chị trở thành hot-woman rồi đấy!

- Ha ha, vinh hạnh vinh hạnh!

- Mà đi gần một người đẹp trai tài giỏi như em, người ta hiểu lầm là phải, he he!

- Ồi trời, ăn cơm đi cho tôi nhờ! Mà cậu nói cũng đúng, tôi vẫn còn đẹp chán, nên mới của được em trai của Chủ tịch, ha ha!

Hai người vừa nói vừa cười rất vui vẻ khiến ai đó cảm thấy rất khó chịu. Trông cô chả có vẻ gì là suy sụp đau khổ khiến lòng Vương Lâm vừa thất vọng, vừa đau buồn. Anh biết mình không có tư cách để buồn, chẳng phải chính anh phản bội cô, đã bỏ rơi cô ở trong bệnh viện hay sao? Anh lấy cái quyền gì để ghen tức khi cô tìm được một người yêu mới? Nghĩ thế nhưng anh không thể tiếp tục nhìn hai người nói cười, anh đứng lên bỏ về phòng làm việc, anh vừa đi, nụ cười trên môi Bạch Khiết cũng tắt ngấm.

Quan hệ giữa họ vẫn kéo dài trong bế tắc. Bạch Khiết không hề tỏ thái độ thù ghét Vương Lâm nhưng giữa họ chỉ còn cái gọi là quan hệ đồng nghiệp. Cô vẫn lịch sự với anh, không hề để tình cảm riêng chen vào công việc nhưng chính điều đó càng khiến anh khó chịu.

Hôm đó Thiên Kỳ có điện thoại của bạn rủ đi chơi nên cô đi xuống bãi để xe một mình. Vừa tra chìa khóa định mở cửa xe thì có ai đó nắm chặt lấy bàn tay cô từ đằng sau, Bạch Khiết hốt hoảng vùng ra nhưng người đó vẫn giữ chặt.

- Mong quản lí Vương hãy bỏ tay tôi ra! – Cô lạnh lùng nhìn anh cố rút tay lại.

- Khiết, anh muốn...

- Mong anh hãy tự trọng, đừng tùy tiện nắm tay đồng nghiệp ở nơi công cộng như thế này, người ta nhìn thấy sẽ không hay đâu! – Giọng cô vẫn dửng dưng xa cách.

- Em đừng như thế nữa được không? Anh biết mình không có tư cách xin em tha thứ nhưng...

- Anh biết vậy là tốt! – Cô cười khẩy, lần này thì cô đã rút được tay ra. – Bạch Khiết này thà mang tiếng là máy bay bà già dụ dỗ phi công trẻ còn hơn bị gán cho cái mác giết hôn phu, phá hoại hạnh phúc gia đình của người khác! Anh không biết cô vợ tương lai của anh ghê gớm thế nào hay sao mà còn cố ý gặp tôi?

Cô ngừng lại, lòng cảm thấy vô cùng chua chát nhưng nét mặt vẫn thản nhiên.

- Cô ta đã ném cái tờ giấy xét nghiệm vào mặt tôi, dù sao trên cương vị là đồng nghiệp của nhau, tôi cũng nên chúc mừng anh sắp thành cha, nhưng Bạch Khiết này là loại người nhỏ mọn, tôi không thể nào mở miệng ra tươi cười để nói những lời tốt đẹp đó! – Cô cười nhạt.

- Đủ rồi! Anh không cần gì cả, anh chỉ cần em...

- Anh có im đi hay không? – Chút bình tĩnh cuối cùng của cô đã bị anh lấy mất, Bạch Khiết hét lên. – Tôi không cần loại người như anh! Bạch Khiết này dù có ra đường làm kẻ ăn mày thì đời đời kiếp kiếp cũng không cần Vương lâm bố thí cho một đồng!

Vừa nói, nước mắt cô vừa ứa ra, sao anh ta cứ phải bức ép cô như thế?

- Tôi bây giờ đã có Triệu Thiên Kỳ! Phải, một cậu ấm lắm tiền, nhưng ít ra cậu ta còn quan tâm tới tôi hơn loại người bạc bẽo như anh! Cả đời tôi ngu dại một lần mới tin anh, anh đòi tôi tha thứ? Anh đòi tôi nhắm mắt bỏ ngoài tai tất cả mọi thứ anh làm? Xin lỗi, tôi không cao thượng đến mức ấy! Lúc tôi đau đớn nhất, cần anh nhất thì anh đang ôm con đàn bà khác trong tay! Vương Lâm à anh là thằng khốn!

Cô nói một hơi không kịp lau nước mắt, nói rồi cô ngồi vào xe sập mạnh cửa lái vút đi.

Ngồi trên xe, nước mắt cô trào ra không kìm nén được, Bạch Khiết ơi là Bạch Khiết, sao mày không nhắm mắt mà quên hẳn đi?

Một tay nắm vô-lăng, một tay cô ôm lấy bụng, nghĩ tới giọt máu trong bụng mình, cô càng không kìm được nước mắt!

- Khốn thật! – Cô lầm bầm nguyên rửa, thay vì lái xe về nhà, cô lại rẽ sang một hướng khác. Kể từ lúc Bạch Khiết đi làm lại, Triệu Thiên Minh nhàn nhã thấy rõ, công việc bận bịu nhưng anh vẫn thu xếp thời gian về ăn cơm với vợ. Dương Mẫn dạo này cũng đẹp ra thấy rõ, da dẻ càng ngày càng mịn màng, môi hồng, tóc đen mượt, đến chính anh cũng thấy ngạc nhiên.

Hình như anh rất nóng lòng có con, cứ hỏi xem cô thấy trong người thế nào, đến mức Dương Mẫn phát cáu, gắt âm lên anh mới chịu thôi.

Một hôm trong lúc hai vợ chồng ngồi ăn cơm với nhau, Dương Mẫn liền buột miệng hỏi.

- Anh ơi, em có một thắc mắc!

- Sao?

- Thì... nhà anh là danh gia vọng tộc như thế... tại sao anh lại lấy em? – Điều này cô vốn thắc mắc từ rất lâu nhưng không dám hỏi, lúc trước thì sợ anh, sau này lại quên mất.

- À! – Anh tùm tùm nhìn cô. – Thực sự lúc đầu bị ông nội bắt phải cưới em anh cũng ngạc nhiên.
- Thế sao anh không phản đối? – Cô láu táu hỏi.
- O hay, thế em muốn anh phản đối à?
- Không... - Cô nhăn mặt. – Lúc đầu thì cũng có nghĩ thế, hihi, nhưng bây giờ hết rồi.
- Em thấy ông nội hiền không?
- Có, ông vừa hiền vừa thương em.
- Ồ, với em thì vậy thôi! – Anh mỉm cười. – Chứ lời ông nói đối với anh muốn chống lại cũng khó. Ông đã muốn anh cưới em thì anh chạy lên sao hỏa may ra mới thoát!

Nghe anh nói cô ôm bụng cười lớn.

- Nhưng mà em vẫn chưa hiểu lí do...
- Trước đây ông nội anh và ông nội em có quen nhau. Lúc chiến tranh, ông nội em đã đỡ cho ông nội anh một phát đạn, sau đó hai người thất lạc, không còn tin tức gì của nhau, mãi đến lúc ông nội anh làm giàu, ông mới cố gắng tìm kiếm tin tức về ông nội em.
- Càng nghe anh nói, mắt cô càng trợn lên.
- Thế rồi ông nội anh cũng tìm được ông nội em, ông định sẽ gả con gái cho ba em, nhưng tiếc là ba em đã có vợ và có em rồi. – Nói đến đây anh tùm tùm cười, nhìn mặt cô khờ ra, anh phải cố nén lại.
- Thế nên em gả cho anh?
- Ừ. Chỉ thế thôi!
- O! Mà sao anh biết?

Anh chỉ cười mà không nói, thật ra anh cũng không thể nói được. Trước đây anh vốn rất khó chịu khi bị ép phải lấy vợ, có lần chịu hết nổi anh đã phóng xe tới nhà ông nội hỏi cho ra nhẽ.

- Vì sao ông bắt cháu phải cưới cái... cái cô kia?
- Cô nào? – Triệu chủ tịch gãi gãi mái tóc bạc.
- Ông... tức chết mất thôi! Cháu sắp chịu hết nổi cô ta rồi!
- Minh à, nào, ngồi xuống đây, từ từ ông sẽ nói cho cháu.
- Vậy là ông kể câu chuyện đó cho anh nghe, anh cũng ngạc nhiên nhưng không tới mức mắt ra như cô.
- Nhưng mà...
- Cháu đã thành công như thế này, cháu còn đòi một cô vợ ngang ngửa như cháu hay sao? – Ông mỉm cười hiền từ nắm lấy tay anh. – Ông thấy cháu dâu tuy... tuy hơi khờ, hơi thật thà... hì hì, nhưng như thế lại hợp với cháu...
- Cháu tức chết với ông mất! – Anh nóng nảy gất âm lên.
- Ông nói thật mà, ông không thích người cầu kì kiêu cách, ông thích cháu dâu hơn...
- Thì đúng rồi! Ông bắt cháu phải gả cái... cái cô đó, phải, ông thì nhẹ nhõm vì trả được nợ rồi, còn cháu, ông có nghĩ tới cháu không?

Nói rồi anh dùng dùng bỏ về.

Lúc đó thực sự anh rất rất tức giận, nhưng bây giờ nghĩ lại, anh chợt thấy buồn cười, đúng là số phận. Nếu anh không thay ông nội “gánh” lấy “cái cô kia” thì bây giờ đâu có một cô vợ dở dở ương ương suốt ngày riu rít cười nói với anh. Nhìn anh cười đầy bí ẩn cô thắc mắc ghê gớm nhưng nghĩ lại cô cũng không buồn bận tâm, quan trọng là cô đã tìm ra nguyên nhân.

- Đạo này Thiên Kỳ thế nào hả anh?

- Hả? – Anh hơi ngạc nhiên nhìn cô. - Ồ, thì nó khỏe, làm việc có tiến bộ, ngoan hơn trước!

- Chỉ vậy thôi na?

- Chứ em muốn sao? – Anh cũng nhìn cô. – Anh lên tập đoàn làm việc tối tăm mặt mày, chứ co phải rảnh rồi mà hóng chuyện như em đâu!

Nghe anh nói thế cô cụt hứng lắm bầm không phục rồi đứng lên dọn chén bát.

- Trời ơi! – Anh cười khở. – Chứ muốn anh vừa làm chủ tịch vừa làm nhà báo chuyên săn tin cho em hả?

- Nó khỏe, làm việc có tiến bộ, ngoan hơn trước! – Cô vừa rửa bát vừa nhái lại câu nói của anh.

- Ha ha, thôi được rồi, mà hình như nó đang qua lại với thư kí của anh.

- Cái gì? – Lần này cô bị anh làm cho sững sốt tới mức làm tuột cả cái đĩa trên tay.

- Anh đoán vậy thôi, hơi đâu mà xem vào chuyện của người ta!

- Không, mai anh lên hỏi cho rõ đi!

- Hả? – Lần này đến lượt anh bị cô làm cho trở mắt. – Thôi nhé Triệu phu nhân, em hơi quá đáng rồi đấy!

Nói rồi anh đi lại gần ôm lấy eo cô.

- Thôi được, anh sẽ tìm hiểu, nhưng em phải trả công cho anh cơ!

- Trả cái gì?

- Hi hi!

Bàn tay anh liền làm cô đỏ mặt.

- Anh xấu xa! – Cô hét lên.

- Ủ, xấu, đã xấu rồi thì xấu hơn tí cũng chẳng sao! Em nhỉ?

Tiếng cô hét văng cả nhà, cả tiếng cười của anh, căn nhà vốn yên tĩnh giờ đây trở nên rộn ràng.

- Sau này em muốn sinh mấy đứa? – Anh thì thầm trong lúc đang hôn cô.

Bàn tay anh khiến máu nóng cô bốc lên đỉnh đầu.

- Một đội bóng!

- Phì... - Anh bị cô chọc cho phì cười.

- Đứa bé nhất sẽ ôm banh chạy, cho anh làm thủ môn, còn em làm trọng tài! – Cô cười khúc khích.

- Ủ ừ, nghe cũng vui đấy, vậy mình mau mau tạo một đội bóng đi!

Vậy là lại Dương Mãn lại có một đêm một mối.

- Anh đúng là... là...

- Là gì? – Anh vừa hỏi vừa hôn vào ngực cô.

- Là đồ lang sói!

- ...

Lần này thì cô mới biết thế nào là lang sói!

Lại nói tới Bạch Khiết, cô không lái xe về nhà mà lái thẳng đến Nguyệt Cát. Nguyệt Cát mới nghe đã thấy hay, cái tên mang nghĩa hạnh phúc tròn đầy. Nơi đây là là một quán bar nổi tiếng. Một cô gái xinh đẹp mặc đồ công sở bước vào thu hút được rất nhiều ánh mắt.

- Chị Khiết, lâu quá không gặp! – Một chàng trai tóc nhuộm vàng rực đứng sau quầy rượu vui vẻ vẫy tay với cô.

- Cưng cho chị hai ly.

- Vẫn martini hả chị? – Cậu ta mỉm cười hết sức ngọt ngào.

- Hối lắm thế, hình như làm ở đây lâu cậu cũng biết bắt chuyện với khách hơn rồi đấy!

- Hì hì, chị vẫn khó tính như xưa! Có ngay đây ạ!

Nhắm nháp li martini, Bạch Khiết vừa thò tay vào ví.

- Ấy, chị làm thế là xem thường em đấy! Mai Thiên Ân này tuyệt đối cho chị free!

- Ha ha, đã vậy thì chị sẽ uống cho tới khi cậu phải xách mông chuồn khỏi nơi này! – Bạch Khiết cười lớn.

Bar mờ ảo, tiếng nhạc xập xình, Bạch Khiết uống hết ly này tới ly khác, Mai Thiên Ân vẫn đều đặn pha rượu cho cô.

Uống tới lúc say, cô mới gục mặt xuống khóc.

- Bà chị về đi, say mềm rồi kìa! – Cậu ta vội lấy ly rượu trên tay cô.

- Mẹ, chị không say, mau đưa cho chị! Bạch Khiết quơ tay giật lấy ly rượu nhưng cậu ta đã nhanh tay đổ mất.

- Ấy da, em lỡ tay đánh đổ rồi.

- Cái thằng khốn! – Bạch Khiết trừng mắt nhìn cậu, cậu ta chỉ cười và mở ví Bạch Khiết ra lấy điện thoại di động.

- Gọi cho ai bây giờ?

- Không phải việc của cậu! – Bạch Khiết gục xuống bàn, miệng vẫn lảm nhảm. – Cái thằng chết tiệt...

Cậu ta mở tin nhắn ra xem thì thấy cái tên Phi Công. Tốt, quyết định sẽ gọi cho Phi Công! Bạch Khiết chẳng còn nghe rõ nữa, cô lơ mơ nhận ra một bàn tay đang vỗ lên đầu mình.

- Haiz, bà chị không ngờ có lúc cũng mê mẩn như vậy! – Mai Thiên Ân tắc lưỡi. – Em đã gọi cho chim sẻ của chị, tối nay bà chị sẽ được sung sướng, he he. Điện thoại trong túi Thiên Kỳ rung lên đúng lúc anh đang nói chuyện với bạn bè.

- Chờ tao một phút ha!

- Thằng này dạo này lạ lắm! – Vương thái Thái nheo mắt bình luận. – Kê từ ngày anh nó cưới vợ, hành tung bí ẩn hơn hẳn...

- Lúc trước tao cũng tưởng nó “kết” bà chị dâu, hình như bây giờ đã đổi mục tiêu rồi!

Mặc kệ cho hai thằng bạn thân hí ha hí hửng bàn luận, Thiên Kỳ đứng lên cầm áo khoác.

- Anh đi đâu thế? – Ami này giờ vẫn im lặng đột ngột lên tiếng.

- Anh có việc. – Anh mỉm cười rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Nhìn vẻ chưng hửng trên mặt Ami, hai chàng trai liền mỉm cười dễ dàng.

- Thôi kệ cái thằng dở hơi ấy đi em, lát nữa anh em mình lại đi tiếp!

- Vâng! – Ami mỉm cười.

Tuy miệng nói thế nhưng lòng lại cảm thấy khó chịu, cô muốn được anh quan tâm nhiều hơn nữa, nhưng gần đây tâm trí anh cứ treo ngược cành cây, nhiều lần cô tỏ ý muốn gặp mặt anh đều từ chối với lý do bận. Anh hoàn toàn thay đổi, trước đây anh là một Triệu thiếu gia hoàn toàn khác... cô không sao chấp nhận được sự thay đổi của anh.

Chiếc ferari phóng vút đi, một người đàn ông nào đó gọi cho anh, nói là máy bay bà già của anh đang nằm ở Nguyệt Cát. Anh biết Nguyệt Cát, chỉ không hiểu vì sao Bạch Khiết lại vào đó. Giọng nói đó rõ ràng còn rất trẻ lại có chút ngịch ngợm, anh hỏi mấy lần đều không trả lời, chỉ bảo anh tới nhanh lên!

Cậu ta càng ăn nói như thế, Thiên Kỳ càng sốt ruột.

Tới nơi, anh vội vàng chạy lên quầy bar, dưới ánh đèn mờ ảo và tiếng nhạc xập xình, anh thấy Bạch Khiết đang nằm gục đầu lên quầy bar, say mềm. Cạnh cô là một cậu nhóc tóc vàng.

- Ôh! Anh là “Phi Công” có phải không? – Cậu ta tươi cười hỏi.

Thiên Kỳ không biết phải trả lời ra sao, anh vội lại gần cô quàng tay vào vai cô đỡ dậy.

- Thằng nhóc khốn kiếp, bỏ tay ra khỏi người chị mau! – Bạch Khiết nửa say nửa tỉnh nói.

- Ha ha, không phải là em đâu, là Phi Công của chị đấy! – Mai Thiên Ân cười rữ, đoạn cậu đưa cho Thiên Kỳ ví tiền và áo khoác của cô. – Lần sau anh đừng để chị ấy tới đây uống say một mình, không an toàn đâu! – Cậu ta hạ giọng, vẻ đùa cợt cùng biến mất.

Thiên Kỳ gật đầu cảm ơn rồi mau chóng đỡ cô dậy. Bạch Khiết cứ cô vùng vẫy đòi uống tiếp, tới mức Thiên Kỳ phải bế thốc cô lên đi ra ngoài.

Nhìn theo hai người, Mai Thiên Ân nhếch môi cười, bà chị của cậu không ngờ lại đổi gu thích cả phi công, ha ha!

Người cô nồng nặc mùi rượu, uống say tới mức không còn tỉnh táo, cứ lảm nhảm lúc khóc lúc cười. Nhìn cô như vậy, anh bỗng cảm thấy đau lòng.

Thiên Kỳ đưa Bạch Khiết lên nhà, anh mở ví cô tìm chìa khóa rồi dìu cô vào. Để cô nằm xuống ghế sofa, anh vội vàng xuống bếp pha cho cô ly nước đường. Bạch Khiết có thai mà lại đi uống rượu, đúng là không thể hiểu nổi cô nghĩ cái gì!

Lúc anh cầm ly nước đường lên thì không thấy cô đâu, chỉ nghe tiếng nôn ói vọng ra từ nhà vệ sinh. Anh đành đặt ly nước lên bàn rồi ngồi đợi cô. Nôn một lúc rồi anh nghe tiếng xả nước, Bạch Khiết lảo đảo từ trong nhà vệ sinh bước ra, gương mặt cô đỏ hồng vì men rượu, cúc áo bị cởi ra gần hết, làn da từ cô tới ngực vốn trắng mịn màng bây giờ cũng phơn phớt hồng.

Anh vừa quay lại định nói thì hoảng hốt quay đi. - Chị... chị mau mặc áo lại đi!

- Ha ha, nhà tôi, tôi muốn mặc thế nào chả được! – Bạch Khiết cười lớn, cô lảo đảo đi về phía anh.

Anh bị dồn vào thế khó xử, nhìn chị như vậy cũng không nên, nhưng lẽ nào cứ ngồi đó mà nói mồm với một người say?

Bạch Khiết tựa lưng vào tường khóc lớn. Cô cứ tỉnh tỉnh say say.

- Sao lại phản bội tôi?

Nhịn hết nổi, Thiên Kỳ đứng dậy đi về phía cô, Bạch Khiết mơ màng nhìn anh mỉm cười, nụ cười đẹp mê hồn, đôi mắt đắm lệ nhìn anh. Anh cắn răng mà nhịn cho máu nóng không bốc lên đỉnh đầu nhấn nạt gài từng nút áo lại cho cô.

- Chị đi ngủ đi!

Cô đột ngột giữ lấy tay anh, mùi thơm thoang thoảng lẫn trong mùi rượu cứ quẩn quýt lấy anh.

- Cậu nói đi, tôi không nên giữ lại nó đúng không?

Cô bật khóc kéo tay cậu áp lên cái bụng phẳng lì của mình. Nếu như không tình cờ biết được, sẽ chẳng ai nghĩ cô có thai.

- Tại sao... Tại sao con tôi không có cha? – Cô tựa đầu vào ngực cậu khóc lớn hơn.

- ... - Anh không biết phải trả lời thế nào.

Thân thể cô nóng rùng rục, đột nhiên cô kiễng chân lên hôn vào môi anh rồi buông anh ra.

- Cậu về đi!

Cô lảo đảo rồi quay lưng đi vào phòng.

Giây phút đó, chút lí trí cuối cùng của anh đã bị cô dùng chân dẫm nát!

Anh tóm chặt lấy bàn tay cô kéo ngược lại, hai tay ấn cô vào tường và hôn ngấu ngiến. Bạch Khiết ban đầu con bắt ngờ nhưng rồi cũng đáp trả. Ban đầu anh không có bụng dạ nào làm chuyện đó, nhưng cô cứ mơn trớn anh, dần dần anh cũng thấy hứng thú. Bạch Khiết không phải là cô gái ngây thơ như Dương Mẫn, cô là người đàn bà từng trải, bàn tay cô cũng điêu luyện hơn, cô cho anh những thứ anh chưa từng có, dẫn anh vào những thế giới anh chưa từng đến!

Anh bắt đầu đáp trả cô nhiệt tình hơn. Họ dìu nhau vào phòng, chiếc giường êm ái là thứ họ cần.

Cô mở mắt nhìn anh như muốn hỏi cậu sẽ không hối hận chứ? Anh liền ôm lấy cô hôn ngấu ngiến, giống như kẻ chết đuối tham lam hít lấy số không khí ít ỏi. Anh biết đêm nay cô cần anh, dù là thể xác hay tâm hồn, cô cũng cần anh, dù cô có những lí do khác anh cũng không quan tâm. Cô cần một vòng tay, anh sẽ cho cô điều đó, chỉ cần người đầu tiên cô nhớ đến là anh, như vậy đã đủ rồi!

Anh hôn lên cơ thể cô, áp mặt vào ngực cô, bàn tay dịu dàng vuốt lên bụng cô, Bạch Khiết rên khe khẽ, cô quần chặt lấy anh, theo phản xạ, anh rút một tay định bật đèn nhưng cô đã ngăn lại.

- Dừng! Cứ để thế này đi...

Anh tham lam cơ thể cô như đứa trẻ tham lam dòng sữa mẹ, Bạch Khiết để cho anh làm tất cả, cô cần hơi ấm, cần vòng tay, cần anh lấp đầy tâm hồn trống trải. Họ đều là những người có kinh nghiệm, anh cho cô sung sướng, cô cũng trả cho anh sự thỏa mãn đến cùng cực.

Cao trào đến mạnh hơn họ tưởng, Xong rồi, Bạch Khiết vẫn ôm chặt lấy anh, cô tựa đầu vào ngực anh thở hổn hển.

- Em mệt quá! – Cô khẽ nói.

26. Chương 27

Chương 27 Anh đưa tay vuốt những sợi tóc dính bết trên mặt cô, khẽ thì thầm.

- Đợi anh!

Nói rồi anh ngồi dậy bước ra phòng khách cầm li nước đường vào cho cô, Bạch Khiết ngồi dậy ngoan ngoan uống cạn li nước. Cơ thể cô tuyệt đẹp, có lẽ vì đang mang thai nên ngực cô căng hơn.

- Nhìn đủ chưa?

Cô mỉm cười đặt li nước xuống. Anh cũng cười và ôm lấy cô.

- Anh không biết làm thế này có ổn không.

- Không sao, em sẽ không bắt anh phải chịu trách nhiệm đâu! – Nụ cười trên môi cô thật mĩa mai. – Dù sao đây cũng chẳng phải lần đầu của anh hay em.

Anh không nói gì, chỉ càng ôm lấy cô chặt hơn.

- Em có định giữ lại đứa bé không?

Cô thoáng lưỡng lự rồi gạt đầu.

- Nó không có tội tình gì, hơn nữa... - Cô ngập ngừng nắm lấy tay anh. – Làm sao em có thể nhẫn tâm giết chết đứa con chưa chào đời của mình?

Anh không nói gì.

- Cảm giác khi lái máy bay bà già thế nào? – Cô đột nhiên hỏi.

- Ha ha, thích hơn. – Anh bật cười.

- Nhưng cũng nguy hiểm hơn...

Cô miết ngón tay lên ngực anh. Anh mỉm cười hôn lên môi cô. Anh không cần biết ngày mai sẽ ra sao, chỉ cần có cô đêm nay là đủ, giữa họ vẫn như thế, chỉ đơn giản là đã tiến thêm một bước, có thể chia sẻ cho nhau cảm giác ấm áp lúc đêm về.

- Anh đừng bận tâm về đêm nay, nếu gặp một cô gái trẻ đẹp thì cứ cưới làm vợ, khi mặt trời mọc, chúng ta sẽ lại là đồng nghiệp.

- Ủ! – Anh trả lời. Quả đúng như lời cô nói, ngày mai lúc mở mắt ra, họ lại là đồng nghiệp.

- Đợi anh một lát! – Anh lười nhác lên tiếng. – Anh muốn ngắm em thêm một lát!

- Ha ha, mau buông em ra để em đi tắm! – Bạch Khiết đánh vào tay anh.

- Tắm chung nhé!

- Không! – Cô nói gọn, vậy là anh đành phải buông tay.

Tắm lưng trần trắng mịn quay về phía anh, anh mãi mê ngắm nhìn cô, Bạch Khiết bật cười đi vào nhà tắm. Quần áo họ rài từ cửa phòng tới tận giường, anh ngồi dậy nhặt lấy quần áo rồi “mượn tạm” phòng vệ sinh bên ngoài của cô.

Cô tắm xong thì thay đồ rồi xuống bếp tìm cái gì đó ăn qua loa, anh có vẻ không hài lòng, hỏi tại sao cô không nấu ăn.

- Em không biết nấu ăn! – Cô đáp gọn lỏn.

Vậy là hai người đi ra một tiệm ăn gần đó. Cũng may quanh đó có rất nhiều tiệm ăn ngon.

Ăn xong, hai người liền đến tập đoàn. Hai người dạo này cặp kè với nhau khá nhiều, dân tình không ai không biết, Bạch Khiết cũng trở thành một cái tên nổi tiếng. Tuy nhiên Bạch Khiết là một con cọp của chủ tịch, nên chẳng ai dám động chạm.

Cô vẫn làm việc với cường độ rất cao, chính vì vậy, Thiên Kỳ luôn cố gắng chu toàn mọi việc, anh không muốn tạo thêm gánh nặng cho cô nữa. Buổi trưa anh đều tìm cách rủ cô xuống căn-tin, nếu cô bận quá nhiều công việc anh sẽ mang hộp cơm lên cho cô. Anh đơn giản chỉ muốn quan tâm tới cô, anh không hề cảm thấy giữa họ có bất cứ một thứ tình cảm nào vượt quá giới hạn.

Một hôm, anh đang ngồi làm việc thì có người gõ cửa, bảo là Chủ tịch muốn gặp anh. Anh thoáng ngạc nhiên nhưng cũng mau chóng đi theo người đó.

- Ngồi đi! – Triệu Thiên Minh chỉ tay vào cái ghế,

- Có chuyện gì vậy anh Hai? – Thiên Kỳ không hiểu lắm.

- À... - Anh không biết phải mở lời như thế nào. – Dù gì anh cũng là anh của cậu...

- Thì sao?

- Anh chỉ muốn cậu biết là cậu dạo này làm việc có tiến bộ.

- Ha ha ha! – Thiên Kỳ cười ngất. – Chị dâu nấu cái gì cho anh ăn vậy? Ha ha!

- ... - Bị thằng em phá ngang, mặt anh lạnh như tiền.

- Thôi được rồi! Nếu anh Hai gọi em tới để khen thì em quả thực rất vinh hạnh, khen xong thì em đi nhé!

Nói rồi anh đứng lên định đi ra.

- Này! – Triệu thiên Minh đột ngột gọi. – Giữa cậu và Bạch Khiết có phải...

- Chúng em chẳng có gì đâu! – Thiên Kỳ mỉm cười đóng cánh cửa lại.

Nhìn cánh cửa đóng lại trước mặt, anh chợt cảm thấy khó chịu trong lòng.

Hai người là anh em, vậy mà trước giờ chẳng khác nào người dưng. Có lẽ cũng do anh, do tính anh anh luôn xa cách. Em trai anh lớn lên như cây cỏ, nó có lêu lổng ăn chơi cũng là lỗi một phần của anh. Thực sự lúc nghe tin Thiên Kỳ qua lại với Bạch Khiết anh cũng thấy yên tâm, Bạch Khiết là người toàn vẹn chu đáo, nếu thực sự hai người có gì với nhau, đó cũng là điều đáng mừng.

Tối hôm đó công ty có cuộc họp đột xuất nên mọi người về khá muộn.

Bạch Khiết về tới nhà đã gần mười giờ, đang loay hoay tìm cách tra chìa khóa vào ổ thì Vương lâm đột ngột xuất hiện bên cạnh cô. Bạch Khiết giật mình đánh rơi cả chìa khóa.

- Anh đến đây làm gì?

- Anh nhớ em...

- Đứng! – Bạch Khiết vội nói. – Trái tim anh nên đặt ở nơi khác, nơi đây không xứng đâu.

- Em...

- Làm ơn quay về với vợ tương lai đi, cô ta có mang gần hai tháng rồi, đừng để cô ta photo tờ giấy xét nghiệm dán trước cổng tập đoàn!

Cô cười mỉa mai. Em thật sự không thể cho anh một cơ hội hay sao? – Vương Lâm khổ sở nắm lấy tay cô.

- Được, nếu anh muốn tôi tha thứ, hay bỏ rơi còn đàn bà ấy, bỏ rơi cả hai mẹ con nó mà quay về với tôi!

- Chuyện này... - Anh ngập ngừng.

- Ha ha, anh đúng là... - Cô cố kìm nén cơn tức cùng những giọt nước mắt. - Vậy không lẽ anh bắt tôi phải thay thế cô ta trở thành người tình của anh hay sao? Sao trên đời lại có loại đàn ông như anh không biết!

Nói rồi cô ôm mặt.

- Bây giờ tôi đã có Triệu thiếu gia! – Cô cười khẩy nhìn những cảm xúc lẫn lộn trên gương mặt anh. – Anh ấy không giỏi giang như anh nhưng chí ít cũng không bỏ rơi tôi những lúc tôi cần anh ấy, anh ấy cũng không chê tôi, vậy tôi ngu hay sao mà chấp nhận lại anh? Làm ơn đi trước khi tôi gọi bảo vệ lên đây!

Anh không còn lời nào để nói. Cô nói đúng, chính vì anh không quyết đoán, cứ dilly dally giữa hai người nên anh đã mất cô.

Bạch Khiết nhanh chóng vào nhà đóng sập cửa lại trước khi nước mắt cô kịp rơi.

Cô mở túi xách lấy điện thoại ra và ấn vào danh bạ chọn số của Phi Công.

- Anh đang ở đâu đấy, em muốn rủ anh đi dạo.

- Ồ, anh rảnh! – Anh nói và gấp tập tại liệu lại.

- Sao nghe có vẻ ngạc nhiên quá vậy?

- Hi hi, chắc lát nữa anh phải mang ô đi theo quá!

- Mau đến đi, em xuống dưới đợi,

Nói rồi cô cúp máy đưa tay quệt nước mắt, khốn thật, sao cô cứ khóc thế này? Cô lảo đảo bước vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi thay bộ đồ công sở ra. Bạch Khiết chọn một chiếc đầm rộng màu xanh ngọc, mái tóc xoăn xõa nhẹ trên vai. Chuẩn bị xong cô đi xuống tầng trệt đợi. Một lát sau anh lái xe tới, cô vẫy tay mỉm cười với anh rồi nhanh chóng lên xe.

- Wow! Em mặc như thế này đẹp thật đấy!

- Hi, dẻo miệng! Đi đâu đó đổi gió đi!

Cô nhẹ nhàng hất mái tóc sang một bên để lộ cái cổ trắng ngần.

- Em thích đi đâu?

- Tới nơi nào mát mát ấy!

- Đông người không?

- Ủ, đông cho vui!

Vậy là anh phóng xe đi. Cô tựa đầu vào ghế, gió mát lùa vào khiến tâm hồn cô thư thái hơn.

Anh đưa cô đến trung tâm mua sắm.

- Có điều hòa mát rượi và rất đông người! – Anh nhe răng cười hết sức đều khiến cô cũng bật cười.

- Em thua anh rồi đấy! – Cô tủm tỉm nhàn anh.

Nói rồi cô bước xuống xe để anh lái xe vào tầng hầm. Bạch Khiết vốn sắc sảo, nay cô không trang điểm nét đẹp có phần nhu mì hơn, cộng thêm chiếc váy xanh duyên dáng thu hút rất nhiều ánh nhìn.

Họ đi bên nhau, rất xứng đôi, lúc hai người đi qua cửa gương cô níu tay anh dừng lại.

- Xem em có già hơn anh không? – Cô tỏ vẻ.

Anh bật cười hân nhẹ vào má cô.

- Trẻ lắm! Họ đi cùng nhau dạo quanh các gian hàng, cô không định mua gì, chỉ ngắm nhìn.

Thế rồi họ đi qua gian hàng đồ con nít, bước chân Bạch Khiết hơi chậm lại, cô còn đang lưỡng lự thì anh nắm tay cô kéo vào, cô ngơ ngác nhìn anh.

- Chẳng phải em nói nên chuẩn bị trước thì tốt hơn hay sao? – Anh mỉm cười.

Cô không biết phải nói thế nào, môi cô chỉ mấp máy định nói điều gì đó rồi lại thôi.

Cô nhân viên thấy họ bước vào thì đơn dả chào mời.

- Anh chị muốn mua thứ gì ạ?

- Mua đồ cho trẻ sơ sinh.

Cô nhân viên mỉm cười ý nhị nhìn họ, tự nhiên Bạch Khiết lại đưa mắt nhìn anh.

- Chị có thai mấy tháng rồi ạ?

- Ồ... ba tháng, ba tháng em nhỉ?

- Ủ! – Cô mỉm cười khi bắt gặp ánh mắt của anh.

Chợt Bạch Khiết hơi sững người, cô có cảm giác lạnh buốt ở sống lưng như có ai đó đang nhìn mình, bất giác cô ngoảnh đầu lại.

27. Chương 28

Chương 28 Sau lưng hai người không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cô gái rất xinh đẹp, nét đẹp thanh thoát hơi tây, mái tóc nâu bóng mượt. Thấy Bạch Khiết quay lại, Thiên Kỳ cũng ngoảnh đầu lại.

- Ami! – Anh vui vẻ nói.

- Hai người... - Ami ngập ngừng, ánh mắt lộ rõ vẻ hoang mang. – Anh...

- Đây là... vợ tương lai của anh! – Anh mỉm cười giới thiệu.

Là phụ nữ với nhau, Bạch Khiết đã nhận ra sự “không ổn” của Ami.

- Không phải đâu! – Bạch Khiết vội xoa tay.

- Hi hi, anh cũng không định giấu em, nhưng... - Anh nhún vai. Đến lượt Bạch Khiết bị cái tài đóng kịch của anh làm cho bất ngờ, cô cười thầm muốn xem sẽ thế nào.

- Ô! – Ami mỉm cười có phần không thoải mái. – Vậy không làm phiền hai người nữa.

Đợi cô đi, Bạch Khiết mới nhếch môi nhìn anh.

- Cô bé đó thích anh đấy!

- Nhưng anh đã có vợ con rồi! – Anh nhún vai nói rất thật.

- Ai là vợ con anh? – Cô cười nhạt.

Anh không trả lời chỉ nhìn cô mỉm cười.

- Hôm nay tự dừng em không muốn mua đồ nữa! – Cô khoanh tay nói mát mẻ.

- Ô, vậy thì anh sẽ đưa em đi đổi gió!

Vậy là hai người dắt nhau ra khỏi trung tâm mua sắm. Anh lái xe, con cô tựa người nhìn đường phố, chiếc xe đi trên con đường cao tốc ra ngoại ô thành phố.

- Đi đâu vậy? – Cô hiểu kì.

- Tới nhà anh.

- Ô.

Bạch Khiết gật gù.

- Tối nay anh sẽ nấu cái gì đó cho em ăn. – Thiên Kỳ mỉm cười nháy mắt với cô.

- Ha ha, anh biết nấu ăn cơ à?

- Hơi bị xem thường anh rồi nhé!

- À, cái cô bé khi nãy... có phải là người mẫu Ami không? – Bạch Khiết thắc mắc.

- Phải! – Anh mỉm cười. – Em đang ghen à?

- Ha ha, tại sao em phải ghen? – Cô nhướn mày nhìn anh.

Anh bật cười không nói.

Chiếc xe rẽ vào con đường nhỏ một bên là núi, một bên là biển.

Họ đi thêm một đoạn rồi dừng trước một biệt thự.

- Nhà anh đây à?

- Ừ.

Anh bước xuống mở cổng và lái xe vào ga-ra. Bạch Khiết xuống xe đi ra khoảng sân rộng, trước mặt biệt thự là biển, gió biển từng đợt thổi vào mát rượi.

- Đúng là Triệu thiếu gia lắm tiền!

- Vào bên trong này kéo cảm bây giờ! – Anh kéo tay cô đi vào nhà. Nhà anh rất ấm, khá là gọn gàng, không giống như bãi rác trong tưởng tượng của cô. Anh hỏi cô thích ăn món gì cô chỉ bảo cái gì có nhiều nước và dễ nuốt là được.

Trong lúc anh loay hoay dưới bếp cô đi loanh quanh thăm nhà của anh.

Hình như Thiên Kỳ rất thích chụp hình, trên tường treo rất nhiều những bức hình lớn bé, nào là chụp với họ hàng, chụp với ông nội, và cả 1 bức hình chụp hai cậu bé trong vườn táo.

Nhìn nét mặt hai cậu bé này, Bạch Khiết nhận ra đó chính là anh và Triệu Thiên minh. Thiên Kỳ trong ảnh cười rất tươi, hai tay cầm hai quả táo, quần áo cũng lắm lem, ngược lại với anh, Triệu Thiên Minh nghiêm túc đứng khoanh tay, mặt không cười, quần áo phẳng phiu sạch sẽ. Triệu Thiên minh cao hơn anh một cái đầu, rất chừng chặc. Bạch Khiết cười thầm, đúng là tính cách từ bé.

Cô đi một vòng xem xét, đôi khi thích thú dừng chân ngắm nghía một số thứ, chợt cô đi ngang qua phòng anh, cửa phòng không khép cô tò mò đẩy vào thì thấy bàn làm việc của anh ngổn ngang giấy tờ.

- Xong rồi! – Tiếng anh vọng lên từ dưới bếp, cô vội khép cửa đi xuống.

Bàn ăn đặt một bát canh rong biển nóng hổi, vừa nhìn thấy cô đã nhắm mắt.

- Trời, canh trong biển...

- Sao vậy? – Anh ngạc nhiên.

- Tanh lắm! – Cô nhắm mắt.

- Ha ha, chưa ăn thì sao biết là tanh? – Anh kéo ghế và ấn cô ngồi xuống. – Em yên tâm, tay nghề của anh là vô đối!

Bạch Khiết cười to, cô cũng không muốn làm anh buồn nên cầm muỗng ăn thử.

- He he, anh đã nói mà! – Anh cười hì hì xoa hai tay vào nhau ngồi xuống gần cô.

- Không ngờ đấy! – Cô nhìn anh thực sự sửng sốt. – Em cứ tưởng anh...

- Tưởng anh ba hoa chứ gì? – Anh bật cười. – Ngon thì ăn tiếp đi, anh nghe nói canh này tốt cho phụ nữ mang thai lắm.

Quả thực canh anh nấu rất dễ ăn, vị vừa phải, mùi không tanh, cộng thêm chút thịt băm càng ngon hơn. Cô dọ này vốn ăn uống không ngon, nhưng bây giờ bỗng cảm thấy đói, ăn một lúc hết sạch cả bát canh lớn.

Anh chống cằm ngồi nhìn cô ăn. - Sao anh tốt với em thế? – Cô nhìn anh. – Em không có gì đáng để anh đối xử như thế này cả.

- Phải. – Anh nhún vai. – Lúc đầu anh cũng nghĩ thế, lắm lúc anh nghĩ mình nên rời xa em, đừng làm phiền em thêm nữa, nhưng cứ thấy em vui vẻ nói cười, cố gồng mình lên gánh lấy cái áp lực khủng khiếp là anh lại không thể chịu được!

- Chứ anh bảo em phải bù lu bù loa lên hay sao? – Cô cười buồn.

- Mặc dù anh không muốn đối xử tệ với bản thân như thế nhưng...

- Nhưng sao? – Cô nghiêng đầu mỉm cười.

- Nhưng càng lúc anh càng không rút ra được.

Bạch Khiết cười vang, cô chống tay vào ghế đứng dậy cầm bát đi rửa.

- Cảm ơn anh về bát canh nhé!

- Đêm nay em đừng về!

Cô hơi khựng lại rồi quay lại nhìn anh.

- Em đang có thai đấy! – Nụ cười của cô vừa quyến rũ vừa khiêu khích.

- Anh không háo sắc như em nghĩ đâu. – Anh bật cười.

-Ồ, vậy là em hiểu lầm à? – Cô che miệng cười khúc khích rồi đi xuống bếp.

Đêm hôm đó anh phải thức rất khuya để làm việc, thực ra công việc không nhiều nhưng căn bản là anh chưa có kinh nghiệm, nhiều chỗ không khó nhưng cũng không giải quyết thích hợp được. Bạch Khiết mặc tạm bộ pijama của anh nằm trên giường lăn qua lăn lại lật lật mấy quyển tạp chí ra xem, xem chán lại lăn qua lăn lại.

- Xong chưa?

- Em ngủ trước đi!

- Rủ em tới đây rồi quăng em một mình à?

Anh bật cười, anh biết cô chỉ nói đùa, Bạch Khiết công tư rất phân minh, nếu anh chưa làm xong, cô tuyệt đối không vui vẻ để anh ôm vào lòng.

Loay hoay mãi cũng xong, anh vội tắt đèn chui vào chăn và ôm chặt lấy cô.

- Khiếp, có một tí ấy mà loay hoay mãi!
- Vâng, anh không giỏi giang như em, nhưng sẽ tiến bộ!
- Đã vậy em sẽ nhắc người ta giao cho anh gấp đôi để anh mau tiến bộ!
- Em ác quá!

Anh bật cười. Anh có thói quen áp tay vào bụng cô.

- Sao bụng em phẳng lì thế nhỉ? – Anh có vẻ hơi lo lắng.
- Có lẽ vì em gầy, hôm trước em tới bệnh viện siêu âm, bác sĩ nói thai vẫn tốt, chỉ là nước ối hơi ít. – Cô nói, giọng hơi mất tự nhiên.
- Vậy hay anh dọn tới nhà em ở luôn nhé?
- Cái anh này, nhà anh to thế này mà thích chui rúc vào nhà em làm gì? – Cô vỗ nhẹ vào tay anh.
- Thì để chăm sóc em. – Anh nói tỉnh bơ.

Bạch Khiết chợt im lặng một lúc, rồi cô trở mình quay lại nhìn anh.

- Đứa bé không phải là con anh... em... em thật sự không biết phải tiếp nhận tình cảm của anh như thế nào nữa...

Nói đến đây, mắt cô cay cay, quả thật là quá bất công cho anh. Nếu chồng cô bắt cô nuôi một đứa con riêng liệu cô có thể hết lòng mà yêu thương nó hay không?

- Anh hiểu em lo điều gì mà! – Anh nhẹ nhàng vuốt tay vào mặt cô. – Nếu em đồng ý, thì anh sẽ làm cha nó. Cô không nói thành lời, chỉ cảm nhận được dòng nước mắt nóng hổi lăn trên má mình, chảy cả vào tay anh.
- Thật không?
- Ừ!

Cô vòng tay ôm chặt lấy anh bật khóc thành tiếng. Anh dịu dàng vỗ nhẹ vào vào lưng cô. Mãi một lúc sau, anh mới khẽ nói.

- Em ngủ đi, à, em có mang chứng minh thư đấy không?
- Không, mà sao?
- Mai mình đi đăng ký kết hôn! Cô vẫn không thể yên tâm, sao nói kết hôn là kết hôn ngay được. Còn gia đình anh, anh còn trẻ, lấy phụ nữ như cô người ta sẽ dè dặt, gia đình chắc chắn cũng sẽ phản đối.

Cô thở dài.

- Thế còn ông nội anh?
- Anh sẽ thưa chuyện với ông, hi vọng anh hai cũng không phản đối. Cha mẹ anh anh cũng chẳng nhớ rõ mặt nữa...
- Hì, cha mẹ em thì dễ, họ chỉ mong có ai cưới em đi, chẳng ngờ em lại trúng cái mỏ vàng là anh, chắc họ sướng điên lên mất! – Cô nói có chút mỉa mai.
- À, mà em trước giờ yêu mấy người rồi? – Anh đột nhiên lật số.
- Hơ, đừng có vớ vẩn nhé! – Cô nhéo tay anh. – Ngay cả pháp luật cũng không có tính truy nguyên đâu nhé!
- Anh tò mò thôi mà!! – Anh cù nhẹ vào eo cô rồi giở cái giọng năn nỉ ra.

- Ha ha, ba người, anh là người thứ ba, được chưa ạ, làm ơn đừng có truy vấn cả chuyện em có ăn ở thế nào với người ta nhé! – Cô nhìn anh chăm chú.

- Ôi dào, anh có học khảo cổ đâu mà em sợ! – Anh lè lưỡi. – Hung dữ quá đi mất,

- Thế anh có bao nhiêu bạn gái rồi? – Cô bắt ờ xoa xoa mặt anh và hỏi ranh mãnh.

- Ờ... để anh đếm xem, là hai mấy hay ba mấy ấy nhờ...

- Anh đi chết đi! – Cô nhéo má anh.

- Ái da! – Anh ôm má nhìn cô tủi thân. – Em vừa bảo không truy nguyên là gì, ăn gian!

- Hơ hơ, lại còn dám ý kiến, em đạp xuống cho ngủ dưới đất bây giờ, là anh khơi mào trước ấy! – Cô giận dỗi đẩy anh ra xa.

- Nhưng mà anh nói chưa hết! – Anh quyết ôm cô cho bằng được, vẻ mặt giả nai. – Anh cứ tưởng em hỏi bạn là con gái...

- Đừng ngại biện! – Cô bị anh chọc cho phì cười. – Ý anh là bạn là con gái giống như em chứ gì?

- Ô, anh đâu có ngại biện! – Anh cười hì hì hôn chụt vào má cô. – Khổ lắm, sao lại ghen thế này, ôi, đúng là cái miệng hại cái thân...

Bạch Khiết, bị cái cậu chàng này chọc cho cười hết lần này đến lần khác. Nỗi buồn cùng sự lo lắng, mặc cảm trong cô cũng vơi đi.

- Mà em có thấy anh thay đổi hay không?

- Chả thay đổi cái gì! – Cô bĩu môi.

Anh liếc hôn vào môi cô và hỏi lại.

- Có thay đổi hay không?

- Có! – Cô tùm tùm.

- Tốt! – Anh gật gù. – Vậy là anh yên tâm rồi! Có con, anh sẽ càng thay đổi...

- Gớm quá! – Cô làm bộ chế giễu nhưng tâm trạng lại vui sướng vô cùng.

Suy nghĩ một lát, anh nói nhỏ.

- Mai anh sẽ về thưa chuyện với ông nội, ừm... - Giọng anh cũng hơi lo.

- Không sao, em chịu được mà! – Bạch Khiết nói khê.

- Em lại chuẩn bị ăn nói ngốc nghếch chứ gì, cứ làm như bản thân giỏi giang lắm ấy! – Anh bỗng dưng nổi nóng đùng đùng.

- Ờ, vậy em ngủ đây!

Cô cười nhẹ, lòng hơi lo lắng bất an.

Sáng hôm sau, anh đưa cô về thay quần áo rồi tới công ty. Lần này hai người đi chung một xe, mọi chuyện lại càng được chứng thực. Đương nhiên chẳng ai dại gì mà khua môi múa mép trước mặt Bạch Khiết nhưng cô biết sau lưng mình người ta đang đồn âm lên, Bạch thư kí âm thầm của gợn Triệu thiếu gia. Đàn bà đúng mà mưu mô, càng đẹp càng giỏi lại càng mưu mô. Câu chuyện càng ngày càng hấp dẫn, được thêm dặt lên với nhiều phiên bản, phiên bản nào cũng thật như tận mắt chứng kiến, khiến dư luận càng lúc càng sôi sùng sục! Bạch Khiết cười không nổi mà méu cũng không xong, chỉ thầm khâm phục mấy người rồi hơi nhác việc, đáng lí nên làm nhà văn chứ ngồi văn phòng thì thật uống phí!

Cô lên văn phòng làm việc, còn anh lái xe tới nhà ông nội. Lòng anh nóng như lửa đốt, có những chuyện thật kì lạ, đến mà không báo trước lấy một lời. Anh lái thẳng xe vào sân trước rồi lao ngay vào nhà.

28. Chương 29

Chương 29 Triệu chủ tịch thấy thằng cháu nhỏ thì vui mừng vẫy lại.

- Lại đây ngồi với ông nào!
- Ông à, cháu có chuyện muốn nói. – Anh cứ đứng đó, lòng lo lắng.
- Sao? Sao mà gấp như muốn cưới vợ vậy? – Ông thông thả uống một ngụm trà.
- Cháu... cháu muốn cưới vợ!

Phụt!! Ông sặc cả ngụm trà.

Triệu chủ tịch trợn mắt nhìn thằng cháu. Thấy ông nội như vậy, anh càng khó xử. Ông nội anh vốn cần trọng chu đáo, anh lại đường đột thế này, tất ông sẽ nghĩ không hay.

- Cháu ngồi xuống đây kể ông nghe xem nào?
- Triệu chủ tịch vỗ vào cái ghế gần đó. Vậy là anh đành ngoan ngoãn ngồi xuống kể lễ, đương nhiên một số chuyện anh cũng không nói thật, nghe xong ông dẫn đo nhìn anh, một lúc sau mới nói.
- Ông sẽ gặp anh cháu để nói chuyện, haiz... cháu ông sắp lên kiệu hoa hết rồi!
- Ông nội! – Anh nhăn mặt.
- À, ông nhầm, ý ông là cháu ông sắp rước kiệu hoa hết rồi! Haiz, ông già rồi, chả quản nổi nữa...
- Vậy cháu đi làm đây! – Anh bần khoản đứng lên chào ông nội rồi lái xe đi.

Triệu chủ tịch băng khuâng quá đổi. Triệu Thiên Minh ông còn yên tâm, chứ cái cậu này thì...

- Quần gia! Mau gọi điện cho thằng Hai tới đây! – Ông lớn tiếng gọi.
- Vậy là Triệu Thiên Minh lập tức bị triệu tập tới. Nghe ông nội tường thuật sơ qua, anh cũng ngạc nhiên nhưng rồi lại bình thường rất nhanh.
- Thế ông tính sao? – Anh hỏi.
- Ông định hỏi cháu đấy! Mà cô Bạch Khiết ấy là người như thế nào? – Ông có vẻ bần khoản. – Nếu là cháu thì không sao, chứ thằng Kỳ...
- Thực ra nó cũng thay đổi nhiều ông ạ, không lêu lổng, biết sống có trách nhiệm hơn. – Thật không ngờ anh lại mở miệng ra khen thằng em trai, ông nội hơi ngạc nhiên rồi mỉm cười.
- Nếu cháu đã nói như vậy thì ổn. – Xem ra ông rất tin tưởng anh.

Bạch Khiết cũng không tệ, cô ấy là thư kí của cháu, làm việc rất tốt, tính cách cũng chu đáo, nói chung là mẫu người khá toàn vẹn. Chỉ là... không hiểu sao hai người lại quen nhau, mà nó cũng lớn rồi, ông và cháu làm sao quản nổi! Theo cháu, nó cũng đã biết sống có trách nhiệm, thì nên tin tưởng nó, ông và cháu đừng đối xử với nó như một đứa trẻ. Cháu cũng không phai với nó, đáng ra cháu nên thay thế vai trò của cha mẹ để dạy dỗ nhưng cháu đã không làm thế...

Anh nói hết những suy nghĩ trong lòng ra cho ông nội nghe, cũng cảm thấy nhẹ nhõm đôi phần. Nghe anh nói vậy, Triệu chủ tịch mỉm cười. Hôm nay là một ngày có nhiều niềm vui trong đời của ông.

- Cháu dâu thế nào rồi?
- À... - Bị hỏi bất ngờ, anh hơi lúng túng. – Chắc là mau thôi ạ!
- Ờ, có hai đứa cháu thì càng tốt, ha ha! – Ông vuốt râu. – Vậy cháu nhắc nó đưa con bé Bạch Khiết tới đây, dù sao cũng là chuyện quan trọng.

- Vâng! – Anh đứng lên cúi chào ông. – Vậy cháu về tập đoàn đây. Tới tập đoàn, anh gọi Bạch Khiết phòng làm việc. Bất ngờ bị gọi vào, cô bỗng thấy hơi lo.

- Cô ngồi đi! – Anh chỉ tay vào ghế, Bạch Khiết cúi chào rồi ngồi xuống.

- Chủ tịch gói tôi tới có chuyện gì dặn dò ạ? – Cô e dè lên tiếng.

- Có phải cô và Thiên Kỳ muốn kết hôn hay không? – Anh vào thẳng vấn đề không vòng vo.

Bạch Khiết thoáng bối rối nhưng cô bình tĩnh rất nhanh.

- Vâng thưa chủ tịch.

- Hai người quen nhau lâu chưa? – Anh tiếp tục hỏi như truy vấn.

Một người hỏi, một trả lời rất lâu. Anh vốn có thiện cảm với Bạch Khiết vì tác phong làm việc, trách nhiệm và bản lĩnh của cô nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng cô sẽ là em dâu mình, Anh vẫn không thể nào hiểu được tại sao hai người lại yêu nhau, Thiên Kỳ xét thể nào cũng... anh đã từng tự hỏi, phải chăng Bạch Khiết có ý đồ với gia sản nhà họ? Anh là thế, luôn đa nghi, nên anh mới gọi cô vào đây để hỏi thật rõ ràng. Triệu Thiên Minh vốn rất coi trọng kết quả, nhiều câu anh hỏi thẳng thắn tới mức Bạch Khiết phải lúng túng một lúc mới có thể trả lời được. Nếu là người khác có lẽ đã thấy tự ái mà bỏ đi, nhưng cô đã quen với tính của anh, con người đó chính là Triệu Thiên Minh.

- Thôi được rồi, không làm mất thời gian của cô nữa, cô về văn phòng đi.

- Vâng, chào chủ tịch ạ. – Cô cúi chào anh rồi đi ra.

- À, nếu lúc nào đó thu xếp được thời gian, cô nói Thiên Kỳ chở tới thăm ông nội.

- Sao ạ? – Bạch Khiết sững sốt, hai máng cô thoáng hồng.

Triệu Doanh Chính là thần tượng của người dân cả nước, mấy ai muốn gặp là gặp được ông? Hơn nữa, anh nói thế nghĩa là...

Cánh cửa khép lại trước mặt anh, Bạch Khiết khẽ mỉm cười, cô vốn nghĩ sẽ rất khó khăn, không ngờ lại dễ dàng như vậy. Cô nhớ, anh đã nói.

- Tôi cảm thấy lo, em tôi... thật sự tôi không yên tâm chút nào! Nhưng càng ngày nó càng trưởng thành, tôi phải để nó đứng trên đôi chân của mình, dùng đôi tay mình để tạo dựng cuộc sống. Quyết định kết hôn với ai là quyền của nó, nếu cả hai đã cảm thấy thích hợp, thì tôi không có lí do nào để ngăn cản.

Bạch Khiết biết anh nói đúng, hai người đã quá vội vàng, nhưng cô thực sự không cảm thấy ân hận, có thể họ đã thiếu suy nghĩ, nhưng tương lai còn dài, còn có thể tạo dựng rất nhiều điều tốt đẹp.

Cho tới tận bây giờ, cô không biết mình có thực sự yêu anh hay không.

- Anh hai nói gì với em?

Thiên Kỳ đứng đợi cô có lẽ đã lâu, vừa thấy cô ra anh vội hỏi.

- Chủ tịch không phản đối. – Cô mỉm cười.

- May quá. – Anh thờ phào, cứ nghĩ ông anh sẽ đập bàn phản đối quyết liệt chứ.

- Ha ha. – Cô cười ngất trước thái độ của anh. – Hôm nào rảnh, anh đưa em tới thăm ông nội.

- Ừ.

Anh mỉm cười nhìn cô. Cô nhón chân hôn vào má anh.

- Làm việc đi, đang giờ hành chính cơ mà! – Cô mỉm cười rồi bỏ đi.

Anh ngơ ngẩn đứng nhìn theo cô và mỉm cười. Dương Mẫn gần đây rất buồn, cô không đặt chân về nhà mẹ một bước. Anh cứ đi làm, cô ở nhà lâu cũng thấy rất buồn chán. Cô quyết định sẽ bắt xe đến thăm ông nội, dù sao cũng lâu chẳng đến thăm ông, làm cháu mà như vậy thật không phải. Sờ túi thấy chẳng còn bao nhiêu, cô bèn bắt xe bus đi cho rẻ.

Chen lấn gần hai tiếng đồng hồ trên xe, cuối cùng dương Mẫn cũng tới được nhà ông nội. Cô chống hai tay thở dốc rồi đi bộ ngược lên con dốc thăm than thở sao mà nhà ông nội xây tuốt trên cao thế kia!

Hai vệ sinh thấy hôm thiếu phu nhân lếch thếch cuốc bộ lên, mồ hôi mồ kê nhễ nhại thì vội vàng mở cửa.

- Chào thiếu phu nhân.

- Chào... mấy anh! – Cô cũng gật đầu chào lại rồi tiếp tục đi vào.

Đến được trước nhà ông nội cũng ngót nghét hai tiếng, cô lại ít vận động nên mặt mũi khổ, người quần gia thấy cô thì vội vàng đưa vào nhà.

- Trời ơi, sao thiếu phu nhân không nói thiếu gia đưa tới.

- Ảnh đi làm rồi chú ơi! – Cô phe phẩy hai tay. – Mà ông nội đâu rồi chú?

- À, để tôi mời lão gia ra gặp thiếu phu nhân, dạo này lão gia nhớ thiếu phu nhân dữ lắm!

Vậy là Dương Mẫn quần quýt ở nhà ông nội cả ngày. Có cô cháu dâu tíu tít bên cạnh ông cũng rất vui.

- Mà ông nội ơi, nhà to thế này có mỗi ông nội ở ông nội có thấy buồn không?

- Có, lúc trước thằng Minh với thằng Kỳ còn bé còn có đứa chạy ra chạy vào cho vui cửa vui nhà. Bây giờ hai đứa nó dọn ra ở riêng, có mình ông ở đây cũng buồn. – Nói rồi ông thở dài.

Nghe ông nói, hai Dương Mẫn liền sáng long lanh, cô che miệng cười hết sức nham hiểm.

- Hí hí, ông nội có cái hình nào của anh Minh không?

Nghe cô nói, Triệu chủ tịch vỗ đùi.

- Có! Cháu không nhắc ông quên mất!

Rồi ông gọi người quản gia ôm tập album cũ ra.

Dương Mẫn háo hức mở ra xem. Bức ảnh trắng đen đầu tiên chụp một đứa bé trai, tầm hai tuổi, để đầu đinh, cởi trần mặc quần đùi đang đứng bên cạnh một cái bể bơi nhỏ, ngay từ bé gương mặt đã cau có, đôi mắt mở to nhìn vào máy ảnh, dưới ảnh có đề dòng chữ Thiên Minh hai tuổi rưỡi.

Dương Mẫn che miệng cười khoái chí, cô lật vài trang tiếp theo, những bức ảnh là hình ảnh anh lớn lên theo thời gian.

- Ô, ông coi nè, sao không tấm nào anh ấy mỉm cười hết! – Cô thốt lên.

- Ô, nó vậy đó, lúc nào cũng cau có như ông cụ non. – Ông vuốt râu cười hì hì phụ họa. – Nó kĩ tính lắm, không cho ai đụng vào đồ bao giờ, ông nhớ lúc nó sáu tuổi, ông ẵm nó chụp ảnh lỡ làm nhăn áo nó, nó cứ lấy tay vuốt cho thẳng, tới mức đỏ cả mặt.

- Eo... - Dương Mẫn lè lưỡi.

- Ha ha, thế nên ông đoán cháu cũng chịu nó đủ rồi, ha ha, công nhận hai đứa sống với nhau tới giờ đúng là kì tích!

- Ông nội! – Cô đỏ mặt la lên.

Những gì ông nói quả rất giống với Triệu Thiên Minh hơn nửa năm trước. Cô lại xem ảnh tiếp, lần này cậu bé trong ảnh đã lớn hơn, cậu đang vụng về ôm lấy một thằng cu béo tròn đầu trọc mặc áo body siêu nhân, dường như phải ôm thằng cu ấy khiến cậu bé Thiên Minh rất khó chịu, hai hàng lông mày cậu cau lại, cả thằng cu kia cũng chẳng ưa gì ông anh vụng về nên khóc ré, dưới hình có dòng chữ Thiên Minh bốn tuổi và Thiên Kỳ sáu tháng.

Cô lại lật tiếp, cậu bé Thiên Minh mười hai tuổi đã rất đẹp trai, tóc để một mái mặc áo thun cầm bằng khen chụp ảnh rất hoành tráng, Dương Mẫn đã bắt đầu thấy ánh mắt ấy kiêu ngạo hơn.

Cô lại lật tiếp, là bên dưới tấm ảnh có ghi Thiên Minh mười tám tuổi ở Cambridge.

- Wow! – Cô ngưỡng mộ thốt lên.

- Nó du học bên Anh đấy! – Triệu chủ tịch kể, hai mắt ông long lanh niềm tự hào.

- Anh ấy giỏi nhỉ... - dương Mẫn lẩm bẩm với vẻ hâm mộ không thể che giấu.

Tấm ảnh tiếp theo đồ dòng chữ Thiên Minh hai hai tuổi tốt nghiệp đại học Cambridge. Anh đứng giữa những thanh niên ngoại quốc, đôi mắt sáng ngời, vô cùng đỉnh đặc. Dương Mẫn trố mắt nhìn, chỉ hai năm... Cô xem những bức ảnh phía sau, ba năm tiếp theo, anh tốt nghiệp hai đại học danh tiếng với bằng thạc sĩ, cô nhẹ miết tay lên từng bức ảnh, trong những bức ảnh anh đều không cười nhưng cô lại mê một cái nét kiêu ngạo đó, đó khổng chỉ là sự lạnh lùng kiêu ngạo, đó là nghị lực ghê gớm, là bản lĩnh sắt đá hiếm ai có được.

Chỉ còn lại một trang cuối cùng, đó là bức ảnh cưới chụp anh đang đeo nhẫn vào tay cô với dòng chữ Thiên Minh hai tám tuổi. Bỗng dưng hai mắt cô đỏ hoe, Triệu chủ tịch liền vỗ nhẹ vào lưng cô.

Bức ảnh cuối cùng là tấm ảnh anh cười rất tươi đang nắm tay cô, cô thì mặt mày nhăn nhó tay cầm cây kem. Cô nhớ rồi, đó chính là lần hai người đi công viên, cô đang đòi anh mua thêm cây kẹo bông. Cô bật khóc thực sự, những giọt nước mắt rơi xuống trên trang album, ông nội mỉm cười hiền từ nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Cô xấu hổ đưa tay quệt nước mắt.

- Sao tự nhiên cháu lại khóc chứ! – Cô lí nhí nói. – Mà ông lấy bức ảnh này ở đâu ra thế?

- Nó đưa ông đấy! – Ông mỉm cười, nụ cười rất hạnh phúc.

- ...

- Ông đã chuẩn bị cả album cho con của hai đứa rồi! Ở nhà một mình buồn buồn lại lật ảnh ra xem cho đỡ nhớ.

Hai mắt cô lại đỏ lên, nụ cười ngượng nghịu cũng nở trên môi. Ông hỏi thăm tìm hình học tập của cô ở trên trường, Dương Mẫn gãi đầu cười ngượng nghịu, cô học cũng bình thường, cứ bình bình mà tiến, chẳng nổi trội hơn ai. So sánh với anh, thật chẳng bằng một phần tí nữa.

Ông lại hỏi, cô ra trường định làm nghề gì? Cô gãi đầu không biết phải trả lời thế nào.

- Thật ra ông cũng không đòi hỏi gì cháu. – Ông nhẹ nhàng nói. – Chỉ cần cháu cảm thấy yêu thích công việc là được.

- Dạ.

Chiều, lúc về nhà không thấy cô đâu, anh liền lấy điện thoại ra gọi.

- Em đang ở đâu đấy?

- Em đang ở nhà ông nội, hihi, anh qua đây ăn cơm luôn nha, cơm nhà ông ngon lắm, vậy ha, thôi, em... hí hí, vậy ha, bye anh iu!

Cô nói xong trong điện thoại anh còn vọng ra những tiếng chọt choẹt. Anh bật cười tắt điện thoại và lái xe tới nhà ông nội, hình như cô đang làm cái gì mờ ám mà cười rất gian manh khoái chí.

Lúc anh tới, ông nội và dương mẫn cùng người quản gia đang ngồi đợi anh. Nói là quản gia, nhưng ông Ngũ đã phục vụ trong gia đình anh rất lâu, từ khi anh còn bé, đối với ông nội anh, ông Ngũ luôn là người bầu bạn trong lúc cô đơn của tuổi già, anh cũng kính trọng ông.

- Vào đây ngồi đi con! – Ông nội anh hình như đang rất vui.

- Chào ông nội, chào chú. – Anh nói rồi kéo ghế ngồi xuống.

- Hiếm khi mọi người đông đủ thế này, thực sự hôm nay ông rất vui, phải chi thằng Kỳ và bạn gái nó cũng có ở đây thì hay biết mấy!

Nghe nói đến bạn gái của Thiên Kỳ, hai tai Dương Mẫn lập tức vểnh lên nghe ngóng, anh biết cô đang rất tò mò nên liền ra hiệu cho cô im lặng. Cô nhìn anh với vẻ khó chịu như muốn hỏi bao giờ.

- Về nhà! – Anh nói nhỏ.

- Ủ, nhớ nhá!

- Biết rồi!

Vậy là cô đành nén lòng tò mò xuống, bữa cơm rất vui vẻ, ông nội hình như vui lắm, ông vui nên cũng ăn ngon miệng hơn. Mọi người trò chuyện rất vui vẻ, còn anh cứ cầm cúi ăn chẳng nói gì.

- Minh này, ông đang tính thế này cháu xem được không.

- Sao hả ông?

- Nếu cháu dâu có em bé, hay là... gửi về đây cho ông nuôi...

- Không được! – Anh từ chối thẳng thừng.

- Tại sao không? – Ông không đồng ý. – Chẳng phải ông nuôi cháu rất tốt hay sao?

- Cái này... - Anh hơi chần chừ nhưng vẫn không đồng ý. – Nhất quyết không được! Con cháu cháu sẽ nuôi, chỉ thứ bảy chủ nhật cháu đưa nó tới thăm ông.

- Mà... - Bị anh bắt bí ông giận đỏ cả mặt. Thấy bàn ăn có nguy cơ thành chiến trường Dương Mẫn vội dàn hòa.

- Thôi mà! – Cô khẽ nín tay anh dưới gầm bàn rồi gấp thức ăn vào bát ông nội. – Ông và anh ăn đi, nguội hết rồi!

Nghe cô nói, cả hai mới hạ hỏa tiếp tục ăn cơm, ông Ngũ nhìn cô cười biết ơn, cô cũng mỉm cười gật đầu với ông.

Ăn xong, họ ở lại thêm một chút rồi về, lúc về cô ghé tai nói nhỏ với ông nội.

- Kệ anh đi ông, cháu sẽ bông con tới chơi với ông thường xuyên luôn!

- Thật không? – Ông cũng hạ giọng.

- Thật! – Cô cười hi hi thơm vào má ông rồi chạy theo anh. – Chúc ông nội ngủ ngon!

Anh đi bộ mà cô phải vắt chân đuổi theo mới kịp.

- Đợi em! – Cô nín lấy tay anh.

- Em đi chậm thôi, ngã bây giờ! – Anh không hài lòng.

- Em nhớ anh quá! – Cô cười tít mắt không nheo với anh.

- Làm gì mà phải nhớ, anh ở đây chứ có đi đâu đâu! – Anh ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng lại cảm thấy vui.

- Hứ, không thèm thì tui hông nhớ nữa! – Cô bữu môi hất tay anh ra.

- Hi hi! Dại gì mà không muốn! – Anh liền ôm lấy eo cô. – Chỉ có mình Mẫn khờ nhớ anh, anh không thích nó hờn thì khổ.

- Anh nói ai khờ? – Cô bị anh chọc cho tức đỏ mặt.

- Ấy chết, anh lỡ miệng. Ha ha ha. – Anh cười ngất, cô bị anh chọc quê thì vùng vằng xô anh ra.

Càng xô anh càng ôm cô chặt hơn rồi bất ngờ hôn vào môi cô. Lúc anh buông ra, hai má cô đỏ ửng dưới ánh đèn.

- Đồ xấu xa!

- Ha ha, thích lắm chứ gì, còn làm bộ!

- Tí nữa anh chở em đi mua khung ảnh nhé! – Cô biết càng lún sâu thì càng bị anh chọc cho ngốc đầu không nổi nên chuyển đề tài.

- Chi vậy?
- Bí mật, hì hì, nhớ ha! Em hay quên lắm đó, nhớ nha!
- Anh biết rồi!

Hai vợ chồng dắt tay nhau xuống con dốc nhỏ, anh bảo cô đứng đợi anh dưới một trụ đèn rồi đi lấy xe.

Dương Mẫn ngoan ngoãn đồng ý, đợi anh đi, cô lục túi lấy ra cái hình thằng bé đầu đinh cỏi trần đứng cạnh bể bơi ra xem rồi mỉm cười khoái chí. Không biết cái quần anh mặc màu gì ấy nhỉ?

29. Chương 30

Chương 30 Trên đường về, anh ghé vào một cửa hàng tạp hóa mua khung ảnh cho cô, chọn tới chọn lui mới được một cái vừa ý, Dương Mẫn gật gù đưa anh đi tính tiền, anh hỏi mấy lần để làm gì cô đều không nói.

Về tới nhà, cô liền chui vào phòng khóa cửa nhốt anh ở ngoài, một lúc sau cô chạy ra, khoe với anh.

- Coi nè, đẹp hông!
- Anh bị sock mất mấy giây.
- Em kiếm đâu ra cái hình này vậy? – Lần đầu tiên cô thấy anh có vẻ ngượng như thế.
- Ha ha ha, ai mà đẹp trai thế!
- ...
- Cái quần anh mặc màu gì vậy? – Cô che miệng cười rất gian ác.

Phải mất gần một lúc anh mới phục hồi về lạnh lùng vốn có.

- Lúc đó anh có hai tuổi, làm sao anh nhớ được! – Anh nhún vai. – Mà nếu em thích biết màu, anh sẽ cho em biết.
- ... - Tới lượt cô đỏ mặt.
- Sao, muốn biết không?
- Không...

Nói rồi cô bỏ đi, đúng là toàn bị anh ức hiếp!

Nói thì nói như vậy thôi, chứ cô vẫn rất khoái cái tấm hình sexy ấy. Cô định đặt trong phòng khách nhưng bị anh cấm nên đành ôm vào phòng ngủ để ở đầu giường.

- Em muốn mở mắt ra là được nhìn thấy anh! – Cô giải thích.
- Vậy em thích cái thằng cu hai tuổi kia hơn ông chồng hai tám tuổi này chứ gì?
- ... - Cô nhìn anh với ánh mắt kì lạ. – Anh đang ghen với chính mình à?
- ... - Đến lượt anh im lặng.
- Dễ thương mà, lúc anh còn nhỏ đã đẹp trai thế này rồi...
- Nịnh anh à?? – Anh bạo má cô.
- Đau... thật mà! – Cô cười khúc khích xoa xoa má rồi ôm lấy anh. Cơ thể anh rất ấm, đó là thứ hơi ấm mà cô cần. Cô tham lam hít lấy mùi đàn ông của anh.
- Ước gì con chúng mình cũng xinh thế. – Cô khẽ nói.
- Đương nhiên rồi! – Anh bĩu môi. – Con anh không xinh sao được.

- Nếu anh bị bệnh, thì điều anh muốn nghe nhất là gì? – Cô đột ngột hỏi.

- À... - Anh hơi suy nghĩ rồi nói. – Anh thích nghe nhất là câu: Anh ơi, em không léo nhéo làm phiền bên tai anh nữa nhé! Chúc anh ngủ ngon!

- Cái gì??

- Hì hì, giỡn thôi! – Anh cười xoa đầu cô. – Anh muốn được nghe em nói rằng “Em yêu anh!”!

Cô đỏ mặt gục đầu vào ngực anh.

- Nếu em nói vậy thì sao? – Cô thỏ thẻ hỏi.

- Thì anh sẽ khỏe lại ngay!

- Còn nếu không? – Cô dẫu môi.

- Thì anh nằm luôn cho em hầu hạ!

- Ủ, em sẽ nói. – Cô khề nói. – Em yêu anh, yêu anh nhiều lắm!

Lời nói của cô thực sự khiến anh rất cảm động, anh ôm lấy cô chặt hơn.

- Anh cũng yêu em!

Rồi cô bắt đầu thắc mắc tới chuyện của Thiên kỳ.

- Thế Kỳ yêu thư kí của anh thật hả?

- Ủ.

- Thật không?

- Anh đã “ừ” rồi mà!! – Anh chẳng hứng thú với đề tài này tí này.

Thế nhưng Dương Mẫn lại rất thích, cô vắn vẹo hỏi nhiều tới nỗi anh nổi cáu gắt lên.

- Em có thôi đi không? Vâng, em trai anh sắp cưới vợ, vợ nó là thư kí của anh, tên Bạch Khiết, còn nhà cô ta như thế nào, cha mẹ bao nhiêu tuổi, anh không biết! Được chưa?

- Vâng ạ!

Dương Mẫn dường như rất mê cái bức ảnh hai tuổi của anh, chỉ cần là lúc rảnh, cô sẽ lấy ra ngắm, anh không hiểu có cái gì khiến cô lại mê như thế. Đương nhiên anh không hiểu được tâm trạng của cô, cảm giác được ngắm anh lúc còn bé vô cùng thích thú.

Một hôm đi mua sắm, lúc cô mở ví ra tính tiền, cô thấy bức ảnh của anh đang nằm chễm chệ trong khung để hình của ví, đợi anh về cô liền chìa ví ra hỏi. - Thủ phạm là anh?

- Ủ.

Cô chỉ hỏi như thế rồi gấp ví lại cất.

- Sao? Sao thế? – Anh bị cô làm cho tò mò.

- Hì hì, thì tự nhiên người ta đẹp trai ngon lành tình nguyện bỏ hình vào ví của em em vui chứ sao!

Anh phì cười.

- Nịnh giỏi nhỉ? – Anh ôm eo cô hôn chụt một cái.

- Hì hì, mà em đang lo.

- Lo gì? – Anh nhìn cô, đôi mắt rất sáng, rất đẹp.

- Lỡ em có... có thai, làm sao em đi học tiếp? Có thể lúc bụng chưa lớn em còn đến trường được, chứ...

- Anh sẽ bảo lưu kết quả lại cho em. – Anh hôn lên trán cô nói nhỏ.

- Được không?

- Ha, hiệu trưởng trường em dám gây khó dễ anh sao?
- Trời, chẳng chưa! – Cô lẽ lười, nhưng biết anh nói thật.
- Ha ha, anh chỉ hiền với em thôi, chứ anh thừa sức đưa cả nhà hiệu trưởng trường em ra đường.
- Ui... - Cô kêu lên. – Anh hiền với em hồi nào ta?

- Thế muốn anh dữ chứ gì? – Anh xoa đầu cô. Hôm đó, Bạch Khiết đi làm về sớm hơn thường lệ. Cô về nhà ăn tạm cái gì đó qua loa rồi đi tắm thay quần áo, cô chọn mãi, không biết phải chọn bộ nào thích hợp để đi thăm ông nội anh. Sau một lúc lựa chọn, cô quyết định sẽ mặc cái áo lụa trắng và quần kaki đen, một bộ đồ công sở, đi gặp Triệu Doanh chính, thực sự cô rất bối rối, ông là một vĩ nhân, cảm giác lúc này rất giống cái cảm giác khi cô biết mình sắp đi gặp tổng thống. Bạch Khiết tự cười nhạo mình, cô đã đi gặp tổng thống bao giờ đâu, nhưng nếu có gặp chắc cũng chỉ hồi hộp đến mức này là cùng. Bất giác lúc chạm tay vào bụng, Bạch Khiết hơi sững người. Cảm giác buốt giá lan từ những ngón tay, buốt tới tận óc, Cô mang thai đã gần bốn tháng, bây giờ bụng đã nhô ra. Bất giác cô bật khóc, cô cảm thấy mình không xứng đáng, không có tư cách đón nhận tình cảm của anh. Là không công bằng khi bắt anh phải làm cha của đứa bé này, cô đã đắn đo rất nhiều, nhưng lại không thể tự quyết định được. Cô không đủ bản lĩnh để rời xa anh, càng không có đủ bản lĩnh để bỏ đứa bé đi.

Cách đây một tuần anh đưa cô tới bệnh viện, sau khi siêu âm xong, cô bảo anh ra ngoài đợi và nói chuyện với bác sĩ. Cô đã hỏi bác sĩ liệu có thể bỏ đứa bé đi hay không? Bác sĩ ngăn người nhìn cô, hỏi tại sao hai người hạnh phúc như thế lại muốn bỏ đứa bé? Cô khóc và không trả lời, chỉ gặng hỏi có được hay không?

- Được, nhưng giá như chị quyết định sớm hơn, cái thai đã mười hai tuần tuổi, loại bỏ sẽ nguy hiểm cho cả mẹ, có thể... rất có khả năng sẽ vô sinh!

Hai chữ “vô sinh” như tiếng sét bên tai cô, Bạch Khiết lão đảo ngời xuống. Cô phải làm sao đây?

Anh đã nói sẽ yêu thương đứa bé như con mình, nhưng... nhưng cô không dám tin điều đó. Cả anh và đứa bé đều thiệt thòi, cô không thể ích kỷ chỉ vì bản thân mình.

- Sao em vẫn chưa chuẩn bị? – Anh đột ngột xuất hiện ở cửa phòng khiến cô giật mình.

Thấy cô vội vàng lau nước mắt, anh liền đi tới nắm lấy tay cô.

- Mình đi thôi! – Cô rút tay ra và nói khẽ.

- Khoan đã! – Anh giữ cô lại và ôm cô vào lòng. – Anh biết em vẫn canh cánh về đứa bé, nhưng anh đã nói là anh không quan tâm cơ mà!

- Phải anh không quan tâm, anh thì không quan tâm nhưng tôi quan tâm! – Cô giận dữ hét lên trong nỗi dằn vặt. – Anh có biết lúc anh ôm tôi trong tay, tôi cảm thấy bề bồng đau đớn thế nào không? Rồi cả khi anh nói tôi cứ giữ lại đứa bé, tôi càng đau hơn, thà anh cứ ch-ửi tôi, cứ mắng tôi, bắt tôi bỏ đứa bé có lẽ tôi đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều!

Cô càng khóc, càng nói, anh càng giữ chặt lấy cô, đợi cô nói xong, anh mới thở dài.

- Anh xin lỗi, là anh sai rồi!

- Không, anh không sai, người sai là tôi, tôi đã sai khi không dứt khoát mà ngủ với anh lúc tôi say, tôi đã sai khi giữ lại đứa bé, xin lỗi, nhưng tôi không đủ can đảm để tới gặp gia đình anh.

Miệng nói, tay cô liền cởi áo ra.

- Ừ, sẽ không đi đâu hết! – Anh vuốt tóc cô. – Em cứ thay đồ rồi nằm nghỉ đi, anh đi đây một lát.

Đến khi cánh cửa phòng đóng lại trước mặt cô, cô mới òa khóc. Tại sao cô lại cáu giận với anh? Tại sao cô lại đem hết nỗi dằn vặt trong lòng mà rít cả vào anh như thế. Cô rất muốn chạy theo níu tay anh và nói lời xin lỗi nhưng không đủ can đảm. Anh đi rồi, cô mới nhận ra lòng mình còn đau đớn hơn.

Khóc mãi cũng chẳng được gì, cô ngồi dậy thay quần áo và nằm lên giường. Cô sẽ ngủ, có lẽ ngày mai thức dậy họ sẽ lại là đồng nghiệp, còn có là đồng nghiệp tốt hay không thì cô không biết.

Nghĩ vậy, cô kéo chăn lên và nhắm mắt lại. Hi vọng đêm nay cô sẽ không tỉnh giấc và khóc giữa đêm. Giấc ngủ của cô rất mệt mỏi, những giấc mơ màu trắng cứ lờn vờn trong đầu cô.

- Dậy đi em.

Có tiếng ai đó gọi cô trong những giấc mơ hỗn loạn.

Cô lơ mơ mở mắt ra thì thấy anh, lẽ nào cô mơ cả về anh?

- Em dậy đi, đừng ngủ giờ này.

Lần này thì cô tỉnh hẳn, cô mở to mắt nhìn anh, gương mặt lẫn lộn rất nhiều cảm xúc.

- Anh còn quay lại đây làm gì? – Cô hỏi.

- Chứ em muốn anh đi làm à? – Anh có vẻ không vui, nụ cười trên môi anh vụt tắt.

- ...

- Vậy anh sẽ đi. – Anh nắm lấy tay cô nói nhỏ rồi đứng dậy.

- Đừng đi! – Cô đột ngột lên tiếng, dường như cô cũng bị bất ngờ, đó là bản năng, bản năng của cô đã nín lấy anh.

- Hì, anh đùa thôi. – Anh ngồi xuống và ôm cô vào lòng.

Bạch Khiết tựa đầu vào ngực anh, cô vòng tay ôm lấy anh như sợ anh sẽ ruồng rẫy cô.

- Em xin lỗi. – Giọng cô nghèn nghẹn.

- Em có lỗi gì đâu. – Thiên Kỳ nói nhỏ. – Là anh không đúng khi cố lờ đi những suy nghĩ của em, anh đã sai khi nghĩ rằng em sẽ chấp nhận anh mà không suy nghĩ quá nhiều đến những điều đó...

- Ông nội chắc giận em phải không anh?

- Không, ông chỉ bảo là em nghỉ ngơi, hôm nào khỏe thì tới cũng được.

Nghe anh nói thế cô cũng cảm thấy yên lòng.

- Anh nấu cơm rồi, khi này là anh đi ra siêu thị mua đồ ăn...

- Ừ.

Cô mỉm cười gương gao đứng dậy.

Anh biết cô không hề cứng cỏi như vẻ bề ngoài, cô là người có trái tim rất nhạy cảm, cô đã phải dằn vặt, suy nghĩ rất nhiều, anh hiểu cô đã khó khăn thế nào khi quyết định giữ lại đứa bé và chấp nhận anh. Người ngoài có thể cho rằng anh điên khi chấp nhận lấy một phụ nữ như cô, nhưng anh không quan tâm, anh yêu cô, yêu tất cả những gì của cô chứ không yêu cái gọi là ngàn vàng. Làm sao một người đàn ông yêu một người phụ nữ lại chỉ dựa vào cái thứ đó để phán xét cô ấy? Cô đã sai, nhưng đó là quá khứ, anh chỉ yêu cô của hiện tại, của tương lai! Anh chưa bao giờ quan tâm trước đây cô như thế nào, chỉ cần khi yêu anh cô thật lòng với anh là đủ.

Lúc hai người ngồi ăn cơm với nhau, cô buột miệng nói.

- Đàn ông như anh bây giờ tuyệt chủng rồi!

- Ha ha, đâu, anh thấy nhiều lắm chứ! – Anh nháy mắt với cô.

Bạch Khiết đỏ mặt.

- Xấu xa!

- Ha ha, ngon không?

- Ngon! – Cô nói và nhìn anh thắc mắc. – Em tưởng anh chỉ biết chơi thôi chứ, sao lại nấu ăn ngon thế nhỉ?

- Trời, sao khi dễ anh vậy! – Anh trề môi nhìn cô. – Công nhận là anh chẳng giỏi học hành sách vở, nhưng riêng cái khoản này anh hơn em chắc!

- Sau này cưới em anh ở nhà nội trợ đi là vừa! – Cô khúc khích cười.

- Không! Anh nghe nói đàn ông nội trợ thường bị vợ bắt nạt đàn áp dã man như Hít-le đàn áp dân Do Thái vậy! – Anh vội lắc đầu rất nghiêm trọng.

Cô cười ngất.

- Ch-ửi xéo em hả?

- Anh không dám!

- Em hứa không bắt nạt, không đàn áp! – Cô bắt đầu buông lời ngọt ngào dụ dỗ.

- Đừng đừng! Anh xin em! – Anh vội xua tay. – Đàn bà là hoa đẹp, anh là chú ong khô cứng lại lắm! Đừng dụ dỗ anh! Anh biết, đàn bà dùng sắc đẹp dụ dỗ đàn ông, đến khi người đàn ông dính bẫy mới...

- Ha ha! – Cô bị anh chọc cho cười chảy cả nước mắt. – Mới sao?

- Mới vật lông làm thịt chứ sao! – Anh làm bộ tội nghiệp nhìn cô.

Đêm đó anh ở lại nhà cô, cô rất cần anh, chỉ là bây giờ cô mới nhận ra, cứ mỗi lần cô vừa rút được một chân ra khỏi quan hệ của họ, anh lại kéo cô vào và khiến cô càng dần sâu hơn. Họ ở bên nhau, san sẻ với nhau rất nhiều thứ, cho nhau những cảm giác yêu thương tốt cùng. Cô chưa bao giờ sẽ nghĩ sẽ qua lại với một người kém cô tới ba tuổi, anh cũng chẳng nghĩ sẽ yêu một bà chị lớn hơn mình, vậy mà định mệnh đã đưa họ đến với nhau. Lúc cô vuốt ve tấm lưng rắn chắc ướt mồ hôi của anh, cô chợt cảm thấy thỏa mãn với thực tại, cô còn cần gì nữa? Ngày hôm sau anh đưa cô tới gặp ông nội. Ấn tượng đầu tiên của ông chính là tác phong rất “công sở” của cô, một người rất chuẩn mực. Ông tự hỏi làm sao Thiên Kỳ có thể quen cô gái này? Bạch Khiết rất điềm đạm, cô cư xử với ông rất lễ độ, chuẩn mực chứ không nhí nhố như Dương Mẫn. Ông hỏi cái gì, cô trả lời cái nấy, khi ông yêu cầu kể về gia cảnh, cô với chủ động nói trước.

Theo những gì cô nói thì gia đình cô chỉ có cha và mẹ, lúc ông hỏi cô có anh em gì không, cô mới trả lời là có một em trai nhưng đã mất trong một tai nạn.

- Ông xin lỗi!

- Dạ, không sao ạ.

Hai người trao đổi rất nhiều, gả đi thằng cháu cuối cùng, trong bụng ông cũng lo lắng không yên.

Thiên Kỳ trở thành khán giả của hai người, anh tựa lưng vào ghế nhìn cô, Bạch Khiết đẹp sắc sảo, không có nét dễ thương nhưng rất phong trần quyến rũ.

Ông nghe nói cháu có thai bốn tháng rồi phải không? – Ông đột ngột hỏi khiến Bạch Khiết bất ngờ. Cô khẽ cắn môi không nói gì.

- Phải! – Anh đỡ lời cho cô.

- Sao không báo cho ông một tiếng? – Ông có vẻ không hài lòng.

- Hì hì, thôi mà, lẽ nào ông nội lại giận cháu?

- Hai đứa thật là, đáng lẽ phải báo với ông một tiếng chứ! – Ông trách.

- Vâng, vậy thì ông đóng dấu cho chúng cháu đi, gớm rồi... hề hề, mà chẳng phải ông thích có cháu lắm hay sao? Ôi dào, suốt ngày giục anh Hai và chị dâu cho ông bằng chất, bây giờ cháu cho ông toại nguyện trước, đã không cảm ơn thì thôi...

- Cái thằng này, chắc ông lấy chổi quét mày ra quá! – Ông mắng nhưng mặt lại nở nụ cười.

Đoạn ông nắm tay Bạch Khiết.

- Vậy hai đứa cưới nhau càng sớm càng tốt rồi sinh chất cho ông nhé!

- Vâng... - Bạch Khiết hơi cúi đầu cố mỉm cười.

- Vậy hai đứa về đi, Kỳ, nhớ chăm cháu dâu cho cẩn thận đấy! Mà mà ham chơi là chết với ông!

- Vâng!!!!!!!

Anh dài giọng rồi kéo tay cô đứng dậy chào ông ra về. Ông nội tiễn hai người ra tận cửa, dường như ông rất vui khi biết cô có thai.

Lúc ngồi trên xe, cô có vẻ không vui.

- Anh nói với ông là em có thai à?

- Ủ, nếu không ông lại bảo “Hai đứa cứ tìm hiểu nhau đi đã”...

Cô không nói gì. Bàn tay anh nhẹ nắm lấy tay cô.

- Nghĩ nhiều làm gì?

Cách sau đó mấy ngày, vào một buổi chiều, anh đưa cô về rồi lái xe đi. Bạch Khiết đứng lặng hồi lâu rồi quay người bước lên nhà.

- Khiết!

Cái giọng nói mà cô căm ghét nhất bỗng vang lên sau lưng cô. Cô cau mày quay lại thì thấy Vương Lâm, chắc anh đợi cô lâu lắm rồi.

- Có chuyện gì? – Cô hỏi lạnh tanh.

- Mình gặp nhau một lát đi được không? – Anh chỉ tay sang quán café phía bên đường.

Cô nhìn anh thoáng ngại ngần rồi gật đầu.

30. Chương 31 - Part 1

Chương 31 Vẫn như mọi khi, anh vào trước và kéo ghế cho cô ngồi, Bạch Khiết ngồi xuống.

- Em có muốn uống gì không?

- Không, cảm ơn. – Cô nhẹ nhàng nói. – Bây giờ quản lí Vương có gì thì cứ nói đi.

- Được, nếu em thích thì anh sẽ hỏi thẳng. – Vương Lâm nhìn cô bằng ánh mắt rất đáng sợ.

Bạch Khiết cười nhạt, cố xoa dịu nỗi bất an trong lòng.

- Chuyện em có thai... có thật nó là con của Triệu Thiên Kỳ không?

Bạch Khiết biến sắc nhìn anh trân trối. Chuyện cô có thai chỉ hai hôm nay cả tập đoàn đều đã biết. Vương Lâm cũng không ngoại lệ.

- Phải, thì đã sao? – Cô cười nhạt. – Cảm ơn Vương đồng nghiệp quan tâm tới tôi, nhưng tôi không hiểu nghĩa của từ “có thật” mà anh hỏi tôi.

- Được, em cố tình không hiểu thì anh sẽ nói cho em hiểu, đứa bé trong bụng em là con của anh đúng không?

- Một người đàn ông đỉnh đạc mạo đã không còn nữa, anh như con thú bị thương gầm gừ.

- Anh nói cái quái gì vậy, nếu anh gọi tôi ra đây bắt tôi nghe những lời nói nhảm nhí đó thì...

- Thì sao? Anh dám chắc đó là con anh!

Bạch Khiết run run đứng lên.

- Làm ơn để tôi yên, rút ra khỏi cuộc đời của tôi! – Cô giận dữ hét lên.

- Tại sao anh phải để yên? Chẳng lẽ một người cha không có quyền nhìn nhận đứa con của mình hay sao?
- Mẹ... Mẹ - kiếp! – Cô tức đến mức trán nổi cá gân xanh, cô cầm ngay li nước trên bàn hất vào mặt anh. – Anh có ngấm mồm lại không? Anh có tư cách để nói ra câu đó hay sao?

Cô to tiếng đến mức những người xung quanh phải tò mò liếc nhìn thăm nghĩ người đàn bà kia thật ghê gớm.

- Lúc tôi đau bệnh quằn quại anh đã vứt bỏ tôi như vứt một con chó để đi theo con đàn bà đó! – Nói đến đây cô không cầm được nước mắt. – Là Triệu Thiên Kỳ đã cứu tôi, lúc anh ấy điện thoại cho anh, anh cũng lơ đi để âu yếm nó, anh vứt bỏ tôi như vứt bỏ một thứ đồ chơi mà anh đã chán, anh... từ nay về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa! Phải, dù Triệu Thiên Kỳ có là một kẻ ăn mày thì anh ấy vẫn tốt hơn anh. Anh càng nói càng khiến tôi ghê tởm, đồ khốn!

Nói rồi cô bỏ đi. Vương Lâm lúc này mới đưa tay vuốt dòng nước lạnh buốt trên mặt mình. Nó chính là con của anh! Là Triệu Thiên Kỳ đã cướp Bạch Khiết từ tay anh, nếu không có hắn, cô đã không tuyệt tình với anh như vậy.

Bạch Khiết gạt nước mắt lao đảo bước đi. Trời đất như đảo lộn trước mắt cô, làm sao anh ta biết... anh ta sẽ phanh phui tất cả ra mắt. Trong một phút không kiểm soát được, cô trật chân bước xuống lòng đường.

Chiếc xe từ đằng xa đang lao tới không thắng kịp, chỉ nghe “ầm” một tiếng, cả người cô bị hất bắn lên vệ đường.

- Chết rồi!

- Trời ơi...

Đó là âm thanh cuối cùng mà cô nghe trước khi mọi thứ mờ mịt trong bóng tối.

Người lái xe hốt hoảng lao xuống xe chạy lại xem cô thế nào.

- Mau, mau gọi cấp cứu!

Ông ta cuống cuống gào lên. Toàn thân cô đầy máu, ông ta đâm chết cô rồi! Đó là một buổi chiều rất đẹp, những tia nắng cuối cùng cố bám lấy mặt đường, tạo nên một thứ ánh sáng đo đỏ trong treo.

Cô bắt đầu nghe thấy những tiếng khóc, những tiếng khóc từ xa xăm vọng lại, lúc đầu chỉ như gió thổi trong những hành lang trống, nhưng rồi tiếng khóc ấy rõ dần. Lúc đầu tiếng khóc còn kìm nén như tiếng rên rỉ, nhưng sau đó tất cả vỡ òa ra, không phải là khóc, mà là gào thét, là rú lên trong nỗi đau đớn, đau như cào xé tim gan, đau như bị cắt từng miếng da miếng thịt, đau như ai đó cướp đi một phần máu thịt của mình.

Cô lại mơ về giấc mơ màu trắng, người đàn bà áo trắng đang ngồi khóc, đó chính là cô, là bản ngã yếu đuối của cô.

Cô cũng cảm thấy đau đớn trong lòng, cũng gục xuống khóc.

Cô muốn rời bỏ tất cả những mệt mỏi, cô đau đớn lắm rồi. Cô muốn được giải thoát...

Khi nghe tin cô bị tai nạn, Thiên Kỳ đã bần thần một lúc rồi mới lao ra khỏi nhà và phóng xe đi.

Lòng anh nóng như lửa đốt, chỉ hận không thể có mặt cạnh cô ngay lúc này! Có lẽ cô đang đau lắm, cả đời cô đã chịu nhiều khổ sở, vậy mà anh cũng không thể mang đến cho cô một chút niềm an ủi nào...

Lúc tới bệnh viện, anh vội vã lao tới phòng cấp cứu. Y tá vội vàng cản anh lại.

-Vợ tôi bị tai nạn, cô ấy tên là Bạch Khiết! – Anh hấp tấp nói.

-Bạch Khiết... - Người y tá lật sổ rồi nói. – Cô ấy trong kia, mời anh theo tôi.

Cô nằm trên giường bệnh mặc bộ đồ trắng, toàn thân lằng nhằng dây nhợ.

Anh ngây ra, cảm giác như đó chỉ là một giấc mơ...

Anh chậm chậm tiến tới gần giường bệnh và nắm lấy tay cô, tay cô lạnh ngắt, làn da trắng xanh không một chút sức sống. Cô nằm yên lặng... rất yên lặng, nếu như chiếc máy đo nhịp tim không liên tục hần lên những đường sóng yếu ớt, có lẽ người ta nghĩ cô đã chết.

Anh vẫn nắm chặt lấy bàn tay cô, từ từ quỳ xuống và áp tay cô vào mặt mình.

-Em tỉnh dậy đi...

Anh nói rất khẽ, giống như gió thoảng.

Cô không trả lời anh, chỉ vừa nãy cô còn mỉm cười với anh, còn nhìn anh, còn nắm tay anh cơ mà?

Anh im lặng, nỗi đau đớn như con rắn độc len lỏi vào tim anh, càng lúc càng cắn xé đau đớn. Sao cô không mở mắt ra nhìn anh? Chỉ một lần thôi cũng được, chỉ cần cô chịu mở mắt ra nhìn anh một lần là đủ. Nhưng dường như điều đó lúc này là quá xa xỉ, anh rất sợ sẽ mất cô. Nếu như đây không phải là phòng cấp cứu, có lẽ anh đã lay cô dậy, đã gào tên cô lên... anh nhớ co lần cô hỏi anh có yêu cô không? Anh nói có, nhưng khi cô khoanh tay hỏi anh có thật lòng yêu cô hay không, anh đã do dự.

Họ đến với nhau quá nhanh, tìm đến nhau vì những nhu cầu của cuộc sống hơn là tình cảm. Họ đã có những giây phút hạnh phúc với nhau, nhưng thật sự anh có yêu cô không? Hay anh chỉ yêu cơ thể cô, yêu cá tính của cô? Lúc đó anh đã không thể trả lời, cô cũng chỉ mỉm cười.

Tại sao anh không hiểu ra sớm hơn? Thực sự, anh rất rất yêu cô, chỉ là không phải ai cũng hiểu rõ mình đang nghĩ cái gì. Không phải ai cũng có thể nói ra điều mình suy nghĩ. Chính vì anh không nói, nên cô không thể tin anh trọn vẹn, không thể rũ bỏ những mặc cảm để đến với anh...

Anh sẽ nói rằng anh yêu cô thật lòng, yêu tất cả của cô, yêu cả cách cô nghiêm khắc với anh.

Một giọt nước mắt lạnh lẽo rơi lên mu bàn tay của cô, anh thực sự rất đau, rất ân hận, rất sợ sẽ mất cô mãi mãi.

“Cảm ơn em... anh đã rất hạnh phúc, đã rất tự hào vì bản thân khi có em, anh đã từng là một kẻ ăn chơi, sống trong những ngày tháng vô nghĩa.”

Từ khi cô quan tâm, giúp đỡ anh để anh trở thành một kẻ có ích, ít ra dù cô không thể làm cho anh tài giỏi như anh trai mình nhưng cũng khiến anh không còn là kẻ thừa trong tập đoàn. Anh biết, thật ra cô chẳng hề chủ tâm dạy dỗ anh, đó cũng là nhờ anh trai anh lên tiếng, nhưng làm sao anh có thể chối bỏ những gì cô đã làm cho anh?

Ở bên cô anh thấy rất vui, cô nghiêm khắc nhưng dễ gần...

-Anh có phải là người nhà bệnh nhân không?

Bác sĩ bước đến gần anh.

-Vâng, tôi là người nhà của cô ấy. – Anh hấp tấp đứng lên.

Bác sĩ nói vài lời chia buồn với anh, bảo cũng còn may mà cô được đưa đi cấp cứu kịp.

-Tình hình là bệnh nhân không bị chấn thương phần mềm, chỉ có một chút xây sát, nhưng điều đáng ngại là lúc xảy ra tai nạn...

-Lúc xảy ra tai nạn thế nào? – Anh nóng vội hỏi.

-Anh bình tĩnh đã! – Bác sĩ vội nói. – Đáng ngại là cô ấy bị đập đầu xuống đất, chấn thương rất nặng, cơ hội sống...

-Im đi, các người... cô ấy sẽ tỉnh lại!

Anh túm lấy cổ áo của bác sĩ.

-Ông mà còn nói vậy...

-Anh phải bình tĩnh lại! – Bác sĩ vội đưa hai tay lên, người nhà bệnh nhân thường hay như thế, ông cũng không trách họ, chỉ là...

Đợi anh bình tĩnh lại, bác sĩ mới nhẹ nhàng nói.

-Cơ hội sống là rất ít, nhưng không phải là không có...

-Ông nói là vẫn còn cơ hội phải không bác sĩ? – Anh như kẻ tuyệt vọng níu lấy được một chút ánh sáng của hi vọng.

-Phải chờ đợi thôi, chúng tôi đã làm hết sức có thể... Xin lỗi khi không thể giữ lại được đứa bé.

Anh bần thần ngồi xuống giường, đầu óc trống rỗng. Anh không biết phải làm thế nào... anh thực sự rất sợ, rất sợ.

Bàn tay anh lạnh buốt nắm chặt lấy tấm drap trắng. Anh chẳng thể làm gì ngoài chờ đợi... anh phải đợi tới bao giờ?

Đêm đó, trời mưa rất to.

Dương Mẫn ngồi trong phòng đang nghe ngao hát.

Anh đang ăn cơm ngoài kia.

Số là mọi ngày cô ăn uống rất ngon, hôm qua còn ăn cả hai cái đùi gà, rồi tòm tèm xin luôn của anh cái ức, toàn những chỗ nhiều thịt ít xương, để lại cho anh đầu cổ cánh, có lẽ ăn tham quá nên tới giờ vẫn còn đầy bụng. lúc này thấy cô cứ ngồi lấy đũa chọc chọc vào chén cơm hững hờ anh lấy làm lạ, bình thường bé ỉn của anh ăn rất mạnh cơ mà.

-Sao thế?

-Tự dưng em không ngon miệng... - Cô mút mút cây dưa.

-Thôi, vào phòng đi. – Anh cười. – Để bát cơm lại đây anh ăn hộ cho!

Nghe vậy cô vội chạy vào phòng.

Một lúc sau anh vào, khi này anh đang ăn cơm bỗng sức nhớ một chuyện khiến anh ngẩn người ra.

Lẽ nào...

Người ta thường nói phụ nữ mang thai thì sẽ “bất bình thường” so với ngày thường, không lẽ...

Tim anh bỗng đập nhanh, nhưng không đúng, ngày hôm qua cô còn ăn uống rất thoải mái cơ mà...

Anh chợt nhớ ra một chuyện, suýt nữa chén cơm tuột khỏi tay anh, anh vội chạy ngay vào phòng.

-Mẫn!

Cô bị anh dọa cho giật mình.

-Cái gì vậy anh? – Cô hơi tức nhìn anh nhăn nhó.

-Em... em, đã hơn một tháng... hơn một tháng rồi em không có kinh nguyệt đúng không? – Gương mặt anh vừa lo lắng vừa vui mừng, ánh mắt nhìn cô tràn đầy hi vọng.

31. Chương 31 - Part 2

Dương Mẫn ngẩn người một lúc. Phải rồi... vậy mà cô quên khuấy đi mất...

-Em... em...

Chỉ thiếu chút nữa anh đã không tìm chế được bản thân mình nữa rồi.

Cô ngẩn cười ra, miệng lẩm bẩm cứ “Không thể nào...”.

- Đợi anh, đợi anh năm phút, à không, ba phút thôi! – Anh vội nắm lấy tay cô rồi đứng lên bỏ đi ra chạy ra ngoài. Cô vẫn bần thần ngồi ngay như phỗng, không lẽ... không lẽ... cô thật sự đã có thai? Bàn thần một lúc, Dương Mẫn mới bình tĩnh trở lại. Không lí nào cô lại có thai...

Quả thực cô và anh không dùng biện pháp an toàn gì, thế nhưng thực sự cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lí.

Trong vô thức, hai tay cô cứ nắm chặt và vận vẹo không ngớt, thật sự cô chưa sẵn sàng để làm mẹ. Cũng rất có thể anh nhầm, đôi khi kì kinh nguyệt của cô vẫn đến muộn, phải, nếu chỉ căn cứ vào điều đó rất có thể anh đã nhầm!

Cô hít thật sâu, mắt bỗng thấy cay cay, cô đúng là đại ngốc, tại sao lại không nghĩ đến biện pháp an toàn lúc hai người gần gũi với nhau, xác suất cô đã mang thai bây giờ rất cao, Dương Mẫn lạng người tựa lưng vào gối nhìn ra cửa sổ. Anh sẽ rất vui, nhưng còn cô...

Anh chạy ra ngoài mua que thử thai, phải, anh chẳng còn quan tâm tới chuyện ngày mai hình ảnh của anh có xuất hiện tràn lan trên mặt báo với một que thử thai trong tay hay không. Anh sắp được làm cha, à không, phải nói là anh đang rất rất hi vọng mình sẽ được làm cha! Người bán thuốc hình như cũng đã nhận ra anh là Triệu Thiên Minh, bà ta hình có vẻ bất ngờ, ngay cả những người mua thuốc khác cũng nhìn anh chằm chằm, nếu là lúc bình thường chắc anh sẽ rất khó chịu, nhưng bây giờ anh chẳng còn thời gian để quan tâm tới xung quanh đang nhìn gì nghĩ gì.

Mua được rồi, anh vội chạy về nhà, anh cũng lo, anh biết phụ nữ trễ kinh do rất nhiều yếu tố, ai mà biết có phải vì cô đã mang thai hay không? Anh hít thật sâu, bình tĩnh lại nào, sao chuyện này lại khiến anh mất bình tĩnh đến thế? Anh cố để đầu óc thật thoải mái, phải rồi, cô thường có kinh vào giữa tháng, nếu tính đến ngày hôm nay, cô đã trễ kinh tới gần nửa tháng, không thể nào là do trùng hợp được! Anh trước nay vốn không thích chơi trò xác suất, chỉ khi nào nắm chắc trong tay anh mới tin đó là sự thật, vậy mà bây giờ... giống như anh đang chơi một trò chơi cá cược.

- Mẫn! - Anh chạy vào nhà và gọi lớn.

- Em đây! - Cô thở dài lên tiếng.

Cô đang ngồi trên ghế ghế sa-long đợi anh về. Bất giác cô đưa tay dụi mắt.

- Anh về rồi à? - Cô vẫn cảm cái điều khiển tivi bật tới bật lui.

- Ủ! - Anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cô và vuốt tóc cô.

- Em sợ lắm! - Cô bật khóc và ôm lấy anh. - Em... em... thật sự em chưa sẵn sàng, lỡ em có thai thì sao?

Anh vòng tay ôm lấy cô, anh rất vui, nhưng cũng rất lo cho cô, là anh muốn có con, nhưng cô lại rất sợ, anh hiểu. Làm một người mẹ, trọng trách rất nặng nề, phải sinh con, nuôi con. Cô sợ là đúng.

- Anh sẽ ở bên em.

Cô không nói gì, một lúc sau cô mới ngẩng đầu lên.

- Em xin lỗi. - Cô cười không thoải mái chút nào. - Đáng lẽ em phải vui chứ, sao lại khóc thế này, anh và ông nội rất muốn có con, đáng lẽ em phải cảm thấy vui mừng mới đúng...

Nói đến đó, mắt cô lại đỏ lên và quay lưng đi. Anh dịu dàng nhưng rất kiên quyết xoay người cô lại, sắc mặt điềm tĩnh, ánh mắt ánh lên niềm vui vì lần đầu được làm cha và nỗi hổ thẹn và tự trách.

- Anh xin lỗi! - Anh nhẹ nhàng áp tay vào má cô. - Nói thế nào nhỉ? Anh rất lo, rất hồi hộp, nếu em có thai, đó là niềm vui lớn nhất trong cuộc đời anh...

Nói đến đây anh ngừng lại và nhìn cô thật lâu. Hai tay nắm chặt lấy tay cô, anh cũng rất lo, thực sự rất lo.

Dương Mẫn mở to đôi mắt nhìn anh, trong một thoáng, lòng cô còn lạng lạng, nhưng rất nhanh, cô đã biết được mình nghĩ gì.

Đột nhiên cô mỉm cười và hít thật sâu, nụ cười rất bí hiểm.

- Sao thế? - Anh chợt cảm thấy hơi lo lắng.

- Đưa em que thử thai! - Cô chìa tay ra.

- Đây! - Anh đưa tới ba cái que thử thai cho cô.

- Thôi, em buồn ngủ rồi, đi ngủ đây! – Cô vươn vai ngáp một cái.

- Hử... - Anh bị cô làm cho ngơ ngác.

- Hơ hơ, sáng mai anh đi làm rồi em sẽ thử, ờm... - Cô dùng đũa đập. – Như vậy thật quá dễ dàng với anh, tự nhiên em thấy ghét anh lắm! Sao ông trời lại thiên vị anh như vậy chứ! Phải cho anh nếm mùi chờ đợi cho biết tay! Anh bị cô làm cho ngơ ngác một lúc rồi mới bật cười. Lại còn dám giở trò với anh!

Đêm đó, Dương Mẫn cứ nằm thao thức nhìn ra cửa sổ. Ô cửa sổ có những vệt sáng bằng bạc hằn lên rất đẹp, lúc trước, cô thường nằm áp mặt vào gối và tự hỏi liệu có những thiên thần bay lượn ngoài kia không? Dương Mẫn từ bé đã thích mơ mộng, những mùa hè, cô thường theo ba về vùng nông thôn, ông ngoại cô có một căn nhà gỗ nằm khuất sau đồng cỏ hoang, nơi đó vốn là một nhà kho, nhưng ba cô đã sửa lại thành một căn nhà nghỉ hè.

Cô rất thích về đó, cô rất nhớ mùi đất ẩm mỗi sáng ban mai, rất nhớ tiếng những con chim ứ đỏ ca hát trong những lùm cỏ cao, cô thường cùng bọn trẻ nông thôn chạy đi tìm những trứng chim trong những lùm cỏ. Có lần cô, còn tìm được một con sóc nhỏ, Dương Mẫn nhớ ánh nắng trong veo trên cánh đồng dài, nhớ những đứa trẻ con nhà nghèo, cô thường chia cho chúng cây kẹo và cái bánh, một thứ quà xa xỉ đối với lũ trẻ nông thôn. Mỗi buổi tối, ba cô thường ra ngồi trước hiên nhà và chỉ cho cô xem những ngôi sao trên trời. Lúc đó cô đã hỏi ba.

- Ba ơi, làm sao mà những ngôi sao lại sáng được hả ba?

Ba cô ngẫm nghĩ một lúc rồi trả lời.

- Ba đoán, đó là những con đóm đóm bị ngót vào những cái bóng bóng và thả bay lên trên cao.

Vào đầu xuân, cô lại được xem những đàn đóm đóm khiêu vũ trong rừng cỏ, cô biết chúng thường hát cho nhau nghe những bài hát du dương, kể cho nhau nghe về truyền thuyết những con đóm đóm bị nhốt vào bong bóng.

Những đêm khuya mát mẻ, cô thường ra sau nhà núp trong một lùm cỏ để chờ những cô tiên xuất hiện như trong truyện cổ Andersen. Cô có những giấc mơ rất hoang đường.

Và còn rất nhiều, rất nhiều kỉ niệm mà cô không thể nhớ hết...

Lúc đôi mắt cô sắp nhắm lại, chợt một kí ức rất rõ ràng hiện ra trong đầu cô, cứ như là một giấc mơ.

Cô bé Dương Mẫn đang ngồi nghịch cát trước hiên nhà, bỗng nhiên có ai đó bước tới trước mặt cô.

- Ba cháu có nhà không? – Một ông già ăn mặc rất sang trọng.

- Dạ không ạ! – Cô chùi chùi tay vào áo rồi đứng lên.

- Thế ông nội cháu ở đâu? – Ông ta lại lên tiếng.

- Dạ, ông cháu đi đánh cờ, ông vào nhà ngồi chơi, cháu đi gọi ông nội cháu về! – Nói rồi cô chạy vào nhà kéo cái ghế gỗ ra trước hiên cho ông ngồi. Cô chợt thấy phía sau ông ta còn có một cậu bé rất khôi ngô, quần áo sạch sẽ chỉnh tề. vậy là cô chạy vào nhà lấy thêm một cái ghế nữa.

- Cháu ngoan lắm! – Ông mỉm cười xoa đầu cô bé.

Cô bé cười khoe hàm răng sún rồi chạy vù về phía cổng. Trước khi đi, cô còn ngoái lại nhìn, cậu bé kia rất đẹp trai, nhưng dường như cậu không thích về nông thôn. Cô bé Dương Mẫn thực sự say nắng cậu con trai ấy, một lúc sau, cô chạy về cùng ông nội.

- Sao cháu không lấy nước mời khách? – Ông nội cô nghiêm khắc hỏi. – Lại còn nghịch đất nghịch cát bẩn thỉu thế này...

- Cháu xin lỗi! – Cô lí nhí nói.

Kí ức... hay nói đúng hơn là giấc mơ bắt đầu nhạt dần đi. Cô mở mắt ra thì trời đã hửng sáng.

- Sao dậy sớm thế? – Anh nằm bên cạnh cũng vừa thức giấc, một mối lên tiếng.

- Anh đã gặp em bao giờ chưa ấy nhỉ? – Cô quay sang vòng tay ôm lấy anh.

- Là sao? – Anh nhúm mày.

- Ý em là trước khi cưới em ý, anh đã gặp em bao giờ chưa?

- Chưa. Chưa bao giờ, anh lọ mọ chả biết thế nào, cũng may em còn xinh xắn đáng yêu được một chút, không thì...

- Á à! – Cô dẩu môi nheo anh một cái.

- Ái, đau! – Anh nhăn mặt. – Chứ em bảo anh phải nói sao, vồn vện chỉ hơn một tuần, kể từ lúc anh được ông nội thông báo là tổ chức đám cưới, anh có phải thần thánh đâu mà trở tay kịp chứ!

- Hừ, không dám đâu! Anh toàn bắt nạt em! – Cô ầm ực nói.

- Ha ha, sao nhớ dai vậy? – Anh cười và bẹo má cô. – Em cũng phải thông cảm cho anh chứ, công nhận lúc đó anh cũng quá đáng thật, nhưng mà đang yên đang lành, thật sự... thật sự anh không thể quên khi thấy một cô gái cứ lượn lờ trong nhà...

Nhìn mặt cô ầm ực, anh đành thở dài xuống nước.

- Nhưng mà đó đã là quá khứ rồi, sao tự dưng hôm nay lật sổ ra vậy? Anh xin lỗi được chưa?

Nghe anh nói vậy, cô mới cười.

Giấc mơ đêm qua thật tới nỗi cô vẫn cảm thấy rất bàng khuâng, hay yêu anh quá nên đầu óc mới lú lẫn mơ mộng như thế nhỉ?

- Ngủ tiếp đi, anh đi làm đã!

Nói rồi anh ngồi dậy, cô áp mặt vào chăn và nhắm mắt lại, tự dưng thèm được ngủ thêm tới lạ lùng. Nói ngủ là ngủ luôn, tới lúc tỉnh dậy thì đã sáng bánh mắt, Dương mẫn vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt qua loa. Sự nhớ tới ba cái que thử thai, cô thở dài, thôi thì làm luôn một lần! Có hay không cũng đành cắn răng mà chịu vậy! Tình hình là NXB có liên hệ vs chinsu^^ và chinsu đang cấp tốc viết truyện, tiến độ vẫn mỗi ngày 1 chap ha bà con

Chừng nào chính thức kí hợp đồng chinsu sẽ thông báo với mọi người, nhớ mua sách ủng hộ tui nha!

Lúc tập đoàn, anh mới hay tin Bạch Khiết bị tai nạn phải nằm bệnh viện. Bình thường, là cấp dưới lại khá thân cận với anh đương nhiên anh cũng có chút quan tâm, hơn nữa bây giờ cô sắp là em dâu tương lai của anh...

Bộ phận nhân sự tạm thời đã cắt cử một người thay vào vị trí của cô, trưa hôm ấy, anh gọi người thư ký mới vào dặn dò vài việc, sau đó anh lái xe thẳng tới bệnh viện nơi Bạch Khiết nằm để thăm cô.

Bầu trời xanh ngắt, những tia nắng trong trẻo nhảy nhót trên ô kính cửa sổ.

Tán cây cổ thụ lặng lẽ đung đưa mình bên khung cửa sổ, dường như có những cầu vồng nhỏ xíu đang nô đùa trong tán lá... chàng trai tựa lưng vào tường, đôi mắt mệt mỏi nhắm chặt, đêm qua anh đã không ngủ, cái áo sơ mi đã hơi nhàu, ánh nắng bao trùm lấy anh, chiếc áo sơ mi như tỏa ra những tia sáng lấp lánh.

Lọ hoa đặt trên bệ cửa tỏa hương dịu dịu ngọt ngào.

- Kỳ! – Anh giật mình mở mắt nhìn ra cửa.

- Anh Hai...

- Bạch Khiết sao rồi?

Thiên Kỳ ngồi thẳng dậy mệt mỏi vươn vai.

- Bác sĩ bảo phải đợi.

Chữ “đợi” tan vào không khí, anh em họ nhìn nhau, đợi đến bao giờ? Nếu sự chờ đợi của anh kéo dài đến vô tận, anh có đợi được không? Đợi chờ là nỗi chán nản đè lên chán nản, là tuyệt vọng chồng chất thêm tuyệt vọng.

- Em đã báo với gia đình họ chưa? – Thiên Minh phá vỡ bầu không khí nặng nề.
- Em báo rồi, mẹ cô ấy đến đây khóc lóc cả sáng mới đi, haiz! – Thiên Kỳ day day thái dương.
- Ủ, em chu đáo với cha mẹ cô ấy một chút. – Anh dặn.
- Vâng. Xin lỗi anh Hai, sáng nay lu bu quá, chiều em sẽ đi làm. – Thiên Kỳ cười mệt mỏi.
- Thôi, cứ ở nhà nghỉ ngơi đi. – Anh vỗ vai em mình. – Thực sự anh rất tiếc... hi vọng cô ấy sẽ sớm bình phục.
- Cảm ơn anh. Chị dâu dạo này sao rồi? – Thiên Kỳ chuyển đề tài.
- Ồm... vẫn vậy.

Hai anh em ngồi nói chuyện với nhau một lúc thì cha mẹ Bạch Khiết tới, người đàn ông trung niên cao gầy, gương mặt khắc khổ, đi sau ông là một người phụ nữ khá phúc hậu.

Thấy hai người đi vào, hai anh em vội đứng lên chào. Mẹ cô thấy con gái lại bật khóc, ba cô có vẻ bình tĩnh hơn, ông bắt tay chào hỏi hai anh em. Khi biết mình gặp được Triệu Thiên Minh, ông tỏ ra rất vui mừng, rất xúc động khiến hai anh em cảm thấy hơi khó xử. Kể cũng đúng, Triệu Thiên Minh là người nổi tiếng, danh vọng tiền tài đều có, tập đoàn Doanh Chính ai ai cũng biết, đương nhiên họ cũng biết vị chủ tịch trẻ tuổi tiếng tăm lừng lẫy rồi.

Nói chuyện một lúc, Triệu Thiên Minh phải trở lại tập đoàn, anh chào cha mẹ Bạch Khiết, rồi ra về.

Thấy Thiên Kỳ mệt mỏi, mẹ cô liền nói anh cứ về nghỉ ngơi, để bà chăm sóc cô. Thấy bà nói đúng, anh đành nghe theo. Sáng nay gặp cha mẹ cô, mẹ cô đã khóc và nói rằng em trai cô đã mất vì tai nạn, không lẽ ông trời còn muốn cướp nốt đứa con gái của họ hay sao?

Đang lái xe, điện thoại trong túi anh lại rung lên.

- Alo.
- Anh đang làm gì thế? – Giọng nói trong trẻo đáng yêu vọng lại từ đầu dây bên kia.
- Ami hả, anh đang bận rồi.
- Tối nay tám giờ anh tới dự buổi họp báo công bố đĩa đơn của em được không?
- Hả... không được... anh bận rồi.
- Bạn là sao? Lúc trước dù anh có chuyện gì, chỉ cần em nói thì anh hứa sẽ tới bên em cơ mà? – Đầu giây bên kia giọng thoát đã ghen ghen.
- Anh... thôi được rồi, tám giờ, nhưng chỉ lần này thôi nhé, anh bận lắm!
- Ủm, hi hi, em cúp máy đây!

Anh vứt điện thoại vào ghế, Bạch Khiết như vậy, anh còn tâm trạng nào để tới dự họp báo, nhưng dù sao Ami cũng là người mà anh coi như em gái. Thiên Kỳ thở dài day day thái dương, về tới nhà anh tắm rửa rồi đi ngủ. Cả đêm không ngủ khiến tinh thần anh vô cùng mệt mỏi.

Anh nằm xuống giường đã ngủ thiếp đi, giấc ngủ mệt mỏi và đầy lo lắng, anh thực sự rất lo...

Lại nói tới Triệu Thiên Minh, kể từ hôm qua tới giờ, lòng anh cứ như lửa đốt! Dương mẫn đúng là biết cách làm cho người ta đau tim, không lẽ anh phải để cô ra, ép cô thử thai hay sao? Đúng là vợ gốc lăm trở!

Sốt ruột quá, không biết làm sao, anh liền lái xe về nhà, về tới nhà không thấy cô đâu, có lẽ cô đã đi học, đúng là tức chết mất thôi, anh vốn bình tĩnh, vậy mà lúc này lại bị cô làm cho nóng ruột tới mức ôm đầu bứt tóc. Lần này thì em quá đáng lắm rồi! Anh liền móc điện thoại ra, bấm ngay số cô.

- A lo! – Đầu dây bên kia hình như đang rất hớn hờ.
 - Em đang ở đâu đấy? – Anh hét vào điện thoại.
 - Trời... trời... - Cô bị anh làm cho giật mình. – Sao lại hét em thế?
 - Em muốn làm cho anh chết vì sốt ruột đúng không? – Anh phải kiềm chế lắm mới không hét lên.
 - Hê hê, sốt ruột chứ gì, ờm... tối về em nói cho...
 - Anh.... Anh bị lam làm cho tức chết mất!! – Anh ôm mặt cười gằn. – Em mà không nói ngay, anh thề tối nay cho em ngủ ngoài hiên!
 - Ồ!! Anh dám cho mẹ của con anh ngủ ngoài hiên à?
- Nói ra mới biết là nói trớ, Dương Mẫn vội dang hắng mấy lần. Anh suýt làm tuột điện thoại khỏi tay.
- Dương Mẫn bấy giờ đang ôm mặt, giậm chân vốn định làm anh hồi hộp tới phút chót ai dè cái miệng làm lộ mất.
- Thôi, coi như em lỡ lời rồi đấy! – Cô dần dỗi nói vào điện thoại. – Em cúp máy đây!
 - ...
- Anh ngồi phịch xuống ghế, vừa vui sướng vừa lo lắng. Làm cha... làm hay... anh sắp làm cha thật rồi! Đó là cái cảm giác vui mừng, sung sướng tột độ, là cái cảm giác lâng lâng, không thể diễn tả bằng lời. Anh chỉ muốn ôm chặt lấy cô. Ôm chặt lấy mà hôn tới tấp.
- AAAAAAAAAAAAAA!!
- Anh ngửa mặt lên hét thật lớn, vừa hét vừa cười, bộ dạng nghiêm trang như bị ai đó lấy giấy chùi sạch, thay vào đó, anh giờ đâu giống như bao người đàn ông khác, cũng không kìm những giọt nước mắt sung sướng. Anh đã được làm cha thật rồi!! Bao nhiêu cảm xúc như vỡ òa trong anh, vỡ òa trong những giọt nước mắt sung sướng.
- Anh lại cầm điện thoại gọi ngay cho cô.
- Em đang ở trường mà! – Cô gắt lên. – Mà anh có biết hôm nay báo chí đăng đầy ảnh anh đi mua que thử thai hay không?
 - Mặc kệ người ta đi! Em thu dọn sách vở đi, anh sẽ tới đón em ngay!
 - Hơ...
 - Nhanh lên!
 - Nhưng mà...
 - Không nhưng nhị gì hết! Nghe không?

32. Chương 32

Chương 32 Giọng anh vẫn tỏ ra bình thản, nhưng cô lại cảm nhận được anh đang cố gắng đè nén cảm xúc gì đó, sao vậy?

Triệu Thiên Minh đến rất nhanh, chỉ một lát đã thấy xuất hiện ở cửa, lướt mắt một vòng rồi thấy Dương Mẫn đang nói chuyện với một cô bạn bèn sải bước đến đó. Bước chân anh hơi gấp gáp, tuy gương mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh nhưng ánh mắt đã bán đứng anh, bên trong đang có hai ngọn lửa nhỏ cháy rùng rục, đó là niềm vui điên cuồng.

Những sinh viên khác thấy triệu thiên minh đột ngột xuất hiện ở cửa thì láo nháo kéo nhau ra xem, biết bao nhiêu nữ sinh bị vẻ ngoài của anh khiến cho đau tim, toàn thể sinh viên Kinh tế của cái đất nước này có ai mà không biết tới anh kia chứ?

Anh đột ngột xuất hiện ở đây, ít nhiều cũng liên quan tới cô vợ của mình, Dương Mẫn vẫn luôn là cái đề tài nóng hổi, từ ngày cưới anh, cô bắt đầu dĩ phải trở thành một hotgirl của trường, là cái chủ đề bàn tán rôm rả nhất trong những câu chuyện phiếm.

Thấy anh sầm sầm bước về phía mình, cô trở mắt ngạc nhiên, gương mặt ngốc nghếch vô cùng.

- Anh... anh tới đây làm gì? – Cô hỏi nhỏ.

Anh nắm chặt lấy tay cô, tay anh đang run lên. Viên Hỷ bắt đầu hoảng hốt, không biết đã có chuyện gì mà anh lại như thế.

- Sao thế anh? – Cô nhú mào lo lắng hỏi.

Anh vẫn không nói gì, rồi đột ngột bế bổng cô lên, bắt chập ánh mắt ngạc nhiên của mọi người xung quanh, sai bước đi ra ngoài. Dương Mẫn hai má đỏ bừng bừng vội túm lấy áo khoác của anh.

- A! Anh... bỏ em xuống.

Anh không những không bỏ cô xuống mà còn ôm lấy cô quay một vòng, anh cười rạng rỡ, chưa bao giờ anh cười tươi đến mức ấy, Dương Mẫn có thể cảm nhận được sự xúc động, run rẩy trong giọng anh, trong cơ thể anh.

- Anh có con rồi, anh làm cha rồi! – Anh gần như hét lên, người đàn ông điềm tĩnh lạnh lùng bây giờ trông như một đứa trẻ vui sướng tột cùng. – Ha ha, anh sắp làm cha rồi!

- Bỏ em xuống mau! Người ta nhìn kìa! – Dương Mẫn hai má đỏ bừng đập tay vào vai anh ngượng ngùng nói.

- Kệ người ta, mau, em vào lấy sách vở, anh sẽ đưa em đi. Nhanh lên!

Đương Mật và mọi người đều chờ ra đó, đến khi anh bế Dương Mẫn đến cửa rồi hị mới có phản ứng, thấy mọi người đang tròn mắt nhìn mình thì mặt cô nóng bừng bừng, anh cũng hơi ngượng.

- Nhanh lên! – Anh giục cô.

Dương Mẫn vội lú lú chạy vào lấy cặp sách rồi chạy ra, anh vẫn đang cười rạng rỡ, ánh nắng vàng rực phủ lên người anh, chưa bao giờ cô cảm thấy anh hạnh phúc như thế, dường như niềm hạnh phúc ấy lan tỏa ra mọi thứ xung quanh, bất giác hai mắt cô ửng đỏ lên. Không ngờ đứa trẻ trong bụng mình lại được cha nó chào đón như thế... Cô vội chạy lại gần anh, vai cô hơi run, những giọt nước mắt hạnh phúc lăn dài trên má, cô lúng túng đưa tay dụi mắt.

- Anh đưa em đi đâu? – Cô ngược đôi mắt trong veo lên nhìn anh.

- Đưa em tới bệnh viện, phải kiểm tra lại... người ta nói que thử này chỉ chính xác 99% thôi, anh rất... rất sợ, lỡ 1% kia xảy ra...

Cô bật cười nắm lấy bàn tay anh.

- 99% đã chính xác lắm rồi! – Cô tùm tùm nhìn anh.

- Không, cứ đi theo anh!

- Thôi mà! – Cô siết chặt lấy tay anh. – Mình tới báo với ông nội đi.

- Ủ ừ...

Giọng anh vẫn còn xúc động. Lúc lái xe, ánh mắt anh vẫn long lanh niềm hạnh phúc, rất nhanh chóng, hai người tới nhà ông nội. Hai hôm nay, Triệu Doanh chính đã mất ăn mất ngủ khi nghe tin Bạch Khiết bị tai nạn, nghe tin Dương Mẫn có thai, ông lại một lần nữa sững sốt, buồn vui lẫn lộn khiến ông cứ ngẩn người ra.

-Ông nội! – Dương Mẫn nắm lấy tay ông.

Khoe mắt già nua hình như đang long lạnh một giọt nước mắt.

-Minh, cháu nhớ phải chăm sóc cháu dâu cho tốt, đừng...

-Vâng! – Anh trả lời.

Tai nạn của Bạch Khiết càng khiến Triệu chủ tịch lo lắng, Dương Mẫn mà có bề nào, chắc ông lên cơn tai biến mất.

Triệu chủ tịch nắm lấy tay Dương Mẫn, cuối cùng thì ông cũng sống mà đợi được tới ngày hôm nay rồi! Ông đã từng nuôi Thiên Kỳ và Thiên Minh, giờ đây, ông càng khao khát được nhìn thấy những đứa cháu bé xíu cứ chạy ra chạy vào gọi to ông cố ơi!

Sau khi mang thai, tính cách cô dường như dịu dàng hơn nhiều, cũng đã tha thứ cho rất nhiều người, ngay cả khoảng cách giữa mẹ con cô cũng dần dần tan biến.

Mẹ cô dường như cũng ân hận về những gì mình đã làm, bà đến thăm cô thường xuyên hơn, dù sao cô cũng chỉ có một người mẹ duy nhất trong đời, ba cô đã mất rồi, lẽ nào không thể mở lòng mà tha thứ cho bà?

Ngày hôm đó, khách sạn Yosko chật kín quan khách cùng kí giả báo chí. Ami đẹp kiều sa như một nữ thần, mái tóc nâu vấn cao, những lọn tóc mềm mại buông rũ xuống bờ vai trần hờ hững, chiếc đầm đỏ thướt tha nhún nhẹ ở eo càng tôn lên vóc dáng xinh đẹp của cô. Ami đang đứng giữa sảnh lớn, ánh đèn sáng rực rỡ, cả không gian trang hoàng vô cùng long lanh, cô mỉm cười kiều sa vẫy tay chào những fan hâm mộ, những khách mời cũng như các kí giả báo chí, ánh đèn flash chớp nháy liên tục như một biển sao rực rỡ. Rất nhiều diễn viên, ca sĩ nổi tiếng bước đến bên cô chúc mừng, có cả chàng lãng tử của làng điện ảnh Khương Vĩnh Kiệt cũng góp mặt trong buổi họp báo hôm nay, chàng lãng tử Khương Vĩnh Kiệt là thần tượng của hàng triệu thiếu nữ, anh có duyên với những vai lịch lãm, hoàng tử trong những bộ phim rất ăn khách. Gần đây nhất anh đã được xướng tên trong giải thưởng Kim Tượng danh tiếng của làng điện ảnh, tiếng tăm đang nổi như cồn, Khương Vĩnh Kiệt vừa vào trong, anh chàng playboy đình đám Vương Thái Thái cũng bước vào, Vương Thái Thái lém lỉnh ôm eo Ami hôn vào má cô khiến cả khán phòng nóng lên trong những tiếng la hét của các fan nữ. Ánh mắt Ami hình như vẫn đang tìm kiếm một ai đó, hành động này khiến cánh báo chí một lần nữa xôn xao.

Những tiếng ồn ào lại một lần nữa rộ lên. Đèn flash chớp nháy liên tục, người vừa xuất hiện như chìm trong một biển sao.

-Triệu thiếu gia cũng xuất hiện! – Có ai đó hét lên.

Triệu Thiên Kỳ là chàng hoàng tử lịch lãm, dù anh không gia nhập làng giải trí nhưng anh vẫn là một hotboy khá nổi tiếng trong làng giải trí.

-Anh! – Ami từ xa đã vẫy tay, dường như cô chỉ muốn chạy lao về phía anh.

Phản ứng của cô càng làm giới kí giả lao xao. Xem ra Ami quan tâm tới anh rất đặc biệt.

Triệu Thiên Kỳ nở nụ cười rực rỡ vẫy chào cánh phóng viên. Ami vội chạy lại khoác lấy tay anh mỉm cười hết sức ngọt ngào.

-Wow!!!

-Ôi chúa ơi!!

Sảnh dường như vỡ òa trong những tiếng gào thét.

-Xin hỏi, quan hệ giữa cô và Triệu thiếu gia là như thế nào? – Hàng chục cái miệng phóng viên nhao nhao hỏi.

-Hi hi... - Ami mỉm cười rất bí hiểm, lúm đồng tiền càng khiến cô thêm kiều diễm.

-Không phải...

-Mọi người cứ coi đó là một bí mật đi! – Ami vội ngắt lời anh.

Câu nói lấp lửng ấy càng khiến người ta suy đoán tò mò.

Thiên Kỳ nhún Ami thì thấy cô cũng đang nhìn mình mỉm cười vô cùng đáng yêu, anh hơi cau mày nhưng không nói gì.

-Em có ý gì? – Lúc đi vào bên trong anh mới cau mày gỡ tay cô ra.

-Anh làm sao thế? – Ami ngược nhìn anh bằng đôi mắt tổn thương.

-Em cố ý không hiểu hay thật sự không hiểu vậy? – Anh khó xử nói.

-Là vì cô ta phải không?

-Phải!

Thoáng chốc, những giọt nước mắt đã đầy ứ khóe mi cô. Anh hơi bối rối nhưng chẳng thể làm khác đi được.

-Có chuyện gì vậy?

Khương Vĩnh Kiệt từ đằng xa bước lại, thấy hai người như vậy anh liền quắc mắt nhìn Thiên Kỳ.

-Không có chuyện gì hết! – Thiên Kỳ lạnh lùng bỏ đi.

Ami hay mất đồ hoe, nhưng đây là buổi họp báo của cô, cô không thể khóc được! Em không sao! – Ami gượng cười nói với Vĩnh Kiệt.

-Vậy em lên trả lời báo giới đi! – Anh nhẹ nhàng rút chiếc khăn lụa trong túi ra đưa cô. Ami mỉm cười cảm ơn anh rồi mau chóng trở lại bàn họp báo.

Khương Vĩnh Kiệt đứng đứng bước lại chỗ Thiên Kỳ và Vương Thái Thái ngồi.

-Cậu lại làm cái trò gì thế? Hôm nay là buổi họp báo của Ami...

-Cậu không thấy hay sao? – Thiên Kỳ cười nhún vai.

Thái độ của Thiên Kỳ càng khiến Vĩnh Kiệt điên tiết.

-Này này! – Thấy tình thế căng thẳng, Vương Thái Thái vội làm hòa.

-Tôi không cho phép cậu làm Ami khóc...

-Phải! – Thiên Kỳ ngắt lời bạn. – Tôi cũng không muốn làm Ami khóc, đối với Triệu Thiên Kỳ này, Ami chỉ là một đứa em gái, không hơn không kém, tình cảm tôi dành cho cô ấy cũng chỉ là thứ tình cảm anh em không hơn không kém, cậu sống trong làng giải trí, không lẽ không hiểu thái độ của Ami lúc này hay sao? Nếu đây không phải buổi họp báo của cô ấy, tôi đã không để chuyện này xảy ra rồi!

Khương Vĩnh Kiệt nghe vậy thì lìm lìm không nói thêm nữa.

-Chi bằng bớt đi một lời nói mà mọi người lại hiểu nhau! – Vương Thái Thái vội dàn hòa.

-Tốt thôi. – Thiên Kỳ mỉm cười, thật sự lúc này anh đang rất nóng ruột, chỉ muốn tới bên Bạch Khiết và nắm lấy bàn tay cô.

Trên kia Ami đang phát biểu, phóng viên đặt cho cô rất nhiều câu hỏi, đa phần vẫn nhắm tới quan hệ giữa cô và Triệu Thiên Kỳ. Ami mỉm cười duyên dáng thẹn thùng ấp úng mãi.

-Thật sự... thật sự giữa chúng tôi không có chuyện gì...

-Vậy thái độ của cô khi này là sao? – Một phóng viên liền hỏi.

-Là... thật sự tôi không đúng khi làm như thế... - Ami khẽ cắn môi nói khẽ.

-Nghĩa là sao?

-Mong cô hãy cho tôi một câu trả lời chính xác!

Hàng loạt câu hỏi tới tấp đặt ra.

Thiên Kỳ nóng nảy đứng lên. Vừa nhìn thấy bóng anh, cánh phóng viên lập tức vây tới.

-Triệu thiếu gia, chuyện vừa rồi là như thế nào?

-Mong anh hãy cho chúng tôi câu trả lời.

Bị bao vây giữa hàng chục cái miệng và những ánh đèn flash, anh cau mày.

-Không có chuyện gì hết! – Anh nóng nảy nói.

-Nhưng mà...

-Tôi đã có hôn thê, chúng tôi lại sắp cưới nhau, mong các vị đừng làm ảnh hưởng đến quan hệ giữa chúng tôi!

Nói rồi anh quay lưng bỏ đi, không biết từ lúc nào hai bàn tay Ami đã siết chặt, tuy nụ cười vẫn còn trên môi nhưng trông thật gượng gạo giả dối.

-Em không sao chứ? – Vương Thái Thái nhẹ nhàng tiến tới vỗ vai cô.

33. Chương 33

Chương 33 Ami mỉm cười ngẩng đầu lên nhìn anh, hai mắt hoen đỏ. Trông cô như vậy, ai lại không động lòng? Gương mặt ngây thơ vừa sợ hãi vừa bối rối, bất giác Vương Thái Thái thở dài.

-Vĩnh Kiệt thực sự...

-Em hơi mệt! – Cô ngắt lời anh nhẹ nhàng mỉm cười.

-Ừ, Vĩnh Kiệt sẽ đợi em, anh chắc là phải về trước, anh có hẹn.

Ami mỉm cười vẫy tay chào anh, Thái Thái khẽ thở dài, không phải anh không hiểu Ami, chỉ là không có cách nào nói rõ...

Thái Thái thở dài, rời khỏi Yosko, anh rút điện thoại ra gọi cho Thiên Kỳ.

Mười phút sau, anh đã có mặt trước bệnh viện Y.

Thiên Kỳ đang tựa lưng vào bức đá và hút thuốc.

-Hey! – Thái Thái vẫy tay gọi.

-Nhanh lên! – Thiên Kỳ hất đầu nói rồi quay lưng đi vào trong.

-Vậy là cô ấy đang gặp tai nạn? – Thái Thái hỏi lúc bắt kịp Thiên Kỳ ở lối rẽ.

-Ừ.

-Nghe nói trước đó hai người định cưới nhau...

-Phải! – Thiên Kỳ mỉm cười mệt mỏi.

-Mình rất tiếc...

-Không sao. Bị một người mình thích từ chối một cách thẳng thừng có cô gái nào lại không buồn?

Vậy mà từ trước tới giờ cô vẫn nghĩ anh thích cô, anh sẽ yêu cô...

Bất giác nước mắt lăn dài trên má cô, Ami thở dài, anh yêu người phụ nữ kia tới mức có thể nhẫn tâm đẩy cô ra xa như vậy hay sao? Cô cảm thấy buồn, thấy như mình bị xỉ nhục giữa tất cả mọi người, là cô đã ngộ nhận tình cảm của anh, hay chính anh đã khiến cô ngộ nhận tình cảm của mình?

Cô muốn dành lại anh nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu, cô có thể làm gì với một người đàn bà nằm mê man trên giường bệnh? Chưa bao giờ cô cảm thấy bất lực, đau đớn như lúc này.

Chiếc xe rẽ sang một con đường khác, đêm nay cô muốn say, muốn quên đi cái cảm giác ấy, cô không có ai cả, không có cha mẹ, không có anh em, cô chỉ có một mình, một mình với cảm giác này.

Ami lái xe tới Nguyệt Cát, đã lâu lắm rồi cô không tới cái chốn ăn chơi này, cô là người của công chúng, cô còn phải giữ gìn hình tượng của mình, nhưng ngay lúc này đây, cô lại muốn vứt bỏ tất cả...

Một anh chàng bartender tóc vàng hoe với nụ cười tươi rói trên môi, hai tay tung hứng những chiếc cốc nhảy mắt nhìn cô.

- Một ly cho người đẹp!

- Cảm ơn!

Ami mỉm cười đón lấy ly rượu.

- Ồ, có phải là Ami không nhỉ? – Chàng bartender mỉm cười.

Ami mỉm cười nhìn anh ta, miệng lưỡi đàn ông lúc nào cũng ngọt ngào. Cô nhấp môi mềm thử, anh ta pha rượu thật sự rất tuyệt.

- Cho tôi một ly nữa đi.

- Có ngay!

Trên môi anh ta luôn luôn nở một nụ cười rất tươi.

- Anh cười không thấy mỏi miệng à? – Ami nhún mày nhìn anh ta.

Cái cách cô nhún mày tay chống cằm nhìn vừa đáng yêu lại vừa kiêu kỳ, cứ như một cô chủ nhỏ đang hỏi chàng phục vụ. - Anh không cười thì nên khóc à? – Anh ta cũng nhún mày nhìn cô.

Ami phì cười trước cái kiểu ăn nói ngang ngược đó, thú vị lắm!

- Đêm nay anh là của em! – Anh ta nháy mắt đầy ẩn ý với cô.

Ami cười ngất.

- Xem anh có đủ sức phục vụ em không? – Cô liếm môi nhìn anh ta.

- Á à...

Amy uống rất nhiều, hết ly này lại tới ly khác, tới mức chính anh chàng bartender kia phải ngăn lại.

- Thôi em uống đủ rồi đấy!

- Kệ em, anh quản làm gì, chẳng phải việc của anh là pha chế hay sao?

Thấy cô nổi cáu anh ta cũng mặc kệ không nói nữa, cô uống tới khi say mèm mà sao lòng vẫn không đỡ buồn, ngược lại những giọt nước mắt nóng hổi cứ thế lăn dài trên má không sao kìm nén được.

Nìn cô như vậy, chàng bartender thở dài, sao người ta cứ ngu ngốc mượn giải sầu mà không biết rượu chẳng giúp ích được gì, trái lại ai uống vào cũng khóc, haiz...

- Đức, lại tao bảo tí! – Anh ta đặt mấy cái cốc xuống vẫy tay gọi một bartender khác.

- Gì?

- Pha hộ tao li pina colada cho cô nàng ngồi kia.

- Mày đi đâu?

- Tao hết ca rồi! – Anh ta nhún vai nói tỉnh bơ rồi chúi chúi tay vào tạp dề đi vòng ra ngoài quầy bar.

Anh kia thấy vậy đã gật đầu.

- Đêm vui vẻ!

- Vui cái đầu mày!

Anh lại gần cô, vỗ vỗ vào má cô nhưng Ami chỉ ầm ừ mấy câu rồi nằm ngủ tiếp. Anh chả là gì của cô, đáng ra đã chả muốn quan tâm rồi, nhưng để cô nằm đấy, lỡ có chuyện gì anh cũng không đành lòng thật. Quán bar đầy hạng người đều cáng, thân con gái một mình lại say khướt, không bị người ta giở trò mới lạ.

Anh đưa tay bóp trán. Sao tự nhiên lại muốn làm chuyện tốt thế này?

Anh thử vô bào má cô lần nữa. Chả có tác dụng gì.

Bất quá, anh đành khoác tay cô lên vai mình dìu cô đứng dậy.

- May cho em anh là thằng tử tế đấy!

Một chàng trai dìu một cô gái không quen biết đi ra khỏi bar, chẳng ai biết chuyện gì có thể xảy ra nữa... Ra sao rồi sẽ ra sao?

Cho đến tận sáng hôm sau Ami mới nhận ra mình đang ôm một người đàn ông.

Phản xạ đầu tiên đương nhiên là giật mình, điều tiếp theo cô muốn làm là “kiểm tra phụ tùng” xem còn sót lại bao nhiêu thứ.

- Shit... - Cô lẩm bẩm chống tay ngồi dậy.

Chàng trai cạnh cô còn đang ngủ khò khò, phụ tùng phơi bày, nói chung cô đã hiểu đêm qua đã xảy ra chuyện gì, đại khái có thể diễn giải trong ba từ “Tình Một Đêm”.

- Dậy! - Cô co giò đá mạnh vào hông anh ta.

- Á! - Ăn một cú đá đau điếng anh chàng liền tỉnh lại, nhìn thấy nửa thân trên ngọc ngà kia không nhận được mà nuốt nước miếng.

- Lau nước dãi đi! - Ami khinh bỉ nói.

Cô đi xuống giường thăm than hồng bết cả rồi, chả biết hôm qua có phóng viên nào chụp được cái gì không.

- Đây là đâu thế? - Cô vừa xỏ quần vừa hỏi.

- Nhà anh! - Anh ta ngái ngủ dụi dụi mắt.

- Hèn gì bốc mùi vậy! - Ami nhăn mặt. - Là anh lợi dụng tôi đúng không? Hình như anh chán sống rồi...

- Đâu có! - Anh ta vẫn úp mặt vào gối.

Ami thầm trách mình, cũng tại cô hôm uống say vào, nhìn anh chàng kia cô hơi cau mày, cô từ bé đã sống ở phương Tây, mấy chuyện này không có gì to tát, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy có phần chán ghét, không hiểu sao có thể ân ái với một tay pha rượu.

Hình như để giải thích cho cái sự thắc mắc của cô, anh ta ngồi dậy vươn vai mấy cái rồi giải thích.

- Thường thì khi phụ nữ đòi hỏi đàn ông khó mà từ chối, hơn nữa em còn cho anh rất nhiều tiền...

- Đủ rồi! - Gài xong cái nút áo cuối cùng Ami liền giơ tay lên bóp cái miệng kia lại. - Nói chung tôi bóc bánh trả tiền, anh với tôi không ai nợ ai, tôi chỉ hỏi anh hôm qua có phóng viên theo không?

- Thẻ danh dự là không!

- Đưa điện thoại đây!

- Làm gì? - Đã bảo đưa đây không nghe hả?

Anh ta cầm cái quần dưới đất móc điện thoại trong túi ra đưa cho cô. Ami mở file ảnh và video ra xem, xem xong cô lại nhìn anh ta ngờ vực.

- Oài, anh không làm mấy cái trò ấy đâu! - Anh ta vội vã xua tay. - Phòng anh bé tí như này cũng chả có camera đâu, cần thì em cứ cho người tới kiểm tra nhé Puppy.

Vừa nghe chữ “puppy” Ami đã trợn mắt lên.

- Biến ra khỏi cuộc đời của tôi đây nhé! – Ami vút trả lại cái điện thoại cho anh ta rồi mở cửa bước ra.
- Anh lưu số của anh vào máy em rồi đây, nhớ anh thì cứ gọi!
- Anh đi chết đi!!

Cuộc đời thật trở trêu, đại gia sẵn sàng bỏ tiền tỉ ra để đi ăn tối với cô cô cũng chưa đồng ý, chẳng hiểu gặp phải sao quả tạ hay thế nào mà lại lên giường với cái tên này, trong lòng không khỏi lo lắng, nếu báo chỉ chụp được lại gây scandal, sắp tới cô có nhiều hợp đồng quan trọng, thực sự không muốn để mấy scandal vớ vẩn này ảnh hưởng tới.

34. Chương 34

Chương 34 Chẳng biết sáng hôm qua bước chân nào ra đường mà đâm phải thứ xui xẻo vậy, Ami bắt taxi đến Nguyệt Cát lấy xe lái về nhà riêng ăn uống tắm rửa một chút rồi chạy tới công ti. 9h cô có buổi chụp hình, bây giờ đã hơn 8h, Ami nhìn đồng hồ sốt ruột tăng ga. Nghĩ tới Triệu Thiên Kỳ, bất giác cô lại thở dài, lòng cô vẫn còn yêu anh nhiều lắm, nhất định anh sẽ phải là của cô.

Lần này Ami về nước theo sự điều khiển của con tim, vốn muốn chính thức công khai tình cảm Triệu Thiên Kỳ nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước. Lần này về nước chịu không ít thiệt thòi, lúc trước ở nước ngoài cô là người mẫu đại diện cho rất nhiều nhãn hàng thời trang cao cấp, bây giờ phương Tây đang chuộng xu hướng người mẫu lai Âu Á, Ami vừa xinh đẹp trong sáng lại vừa có nét sexy rất gợi tình của phụ nữ châu Âu nên cô luôn là gương mặt được săn đón, về nước cô đã phải bỏ dở những hợp đồng quảng cáo hấp dẫn, đổi lại cô được cái gì? Lần này hàng thời trang MK chính thức thâm nhập vào châu Á, Ami tuyệt đối không bỏ qua cơ hội này.

- Trời ơi, bây giờ là mấy giờ rồi mà cô mới tới!! – Người quản lý vừa thấy Ami bước vào thì sốt ruột chạy ra.
- Bây giờ tới thì đã làm sao? – Ami ngang ngược hỏi lại, trước giờ chưa có ekip trang điểm nào dám ý kiến về thời gian với cô.
- Thôi được rồi, chúng ta mau lên, không kịp nữa đâu!

Cái kiểu làm việc tiểu thư như vậy quả thực làm cho người ta khó sống, không vì đồng tiền bát gạo há lại để cô trèo lên đầu mà ngồi vậy sao? Tuy bụng tức anh ách nhưng ai cũng phải nở nụ cười.

Đúng 9h đại diện bên MK đã đến, Ami bước vào sau mỉm cười bắt tay chào hỏi từng người.

- Thực sự rất hân hạnh được hợp tác với cô. – Nhà thiết kế Alex cũng là trưởng dự án thời trang lần này mỉm cười rất lịch thiệp.
- Tôi cũng rất hân hạnh được hợp tác với mọi người lần này. – Ami mỉm cười vô cùng xinh đẹp. – Tôi cứ nghĩ mình về đây rồi thì khó còn cơ hội hợp tác với làng thời trang thế giới...
- Ấy, cô lại nói quá lời rồi! – Alex mỉm cười xoa tay. – Người mẫu nổi tiếng như cô thì cơ hội sẽ tự tìm tới thôi. Ami không nói chỉ mỉm cười, hai bên trao đổi một lát, luật sư bên MK và người đại diện của Ami đưa bản hợp đồng cho hai phía. Ami đọc lướt qua một số mục quan trọng rồi đặt bút ký vào.
- Thực sự tôi rất mong đợi lần hợp tác này sẽ thành công tốt đẹp. – Một người đàn ông béo mập bên MK đứng lên bắt tay Ami.
- Vâng, vậy thì còn gì bằng. – Mỗi cử chỉ của cô đều vô cùng hấp dẫn, cái nghệ thuật quyến rũ đã trở thành bản năng của cô rồi.

Thấy người đàn ông kia cứ nắm lấy tay mình thì Ami mỉm cười rút tay ra.

Ngoài miệng cô vẫn tươi cười nhưng trong bụng không khỏi khinh thường mấy gã đàn ông háo sắc này.

Quả thực trong giới nghệ sĩ, đẹp chính là vũ khí lợi hại nhất.

Nghe nói không chỉ được làm gương mặt đại diện, Ami còn được tham gia tất cả các show thời trang với vị trí vedette, cái vinh dự này quả thật hiếm người mẫu nào có được.

Nói chuyện vài câu khách sáo xã giao nữa Ami mượn cớ công việc khéo léo từ chối lời mời ăn tối của bên MK rồi đi về. Về tới nhà cô mệt mỏi nằm ườn ra sofa ngáp dài. Amy mở to hai mắt nhìn lên trần nhà lắng nghe âm thanh tiếng chuông gió tinh tảo.

Ngôi biệt thự màu trắng nằm trong vùng ngoại ô rất yên tĩnh, chỉ có con mèo nhỏ màu đen tên là Salem luôn ở bên cô, cô nhắm mắt lại và tưởng tượng ra cánh đồng hoa oải hương thơm ngát trải dài đến tận chân trời của nước Pháp xa xôi diệu vợi. Thật sự không cam tâm, cô không cam tâm, nhất định người đàn ông đó phải là của cô, sao cô có thể thua một người đàn bà xét về mọi mặt đều kém xa cô như thế?

Con mèo Salem đen bóng nghệ nhàng cọ cọ đầu vào chân cô, Amy thở nhẹ, tự cô luôn có cách!

Chiếc đồng hồ kiểu cô lại điểm lên mấy tiếng bing boong, Amy vui đầu vào gối, mệt không thể tả nổi, tối nay cô có phải đến tham dự buổi quảng bá cho bộ phim Hoán Vị tình Yêu, cũng gần tới giờ rồi. Chỉ muốn được dính chặt với cái sofa này thôi!!!

Đang nằm đột nhiên điện thoại đổ chuông. Có lẽ trời thì Amy cũng không thèm nghe, cô cứ nhắm mắt lại nhưng cái điện thoại lì lợm vẫn không buông tha.

- Alo! – Cô nóng nảy chộp lấy cái điện thoại nói thật lớn.

- Nhược Y đấy phải không?

Vừa nghe giọng nói này, Amy lập tức ngồi dậy.

- Anh Thiên Minh?

- Ủ, anh đây.

Chỉ có anh vẫn gọi cô bằng cái tên Nhược Y ngày nào, lần này anh chủ động gọi tới ắt là có chuyện.

- Anh có chuyện muốn bàn với em, nghe nói MK đã kí hợp đồng với em rồi phải không?

- Vâng.

- Vậy em có muốn hợp tác với bên anh không?

- Ừm... hợp tác về vấn đề gì ạ? - Amy vẫn chưa hiểu.

- Anh muốn em kí một bản hợp đồng dài hạn với bên tập đoàn, là người mẫu đại diện cho một số sản phẩm.

- Ô, thế thì hay quá còn gì! – Amy mỉm cười đồng ý ngay tức khắc.

- Nếu em thu xếp được lịch hẹn thì cứ báo trước cho anh, gặp lại em sau nhé.

Nói rồi anh cúp máy. Amy hơi ngạc nhiên, hôm nay Triệu Thiên Minh đích thân gọi cho cô chuyển hẳn không bình thường. Ít nhiều cô cũng biết tính anh, không có chuyện quan trọng tuyệt đối anh không đích thân gọi tới.

Cô từ bé đã chơi với anh em họ Triệu, rất thân với Triệu Thiên Kỳ nhưng lại không tiếp xúc nhiều với Triệu Thiên Minh, anh quá nghiêm túc, không thích mấy trò nhõng nhẽo trẻ con cũng không muốn kết bạn. Lúc bé mỗi lần đến chơi đều phải xem có Triệu Thiên Minh ở nhà không, có anh thì hai đứa cũng không dám nô đùa hò hét gì, lớn lên anh tách hẳn ra đi theo con đường sự nghiệp, Amy càng ít tiếp xúc với anh.

Cô mỉm cười, anh đúng là chẳng thay đổi gì, vẫn cứ Nhược Y, Nhược Y.

Đã dậy rồi lẽ nào lại nằm xuống, cô vươn vai xua đi cảm giác mệt mỏi, con Salem đang nằm cuộn tròn ở dưới nền nhà lập tức chạy lại ve vấy cái đuôi xù.

Amy vỗ đầu nó, cô đi vào phòng chải lại tóc, sau đó chọn một cái váy đầm màu hồng điểm xuyết những cánh hoa trắng mặc lên người.

- Cũng không tệ. – A mi xoay một vòng trước gương.

Cô tô môi son màu hồng nude, tết tóc qua, khi cười hai bên má có lúm đồng tiền, thật sự rất duyên dáng, cái váy hồng trông thật ngây thơ. Amy lái xe đến nơi đã thì mọi người đã đến đông đủ, rạp Queen đã chật ních người, một hàng thì vệ đứng hai bên thăm đó tách đám đông fan cuồng nhiệt ra khỏi những ngôi sao. Amy vừa bước xuống xe, một làn sóng những tiếng reo hò lập tức rộ lên.

- Chị Amy đẹp quá!!

- Như công chúa vậy!!

- Tôi yêu bạn Amy!!!!

Có người quá khích còn xông pha lao vào những vệ sĩ đang đứng hi vọng có thể tiến đến gần Amy, nhưng đã bị những vệ sĩ kia lôi ngược trở lại.

- Anh yêu em Amy!!!!!!!!!!!! – Người đó gào lên. – Lấy anh nhé!

Cô che miệng cười khúc khích, đến cả động tác cười mà cũng duyên dáng chết người, Amy ký tặng rồi chụp hình với fan hâm mộ không ngừng tay, cô xuất hiện xinh đẹp rạng ngời lập tức thu hút rất nhiều phóng viên, phía trên thăm đó diễn viên chính của bộ phim là Lưu Bối Bối chợt thấy những ánh đèn flash xung quanh mình ngày càng thưa thớt thì không kìm được mà nhìn về phía Amy.

Một lúc sau Amy mới vẫy chào fan hâm mộ đi lên phía trên, đạo diễn cùng ekip đã đợi cô từ lâu, thấy cô lên thì đều vui mừng, Amy vốn chỉ là một diễn viên khách mời, xuất hiện chỉ vỏn vẹn có hai phút trong bộ phim mà lại được mời đến quảng bá phim như thế này đúng là ưu ái quá lớn.

Lưu Bối Bối bỗng nhiên đi qua không biết vô tình hay cố ý mà hất mạnh vào vai Amy làm cô loạng choạng ngã xuýt ngã.

May sao nam diễn viên chính của bộ phim vừa kịp đưa tay đỡ lấy cô, khoảnh khắc chớp nhoáng ấy đương nhiên không lọt khỏi ống kính phóng viên, Amy thoáng bối rối gật đầu cảm ơn anh ta rồi bước lên. Amy thoáng thấy nét tức giận trên mặt Lưu Bối Bối nhưng cô vẫn làm như chưa thấy gì.

Sau khi mọi người đã ngồi vào vị trí, cánh phóng viên bắt đầu đặt câu hỏi.

- Đạo diễn, lần này bộ phim Hoán Vị Tình Yêu được PR rất rầm rộ, hôm nay là ngày công chiếu đầu tiên, ông hãy hát biểu vài lời được không ạ? - Bộ phim Hoán Vị Tình Yêu lần này là sự hợp tác giữa biên kịch nổi tiếng Trương Yến Thanh và tôi, chúng tôi lần này đã đầu tư rất kĩ, từ phần phục trang cho đến chất lượng âm thanh hình ảnh, còn nội dung thì... mọi người xem xong sẽ biết!

Nghe ông nói cả hội trường cười ồ lên. Một phóng viên lại đặt câu hỏi.

- Cô Amy, xin hãy phát biểu cảm tưởng về bộ phim.

Câu hỏi này quả thật hơi vội vàng, Amy liếc nhìn lưu bối thì thấy cô mnangf mặt mày sa sầm xám ngoét.

Amy vốn chỉ là khách mời, anh phóng viên kia lại đi hỏi trước diễn viên chính, thế có khác gì coi trọng cô hơn?

- À, tôi thấy bộ phim lần này cả về ý tưởng, dàn dựng đến dàn diễn viên đều rất tuyệt, đoàn làm phim làm việc rất nghiêm túc.

Cô nói thêm những lời có cánh dành tặng cho đoàn làm phim cùng đạo diễn khiến ai cũng mát lòng mát dạ, chỉ riêng cô nàng Bối Bối là không một lời nói qua.

Cô vừa trả lời xong, những phóng viên khác tiếp tục hỏi dồn, buổi họp báo bỗng chốc xoay quanh Amy, cứ như đây là buổi họp báo ra mắt bộ phim của riêng cô vậy, Amy đương nhiên hết lời nói tốt cho bộ phim, lại còn kêu gọi lượng fan hùng hậu đi ủng hộ, bên nhà sản xuất đương nhiên rất bằng lòng, cô vẫn mỉm cười trả lời phỏng vấn, ánh mắt vô tình liếc ngang sang Lưu Bối Bối.

Lưu Bối Bối vốn là một diễn viên khá hot trong nước, vốn là nữ hoàng của những bữa tiệc nên không khỏi có chút kênh kiệu, khi này Amy đến đã thu hút hết cánh phóng viên kí giả vây lấy cô ta, Lưu Bối Bối cảm

thấy tức nghẹn, bà ygiờ lữ phòng viên kia lại vây lấy Amy, toàn thân Lưu Bối Bối run lên, cảm tức đến cực điểm.

Cô ta là minh tinh nổi tiếng, vậy mà ánh hào quang bỗng chốc bị Amy cướp đi, đường đường là diễn viên chính mà không bị xem nhẹ hơn cả khách mời, chẳng khác nào đang xỉ nhục cô ta.

Nhiều phóng viên thấy Lưu Bối Bối mặt mày xám ngoét thì giật mình, vội chĩa mic về phía Lưu Bối Bối hỏi vài câu. Amy cười nhạt, nhường lại ít hào quang cho cô ta đấy.

35. Chương 36

Chương 36 Một ngày đẹp trời tại ngôi biệt màu xám xám quen thuộc, Dương Mẫn đang ngồi duỗi thẳng hai chân trên ghế mát lim dim hưởng thụ.

- Lên trên... Không, qua trái... ờ đúng rồi...

Nhìn đôi mắt lim dim phê tít, anh bỗng bật cười, có nhầm không, bây giờ anh lại còn phải bóp vai hầu hạ cho cô nàng.

- Hì hì... - Dương Mẫn cười thật ngốc nghếch, sao trên đời lại có nụ cười như thế chứ, làm anh yêu quá đi mất.

Hóa ra cảm giác chấp nhận và yêu một người lại vui vẻ như vậy, được một lúc, cô tựa đầu vào vai anh thổ thề.

- Hôm nay anh không đi làm à?

Từ lúc kết hôn tới giờ, chưa bao giờ cô thấy anh nhàn rỗi như hôm nay.

- Ủ. - Anh xoa đầu cô.

Thật ra công việc ngày nào cũng có, nhưng tự nhiên anh lại muốn ở nhà với cô.

Dương Mẫn cười, ôm lấy tay anh, cô đâu dám đòi hỏi gì đâu, như thế này là đã hạnh phúc lắm rồi, từ ngày biết cô có thai, anh đã cố gắng dành thời gian ở bên cô nhiều hơn, cô biết anh rất bận, trong lòng rất vui, rất hạnh phúc nhưng cũng cảm thấy không thoải mái.

- Lát nữa anh đi làm đi, em sang thăm mẹ một chút. - Cô nói.

- Ủ, tầm một giờ anh có hẹn, khi nào em muốn đi thăm mẹ thì cứ nói tài xế đưa đi.

- Em biết rồi! - Cô quay người lại hôn lên môi anh.

Anh mỉm cười, bất giác tim cô lại đập nhanh, lúc anh cười quả thực rất đẹp. Cô vốn tưởng anh rất lạnh lùng, giống như cục đá khó ưa nhưng bây giờ thì cô đã hoàn toàn thay đổi, trước đây cô không ngót than với ông trời tại sao lại phái một tên hung thần xuống làm chồng cô, bây giờ lại thấy mình thật may mắn.

Cô mới có thai hơn hai tháng, sắp bước sang tháng thứ ba, bụng chưa nổi rõ, đi ra ngoài vẫn thích mặc quần jean áo thun nhưng anh không chịu.

- Mặc như thế con sẽ khó chịu.

- Ô... nó làm gì biết khó chịu... - Cô áp úng nhìn anh, bất giờ mới bằng quả trứng gà đã biết cái gì chứ.

- Đã bảo khó chịu là khó chịu! - Anh ngang ngược ngắt lời. - Một là em mặc váy, hai là mặc quần âu.

- Ba là không mặc gì hết! - Cô ầm ứ nhìn anh, cuối cùng thì cũng đành xuống nước chọn cách mặc váy. Dương Mẫn ơi là Dương Mẫn, nhìn bộ dạng trịnh trọng của một kẻ sắp làm cha cô tức nghẹn, quá lắm! Vậy là quần jean trong tủ đồng loạt biến mất, thay vào đó là những chiếc váy đầm, lúc đầu cô còn không dám nhìn, nghĩ bụng từ nay chắc ai cũng biết là cô mang bầu rồi, không ngờ lúc lấy ra xem thì lại rất thích,

những chiếc váy tuy không chít eo nhưng lại rất vừa vặn tôn lên dáng cô, màu sắc cũng tươi sáng, lúc đầu mặc vào còn hơi ngại bởi cô không quen mặc váy nhưng khi anh khen “Đẹp lắm!” cô tự tin ngay.

- Được chưa triệu phu nhân?

- Hi hi, yêu chồng của em lắm, vẫn là anh chu đáo nhất rồi.

Ở gần anh miệng lưỡi xu nịnh ngày càng lợi hại.

Cô vốn dễ nuôi, ai cũng phải thừa nhận, lúc trước còn bé gia đình khó khăn, ba cô gửi cô về quê để ông ngoại nuôi, đồ ăn ở quê không ngon, thế mà lúc đón về lại béo trịch, chỉ có da là đen đi vì cùng lũ trẻ nông thôn đang nắng. Bây giờ có thai rồi không ngờ lại ghén, chỉ cần ngửi thấy mùi chiên xào lập tức tái mặt nôn thốc nôn tháo, tháng đầu mang thai biểu hiện còn chưa rõ, đến tháng thứ hai cô ghén tới mức năm lần bảy lượt anh đưa tới bệnh viện hỏi bác sĩ xem có cách nào trị dứt không, nhìn cô xanh xao anh càng lo, vừa thương cô, vừa lo cho đứa bé trong bụng, bây giờ ngoài rau củ trái cây cô chẳng ăn được gì, bác sĩ lắc đầu bó tay, bảo hai người ráng đợi một thời gian từ từ sẽ hết. Cứ tình trạng này thì không ổn, lập tức anh tìm cách thay đổi khẩu phần ăn cho cô, tuy không biết nấu nướng nhưng mỗi ngày anh đều xuống bếp thử nấu cho cô một món mới, Dương Mẫn đương nhiên rất cảm động. Dù rất buồn nôn nhưng cô đều cố gắng ăn hết. Mỗi lần nhìn cô cầm đũa, anh đều hỏi hộp hỏi.

- Có vừa miệng không?

- Ngon lắm. – Cô mỉm cười nhìn anh, hai mắt long lanh niềm hạnh phúc.

- Ủ, để mai anh nấu cái khác cho em.

- Thôi, anh bận nhiều việc, cứ để em nấu là được rồi.

Cô nói như vậy anh nhất quyết không nghe, từ ngày vợ mang thai, bên cạnh người chủ tịch Triệu Thiên Minh luôn có một quyển sách dạy nấu những món ăn thanh đạm, có một lần cô thư ký mới bắt gặp anh đang cặm cụi ngồi đọc, chuyện này lập tức truyền đi, chẳng bao lâu thì toàn thể mọi người trong tập đoàn cùng biết. Phụ nữ thì càng tôn sùng ngưỡng mộ.

- Thật không thể ngờ, chủ tịch vừa phong độ tài giỏi lại vừa thương vợ, ôi... ngưỡng mộ chết mất thôi, chẳng bù cho lão chồng nhà tôi!!

Cánh đàn ông cũng lấy đó làm tấm gương học tập, đàn ông thời đại mới đảm việc nước giỏi việc nhà, chủ tịch Triệu Thiên Minh trở thành người đáng ngưỡng mộ, rất đáng để các anh em học hỏi.

Hôm nay anh bận, không xuống bếp được nên dẫn cô ra một tiệm ăn truyền thống ăn cháo rau.

- Khi bé ông nội hay dẫn anh ra đây ăn.

Nhìn cửa tiệm, tuy sạch sẽ nhưng rất bình thường này, cô hơi ngạc nhiên. Lúc trước công việc lu bu làm gì có thời gian mà tới, bây giờ vợ ghén, anh mới nhớ lại đưa cô tới đây, món cháo rau này rất dễ ăn, Dương Mẫn rất thích, quán này bán đồ mặn nhưng nấu đồ chay cũng rất ngon Hai người vừa ăn vừa trò chuyện, trước giờ cô có một chuyện rất thắc mắc nhưng không dám hỏi thẳng với anh. Lời nói tới tận cổ rồi lại nuốt xuống, định bụng sẽ tìm một dịp thích hợp hơn.

Ăn xong anh đưa cô về, rồi thay đồ tới tập đoàn ngay. Dương Mẫn vào nhà nghỉ ngơi một lúc rồi gọi người tài xế tới đưa cô về nhà mẹ. Người tài xế này vốn lái xe cho chủ tịch, chính là người lần đó đã đưa anh tới nhà cô ra mắt ba mẹ vợ, tiện thể làm quen cô vợ chưa cưới, bây giờ cô có thai, để cô đi một mình anh không yên tâm nên mới để ông ta đưa đón cô.

- Chú còn nhớ đường tới nhà cháu không?

- Vâng, tôi còn nhớ ạ.

Làm sao mà ông quên được cái ngôi nhà trồng toàn cây cảnh nằm trong sâu trong ma trận hẻm ấy được.

Kể từ hôm ấy cô không về nhà trong lòng không sao xóa đi cảm giác khó chịu xen lẫn xem thường ấy, nhưng dù gì người đó cũng là mẹ cô, cha cô mất rồi, bây giờ ngay cả người mẹ này cô cũng không nhận thì không đành lòng.

Lần này cô về, những tưởng sẽ thấy cả hai người, nào ngờ chỉ thấy một mình mẹ cô đi ra. Thấy cô, hai mắt bà đỏ hoe, một ai thoáng không gặp mà mẹ cô gầy hẳn đi, gương mặt cũng già hơn trước, bấy giác lòng cô thất lại.

- Mẹ dạo này khỏe không? – Cô hỏi.

- Khỏe. Vào nhà đi con, cứ đứng ngoài này làm gì?

Nói rồi bà nắm tay kéo cô vào nhà. Căn nhà vắng lặng, nhìn mẹ mình bất giác cô thấy sống mũi cay cay.

- Nghe Thiên Minh nói con đang mang thai phải không?

- Dạ, gần ba tháng rồi mẹ.

- Ủ, nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng làm gì quá sức. – Mẹ cô ân cần dặn. – Vậy là mẹ cũng sắp được làm bà ngoại rồi...

Nói đến đây, hai mắt bà đỏ lên.

- Mẹ xin lỗi... - Đột nhiên bà nói.

- Mẹ...

- Là mẹ sai rồi, trước đây sai, sau này cũng sai.

- Mẹ...

- Con nhìn ra ngoài sân đi, mẹ đã tìm cách mua lại những chậu cảnh, chưa đủ nhưng mẹ sẽ cố gắng... - Những giọt nước mắt lại rơi xuống.

Nhìn thấy mẹ như vậy, cô cũng khóc.

- Mẹ đúng là hồ đồ, sao có thể làm như thế, bây giờ cảm thấy rất ân hận thì cũng đã muộn rồi, mẹ đã đuổi ông ta đi, cũng đã làm lại tấm hình khác cho ba con...

- Thôi mẹ đừng suy nghĩ nữa! – Dương Mẫn nắm lấy tay mẹ mình.

- Ủ, con cũng đừng suy nghĩ, sẽ không tốt cho em bé đâu.

Hình như còn sợ cô không yên tâm, bà nắm tay cô nói thêm.

- Mẹ sống đầy đủ lắm, Thiên Minh hàng tháng đều chuyển tiền tới cho mẹ. Chỉ cần sau này con tới thăm mẹ là được. - Mẹ đừng lo, con sẽ tới thăm mẹ thường xuyên mà. – Cô lau nước mắt nói.

Không ngờ lần này về, cô lại có thể tha thứ cho mẹ, cảm giác rất thanh thản, hai mẹ con nói chuyện thêm một chút, bà Mai vào nhà lấy một cái túi đưa cho cô.

- Cái gì thế mẹ?

- Mở ra xem đi con.

Cô mở ra xem thì thấy trong đó có rất nhiều đồ trẻ con, cái nào cũng bé như bàn tay, xinh xinh, có cái cũ, có cái mới.

- Là đồ lúc bé của con đấy, mẹ ở nhà rảnh rồi may thêm mấy cái cho cháu, con cứ đem về giặt sạch rồi cất,...

- Còn chưa nói hết đâu, giọng bà đã nghẹn lại. – Ngày trước mẹ định bỏ đi, ba bảo cứ giữ lại, cuối cùng cũng có ngày dùng tới...

Nói đến đây, nước mắt bà lại rơi, Dương Mẫn nắm lấy tay mẹ, rất muốn an ủi nhưng nhất thời không biết làm sao, cuối cùng chỉ nói một câu duy nhất.

- Ba không trách mẹ đâu!

Cô nán lại thêm một lúc rồi về, trên đường đi cô cứ bang khuâng suy nghĩ, giây phút mẹ cô ném bức ảnh của cha cô xuống sân, cô cứ nghĩ mãi mãi sẽ không thể tha thứ cho mẹ, ấy thế mà cô đã tha thứ, lại còn rất dễ dàng. Cô chợt nhớ về một câu chuyện mà thầy giáo dạy cấp hai kể.

“Ngày trước, Thầy giáo yêu cầu mỗi chúng tôi mang một túi nilông sạch và một bao tải khoai tây đến lớp. Sau đó, thầy bảo cứ hề chúng tôi không tha thứ lỗi lầm cho người nào đó thì hãy chọn ra một củ khoai tây viết tên người đó và ngày tháng lên rồi bỏ nó vào túi nilông. Sau vài ngày, có nhiều túi trở nên vô cùng nặng.

Sau đó, thầy lại yêu cầu chúng tôi phải luôn mang cái túi theo bên mình dù đi bất cứ đâu, tối ngủ phải để túi bên cạnh, làm việc thì đặt trên bàn. Sự phiền phức khi phải mang vác cái túi khiến chúng tôi cảm nhận rõ ràng gánh nặng tinh thần mà mình đang chịu đựng. Không những thế, chúng tôi còn phải luôn để tâm đến nó, nhớ đến nó và nhiều khi đặt nó ở những chỗ chẳng tế nhị chút nào.

Qua thời gian, khoai tây bắt đầu phân huỷ thành một thứ chất lỏng nhầy nhụa. Đây thật là một ẩn dụ sinh động về cái giá mà chúng ta phải trả cho việc khư khư ôm lấy giận hờn trong lòng. Trong thâm tâm chúng ta thường cho rằng tha thứ là một món quà đối với người được tha thứ, nhưng bạn thấy đấy, đây rõ ràng là món quà cho chính chúng ta.”

Bài học ấy cô đã quên từ lâu, đến hôm nay mới chợt nhớ lại, Dương Mẫn ngẩng đầu lên nhìn những đám mây trắng trôi trên bầu trời, lòng cô chợt cảm thấy rất thanh thản. Tối hôm đó, cô kể lại cho anh nghe, anh nghe xong không nói gì, chỉ ôm cô vào lòng.

- Không ngờ vợ ngốc của anh lại suy nghĩ sâu sắc như thế. – Lời anh nói không có chút trêu ghẹo nào, chỉ có tiếng thở dài.

- Sao anh lại thở dài?

- Tại vì câu chuyện thầy em kể hay quá, giá mà anh nghe được sớm hơn.

Cô nắm lấy tay anh và hỏi.

- Anh ơi, sao trước giờ em chưa nghe anh kể về ba mẹ bao giờ thế? Ngay cả ông ngoại cũng không nhắc tới...

Anh ôm lấy cô im lặng, cho đến khi cô nghĩ anh sẽ không nói gì thì anh lên tiếng.

- Năm anh hai tuổi, lúc ấy thằng Kỳ vừa mới sinh ra, ba anh gặp tai nạn.

- Gặp tai nạn? – Cô bắt giác bầu chặt lấy tay anh.

- Ừ, ông kể lần đó ba đang trên đường đi ký một hợp đồng quan trọng, giai đoạn đó Doanh Chính đang gặp khó khăn, hợp đồng đó giống như cái phao vớt cho một người sắp chết đuối vậy. – Anh kể giọng vẫn bình thản nhưng cô thì không bình thản được như anh.

- Sau đó thì...

- Sau đó chiếc xe gặp tai nạn. Nhưng ba anh không chết, ông bị chấn thương rất nặng, được đưa đến bệnh viện. – Anh nhắm mắt lại, còn cô đã khóc tự bao giờ. – Giữa lúc mọi sự đang rối ren như thế, mẹ anh đã bỏ anh và Thiên Kỳ mới ba bốn ngày tuổi lại cho ông nội, đem gần một nửa số cổ phiếu ba anh nắm trong tay bán đi, sau đó lấy tiền bay sang Pháp, kể như cũng còn một chút lương tâm, chưa bán sạch.

Bấy giờ cô đã ôm lấy anh mà khóc rung rức, anh cười xoa đầu cô.

- Ngốc, anh không khóc, em khóc làm gì?

- Tội anh quá! Tội Thiên Kỳ nữa, nếu là em, em sẽ không làm thế đâu! Em không bán cổ phiếu, cũng không bỏ anh...

Lời nói của cô tuy ngốc nghếch nhưng rất thật lòng, bắt giác anh mỉm cười.

- Sau đó thì sao?

- Vẫn tò mò à? – Anh xoa đầu cô.

- Anh kể đi!!

- Sau đó ông nội nuôi anh và Thiên Kỳ...

Anh thở dài ôm lấy cô, so với anh, cô quả thực rất sung sướng, cha thì chết, mẹ lại bỏ đi, hai anh em sống mồ côi với ông nội, nghĩ đến đó cô lại khóc.

- Nín đi, anh còn không khóc, em khóc làm gì.

Cô vòng tay ôm chặt lấy anh.

- Anh có thương con không? - Thương chứ! – Anh âu yếm hôn lên tóc cô. – Yêu mẹ, thương con.

- Mà sao hồi đó anh không cân nhắc đã lấy em rồi? Lỡ em cũng cà chớn...

Anh bật cười.

- Hồi đó anh tính cưới em về rồi kiếm có li hôn, ai ngờ em ngoan quá, lại lì nữa, nói không cãi, bảo gì cũng làm mặc dù thái độ chống đối, cuối cùng lại không bỏ được.

Nghe anh nói thế cô cũng mỉm cười.

- Nhưng mà anh nói ba anh chán thương, không lẽ ba không tỉnh lại? – Dương Mẫn đột nhiên nhớ ra.

- Ủ, ba anh nằm đó một năm rồi ra đi, lúc đó anh còn chưa biết cái gì. – Anh ôm lấy cô nhắm mắt lại. – Ngủ đi, anh mệt rồi.

Dương Mẫn ngoan ngoãn dụi đầu vào tay anh nhắm mắt lại. Cô không kìm được tiếng thở dài, cô chợt nghĩ tại sao mẹ anh có thể bỏ rơi hai đứa con trai cùng người chồng đang gặp tai nạn để bỏ đi cùng một đồng tiền rất lớn, nếu là cô cô có hận không? Hai đứa con trai giỏi giang đẹp đẽ như vậy lẽ nào không đủ để níu chân bà?

Dương Mẫn ngẩng đầu lên, cô cần có thể nhìn rõ từng đường nét trên mặt anh, nếu như biết rằng con trai mình lớn lên vừa đẹp trai vừa tài giỏi, liệu bà có hối hận mà trở về không? Cả Thiên Kỳ cũng rất tốt, nếu cô có cái điểm phúc ấy, cô nhất định sẽ vui mừng vô cùng, bất giác cô đặt tay lên bụng mình. Cô ngủ lúc nào không biết.

Sáng hôm sau anh có việc đi làm sớm, cô dậy đánh răng rửa mặt xong bụng hơi đói, xuống bếp thì thấy một hộp cháo rau, là cháo rau cô thích ăn nhất, bỗng dưng cô cảm thấy hạnh phúc quá.

Bây giờ Dương Mẫn cực kì nhàn rỗi, ngoài việc đang mang thai, còn lại cái gì cũng không cần làm, đã có anh lo hết cho cô. Cả ngày rảnh rỗi tha thẩn đi chơi chỗ này chỗ kia, khi thì thăm ông nội, lúc lại tới bệnh viện thăm Bạch Khiết, nói chung cả ngày cứ tha thẩn đi chơi. Mỗi khi đến bệnh viện, cô đều gặp ba mẹ Bạch Khiết, Thiên Kỳ dạo này bận việc ở tập đoàn, nghe nói mới được thăng chức, nhìn Bạch Khiết nằm mê man trên giường, bất giác lòng cô thấy xót xa, cô nghe nói trước lúc gặp tai nạn, Bạch Khiết còn đang mang thai đứa con của Thiên Kỳ, cảm giác đó ắt hẳn rất đau đớn, mấy lần gặp Thiên kỳ, thấy anh càng lúc càng đỉnh đạc, không còn cái kiểu bông lơn như trước cô bỗng cảm thấy yên tâm.

36. Chương 37

Chương 37 Vào một đêm đẹp trời, một ngôi nhà đang diễn ra một khung cảnh đầy yêu thương, chồng ngồi bóp vai cho vợ, vợ thì đang ăn bánh uống nước và xem ti vi.

Một khung cảnh hết sức hạnh phúc. Người vợ rất vui, còn người chồng thì đã bắt đầu cảm thấy mỏi tay rồi.

Người vợ bây giờ đã tăng thêm mấy kí, cái bụng bầu hơn sáu tháng tròn xoe, bụng tròn thế này ai cũng bảo là con trai, cảm giác của một người làm ba đang từng ngày nhìn con lớn lên quả thực rất hạnh phúc, anh ngừng lại, đưa bàn tay áp vào bụng vợ, hiu hiu... nhóc con của anh hình như đang dậy và tập thể dục, nó đập mấy cái vào tay anh.

- Con đạp kìa em! – Anh mừng rỡ reo lên.

- Trời, anh còn mừng nữa, mỗi ngày nó đập em cả chục lần, bây giờ lớn, quậy lắm!

Nghe cô nói vậy anh càng mỉm cười hạnh phúc, cả hai vợ chồng đang mong ngóng đứa con đầu lòng từng ngày. Em bé lớn lên trong bụng cô không chỉ mình cô mà anh cũng luôn cảm nhận được, một niềm hạnh phúc không lời. Bây giờ trước nhà họ lúc nào cũng thập thò ống kính của cánh phóng viên, nhất cử nhất động không hề bỏ sót, ngay cả chuyện Triệu Thiên Minh đưa vợ đi ăn chè cũng bị đăng lên báo với cái tít rất trọi “ Chủ tịch Triệu Thiên Minh âu yếm tay trong tay với vợ” khiến Dương Mẫn vừa xấu hổ vừa tức cái đám phóng viên tò mò này, ban đầu hai người cưới nhau đã bị sấm soi một thời gian.

- Kệ họ đi, làm sao bịt miệng thiên hạ được.

Lại nói đến hoàn cảnh lúc này, ăn cho nhiều bánh vào, bây giờ lại cảm thấy khát, Dương Mẫn liền quay sang anh cười rất xu nịnh.

- Em khát!

Bó tay! Từ ngày có cái bụng bầu, người ta bắt đầu làm vương làm tướng đề đầu cưới cổ ông bố trẻ đáng thương này.

- Anh ơi, em khát nước...

- ...

- ...

- Ủ, để anh đi lấy!

- He he, thương ba thế không biết! – Dương Mẫn khoái chí cười tít mắt tít mũi.

Anh cũng phì cười. Đúng là loạn hết cả lên rồi, chức vụ osin trưởng chính thức do anh đảm nhiệm.

- Anh ơi, lát nữa ăn cơm xong, mình đi đây một tí anh nhé.

- Đi đâu?

- Tới bệnh viện thăm Bạch Khiết.

Dương Mẫn sau khi biết chuyện luôn cảm thấy Bạch Khiết rất đáng thương, Thiên Kỳ cũng vậy, nghĩ tới họ, bắt giác nụ cười trên môi cô tắt ngấm.

- Ủ, anh biết rồi.

Anh cũng cảm thấy không vui, nói gì thì nói anh thực lòng rất muốn làm một điều gì đó cho hai người nhưng anh chẳng thể làm gì, họa vô đơn chí, chẳng thể biết trước được gì. Ăn cơm xong anh liền đưa cô tới bệnh viện.

- Thăng Kỳ dạo này khá lắm, công việc ở tập đoàn giải quyết cũng trôi chảy...

- Anh đang khen người ta đấy à? – Dương Mẫn làm bộ đưa tay ngoáy ngoáy tai, hai mắt chớp chớp.

- Em cứ nói quá! – Anh nhún vai. – Anh chỉ khen những ai tiến bộ thôi!

- Hứ, trước giờ cưới em chưa khen em một câu nhá!

- Ờm, thì phải có lí do anh mới không khen chứ!

- Hứ! – Vậy là giận dỗi quay mặt đi.

- Vợ anh xinh này, gọi dạ bảo vâng lễ phép ngoan nhất nhà cơ! – Anh lú lo nói một tràng làm cô cười lăn lộn. - Sao em giống con chim vành khuyên nhỏ vậy.

Hai vợ chồng vừa đi vừa tíu tít nói chuyện, anh cũng không nhận ra mình cười nhiều hơn, thảo nào cô cứ hay khen anh đẹp trai, mỗi lần anh cười quả thực rất đẹp, trước giờ chưa ai khen anh đẹp trai, nghe cô khen anh cũng thấy thích.

- Con mình phải đẹp như anh cơ! – Dương Mẫn thương vỗ bụng nói đầy quyết tâm.

- Như em cũng xinh mà.
- Hứ, như em sẽ bị người như anh bắt nạt tới mà tức chết! – Cô chun mũi.
- Ha ha! – Anh cười ngất, nói khéo anh đây mà!
- Phải như anh sau này mới bắt nạt được người ta cơ!!
- Thế em thích con trai hay gái?
- Gái! – Cô trả lời như đinh đóng cột.
- Ok, hi vọng sẽ là con gái!

Chiếc xe rẽ vào tầng hầm bệnh viện, hai người nắm tay nhau đi lên, như vậy là đã hạnh phúc rồi, trong mắt anh không giấu được niềm hạnh phúc, cả cô cũng vậy. Bên cạnh hạnh phúc của họ vẫn có khổ đau của người khác, bàn tay anh siết nhẹ lấy bàn tay cô, cô nhìn anh mỉm cười.

Hai người đến chỉ thấy Bạch Khiết một mình, Dương Mẫn nhẹ nhàng lại gần cô, nắm bàn tay xanh xao của cô lên.

Anh thấy vậy liền đi ra ngoài, vừa bước ra đã gặp Thiên Kỳ đang đi đến.

- Anh hai!
- Ủ.
- Anh tới lâu chưa?
- Vợ chồng anh mới tới, Bạch Khiết thế nào rồi?
- À, cô ấy vẫn vậy. – Thiên Kỳ nói khẽ. – Bác sĩ vừa xem, bảo vết thương trên đầu đã hồi phục chín mươi phần trăm, không nguy hiểm, nhưng không biết chắc bao giờ thì tỉnh lại.
- Ủ. – Tự dung anh chẳng biết mở lời thế nào, muốn nói mấy câu an ủi mà sao mồm miệng cứ bí từ, chẳng biết bắt đầu từ đâu.
- Chị dâu khỏe không?
- À, cô ấy khỏe, tung tăng tíu tít suốt ngày, có thai sáu tháng rồi mà cứ như con nít ấy.

Nói tới đây anh đưa tay bóp trán.

Thiên Kỳ mỉm cười. Vợ chồng anh hai như vậy anh cũng cảm thấy vui lây, bây giờ anh cũng lạc quan hơn, anh tin nhất định Bạch Khiết sẽ tỉnh lại với anh. niềm tin là nguồn năng lượng tiềm tàng, là liều thuốc duy nhất để anh có thể tiếp tục bước về phía trước.

- Hi hi, em thấy vợ chồng anh suốt ngày lên báo, thành người nổi tiếng rồi!
- Ồi trời! – Anh ôm mặt. – Cậu cũng đọc mấy tờ báo lá cải ấy à?
- Ha ha, nhan nhản khắp nơi, nói chung ai cũng biết Triệu Thiên Minh sắp làm cha rồi!
- Vâng, quý hóa quá. Hai người đang nói chuyện, đột nhiên trong phòng có tiếng hét.
- Có... có... có ai không?

Là Dương Mẫn!

Hai người không hẹn mà cũng chạy vào.

- Mau... mau gọi bác sĩ! – Dương Mẫn quỳnh lên lấp bắp. – Mau gọi bác sĩ đi! Cô ấy tỉnh rồi!

Bốn chữ “Cô ấy tỉnh rồi” khiến người ta choáng váng. Thiên Kỳ vẫn đứng đờ đẫn, anh vẫn còn chưa dám tin vào tai mình, Triệu Thiên Minh tỉnh táo hơn chạy ngay đi gọi bác sĩ.

- Nước... - Giọng nói yếu ớt vang lên.

Dương Mẫn vội lú lú rút nước. Bây giờ anh mới bước lại gần, bàn tay anh run run nắm lấy tay cô.

- Khiết! – Anh run run, hai mắt đỏ hoe, nằm thảng trời cô nằm đây.
- Anh... - Bạch Khiết run run, cô mới tỉnh lại, còn choáng váng, chỉ nói được như vậy.
- Ủ, anh đây, có anh bên cạnh em đây.

Dương Mẫn đứng bên cạnh hai mắt cũng đỏ hoe, cô cũng vui lây niềm vui của Thiên Kỳ.

- Kia... - Bạch Khiết cũng vừa nhận ra Dương Mẫn đang đứng đấy.

Kí ức của cô vẫn còn hình ảnh của Lâm Nguyệt Linh với tờ giấy xét nghiệm trên tay.

- Chị dâu anh đấy! – Anh run run nói, nỗi xúc động vẫn còn trong anh.

Bạch Khiết thở phào. Vừa lúc ấy bác sĩ vào yêu cầu mọi người ra ngoài.

Thiên Kỳ đến lúc này vẫn chưa nói được lời nào, là anh quá vui, quá xúc động, Triệu Thiên Minh đặt tay lên vai anh, hai mắt anh đỏ lên nhìn hai người, chỉ là quá vui mừng, không biết phải nói gì, sáu tháng trời cô bất động nằm yên rồi đột nhiên thức dậy với anh.

Dương Mẫn đứng bên sung sướng mỉm cười.

- Thật sự là quá tốt rồi!
- Ủ, cô ấy tỉnh lại là tốt rồi! Đợi bác sĩ xem xét xong đã. – Triệu Thiên Minh vẫn là người tỉnh táo nhất.

Ba người nôn nóng đứng bên ngoài, cảm giác thời gian lúc này trôi quá chậm, mãi một lúc sau bác sĩ mới mở cửa bước ra nói mấy câu đại khái là chúc mừng anh, nói là bệnh nhân đã ổn, cần ở lại điều trị thêm một thời gian v.v...

Vợ chồng Dương Mẫn ở lại thêm một chút rồi về, trước lúc về Triệu Thiên Minh đã gọi thông báo cho ông nội một tiếng, ông hình như rất vui, bảo ngày mai nhất định sẽ tới thăm cô.

- Vậy là tốt quá rồi, hôm nay thật sự rất rất rất có nhiều chuyện vui, hi hi! – Dương Mẫn nắm lấy tay anh.
- Ôi, cuối cùng thì ông trời thương người ở hiền.
- Xì, ăn nói như bà cụ ấy! – Anh lắc đầu.
- Chứ ai như anh, vui sướng khổ đau cứ để trong lòng, vui thì phải cười, buồn thì phải khóc chứ! – Dương Mẫn không chịu thua.
- Vâng ạ, khổ lắm, hi hi, anh cười này được chưa! – Anh đưa tay nhéo má cô, ăn gì mà lắm chuyện quá! – Chắc ngày xưa mẹ em sinh cái miệng em ra trước hay sao ấy!
- Hi hi!! Hai người về đến nhà thì anh có điện thoại, là điện thoại của một người quen.
- Steven đấy phải không? – Đầu dây bên kia lên tiếng trước.
- Vâng, lâu quá không liên lạc với giáo sư. – Anh trả lời bằng tiếng Pháp.

Dương Mẫn đứng cạnh nghe mà chả hiểu gì, xem ra người gọi tới chắc cũng ghê gớm lắm, lần đầu tiên cô thấy anh nghe điện thoại với thái độ kính trọng như vậy. Tức quá đi mất, anh đang nói cái gì vậy nè, chả hiểu gì hết!!!

Mãi một lúc sau anh mới tắt điện thoại, vừa quay sang đã thấy cái mặt tò mò của Dương Mẫn.

- Ai đấy! – Y như rằng.
- Thầy giáo cũ của anh, thầy người Pháp!

Dương Mẫn dẩu môi.

- Kinh chưa, tiếng pháp cơ đấy, lỡ có cô nào người Pháp gọi cho anh làm sao em hiểu cái gì??

Anh bị cô chọc cho cười ngất.

- Ôi dồi ôi!! Vợ tôi đang ghen!

Dương Mẫn bị anh làm cho quê độ tức tối bỏ vào phòng, anh vội nắm lấy tay cô.

- Khổ lắm! Sao tự nhiên hôm nay lại ghen thế! – Anh nửa đùa nửa thật.

- Người như anh bao nhiêu là vệ tinh, bây giờ qua mặt em dùng ngoại ngữ cơ!

Anh cười bò, vợ anh ghen đáng yêu quá cơ!

- Là thầy giáo dạy anh lúc anh còn ở Pháp, lần này thầy sang đây đại diện cho bên đối tác kí với tập đoàn một hợp đồng quan trọng, thầy với anh trước đây cũng quan hệ khá tốt, anh đang có kế hoạch mời thầy vào làm trong tập đoàn.

- Ồ! Mà em cứ tưởng thầy giáo chỉ biết dạy học thôi chứ?

- Eo, cô nương ơi, giáo sư dạy đại học có danh tiếng được trọng dụng, họ vừa đi dạy vừa làm việc trong những tập đoàn lớn, em có biết một buổi dạy của người ta đáng giá bao nhiêu không?

- ...

Quả thật cô chả biết gì, nghe anh nói mà cứ như đang nghe chuyện ở đâu ở đâu, đúng là chả hiểu gì, tự nhiên lại cảm thấy tự ti ghê gớm!

- Sao anh giỏi thế? – Cô buồn bã nói.

- Thì tại anh chịu học.

- Ồ, em cũng học 12 năm cơ mà!!

- Lúc anh bằng em, anh đâu có được la cà như em, tối ngày chỉ biết học học học, học rồi lại đi thực tập học hỏi kinh nghiệm. Không khéo vừa học lại vừa yêu đương loạn cả lên.

- Ồ. – Cô biết anh học hành rất vất vả, bây giờ nghe chính miệng anh nói thì càng thương anh hơn, cùng không để ý tới lời châm chọc của anh. – Nhưng mà sao anh không về tập đoàn làm luôn cho ông?

- Anh muốn có thêm kinh nghiệm, không muốn người ta bảo anh là kẻ bất tài chỉ dựa vào ông nội mà đi lên, ban đầu anh làm Giám đốc điều hành, sau đó lên chức chủ tịch. Em ngốc, em tưởng điều khiển cả một tập đoàn chỉ là ngồi đó và kí kí kí thôi sao? Có nói em cũng không hiểu được đâu!

- Vâng ạ!!!! - Dương Mẫn thở dài, đúng là cô suy nghĩ quá đơn giản rồi.

- Tự dưng anh muốn ăn mì. - Ừ, biết anh không nhẽ ngay mà! Thôi để em đi nấu mì cho anh ăn. – Dương Mẫn cười hì hì đi xuống bếp. – Anh nhé, nói chuyện với anh lúc nào em cũng thiết thòi, người gì đâu mà trí khôn với tư duy cứ dặt nhau đi chơi cùng một lúc, người ta nói gì cũng nói lại được.

- Thì như vậy mới trị được người lắm mồm như em.

Anh cũng đi vào phòng ngồi xuống bàn làm việc. Ngày nào cũng vậy cứ đến giờ giờ nghiêm là Dương Mẫn lại lon ton chạy đi đâu chơi để anh làm việc, cả ngày đu bám anh như vậy nhưng thật ra số thời gian anh dành để ở bên cô vô cũng ít ỏi, mở mắt ra hôn cô một cái đã đi làm, chiều tối về, ở nhà với cô, đưa cô đi chơi lòng vòng hoặc ngồi xem tivi với cô xong là anh lại ngồi làm việc. cô cũng thật tội nghiệp, cả ngày anh đi làm, cô lang thang chơi chỗ này chỗ kia không thì cũng ngồi ở nhà, dạo này bụng to, anh sợ ra đường không cẩn thận rồi thế này thế kia nên giữ tịt ở nhà. Có đi ra đường cũng có vệ sĩ đi theo, hỏi thì anh bảo sợ bắt cóc mất.

Vừa nấu mì Mẫn vừa líu lo hát, hát chán chê lại nấu mì. Thật ra cũng chả có gì, cô chỉ nấu nước, đợi nước sôi chế vào hộp mì bỏ gia vị vào bưng lên cho anh.

- Đã có mì, tên ta ren! – Cô mở cửa bước vào phòng.

- Ồ, mì ấy à?

- Chứ ý anh là mì gì?

- ...

- ...

- ...

- Không ăn thì em ăn. – Dương Mẫn gật gù nhún vai định đi ra thì anh đã cản lại. – Đưa đây anh, có bầu ăn cái ấy không tốt đâu.

- Cửa anh! – Cô lại chìa li mì ra cười toe toét.

Anh vốn không tin vào chất lượng của mấy thứ này nhưng đang đói thì ăn thôi.

- Bao giờ xong gọi em nhé. – Mấy lời đó nói ra sao nghe tội nghiệp.

- Ủ.

Sắp tới bên hãng thời trang nổi tiếng MK bên Pháp muốn hợp tác với tập đoàn để quảng bá thời trang MK sang toàn châu Á. Doanh Chính không phải là một tập đoàn chuyên kinh doanh về thời trang nhưng lại có thanh thế rất lớn, MK đương nhiên muốn mượn danh để quảng bá, đồng thời Triệu Thiên Minh cũng ôm tham vọng sẽ khai thác sang lãnh vực thời trang. Việc mời người mẫu và kí kết hợp đồng giải quyết gần như đã ổn thỏa, chỉ còn đợi xem diễn biến như thế nào nữa thôi.

Lần này MK quyết định sẽ tổ chức một đêm dạ tiệc hợp báo thật hoành tráng, quy tụ những ngôi sao điện ảnh, những người nổi tiếng quyền lực tới để quảng bá cho lần ra mắt này

Càng nhiều người có thanh thế dư luận càng chú ý đến, lại có sự hẫng thuẫn của tập đoàn Doanh Chính sau lưng, MK coi như đã nắm chắc được cái mà mình mong muốn.

- Chủ tịch, lần này ngài Michael bên MK muốn mời chủ tịch tham gia buổi dạ tiệc, ông ấy vừa gửi thư mời đến ạ. – Người thư ký mới đưa một bức thư cho anh.

- Ủ, được rồi, có gì tôi sẽ nhắc lại với cô.

Cô thư ký lui ra, anh bóc bức thư ra xem, là đích thân giám đốc phát triển bên MK viết, mời anh cùng phu nhân của anh tới dự buổi dạ tiệc hợp báo lần này, đích thân giám đốc phát triển bên ấy đã mời, anh không nhận lời được sao?

Anh cẩn thận xếp bức thư theo thói quen lại rồi cầm điện thoại gọi cho ngài Michael cảm ơn một tiếng và bày tỏ sự đồng ý của mình. Dương Mẫn lúc nghe anh nói sẽ dẫn mình đi dự dạ tiệc cô đã rất sung sướng, nếu không phải đang mang bầu thì đã nhảy cẫng lên rồi.

- Nhìn em kìa...

- Em sao, em đang vui mà, hì hì. – Dương Mẫn xáp lại ôm lấy tay anh. – Lần đầu được theo anh đi, em vui quá à!!!

Anh mỉm cười xoa đầu cô, quả thực từ trước tới giờ anh không dẫn cô đi cùng tới những sự kiện lớn, một phần vì anh không muốn gò bó cô tới những nơi chỉ toàn là quan khách, một phần anh không muốn công khai vợ mình ra trước công chúng, thế nhưng bây giờ là lúc hai vợ chồng hạnh phúc viên mãn, cô lại đang mang thai đứa con đầu lòng của anh, anh chỉ muốn đem khoe cho cả thế giới cùng biết ấy chứ!

Mùa hè lại sắp đến rồi, hai vợ chồng nắm tay nhau ra ngoài sân ngồi trên thảm cỏ cùng đón những cơn gió mát, lúc trước anh rất ghét ngồi xuống cỏ vì anh cho rằng như vậy rất mất vệ sinh, nào ngờ Dương Mẫn lại không đồng tình.

- Như vậy mới lãng mạn chứ!

- ... em thích lãng mạn à?

- Chỉ có anh mới không biết lãng mạn thôi! – Cô lè lưỡi trêu anh, chiếc lưỡi nhỏ đung đưa thật ngộ nghĩnh, ừ, anh cũng sẽ học cách lãng mạn với cô xem.

Bầu trời tối nay thật quang đãng, anh ngồi yên lặng, không gian cũng rất yên lặng, mùi hoa thơm thoang thoảng, anh ngược mắt nhìn lên bầu trời, những ngôi sao lấp lánh tỏa ra thứ ánh sáng huyền bí. Bên cạnh anh, cô vợ bé nhỏ đang ngồi khoanh chân mút kem chụt chụt, lâu lâu còn gạ anh ăn thử nhưng anh đã thẳng thừng từ chối.

- Anh không thích kem!

Cô ngồi bên anh, kể cho anh nghe về thời thơ ấu cùng ông nội ngắm sao ở vùng nông thôn, kể về những đàn đom đóm khiêu vũ trong cỏ, hai người trò chuyện linh tinh, hiếm khi anh nói nhiều đến như vậy, dường như những câu chuyện rất trẻ thơ của cô đang cuốn hút anh.

Bất ngờ, anh ôm cô vào lòng, ước sao thời gian này trôi qua thật chậm, thật chậm, để anh mãi được bên cô bình yên như lúc này.

Buổi tối hôm sau, tại resort Mountain.

Cả một con đường chật kín phóng viên, những ánh đèn flash lóe sáng liên tục như một biển sao, những chiếc xe hơi bóng loáng lần lượt đỗ, xếp thành một hàng dài, những người nổi tiếng, diễn viên người mẫu lần lượt bước trên thảm đỏ vào.

Chợt các phóng viên đổ xô về một phía, người đàn ông mặc bộ vest đen trên thảm đỏ nở nụ cười kiêu hãnh rạng ngời, người phụ nữ xinh đẹp thánh thiện như đóa bách hợp đi cạnh anh trông có vẻ chưa quen với ánh những ánh đèn flash chớp sáng liên tục. Cô hơi cau mày, nắm lấy tay anh rồi thì thầm điều gì đó vào tai anh. Tà áo lụa màu hồng bông bênh bay phất phơ trong làn gió mặn của biển không che được phần bụng nhô ra rất to.

- Mình vào đi anh.

- Ừ, đợi chút đã.

- Đợi cái gì?

- Đợi người ta chụp hình em xong đã. Đêm nay em đẹp lắm!

- ...

Cô nắm nhẹ vào tay anh. Anh xấu!

37. Chương 38

Chương 38 Đi gần họ còn có rất nhiều quan khách, thấy hai người, họ gật đầu chào, anh chủ động bắt tay chào lại còn cô đứng cạnh chỉ mỉm cười. Phía bên trong, một đài phun nước màu vàng đang phun những tia nước long lanh dưới ánh sáng của ánh đèn đêm dạ tiệc.

Đây là sự kiện rất lớn trong giới thời trang, có thể coi là cơn địa chấn của làng thời gian châu Á trong năm nay. Lần đầu tiên trong đời cô được thấy nhiều ngôi sao, người mẫu bằng xương bằng thịt như thế, lúc hai người đi ngang qua một đám đông người mẫu, Dương Mẫn bỗng vui mừng mỉm cười.

- Chú Johnson!

- Ô... - Ông Tây béo ục ịch ngơ ngẩn nhìn cô rồi bỗng mỉm cười thoát khỏi vòng tay của những cô người mẫu xinh đẹp.

- Mẫn Mẫn! Trời ơi, cứ tưởng tôi không bao giờ gặp cô nữa chứ, ha ha, ô..... cô đang có bầu, ha ha, chúc mừng chúc mừng.

- Hi hi! – Dương Mẫn mỉm cười ngọt ngào nắm lấy tay ông.

- Cháu cũng tưởng sẽ không được gặp chú nữa cơ...

- Thì bây giờ gặp rồi đấy! À, lão Tiêu đang ngồi phía trên kia kìa, ông ấy cũng nhớ cô đấy.

Hai người vui vẻ nói chuyện với nhau một chút rồi tạm biệt, lúc dẫn cô đi về phía hàng ghế danh dự, anh chợt nheo mắt hỏi.

- Ai đấy?

- À, người quen cũ của em, chủ ấy dễ mến lắm, hihi... - Đó là cái phao cứu em thoát khỏi khó khăn lúc lấy anh đấy!

- Chà...

Thấy anh tặc lưỡi rồi im lặng cô bỗng mỉm cười nắm chặt lấy tay anh, cô còn chưa kịp nói bỗng một bóng người chặn ngay trước mặt họ.

- Steven!

Một thanh niên ngoại quốc với vẻ đẹp như thiên thần, dáng người cao lớn, phong thái trang nhã, còn đẹp hơn bất cứ một diễn viên nào trong đêm nay, đương nhiên trong lòng cô cái tên Triệu Thiên Minh luôn đứng đầu, nhưng chàng trai này quả thực không hề kém anh... có lẽ là con lai, tuy những nét Tây rất đậm nhưng anh ta vẫn có đôi mắt và mái tóc đen của người châu Á, anh ta bất ngờ xuất hiện và chặn trước mặt hai người khiến Dương Mẫn rất bất ngờ, bỗng anh nắm lấy tay cô và kéo về sau lưng.

- Anh hai! - Người đó lại lặp lại một lần nữa bằng thứ tiếng lơ lớ.

Lần đầu tiên cô thấy anh như thế, đôi mắt lạnh băng, nét mặt tựa hồ như đông cứng lại, anh chàng kia vẫn mỉm cười như không có chuyện gì.

- Chúng ta đi thôi. - Anh lấy lại vẻ bình thường rất nhanh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô kéo đi. Hình như đã biết trước anh sẽ làm như thế, anh ta lại lên tiếng bằng cái giọng lơ lớ.

- Anh dẫn chị dâu đi đâu thế, không phải gặp em sẽ bất ngờ lắm hay sao...

Cô sững sốt ngoái nhìn lại. Anh ta vừa nói cái gì? Anh phớt lờ tiếp tục dẫn cô đi về phía hàng ghế VIP, dường như anh không nhận ra mình đang bóp chặt bàn tay cô, chân cũng đang bước rất nhanh.

- Anh đi chậm chậm có được không? - Dương Mẫn khổ sở nhăn mặt.

- Anh xin lỗi. - Anh bỗng nhận ra cô mới là người đang phải chịu đựng.

- Hi hi, không sao mà.

Anh kéo tay cô ngồi xuống hàng ghế danh dự, cô lẳng lặng xoa xoa bàn tay còn đau. Cô biết không nên hỏi anh bất cứ điều gì vào lúc này, nét mặt đó của anh chứa đựng tất cả sự căm ghét và nỗi kiềm chế, cô có cảm giác như chỉ một chút nữa thôi, anh sẽ không thể chịu đựng được. Anh bỗng trở nên rất lạ, ánh mắt cứ nhìn quanh như đang tìm kiếm điều gì đó, cô nhận ra cả người anh đang gồng cứng lại như phải dằn xuống một thứ cảm xúc... một thứ cảm xúc mà cô không thể diễn tả thành lời.

Bỗng đứa bé lại cựa cựa, nó đạp thật mạnh vào bụng cô khiến Dương Mẫn kêu ối một tiếng.

- Em sao vậy?

- Không... con đạp mạnh quá. - Cô nén đau xoa xoa cái bụng bầu.

- Con hư quá, đừng có đạp mẹ như vậy nghe không? - Anh nghiêm mặt “nhắc nhở” khiến cô bật cười, không khí căng thẳng ấy cũng tiêu tan.

- A! - Rõ ràng là không thèm coi lời anh ra gì, nhóc con lại tiếp tục co chân đạp mạnh vào bụng cô.

- Có sao không em? - Anh lo lắng hỏi.

- Chắc nó muốn em đi lại đó, nhóc này hư quá đi mất! - Cô nén đau mỉm cười xoa xoa bụng.

- Phải đấy, mang thai, nhất là đứa con đầu lòng thì phải đi lại nhiều mới dễ sinh. - Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên khiến Dương Mẫn ngẩng đầu nhìn về phía người đó.

Một người phụ nữ vô cùng quý phái, dù đã lớn tuổi nhưng nét đẹp đó... quả thực khó ai bì kịp, mái tóc đen tuyền được vấn cao lên để lộ cái cổ trắng ngần, bộ trang phục màu đen trên người vừa trang nhã tinh tế lại

rất sang trọng, cái khí chất sang trọng “mặc gì cũng đẹp” rất giống hai anh em Triệu Thiên Minh. Hơn nữa ba ta còn rất giống... bây giờ cô mới thực sự cảm thấy hoảng, thái độ của anh chính là...

- Chúc mừng con. – Bà ta mỉm cười trước vẻ phớt lờ của anh.

- ...

- Sao Thiên Kỳ không đến?

- Bà không nên quan tâm chuyện của gia đình chúng tôi! – Anh trả lời rất khách sáo, nét mặt đó giống y như lần đầu tiên anh nói chuyện với cô, vừa xa cách, vừa lạnh nhạt.

- Con vẫn còn giận mẹ sao? – Bà ta vẫn thản nhiên hỏi lại.

Dù đã đoán trước những chữ “mẹ” đó vẫn tan vào không khí và mang cho cô những cảm xúc bàng hoàng, tay anh khẽ siết chặt lấy tay cô, người phụ nữ này... chính là người đã bỏ rơi hai anh em anh!

- Lần này mẹ về nước...

- Anh em chúng tôi không có mẹ, mong bà đừng tự nhận là mẹ của chúng tôi, nếu bà hay bắt kỳ ai trong gia đình bà dám động vào gia đình chúng tôi, đừng trách tôi độc ác. – Anh trả lời rất thản nhiên, gương mặt lạnh lùng bình thản, giọng nói tuy nhẹ nhàng nhưng rất cay độc. – Đừng tưởng tôi không biết mục đích của bà.

- Ha ha, rất giống Triệu Kính Chi. – Bà ta thản nhiên mỉm cười trước vẻ mặt lạnh nhạt của anh. Anh không trả lời cũng không nhìn vào mặt bà ta.

Dương Mẫn nhất thời bị hai người làm cho khiếp sợ, quả thực... họ rất giống nhau. Cái cách bức ép dồn người khác vào đường cùng ấy... Bà ta nhìn anh rồi lại nhìn sang cô, Dương Mẫn cứng người trước ánh mắt thâm sâu dò xét ấy, bỗng anh đứng vụt dậy chắn tầm nhìn của bà ta.

- Tôi hi vọng chúng ta nên kết thúc ở đây.

- Mẹ không nghĩ thế!

Hai người nhìn nhau, bình thản, lạnh lùng, giống như cái cách người ta nhìn kẻ xa lạ.

- Những gì đã nói tôi đã nói hết với bà, hi vọng bà đừng làm phiền chúng tôi.

- Một lời nói của con là được hay sao? – Bà ta nhếch môi cười nhạt.

- Được hay không thì cũng chẳng thay đổi được gì. – Rồi anh hạ giọng, gần như thì thầm. – Tôi cảnh cáo bà, nếu động đến vợ tôi, đừng nói là bà, mà cả gia đình bà tôi cũng bắt phải trả giá.

Người đàn bà thu lại vẻ mặt bình thản nhìn anh, tận sâu trong đáy mắt dường như đang trào dâng một thứ cảm xúc nào đó, hai bàn tay bỗng siết chặt lại. Anh bình thản chỉnh lại áo rồi ngồi xuống cạnh cô, hoàn toàn phớt lờ người đàn bà trước mặt.

Dương Mẫn vẫn còn run rẩy, những lời nói rất khách sáo nhẹ nhàng nhưng ẩn chứa nỗi căm hận sâu cay khiến toàn thân cô lạnh ngắt, vừa sợ vừa đau.

Người đàn bà kia quay gót bỏ đi, cô cảm thấy cổ họng nghẹn ứ. Anh nắm lấy tay cô, để xoa dịu đi cái cảm giác căng thẳng trong cô, anh nhẹ nhàng lên tiếng.

- Em đừng nghĩ nhiều quá, có muốn ăn gì không? Anh đi lấy cho.

- Dạ, càng nhiều càng tốt...

- Ha ha, ăn nhiều quá béo ú ra thì... – Vừa rồi dường như chưa có điều gì xảy ra.

Lúc anh đi, cô mới ngẩn người ra, thực ra cô không muốn ăn, chỉ là nói cho anh vui mà thôi. Cổ họng cô nghẹn ứ, cô cố kìm cơn xúc động trong lòng, tại sao bà ta có thể bỏ anh... cảm giác của anh... phải chăng anh cũng cảm thấy rất đau đớn? Cô sẽ không để anh buồn. Nhưng cô làm được gì? Làm được gì cho anh? Dương Mẫn há miệng ăn con tôm anh đút, hai má thoán ứng đỏ. Hình như nhiều người đang che miệng cười trước tình cảm âu yếm của hai vợ chồng.

- On ắm. – Dương Mẫn giơ một ngón tay lên. Rồi cô cầm lấy cái trong tay anh cắm vào một miếng cá nướng.
- A!

- ...

- A!

- ...

- ...

- A!

Dương Mẫn cười tíu mắt, mọi người xung quanh che miệng cười, Triệu chủ tịch quả thật là vô cùng cưng chiều vợ, ngay cả chuyện “lãng mạn” này mà cũng làm!

- Ngon quá, phải chi có Thiên Kỳ và Bạch Khiết ở đây.

- Nhìn em kìa, ăn tham tới nổi mép còn dính sốt kìa.

- A! – Dương Mẫn đỏ mặt lè cái lưỡi nhỏ ra liếm.

- Eo ơi....

- He he he... thơm ngon tới giọt cuối cùng!

- Em làm hỏng hình tượng của anh rồi!

Hai người nói chuyện rất vui vẻ, lâu lâu anh lại hôn lên má cô trước ánh mắt ngưỡng mộ của rất nhiều người.

- Mẹ, anh hai vẫn...

- Không sao. – Người phụ nữ kia vẫn thản nhiên uống từng ngụm rượu vang.

- Mẹ và anh hai thật giống nhau.

- Không đâu con à. – Bà mỉm cười nói với chàng thanh niên lai tây lúc này đã chặn đường hai người. – Nó giống cha nó hơn.

- ... vậy mẹ vẫn định...

- Ủ.

Ngay cả cái cách yêu chiều người phụ nữ nó thương yêu cũng rất giống, bà ta nén cảm giác cay đắng xuống. Victor nhìn mẹ, có lẽ bà cũng không nhận ra bà thật sự rất giống Triệu Thiên Minh.

Victor còn nhớ lần đầu anh nhìn thấy người thanh niên châu Á đó là ở bên Pháp, cái dáng người cao gầy đó anh mãi mãi không thể quên, lúc đó còn trẻ hơn bây giờ rất nhiều. Mỗi buổi sáng anh ta đều đứng khuất ở một góc đường mù sương giữa ngày đầu đông lạnh giá nhìn vào cánh cửa của nhà anh như tìm kiếm một ai đó rồi bỏ đi trước khi sương mù tan hết.

Lúc đó anh đã tự hỏi tại sao người đó lại đứng ở góc đường, lẽ nào có ý đồ gì? Cho nên mỗi buổi sáng anh đều ngồi quan sát, anh cố gắng dậy từ rất sớm, dù đã cố gắng nhưng chưa bao giờ anh thức dậy trước khi người ấy đến.

Tại sao anh ta lại làm như thế?

Victor đưa tay vuốt tóc theo thói quen, anh nhìn về phía đôi vợ chồng đang âu yếm nhau, khác hẳn những cử chỉ anh ta dành cho anh, cho mẹ anh, con người ấy cảm hận đều để trong lòng, anh ta không trợn mắt trợn mũi quát thét nhưng chính cái cách nói chuyện xa cách lạnh lùng ấy lại là biểu hiện rõ nhất. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ sống một tuổi thơ không có mẹ, anh chưa bao giờ có đủ can đảm để rời xa gia đình đến một nơi nào đó với hai bàn tay trắng. Cuộc sống của anh có lẽ đã quá mỹ mãn, anh sắp thừa kế tập đoàn của cha, trước giờ Victor luôn cảm thấy mình rất giỏi, nhưng từ khi biết người ấy, anh đã im lặng lùi ra sau một bước.

Anh đã âm thầm điều tra, ngoài đồng lương trợ giảng và một số tiền kiếm được bằng công việc nghiên cứu giao dịch chứng khoán, Triệu Thiên Minh không hề nhận bất kì một đồng tiền nào từ người ông giàu có của mình. Anh đã trở thành sinh viên xuất sắc nhất, đã tự gây dựng cho bản thân một thương hiệu trước khi về Doanh Chính. Nếu là anh, anh có làm được không?

Hóa ra anh đã có một người anh trai giỏi giang như thế. Còn mấy phút nữa là khai mạc, Dương Mẫn đã ăn đến no căng, anh cũng vậy, nghe nói hôm nay sẽ có một nhân vật quan trọng phát biểu lời khai mạc.

Bùm! Bùm! Bùm!

Pháo hoa sáng rực bầu trời, tiếng bùm bùm khiến đứa bé giật nảy, Dương Mẫn mỉm cười xoa xoa bụng, đẹp quá.

Chữ MK sáng rực rõ trên bầu trời, âm nhạc vang lên, Dương Mẫn vỗ tay hoan hô cùng mọi người.

Người đàn ông cao lớn trong bộ vest trắng bước lên bục chữ T, mái tóc bạch kim như sáng ngời trong ánh đèn.

- Tôi xin gửi lời chào mừng và cảm ơn chân thành nhất đến quý vị đang có mặt trong buổi tối ngày hôm nay. – Ông ta nói bằng thứ tiếng lơ lớ nhưng cũng khá rõ. – Hôm nay tập đoàn MK chúng tôi tổ chức đêm dạ tiệc này như một lời chào mừng đến mọi người và toàn châu Á, chúng tôi, MK, sẽ chính thức đặt chân vào thị trường đầy tiềm năng này.

Âm nhạc nổi lên, tiếng vỗ tay rào rào như gom tất cả những cảm xúc của đêm nay thăng hoa, đoàn người mẫu tiến ra, trang phục lộng lẫy tung bay. Những người mẫu xinh đẹp trong những trang phục mùa hè phá cách tuyệt đẹp đang nở nụ cười vẫy chào mọi người.

Ami trong bộ trang phục màu xanh biển phá cách xẻ sâu xuống ngực, tà áo tung bay tựa như một thiên thần với đôi cánh xanh biếc, đôi chân dài thẳng tắp như tôn thêm vẻ đẹp cho chiếc váy đang vui vẻ vẫy tay mỉm cười đứng trên vị trí vedete cùng hai người mẫu nước ngoài, xem ra cô không hề thua kém mà trái lại còn rất nổi bật.

Ngài Michael lui lại phía sau làm một cử chỉ rất lịch thiệp với Ami.

- Mời các vị xem buổi trình diễn thời trang xuân hè của chúng tôi.

Những cột pháo sáng vút lên cao hai bên sân khấu, đoàn người mẫu lần lượt đi một vòng trên sân khấu, hết người này tới người kia, những bộ trang phục vừa mềm mại vừa cá tính tung bay trong làn gió biển quả thực mê hoặc lòng người, Ami nổi bật như một nữ thần sắc đẹp, mỗi bộ trang phục cô khoác lên người đều được tôn vinh lên cực đỉnh, quả thực xứng tầm siêu mẫu. Dương Mẫn vô cùng thích thú, cô chăm chú theo dõi những người mẫu xinh đẹp đang trình diễn trên sân khấu, bất giác lúc nhìn qua anh, nụ cười trên môi cô tắt vụt. Anh đang thần thờ, đôi mắt đen sâu thẳm trầm ngâm, cô kê cằm môi, là anh người rất kiên cường, cô biết, nhưng... anh cũng chỉ là một con người, làm sao... phải, nếu là cô cô cũng sẽ không thể làm ngơ trước tất cả, nhất là khi người mẹ đã bỏ rơi mình đã xuất hiện.

Anh vẫn im lặng chìm trong thế giới của riêng mình trong sự náo nhiệt, có phải anh đang nghĩ đến người đàn bà kia hay không? Bất giác trái tim cô như bị ai bóp chặt, cô hận mình không thể cũng anh chia sẻ những cảm xúc đó, là anh không muốn làm cô lo lắng, nhưng anh có biết là cô muốn được lo lắng cho anh nhiều như thế nào không?

Bàn tay cô nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay anh, cô yêu anh nhiều lắm...

38. Chương 39

Chương 39 Ngày hôm đó Triệu Thiên Kỳ không tham dự dạ tiệc bởi anh còn bận một chuyện khác quan trọng hơn.

Hôm nay anh và Bạch Khiết chính thức dọn về căn hộ mới, một căn hộ cao cấp nằm trên tầng mười lăm của khu chung cư sang trọng bậc nhất thành phố. Anh đã quyết định bán căn biệt thự gần biển để dọn về đây, đây sẽ là nơi dừng chân cho anh, rời xa cuộc sống ăn chơi trước đây.

Căn nhà màu xanh nhạt, tường dán giấy hoa kim tuyến họa tiết màu xanh, một thứ màu xanh trong trẻo êm dịu.

Bạch Khiết nhẹ nhàng ngo nguẩy mấy ngón chân, cảm nhận cảm giác êm ái của tấm thảm lông dày. Thật đúng là sướng hơn tiên, cô vẫn thường nghe cái câu một bước lên tiên, yêu được người giàu có, hình như cô cũng đang được cảm nhận cái cảm giác này.

- Em thích không?

- ...

- Là anh đã mua từ sáu tháng trước, tất cả mọi thứ anh đều chuẩn bị, anh đã hi vọng nó là món quà mà em thích...

- Lỡ em không tỉnh lại thì sao? – Cô ôm chầm lấy anh ứa nước mắt.

- Chẳng phải bây giờ em đã tỉnh lại rồi sao! – Anh mỉm cười.

- Em... - Cô nghẹn ngào ôm anh chặt hơn nữa, cảm xúc nghẹn ngào không biết phải nói gì. Cô không ngờ anh yêu cô đến thế. Hơi thở cô có chút run rẩy, anh vòng tay ôm lấy cô, dịu dàng vuốt ve mái tóc bồng bềnh.

Bạch Khiết bước vào một căn phòng màu xanh nhạt, bốn bức tường đều dán giấy hoa, cửa cổ sơn trắng, trên bệ đặt một chậu tóc tiên be bé, rất trang nhã. Đây là căn phòng của cô và anh.

Cô ngồi trên tấm nệm êm ái, mái tóc xoăn dày xõa nhẹ trên vai, làn da trắng như phấn ản hiện nét xanh xao của một người vừa ốm dậy.

Cô nhẹ nhàng vuốt tay lên tấm drap êm ái, trong lòng cô vô cùng cảm kích, cảm kích trước tình cảm mà anh dành cho cô, một sự cảm kích không thể diễn tả bằng lời. Anh không biết lúc cô tỉnh lại, điều đầu tiên cô nhìn thấy chính là đôi mắt mở to của một người phụ nữ, cô đã sợ như thế nào. Cô không thể nghe thấy người đó đang nói gì, đầu cô đau đến lịm người, Bạch Khiết cố dùng một chút sức lực còn sót lại để ngoảnh đầu sang...

Cô chưa chát nghĩ, cô đã tưởng lại là một người phụ nữ nào đó đến, lần này thì không cần tờ giấy xét nghiệm nữa, cái bụng bầu to ấy đã dọa cho cô hoảng hồn, suýt chút nữa đã ngất đi, cô nghe loáng thoáng có tiếng ai đó, giống như con chim sợ cành cong, lúc đó... Bạch Khiết tự cười bản thân, cô đúng là ngốc, ngốc tới mức lúc biết người phụ nữ đó là vợ chủ tịch, cô đã bật khóc, hóa ra cô sợ mất anh đến thế, từ bao giờ anh đã dành một khoảng rất lớn trong tim cô. Cô xấu hổ không dám nói cho anh biết bèn mượn cớ khát nước.

Cái giây phút tỉnh lại sau sáu tháng rờn rã nằm trên giường, cô có cảm giác như mình vừa sống lại một kiếp nữa, cảm giác dạo chơi một vòng ở quỷ môn quan nghĩ lại mà lạnh người.

Cô khẽ đưa tay sờ lên đầu mình, dưới mái tóc là cái sẹo dài, thứ còn lại sau một tai nạn đầy đau đớn, ánh mắt cô tĩnh lặng như mặt hồ lặng gió, một chút cảm xúc lạ lẫm len lỏi trong cô, là điều gì?

Cánh cửa phòng mở ra, cô hơi giật mình ngoảnh lại rồi nhẹ nhàng mỉm cười.

- Sao em không nằm xuống đi? – Anh đến bên cô ngồi xuống.

- Em nằm nhiều quá, bây giờ bắt đầu thấy sợ cái giường rồi. – Cô mỉm cười.

- Em đói không?

- Cũng chẳng biết nữa. – Cô mỉm cười nhìn anh.

Cô nghe anh thở dài, bất chợt anh vòng tay ôm lấy cô, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc, cô bỗng run run, dường như cô không muốn anh chạm vào đó... Anh không nói gì, chỉ nhẹ nhàng hôn lên má cô và mỉm cười.

Suýt chút nữa cô đã không còn nhận ra cơ thể này rồi, chân tay yếu ớt, sáu tháng ròng rã cô sống bằng bình dung dịch dinh dưỡng, cô nén nổi cay đắng đang trào dâng trao lòng. Phải chi cô cũng mất trí nhớ như trong mấy bộ phim Hàn thì có hay hơn không?

Anh đỡ cô ra phòng khách, rồi xuống bếp múc một ít súp nắm cho cô, nhìn anh, bất giác cô cảm thấy chua xót, cái cảm giác ấy khó chịu vô cùng. Cô rất muốn nắm lấy tay anh, nói thật nhiều, thật nhiều...

Lúc anh bưng chén súp nóng hổi thơm phức lên, cô bỗng cảm thấy thèm ăn. - Em...

- Em làm sao? - Anh đặt bát súp xuống bàn gương mặt không giấu nổi sự lo lắng nhìn cô. - Em có đau ở đâu không? Hay là...

- Không phải! - Cô bất giác mỉm cười nhìn nỗi lo lắng của anh. - Ý em là muốn mỗi ngày đều được anh nấu những món thật ngon cho em ăn.

- Ôi trời! - Anh thờ phào mỉm cười. - Làm người ta giật mình, cái đó thì em không cần nói anh cũng tình nguyện làm, ngốc!

Cô mỉm cười nhìn anh, bao nhiêu điều muốn nói với anh sao bỗng chốc không thể thốt thành lời. Bất giác cô đưa tay vuốt ve khuôn mặt anh, anh hơi bất ngờ nhưng cũng dễ yên.

- Em sao thế?

- Em...

Anh đặt tay lên tay cô, cô nhìn anh, đôi mắt nặng trĩu những cảm xúc, cô đang muốn nói với anh một điều gì đó, nhưng cuối cùng, cô chọn cách im lặng.

- Em có muốn đi Bali không? - Bất ngờ anh hỏi.

- Bali... không. - Cô lắc đầu.

- Hay là để anh sắp xếp thời gian cùng em đi một chuyến nhé.

- Thôi, như vậy không tốt, anh phải cố gắng lên, sau này em còn có chỗ dựa dẫm nữa chứ.

- Haha, đúng là Bạch Khiết. - Anh mỉm cười. - Em yên tâm đi, anh vừa được thăng chức.

- Không được!

Nhìn mặt anh, bất giác cô mềm lòng nói thêm.

- Anh thăng chức thêm một lần nữa rồi mình đi!

- Ok, quyết định vậy nhé! Ôi, anh tuân lệnh em yêu!

- GỒM QUÁ!

- Ha ha! Bạch Khiết ngồi nói chuyện với anh một lúc thì cảm thấy chóng mặt, có lẽ vết thương trên đầu còn chưa hồi phục, anh đỡ cô vào phòng nằm nghỉ, cô nằm xuống, anh cẩn thận đắp chăn cho cô rồi mới đi ra ngoài.

Cánh cửa khép lại phía sau, nét mặt anh chợt trầm xuống, anh đút hai tay vào túi quần bước ra ngoài ban công.

Làn gió đêm nay rất mạnh, mái tóc anh bông bênh, đôi mắt nhìn xuống thành phố, những ánh đèn lấp lánh chôn trong đôi mắt anh.

Anh ngược mắt nhìn những ngôi sao phương bắc. Anh nhớ ngày trước, mỗi khi nhìn những đứa trẻ khác nắm tay cha mẹ vừa đi vừa chạy nhảy, anh thực sự rất khao khát. Những đứa trẻ đó còn được làm nũng với mẹ, với cha, con anh, ngay từ khi anh sinh ra anh đã không có cha có mẹ.

Khi còn bé nhiều lần anh đã hỏi ông nội “Cha mẹ cháu ở đâu?”, ông bảo cha mẹ anh đã chết trong một tai nạn, lúc đó thực sự anh rất buồn, tuy chưa từng gặp mặt họ một lần nào nhưng anh vẫn cảm thấy đau, anh đã ước gì ba hoặc mẹ anh có thể sống lại, chỉ cần một lần được họ ôm vào lòng, xoa đầu, nói rằng “Mẹ rất yêu con” hay “Ba rất yêu con” thì anh sẽ sung sướng đến phát điên mà mất ngủ mấy ngày.

Lớn lên một chút anh đã quen với cuộc sống cô độc. Anh không xuất sắc như anh trai, cũng không có ước mơ gì cao xa, có lẽ đối với một đứa con trong gia đình họ Triệu như thế là không ổn, năm anh mười lăm tuổi, anh trai anh đã đi Pháp du học, hai anh em vốn xa cách, mấy cái chuyện học hành anh càng không thích quan tâm, bấy giờ anh vẫn là một cậu ấm lông bông. Một buổi chiều anh đi chơi về thì điện thoại đổ chuông, trên màn hình là dòng chữ Anh Hai, anh lấy làm lạ thử nghe máy thì thấy người ở đầu dây bên kia vô cùng xúc động, lần đầu tiên anh hai anh như thế, cái con người sắt đá lạnh lùng ấy đang nói với anh bằng cái giọng run run không thể kiềm chế.

- Kỳ ơi... mẹ của chúng ta còn sống.

Giống như nghe một tiếng sét giữa trời quang, anh bàng hoàng trong lòng bỗng dâng lên những thứ cảm xúc hỗn loạn.

Mẹ anh còn sống... anh có cảm giác dòng nước mắt âm ỉ từ từ lăn trên má, anh không phải là đứa trẻ mồ côi! Thế nhưng tại sao mẹ không về với anh, mẹ có biết anh nhớ mẹ nhiều lắm không? Lúc đó anh chỉ muốn đi ngay sang Pháp mà gặp mẹ, để mẹ anh thấy đứa con trai đã lớn khôn, những cảm xúc đó khiến anh như bồng bềnh trong đám mây hạnh phúc, anh muốn nhảy cẫng lên, muốn chạy đi báo cho tất cả cùng biết là mẹ anh còn sống, thế nhưng sự im lặng quá lâu của anh trai đã kéo anh về với thực tại. Điện thoại vẫn đang tính giờ nhưng sự yên ắng đó lại khiến anh thấy sợ. - Em hứa với anh không nói cho ai nhé! - Anh Hai lên tiếng sau một úc im lặng.

- Tại sao...

- Bởi vì... - Đầu dây bên kia ngập ngừng. - Bởi vì...

- Bởi vì sao? Không lẽ biết mẹ còn sống anh không vui hay sao? - Anh bất ngờ nổi cáu với anh Hai.

- Bởi vì bà ta sẽ quay trở lại hại chúng ta! - Giọng Thiên Minh lạnh lẽo đến gai người. - Chính bà ta đã bỏ rơi chúng ta, chính bà ta đã hại chết ba, em phải nhớ, khi người đàn bà đó quay lại, em không được mềm lòng, tuyệt đối không được để bà ta làm cho mềm lòng, chúng ta không có mẹ.

- Anh hai... sao lại... - Lúc đó anh đã khóc, những lời anh Hai nói quá tàn nhẫn, anh nhất thời không thể chấp nhận được, sao mẹ anh có thể...

Dường như Thiên Minh cũng rất đau khổ, lần đầu tiên trong đời Thiên Kỳ nghe giọng anh nghẹn lại, chỉ một câu nói duy nhất, đã hoàn toàn đẩy người đàn bà đó ra khỏi cuộc đời của hai anh em.

- Kỳ, nếu anh còn thì người đó mất, nếu anh mất thì người đó còn. Chúng ta tuyệt đối không được phép nghĩ đến bà ta...

- Không! Mẹ... sao anh có thể nói ra những lời như thế? - Lúc đó anh gần như phát điên hét vào điện thoại.

Điện thoại vọng lại những tiếng tút tút tuyệt vọng...

Tại sao?

Người anh tin tưởng nhất trên đời là ông nội và anh Hai, vậy mà lúc này anh không muốn tin, anh không muốn tin... lần đầu tiên anh khóc như một đứa trẻ, tất cả những mơ ước đẹp đẽ về mẹ đã tan tành như thế...

Anh nhắm mắt tựa người lên thành ban công, đôi mắt nhắm chặt, anh Hai...

Anh rất sợ phải mở mắt ra để nhìn cảnh cốt nhục tương tàn, anh đã tìm hiểu tất cả sau ngày hôm đó, hóa ra mẹ anh... mẹ anh thật tội tệ.

Anh còn nhớ giai đoạn tồi tệ đó, tập đoàn Doanh Chính suýt nữa đã bị cướp khỏi tay Triệu gia, hơn một nửa số cổ phiếu trong tay ba anh đã bị người đàn bà đó bán sạch, các thế lực cổ đông tranh nhau tranh chấp chiếc ghế chủ tịch, đích thân ông nội đã phải dùng uy tín của mình đứng ra nắm quyền, dù đã già, ông vẫn chưa thể nghỉ ngơi, ngay cả những người trong gia tộc cũng tìm mọi cách để cướp lấy tập đoàn, anh còn nhớ có lần ông nội đã rất giận, gọi những kẻ đó là “lũ ăn cháo đá bát”, cho đến khi anh Hai về tiếp quản tập đoàn.

Anh đã làm được gì? Bây giờ anh mới nhận ra mình đã uống phí một quãng thời gian thật dài, nếu như lúc đó anh Hai không chiều cổ, không để anh theo Bạch Khiết học việc, chắc...

- Làm gì mà đứng đây vậy? – Âm thanh nhẹ nhàng cùng một vòng tay êm ái ôm ngang lưng anh.

- A... - Anh ngạc nhiên nắm lấy bàn tay cô. – Sao còn chưa ngủ?

- Hi, thấy mệt nhưng nằm xuống lại chẳng thấy buồn ngủ. – Bạch Khiết nhẹ nhàng dựa đầu vào vai anh.

- Ở đây gió to lắm, vào với em đi.

Anh mỉm cười xoay người lại ôm cô vào lòng.

- Ủ, anh vào với em.

Sáng hôm sau anh thức dậy từ sáng sớm, nấu đồ ăn sáng cho cô, cô vẫn còn ngủ rất say, anh đưa tay vuốt mái tóc cô rồi thay đồ đi làm.

Từ mấy tháng trở lại đây, mọi người đã nhìn anh bằng đôi mắt khác, Triệu Thiên Kỳ bây giờ đã hoàn toàn thay đổi, anh bắt đầu có cái tác phong công sở, quả thực thầy nào trò nấy, đúng là Bạch Khiết đã dạy được một học trò rất giỏi, người ta bảo nhau Triệu thiếu gia ngày càng giống Bạch Khiết.

Trước đây Bạch Khiết là nỗi khiếp sợ của rất nhiều người, được gán cho rất nhiều mỹ danh Bạch Cốt Tinh, Bạch Nương Nương, Thiết Phiến Công Chúa... bởi cô quản lý cấp dưới rất nghiêm khắc, dừ dằn, nếu làm việc tắc trách đến lần thứ hai thì cứ cầm chắc chuyện ôm thùng giấy tới dọn đồ đi nơi khác xin việc, Bạch Khiết dừ dằn như vậy, không ngờ của được Triệu Thiên Kỳ, lại còn huấn luyện anh thế nào mà giờ đây, khi anh ngồi vào vị trí quản lý nhân sự cô còn đang bỏ ngỡ, người ta cũng chẳng được thanh thoi chút nào.

Anh không tới mức đập bàn như Bạch Khiết, cũng du di cho đến lần thứ ba nhưng quả thực...

Chàng hoàng tử chịu chơi ngày nào trong tim các cô cấp dưới đã thay bằng một người nghiêm khắc. Anh tự nghiêm khắc với bản thân, nghiêm khắc với cấp dưới, làm việc rất chăm chỉ.

Không chỉ người ta lễ mết, ngay cả Triệu Thiên Minh và ông nội cũng không thể tin nổi. Bạch Khiết đúng là một cô giáo siêu đẳng, cậu ấm đã trở thành một người đàn ông chứng chạc giỏi giang, phiêu lưu với bao nhiêu mối tình, cuối cùng anh đã dừng chân bên cô. Chính vì như vậy Triệu chủ tịch càng yêu quý cô cháu dâu tương lai kia, xem ra cũng ngang ngửa như tình thương ông dành cho Dương Mẫn.

Anh vào phòng đang xem xét tài liệu thì một cấp dưới bước vào. - Trưởng phòng, hôm nay là ngày đối tác bên Mk tới đặt trụ sở bên tập đoàn chúng ta.

- À, anh đợi một chút. – Anh phê duyệt xong số tài liệu rồi cùng người đó đi gặp đối tác bên MK.

Lần này Mk hợp tác cùng tập đoàn Doanh Chính quảng bá thương hiệu thời trang danh tiếng này ra thị trường châu Á, trụ sở chính của Mk được ưu ái đặt tại tập đoàn, anh phụ trách bố trí khu làm việc cho các nhân viên Mk.

Doanh Chính đã dành hẳn một tầng sáu rộng rãi tiện nghi, đủ thấy thành ý đối với bên MK. Lúc anh tới thì đã thấy ngài Michael và một chàng trai đã đứng đợi anh.

Hai bên bắt tay nhau, anh không giỏi tiếng Pháp, cả hai người kia đều nói tiếng bản ngữ khá sôi.

Ngài Michael bày tỏ sự biết ơn tập đoàn đã có thiện chí, rồi giới thiệu về người thanh niên đứng cạnh ông.

- Đây là Victor, là giám đốc điều hành của chúng tôi, anh ấy còn khá trẻ, muốn cùng tôi lần này sang đây hợp tác học hỏi kinh nghiệm.

- Rất hân hạnh được biết anh! – Thiên Kỳ nở nụ cười bắt tay với Victor.

Đó là lần đầu tiên anh gặp mặt Victor, đứa em cũng cha khác mẹ mà anh không biế

39. Chương 40

Chương 40 Xem ra bước đầu MK thâm nhập vào thị trường châu Á đã khá thuận lợi, nhờ đêm dạ tiệc hoành tráng cùng thanh thế của tập đoàn Doanh Chính, MK mau chóng vươn lên, nhận những hợp đồng thời trang rất giá trị. Đích thân chủ tịch Mk đã gửi lời cảm ơn tới sự quan tâm chiếu cố của chủ tịch Triệu Thiên Minh.

Mà cũng thật lạ, lần này xem ra Triệu Thiên Minh có vẻ rất ưu ái MK, báo giới liên tục đưa tin hot về MK.

Một buổi tối, anh cùng Thiên Kỳ và một trợ lý khác tham gia buổi tiệc chiêu đãi do đích thân chủ tịch MK sang tận đây tổ chức, một bàn tiệc nhỏ sang trọng.

Bên MK có thêm hai người nữa đi cùng chủ tịch, một là Victor, hai là một gương mặt vô cùng quen thuộc mà cách đây không lâu chính tay Triệu Thiên Minh đã vớt ra khỏi tập đoàn, người chú đáng kính của hai anh em, Triệu Kính Thù!

Có vẻ lão ta đã tìm được một người chủ mới thích hợp hơn anh, Triệu thiên Minh vẫn không đổi sắc mặt, nhìn cả ba gật đầu mỉm cười, Triệu Kính Thù xem ra đã chuẩn bị từ trước, vẻ mặt cũng rất tự nhiên đứng dậy chào Triệu chủ tịch và hai người đi cùng anh.

Victor trước mặt cha tỏ ra không hề quen biết hai anh em họ Triệu, bữa tiệc xem ra chỉ xoay quanh những câu chuyện khách sáo, tuyệt đối không bàn sâu đến công việc.

- Lần này MK chúng tôi quả thực rất cảm ơn trước sự chiếu cố của Doanh Chính.

- Ngài không cần khách sáo! Chúng ta đã như người một nhà rồi, cũng nên giúp nhau thôi.

Ngồi bên cạnh nhìn anh trai mình, Thiên Kỳ không khỏi buồn cười, rõ ràng anh ấy chẳng coi cái tên chú đều giả kia ra gì, thế mà vẫn cứ nói cười như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Cái tên hèn ấy, lúc đầu ngo ngoe chiếm chỗ, con xúi dục các cổ đông khác làm phản, bây giờ thì chẳng khác gì một con chó ngoe nguẩy nịnh bợ chủ tịch MK. Đúng là cuộc đời này rất lắm kẻ sẵn sàng quỳ dưới chân người khác vẫy đuôi, anh không khỏi cảm thấy rất khinh thường.

Lúc ra về, anh có ghé tai hỏi anh trai.

- Em thấy cái tên khốn đó rất đáng ghét, phản chúng ta chạy sang nịnh bợ MK, lẽ nào anh định để lão ta trở lại hay sao?

- Chó cùng dứt đuôi, lão ta đã cùng đường phải bám víu vào nơi khác, chúng ta cũng nên tha cho lão.

- Anh nói cũng có lí, nhưng mà...

- Em đừng lo, với bấy nhiêu thứ lão biết, không đủ để MK lợi dụng gây khó dễ với chúng ta đâu, còn nếu lão ta chán sống, anh cũng không cần. Hơn nữa người nhà họ Triệu đâu phải là kẻ không có lương tâm, thôi để lão đi tìm một con đường sống.

- Ha ha, anh Hai đúng là... Triệu Thiên Minh mỉm cười nhìn em.

- Đúng là rất nham hiểm. – Thiên Kỳ lắc đầu với vẻ thán phục.

- Ha ha! – Anh bật cười. – Cậu cố gắng mà học.

Hiếm khi nghe anh đùa một câu như thế, Thiên Kỳ tủm tỉm cười, trong lòng cảm thấy rất vui. Tối hôm ấy anh lúc anh thì Bạch Khiết đang ngồi xem tivi, cô đã có vẻ bứt rứt vì cứ ở tịt trong nhà kể từ cái lúc xuất viện. Nhìn cô có vẻ cáu gắt hành hạ cái điều khiển tivi, anh mỉm cười cởi áo vest ra ngồi xuống gần cô.

- Em sao vậy?

- Còn sao nữa, em sắp chết vì rảnh rỗi rồi, mà anh nhé, có phải anh đang âm mưu biến em thành bà nội trợ không hả? – Cô gườm anh.

- Ó... ơ... em này, em mới bệnh dậy, còn chưa khỏe, anh giữ em ở nhà là muốn tốt cho em mà.

- Em biết! – Cô nhắm nhó gục đầu vào lòng anh. – Nhưng cứ như thế này em sẽ chết mất, bây giờ em muốn đi làm!!

- Không, anh không yên tâm!

- Đi mà!!!! Đi....

- Thôi nào, học ở đâu ra chiêu này vậy? – Anh ôm cô vào lòng hôn nhẹ lên môi.

- Kệ em, tóm lại là anh tính sao hả?

- Ừ, thì để em hai tay bồng hai đứa, mỗi khi anh đi làm về lại được em đầu độc bằng mâm cơm gia đình, hehehe...

- Anh... - Cô gườm anh rồi nhéo thật mạnh vào eo anh.

- Á!! – Anh vừa nhột vừa đau. – Bạch Nương Nương tha cho anh đi mà.

- Á à, Bạch Nương Nương này! – Cô bặm môi nhéo một cái nữa.

- Á!!!! Được rồi, anh hứa, anh hứa!!!!!!!!

- Hứa to lên xem nào!

- Tôi, Triệu Thiên Kỳ xin hứa, sẽ không biến cô Bạch Khiết thành bà nội trợ cùng hai đứa nhóc trên tay.

- Rồi sao nữa.

- Thì anh hứa rồi mà, em này! – Anh xoa xoa eo oan ức nhìn cô. – Bây giờ vị trí nhân sự có chút thay đổi, để anh hỏi lại anh hai đã!

Nhìn cô có vẻ bằng lòng, anh liền tung chiêu nhõng nhẽo ôm chặt lấy cô.

- Em hung dữ quá. Chắc eo anh tím luôn rồi, hic hic, bắt đền đó!

- Haha, thế anh muốn đền cái gì?

- Anh đi làm về mệt quá, đấm lưng cho anh đi.

Cô tủm tỉm cười.

- Được rồi, nằm xuống.

- Tuân lệnh em yêu!

- Xí.

Anh nằm xuống ghế, mắt lim hin, thiệt là đã quá đi. sao ngắn quá vậy ?

nuhân k bao r viết ít như thế này

sự nhầm lẫn điệu kì k viết

oan gia ngô hẹp thì mấy chữ

đồ gốc tôi là ck của em khó hiểu quá

buồn thật Hơn một tháng sau thì Bạch Khiết đi làm lại, cô được bổ nhiệm vào một vị trí khá tốt, đương nhiên cuộc đời này chẳng bao giờ tồn tại hai chữ công bằng, cô cứ làm mưa mặt ra nhưng xuất phát điểm không bằng tôi thì tốt nhất là nên cẩn răng cam chịu, thân là người yêu của nhị thiếu gia, trước đây lại còn là vậy cánh thân cận của đại thiếu gia nhà họ Triệu nên người ta chỉ còn biết giương mắt mà nhìn Bạch Khiết ung dung ngồi vào vị trí tốt. Xem ra Thiên Kỳ đã không phụ mỹ ý của cô, vừa mới đi làm lại, cô đã được nghe những lời than thở của cấp dưới, hoàn cảnh chẳng khác nào một cổ hai tròng, quả thực vô cùng đáng thương.

Cô vẫn giữ nguyên cái thói quen xuống căn-tin ăn trưa để tiết kiệm tiền dù anh đã thuyết phục nên đến một chỗ nào đó.

- Thôi, ở đây ngon rồi, haiz, với lại em lười đi lắm. – Cô mỉm cười vuốt tóc rồi nói thêm. – Với lại mình cũng nên tập một tác phong liêm khiết cho cấp dưới noi theo.

- Uầy, vâng ạ!

- Ha ha, nhìn mặt anh kia. – Cô nằm lấy tay anh.

- Vâng, anh nghe lời em mà. – Thiên Kỳ mỉm cười thơm vào má cô.

Một buổi chiều lúc tan sở, cô đi sang một quán café bên đường đợi Thiên Kỳ, lúc vào quán, cô thấy Dương Mẫn. Hình như Dương Mẫn mặc cái váy hoa màu xanh da trời đang đợi ai đó, thấy cô chỉ ngồi một mình, Bạch Khiết lại gần.

- Em ngồi đây được không? – Bạch Khiết mỉm cười hỏi.

- Ô, Bạch Khiết... chị ngồi đi. – Dương Mẫn thấy cô thì vui vẻ mỉm cười.

- Ấy, chị đừng gọi em là chị. – Bạch Khiết vội nói. – Chị là chị dâu của Thiên Kỳ cơ mà.

- À... – Dương Mẫn bối rối cười, cũng đúng.

Bạch Khiết tính tình vốn lạnh lùng xa cách, thế nhưng cô cũng đã nghe Thiên Kỳ kể về Dương Mẫn, anh nói lúc cô nằm bệnh viện, Dương Mẫn hay tới thăm cô, rất quan tâm lo lắng cho cô, quả thực đúng là một cô gái tốt. Tuy chưa nói chuyện lần nào nhưng Bạch Khiết cảm thấy rất mến Dương Mẫn, xem ra lần gặp này, bụng cô còn to hơn cả lúc trong bệnh viện.

- Chị sắp sinh chưa? – Bạch Khiết hỏi.

- Bác sĩ bảo khoảng một tháng nữa. – Dương Mẫn mỉm cười xoa xoa bụng.

- Thế chị có siêu âm không, là trai hay gái?

- À, có chứ! – Dương Mẫn vui sướng mỉm cười, đó là niềm hạnh phúc của một người sắp làm mẹ. – Là con trai, bác sĩ bảo nó khỏe lắm, ừ mà khỏe thật, cứ đập chị suốt.

Nói đến đây, ánh mắt cô rạng ngời niềm hạnh phúc, bàn tay dịu dàng xoa xoa bụng.

Nhìn cô hạnh phúc như vậy, Bạch Khiết chợt cảm thấy đau nhói, cô cũng vui cho Dương Mẫn nhưng... nếu cô không bị tai nạn, có lẽ con của cô đã được hai tháng. Những cảm xúc buồn vui lẫn lộn trong mắt cô khiến Dương Mẫn khựng lại. Thấy vậy, Bạch Khiết liền lấy lại vẻ bình thường mỉm cười xua tay.

- Không sao đâu mà.

- ...

Bạch Khiết liền hỏi lảng sang chuyện khác, đây là lần đầu tiên hai chị em dâu nói chuyện với nhau, Dương Mẫn hỏi bao giờ hai người định đám cưới thì Bạch Khiết lắc đầu.

- Cũng chưa biết nữa chị ạ, hai chúng em còn đang dang dở sự nghiệp, tập đoàn bây giờ đang bận nhiều dự án, chưa biết nên thế nào.

- Chị nghe ông nội dục rồi đấy, hihi. – Dương Mẫn khích lệ. – Thì cứ cưới xong rồi làm tiếp cũng được mà.

- Ha ha, nói vậy thôi, chứ em sợ cưới nhau rồi hai vợ chồng ham con quá, cứ nhìn anh chị mà “phấn đấu” thì... ha ha. Thiên Kỳ cũng muốn có con lắm, em cũng vậy, nhưng sợ. – Bạch Khiết chép miệng. – Chăm sóc một đứa bé... em thật sự còn chưa dám nghĩ đến.

- Thì đẩy nhanh tiến độ đi, dù sao em cũng giỏi giang mà, còn nếu cảm thấy chưa thích hợp thì cứ kế hoạch. – Dương Mẫn nháy mắt.

- Vâng. Để chúng em bàn bạc đã. – Bạch Khiết đưa tay vuốt tóc.

40. Chương 41 (End)

Chương 41 Hai người trò chuyện rất vui vẻ, trong lòng Dương Mẫn cảm thấy rất ngưỡng mộ Bạch Khiết, cô vừa xinh đẹp vừa giỏi giang, lại rất kiên cường, nói thế nào thì cô cũng cảm thấy mình không thể sánh được, Thiên Kỳ quả thực rất có phúc. Hai người trò chuyện khá lâu thì Thiên Kỳ bước vào, trùng hợp làm sao Thiên Minh cũng vào cùng với anh.

- A, chị dâu, chu chọ, bụng bự quá nha, bao giờ thì em được làm chú đây, he he. – Thiên Kỳ thấy Dương Mẫn thì nói ngay.

- Chủ tịch! – Bạch Khiết đứng dậy chào nhưng Thiên Minh đã mỉm cười vẫy tay nói cô ngồi xuống. Anh lại ngồi xuống bên cạnh Dương Mẫn. – Đợi anh có lâu không?

- Không, có Bạch Khiết ngồi nói chuyện với em mà.

Triệu Thiên Minh ở tập đoàn lạnh lùng xa cách bao nhiêu thì lúc này ân cần chu đáo bấy nhiêu, xem cái cách anh quan tâm hỏi han Dương Mẫn, Bạch Khiết đúng là cảm thấy rất bất ngờ, cô đã nghe đồn chủ tịch rất yêu vợ, quả là không sai.

- Anh có vài việc, lúc xong thì thấy anh Hai cũng qua đây, hihi, tình cờ.

- Ủ, tình cờ như vậy hay là chúng ta tới nhà bọn em chơi đi. – Bạch Khiết vui vẻ đề nghị. – Anh chị cũng chưa tới thăm nhà em lần nào.

- Ủ, mình đi đi anh. – Dương Mẫn mỉm cười gật đầu quay sang nhìn anh.

Xem ra ba người kia đồng tâm hiệp lực quá, anh đành gật đầu, dù sao công việc cũng không nhiều, hơn nữa anh cũng muốn tới thăm nhà thằng em xem sao. Nhưng không lẽ lại đến ngồi uống nước rồi về, vậy là Thiên Kỳ lại đề nghị đi siêu thị mua cái gì về nấu nướng, đương nhiên Dương Mẫn ủng hộ nhiệt liệt, Thiên Minh thì chiều vợ nên cũng đồng ý, còn Bạch Khiết thấy chủ tịch không phản đối thì chẳng còn lí do gì để không tán thành.

- Hôm nay là ngày của của những người đàn ông nội trợ, các cô cứ ngồi đó và hưởng thụ thôi, he he. – Nói rồi anh đưa chìa khóa xe cho Bạch Khiết. – Em đưa chị dâu về trước đi, anh với anh Hai, những người đàn ông chân chính, sẽ đi mua thức ăn và nấu nướng.

- Ok. – Bạch Khiết hôn vào má anh rồi quay sang nói với Dương Mẫn. – Chị em mình đi thôi.

Vậy là hai người phụ nữ đi về trước, chỉ còn lại hai anh em, Thiên Kỳ vui vẻ khoác vai ông anh.

- Thấy ý tưởng của em thế nào?

- Cũng được. – Thiên Minh nhún vai, anh cũng thấy vui.

- Anh em mình đi nhanh lên. Mà anh lái xe đi nhé.

- Ủ.

Lại nói đến Bạch Khiết và Dương Mẫn, trên đường lái xe về, Dương Mẫn có vẻ e ngại tài nghệ của hai anh em nhà này.

- Chị nghi quá.

- Ha ha, chị cứ yên tâm đi, chủ tịch thì em không biết, chứ Thiên Kỳ thì nấu ăn rất ngon.

- Thật á?

- Vâng, ha ha, thú thực em không biết nấu ăn.

- O... chị cũng vậy.

- Vậy là quá đúng rồi. Lại nói đến Bạch Khiết và Dương Mẫn, trên đường lái xe về, Dương Mẫn có vẻ e ngại tài nghệ của hai anh em nhà này.

- Chị nghi quá.

- Ha ha, chị cứ yên tâm đi, chủ tịch thì em không biết, chứ Thiên Kỳ thì nấu ăn rất ngon.

- Thật á?

- Vâng, ha ha, thú thực em không biết nấu ăn.

- Ô... chị cũng vậy.

- Vậy là quá đúng rồi.

Đến nơi, Bạch Khiết lái xe vào tầng hầm rồi cùng Dương Mẫn lên nhà. Dương Mẫn bây giờ bụng đã rất to, đi lại một chút đã thấy rất mệt, đứa bé càng lớn càng đạp nhiều. Vào đến thang máy cô phải tựa lưng thở hổn hển.

- Chị mệt quá. – Dương Mẫn thở hổn hển.

- Ủa, có bầu... là như vậy sao? – Bạch Khiết nhăn mặt.

- Người ta thế nào chị không rõ, chị thì... - Dương Mẫn thở dài. – Tầng gần chín kí rồi, hic hic...

- Chín kí á? – Bạch Khiết không kìm được mà la lên.

- Ủ, kiểu này sinh xong, chắc phải nhịn ăn quá... - Nhìn mặt Dương Mẫn đúng là...

Bạch Khiết bắt đầu thấy sợ, cô thực sự rất sợ viễn cảnh sinh xong người béo múp lên, bao nhiêu quần áo đều không vừa...

- Chị đừng lo, sẽ giảm cân được thôi mà.

- ...

Dương Mẫn tiu ngửu như mèo cụp tai thở dài. Phải cấp tốc bàn bạc với Thiên Kỳ thôi, cô không thể... thực sự lúc này không thể mang thai hay sinh con gì được, nhìn Dương Mẫn làm gương.

Căn hộ cao cấp của hai người đúng là rất khang trang hiện đại, Dương Mẫn thích nhất là chà chân lên tấm thảm êm ái. Cô đi một vòng thăm quan ngôi nhà rồi lại trở ra ghế salon ngồi xuống. Bạch Khiết vào trong thay đồ rồi ra ngồi với cô.

Lại nói đến hai anh em Thiên Minh, Thiên Kỳ cùng nhau đi mua thức ăn. Từ ngày vợ mang thai, Triệu Thiên Minh đã bỏ công sức ra học cách nấu ăn đi chợ, quả thực đời anh chưa từng làm ba cái việc này, ban đầu cầm giỏ xách đi còn thấy hơi ngượng, sau thì cũng quen, nhiều bà nhiều cô thấy anh thì nhận ra ngay, Triệu Thiên Minh suốt ngày lên báo ai mà không biết, họ tấm tắc khen còn rất nhiệt tình chỉ dạy nên mua cái gì, chọn đồ sao cho tươi, về phần Thiên Kỳ thì khỏi phải bàn, một người đàn ông nội chợ chân chính. Xem ra đúng là bộ đôi hoàn hảo. Mua thức ăn về rồi, hai người đàn ông lại nấu nướng, hai người phụ nữ vẫn ngồi xem phim rất nhàn hạ, trong gia đình này đúng là nữ quyền đã lên ngôi.

Đầu bếp chính Triệu Thiên Kỳ cùng phụ bếp Triệu Thiên Minh nhanh chóng dọn ra rất nhiều món ăn hấp dẫn.

- Quao.... Thơm quá! – Dương Mẫn bị mùi thức ăn quyến rũ thì bỏ rơi Bạch Khiết chạy lại xem ngay.

- Ấy ấy, còn nữa, đợi một chút. – Triệu Thiên Minh đưa tay ngăn lại.

- Haha, phải đấy, chị dẫu bình tĩnh.

Bị hai người đàn ông cùng cản lại, Dương Mẫn hơi đỏ mặt, người ta chỉ là tới xem thôi mà, hai cái tên bất lịch sự này lại nghĩ đi đâu vậy.

- Có cần em phụ một tay không? – Bạch Khiết cũng đứng dậy đi về phía họ.

- Ok, xuống bưng giúp anh vài thứ lên.

Thức ăn nhanh chóng được dọn lên, bốn người ngồi vào bàn, một bát canh lớn bốc hơi nghi ngút.

- Mọi người ăn vui vẻ nào. – Thiên Kỳ xoa xoa hai tay vào nhau. – Mau thưởng thức tài nghệ của đầu bếp Thiên Kỳ đi.

Anh không nói gì chỉ mỉm cười, quả thực Thiên Kỳ rất có tài nấu ăn, đáng tiếc trước đây không theo đuổi con đường nấu nướng nếu không chắc đã trở thành một đầu bếp có tài. Anh gấp cho Dương Mẫn một con tôm rồi tự gấp cho mình một ít cá, mang tiếng là phụ bếp nhưng anh chỉ việc nhặt rau rửa tôm cá, còn lại tất tần tật Thiên Kỳ nấu, anh cũng tò mò.

- Trời ơi ngon quá! – Dương Mẫn vừa nhai con tôm vừa nói.

Thịt tôm vốn đã ngọt, không hiểu anh nấu kiểu gì mà càng ngon ngọt hơn, nhai tới đâu ngon đến đây, nhìn bộ mặt lim dim tận hưởng của Dương Mẫn Thiên Kỳ càng tự hào.

Dương Mẫn chiến đấu rất nhiệt tình, Bạch Khiết thì ăn uống khá từ tốn, giống như Thiên Minh.

- Em sướng thật đấy Khiết, không ngờ Thiên Kỳ nấu ăn ngon thế này! Chắc ngày nào cũng được phục vụ toàn các món ngon.

Bạch Khiết nghe vậy thì nhìn Thiên Kỳ tủm tỉm cười.

Mọi người trò chuyện ăn uống rất vui vẻ, Triệu Thiên Minh vẫn là người im lặng nhất, ai hỏi thì anh trả lời còn không thì thôi, lâu lâu anh lại gấp đồ ăn cho Dương Mẫn, cô muốn ăn tôm anh sẽ ngồi bóc vỏ tôm cho cô, cô muốn ăn cá anh sẽ gấp cá cho cô, khi cô định với tay múc canh, anh cầm bát của cô lên múc cho cô, còn chọn những thứ cô thích ăn khiến hai người kia một phen tròn mắt ngưỡng mộ. Quả thực là quá sức cưng chiều, tới mức Bạch Khiết cũng thầm ganh tị trong lòng, vừa có chút ganh tị lại cảm thấy rất thú vị, Triệu Thiên Minh mà cô biết không ngờ lại cưng vợ như thế, bất giác lúc nhìn sang Thiên Kỳ cô mỉm cười, quả thực người đàn ông của cô cũng rất tốt, hai anh em nhà họ Triệu đúng là rất biết cách yêu thương người đàn bà của mình, quả thực cô đã rất may mắn. Cô chợt tự hỏi liệu cái máu thương vợ ấy có di truyền được không nhỉ?

Ăn uống dọn dẹp xong Dương Mẫn và Thiên Kỳ cùng ngồi salong chơi bài, Triệu Thiên Minh thì vẫn thích yên tĩnh một mình nên ra ban công đứng. Một lát sau Bạch Khiết mở cửa ra đứng cạnh anh. - Chủ tịch uống không? – Cô đưa cho anh một cốc trà nóng.

- Cảm ơn, mà em không cần gọi anh là chủ tịch đâu.

Bất ngờ nghe anh xưng “anh” gọi “em”, Bạch Khiết bỗng lúng túng, trước giờ cô luôn coi anh là chủ tịch, tuy... là cô và Thiên Kỳ... nhưng...

- Thế hai đứa khi nào định đám cưới? – Anh lại hỏi.

- A... à... bọn em chưa tính.

- Vậy anh chị đợi thiệp cưới, ông nội sốt ruột lắm rồi đấy.

- Vâng. – Bạch Khiết mỉm cười vuốt tóc. – Mà chuyện MK, anh tính sao?

Nghe cô hỏi về MK, ngay lập tức mặt anh mất đi nét thoải mái, trở lại là chủ tịch Triệu Thiên Minh.

- Em đã cho mua gần 15% số cổ phần của họ, chỉ còn đợi anh thôi. – Bạch Khiết nhấp một ngụm trà thơm thả nói.

- Tốt lắm. Chuyện này đừng để Thiên Kỳ tham gia.

- Vâng, em biết, sau vụ này, em cũng sẽ rút lui, hi vọng sẽ sinh được một đứa con... - Nói đến đây cô thở dài.

- À... - Nghe cô nói vậy, anh gật đầu. – Vậy em có đi bệnh viện chưa? Lầm trước có ảnh hưởng tới chuyện sinh con không?

- Vâng, em hỏi rồi, người ta bảo vẫn có con được. – Bạch Khiết mỉm cười. – Thật ra lần này em theo anh, là để hoàn thành một chuyện.

- Suy nghĩ kĩ chưa?

- Vâng, xong rồi em sẽ rút chân, làm một bà vợ tốt.

- À ừ. Vậy cũng được, tiếc quá, lại phải tìm một người giỏi rồi. – Anh mỉm cười.

- Ha ha, em thấy cậu Hưng cũng được lắm đấy, mà Thiên Kỳ cũng được, sao anh không lưu tâm tới anh ấy nhỉ?

- Ha ha, đúng là Bạch Khiết, em không cần tiến cử thì anh cũng không để em mình thiệt đâu, có điều... - Anh dừng lại tặc lưỡi. - Thiên kỳ không có dã tâm như anh hay em, cũng không đủ cứng rắn để đẩy người ta xuống vực.

- Ha ha, nói vậy là em rất độc ác rồi. - Cô cười khan mấy tiếng. - Nhưng mà em có một thắc mắc, tại sao nhất định phải nhắm tới MK?

- Cái này em không cần biết. Chỉ là vài chuyện quá khứ thôi. Hơn nữa nếu thu tóm được MK, chẳng phải chúng ta sẽ kiếm được một món rất lớn hay sao?

Nghe anh nói vậy, Bạch Khiết cũng không hỏi nữa, chỉ có điều mấy lời nói vừa rồi xem ra không thỏa mãn cho lắm, Doanh Chính trước nay chưa từng kinh doanh thời trang, nay lại muốn thu tóm MK, chẳng lẽ chỉ là để kiếm một món hời lớn thôi sao?

Trong nhà hai chị em Dương Mẫn, Thiên Kỳ cũng đang trò chuyện khí thế, Dương Mẫn liếc nhìn ra ban công, không biết hai người kia làm gì mà cứ cười cười nói nói thế nhỉ? Thông tin về việc Triệu Thiên Minh bí mật mua được 15% cổ phần của MK là hoàn toàn tuyệt mật, ngay cả nội bộ cũng ít người biết, dường như đây chỉ là một chiêu bài cá nhân của Triệu Thiên Minh mà thôi, 15% số cổ phần đều đứng tên anh, nghiễm nhiên anh đã trở thành một cổ đông lớn của MK. Ngoài mặt hai bên vẫn hợp tác vẫn tốt, chỉ có những người trong cuộc mới hiểu được sự thật.

- Tại sao hẳn lại mua được 15% cổ phần? - Chủ tịch MK tức giận gầm lên đồng thời vung tay hất hết chồng tài liệu xuống đất.

Trông ông đã cực kì tức giận, Triệu Thiên Minh, thằng nhãi này muốn chơi sau lưng ông sao?

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng, mạch máu phập phồng bên thái dương Victor chỉ biết im lặng. Anh không ngờ Triệu Thiên Minh lại ta tay nhanh như vậy, 15% cổ phần, một con số khủng khiếp đã biến một kẻ xa lạ và nguy hiểm trở thành cổ đông lớn thứ 2 của MK.

Bàn tay anh run run siết chặt thành nắm đấm, cha anh đã nổi cơn thịnh nộ, Triệu Thiên Minh... lẽ nào anh muốn trả thù? MK đã đắc tội gì với anh?

- Một lũ vô dụng, cút, cút hết ra ngoài! - Chủ tịch MK tức giận quát.

- Cha...

- Câm miệng và cút đi, ngay cả chuyện đề phòng kẻ khác mua cổ phần của tập đoàn người cũng không làm được...

- Sao anh lại trách Victor? - Từ ngoài cửa một người đàn bà vô cùng sang trọng quý phái bước vào.

Thấy bà ta, chủ tịch MK nghiêng răng đập mạnh tay xuống bàn.

- Triệu Thiên Minh là kẻ quỷ quyệt, hẳn thông qua những giao dịch đen để mua cổ phần, ngay cả tôi, anh còn không lường được, sao lại đem trách nhiệm trút hết lên đầu Victor? - Bà cao giọng.

- Tôi...

- Tôi sẽ đích thân giải quyết chuyện này.

- Em định làm thế nào? - Chủ tịch MK nhìn vợ.

Bà không trả lời mà ngồi xuống ghế. Nhìn vẻ mặt tức giận của chồng, lại nghĩ đến hành động của Triệu Thiên Minh, lòng bà chợt cảm thấy cay đắng. Cuối cùng quân cờ đầu tiên đã nhích một bước, chuẩn bị cho con đường báo thù của anh. Gương mặt bà bình tĩnh nhưng bàn tay lại run lên, giổ lắm, thật không ngờ anh có thể giỏi trò nhanh đến như thế, bà đã quá chủ quan, nhưng nước cờ này còn kém lắm, muốn đòi lại món nợ này không phải dễ đâu con trai à.

Bà nhắm mắt, không ngờ ngày này lại đến nhanh như thế, cuối cùng bà đã phải chống mắt mà xem sự trả thù của con trai mình, một đứa con trả thù mẹ.

Victor vẫn im lặng, anh nhìn gương mặt bình thản của mẹ mình rồi lại liếc xuống bàn tay đang run rẩy của bà. Anh nhất định sẽ không để anh Hai đạt được mục đích, dù sao anh vẫn là con của gia đình này. Anh chỉ không hiểu vì sao Triệu Thiên Minh lại làm thế, làm thế để được cái gì?

Triệu Thiên Minh...

- Anh về nghỉ sớm đi, ngày mai em sẽ liên hệ với những người khác tìm cách loại bỏ Triệu Thiên Minh. – Bà nhẹ nhàng đứng lên tiến lại bên chồng.
- Em nghĩ có thể loại bỏ hẳn ta sao? Anh vẫn không hiểu mục đích của hẳn, tập đoàn đó không kinh doanh thời trang, gây khó dễ với chúng ta để làm gì?
- Có thể. – Bà mỉm cười nhẹ nhàng xoa bóp vai cho chồng. – Em cũng không biết mục đích.
- Được rồi. Chúng ta về thôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-len-doi-moi-em>